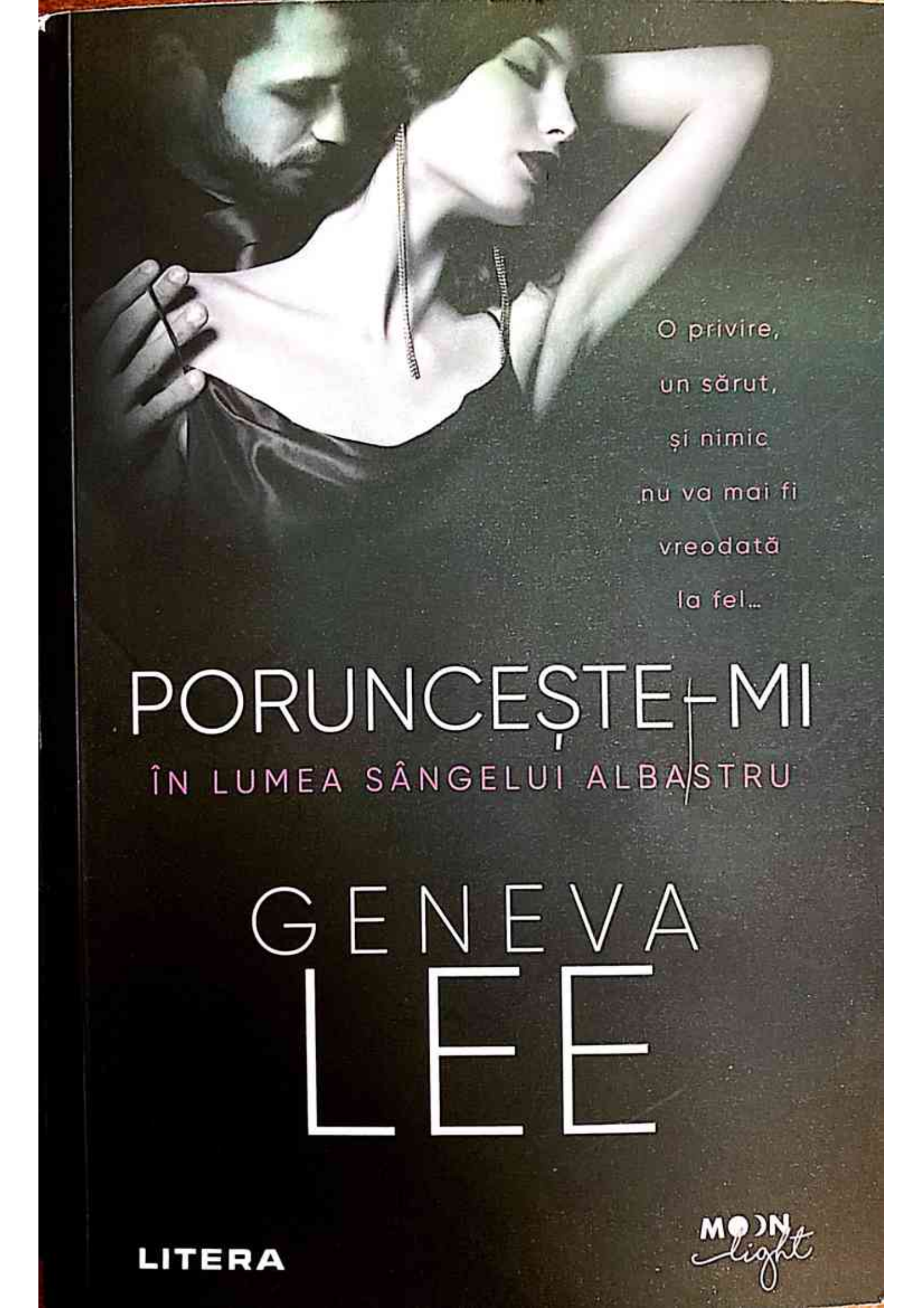

O privire,
un sărut,
și nimic
nu va mai fi
vreodată
la fel...

PORUNCEȘTE-MI

ÎN LUMEA SÂNGELUI ALBASTRU

GENEVA
LEE

LITERA

MOON
light

Command Me
Geneva Lee
Copyright © 2014 Geneva Lee
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Poruncește-mi
Geneva Lee

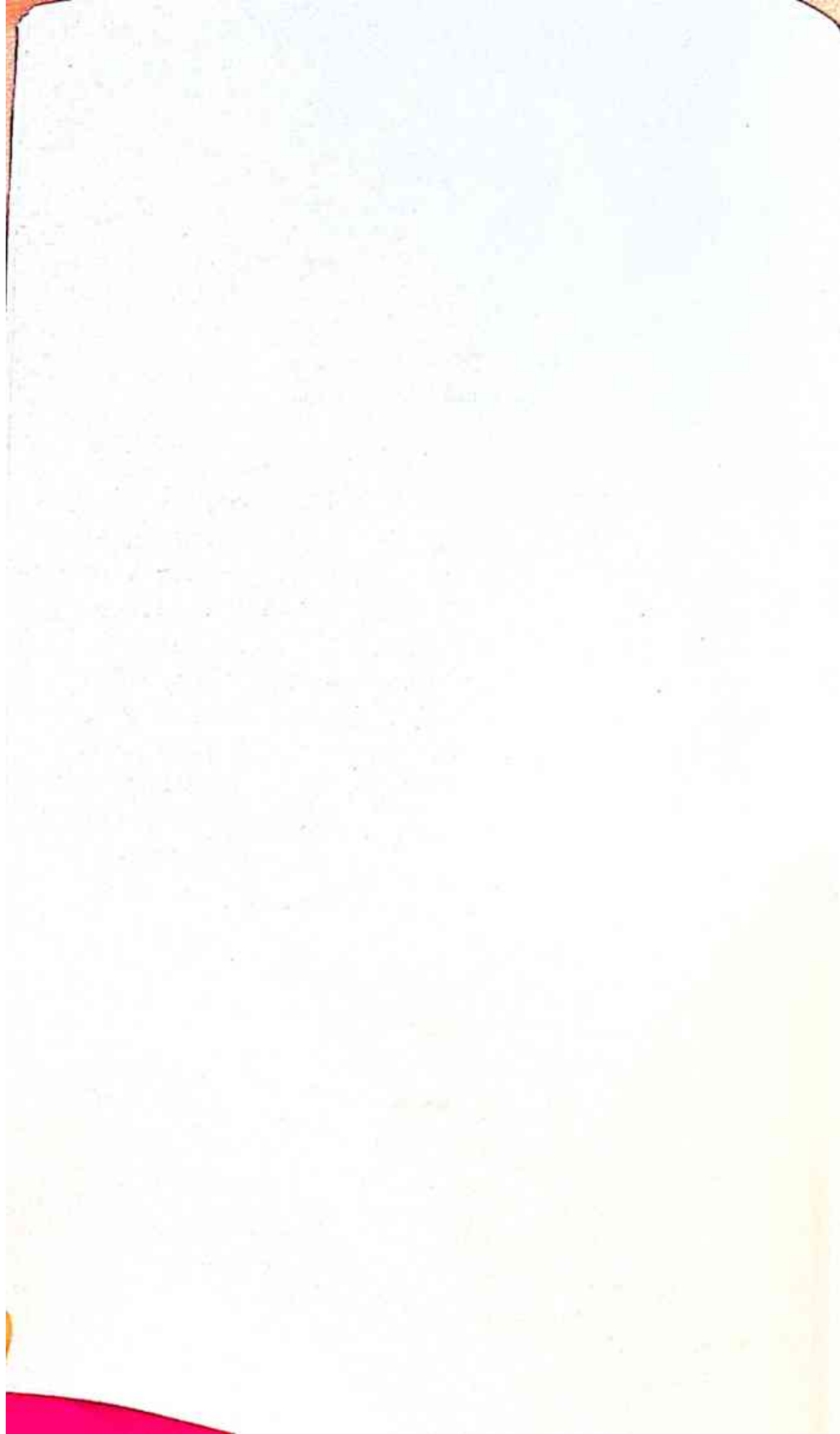
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEE, GENEVA
Poruncește-mi / Geneva Lee;
trad. din limba engleză: Anca Marin –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8044-0
I. Marin, Anca (trad.)
821.111

*Pentru fetele care au nevoie
de o nouă poveste cu zâne.*

Capitolul 1

M-am uitat rapid în jur, la pereții bogatdecorați, și am sorbit din paharul cu șampanie. Deasupra capului meu era atârnat portretul unui duce sau al unui alt personaj important, cu o eșarfă din dantelă la gât, care mă privea cu dispreț și parcă le spunea tuturor că eram o intrusă. Absolvisem de curând Oxfordul, dar asta nu însemna că aș fi aparținut exclusivistului Club Oxford și Cambridge. O bună parte a celorlalți absolvenți proveneau din familii înstărite, cu tradiție, și, deși părinții mei erau bogați după orice fel de standarde, nu aveam vreun titlu nobiliar sau vreun nume de familie răsunător, ca majoritatea celor prezenți la festivitatea de absolvire. Mi-am terminat șampania, înjurând-o în gând pe Annabelle, cea mai bună prietenă a mea, care mă convinsese că venirea mea aici era o idee bună.

- Aici erai, Clara! Annabelle m-a înșfăcat de braț ca un uliu, înfigându-și unghiile perfecte în brațul meu și trăgându-mă după ea spre un grup de tineri.

În ciuda modului agresiv în care mă trăgea, Annabelle era întruchiparea bunei-cuviințe, cu părul blond prins grațios într-un coc, la ceafă, și cu închizătoarea colierului chiar sub acesta, într-o simetrie perfectă. Totul la Annabelle inspira rafinament - de la pantofii cu toc de opt centimetri până la diamantul de trei carate care strălucea pe mâna ei stângă. Vreau să-ți fac, în sfârșit, cunoștință cu fratele meu John!

– Nu-mi caut un iubit, Belle. Acum, sunt o femeie de carieră! i-am amintit eu. Chiar dacă nu începusem încă lucrul la firma Peters & Clarkwell, nu era momentul să fiu distrasă de un bărbat. Belle o știa prea bine, dar asta nu o oprea să insiste. În ciuda faptului că era o fată educată, fusese crescută cu convingerea că șansa unei femei este dată de căsătorie. Conceptul nu-mi era deloc străin, căci mama mea se hrănea cu aceleași iluzii.

Belle m-a privit peste umăr și mi-a făcut cu ochiul.

– Ar putea fi exact ce-ți trebuie. John muncește tot timpul și e plin de bani. Ai putea fi baroneasă.

– Nu toată lumea este atrasă de bani și de putere, am spus aproape șoptit, pentru că nu doream să-i jignesc pe numeroșii oameni bogați și puternici din jurul meu.

Belle s-a oprit brusc, iar eu m-am ciocnit de ea. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

– Te-ai sărutat măcar cu un tip bogat și puternic? Te-ai culcat cu vreunul?

Mi-am mușcat buza și m-am uitat în jur, neștiind ce să-i răspund. Belle știa că în toată viața mea mă culcasem cu un singur bărbat, cu fostul meu iubit, care nu era nici bogat, nici puternic. Daniel era mereu cu capsă pusă când venea vorba despre asta. În timp ce eu aveam adesea un sentiment de inferioritate atunci când eram în compania bogaților de familie bună din Oxford, Daniel era doar furios. Mă descurcasem bine, într-un final. M-a trecut un fior amintindu-mi cât de mult se deteriorase relația noastră spre final. Îi pusesem capăt în vacanța de iarnă, dar și după câteva luni doar gândul la el mă făcea să mă cutremur. Belle a observat și a oftat.

– Daniel nu se pune, mi-a spus. Fruntea perfectă cu piele de porțelan a făcut o cută, chiar deasupra sprâncenelor conturate cu pricepere. A clătinat din cap, de parcă ar fi încercat să alunge o amintire neplăcută, și mi-a aruncat un zâmbet șagalnic. Ai fi știut ce vreau să spun dacă te-ai fi culcat cu un asemenea bărbat.

– Mă îngrijorează gândul că-l consideri pe fratele tău demn de această poziție, i-am răspuns arcuind sugestiv o sprânceană. Cât de apropiați sunteți voi doi?

– E mai puțin important. M-a tras de mână, continuând să zâmbescă. Încerc doar să am grijă de tine, Clara. Trebuie să ți-o tragi cu cineva.

Eram de aceeași părere, dar nu o mai auzisem pomenind despre asta până acum. Ea îmi era colegă de apartament pe vremea când relația mea cu Daniel scârțâia. Nu numai că fusese de acord cu despărțirea noastră, dar de atunci mă cocoloșea non-stop, mă ducea cu forța la cumpărături și-mi tot făcea cunoștință cu diverse persoane. Era doar o chestiune de timp până să încerce să mă cupleze cu cineva. Probabil trebuia să-i fiu recunoscătoare că așteptase să-mi termin examenele și să fiu oficial absolventă ca să-și ducă la îndeplinire planurile de pețitoare.

– Chiar n-am nevoie de un tip acum, Belle, i-am spus cât am putut eu de ferm, sperând să fie ultima oară când discutam despre asta, dar știind prea bine că nu aveam nici o șansă.

Ea a fluturat din mână, semn că nu mă lua în seamă.

– Ce avem nevoie și ce ne dorim sunt două lucruri diferite, scumpo. Nu e cazul să le confunzi.

Înainte să mai pot obiecta, i-a făcut semn unui bărbat înalt și cam stingher să se apropie. Era, cu siguranță, fratele ei mai mare – îl trăda fruntea lată. Și avea cu siguranță mulți bani. Reușise cumva să împerecheze cele mai scumpe și mai plictisitoare obiecte moderne de îmbrăcăminte într-o ținută amestecată, dar evident scumpă. Combinase ceasul Rolex și pantofii Berluti cu o haină Harris Tweed ce aducea a anii '80. Părea să nu se fi putut decide dacă pleca la vânzătoare sau la o întâlnire de afaceri.

Și se îmbrăcase așa pentru o petrecere!

– Tu trebuie să fii celebra Clara, a spus John luându-mi o mână.

Pentru o clipă, a părut să nu știe dacă să mi-o sărute sau să o strângă. Într-un final, mi-a strâns-o fără vlagă, cu palma transpirată. Poate că avea avere și titlu, dar John nu-mi părea nicidecum un bărbat hotărât.

– Belle mi-a povestit totul despre tine. Ai absolvit Științe Sociale, nu-i așa?

– Da. Aș fi vrut să-mi retrag mâna, dar nu prea știam cum s-o fac.

– Te vezi așa, un fel de Maica Tereza? m-a întrebat, acoperind cu cealaltă mână mâinile noastre încă înlănțuite.

Nu era nicidecum un progres.

– Și dacă ți-aș răspunde că da? Întrebarea mea era curajoasă, iar Belle a clipit surprinsă. Nu-mi stătea în fire să fiu atât de încrezătoare, cu atât mai puțin în prezența unui străin. Fusesem așa în facultate, dar acum eram absolventă și pe cale să încep o slujbă foarte căutată. Nu mai eram aceeași fată din trecut. Nu mai puteam fi. Nu mai doream să fiu.

– Ești mult prea drăguță pentru o călugăriță, mi-a spus John. A pufnit ușor înainte de a continua: Eu am intrat recent în barou.

– Fascinant, i-am răspuns absentă. Mi-am tras mâna dintr-a lui și am privit în celălalt capăt al încăperii. Te rog să mă scuzi, îl văd pe...

Și am pornit-o hotărâtă prin mulțime, înainte ca Belle să apară de nicăieri cu un preot care să ne și logodească. Mi-am spus în gând că trebuia neapărat să discut cu ea despre încercările de a mă cupla cu cineva. În ciuda faptului că o trimisese la studii, familia lui Belle își dorea să o vadă măritată cât mai curând, o preocupare arhaică a familiilor cu titlu nobiliar. Poate că se împotrivise la început, dar acum părea să se fi împăcat cu acest gând, mai ales că logodnicul ei era favorit la palat. Dar eu nu mă vedeam măritată, mai ales nu după toate cele întâmplate cu Daniel. Trebuia să-mi fac o carieră, era mai bine pentru mine. Era o cale mai sigură și mai puțin supărătoare.

M-am lăsat înghițită de mulțime în încercarea de a scăpa de Belle, dar am constatat că era aproape imposibil să ies din încăpere. Când am reușit să ajung în hol, inima îmi bătea cu putere. M-am lipit de un perete, am respirat adânc și mi-am dat jos pelerina neagră, simplă, pe care o împrumutasem de la Belle în ciuda obiecțiilor ei cum că mă îmbrăcasem prea sobru. Era unul dintre puținele articole

din garderoba ei ce se potrivea vârstei mele. În dulapul meu găseai numai blugi, pulovere și câteva sacouri drăguțe, bine croite. Belle nu ar fi purtat nimic din toate acestea. În majoritatea timpului, ea arăta ca un star de cinema, afișând cât mai multă piele dezgolită și bani cam tot așa. Iar restul garderobei ei părea furată de la regina-mamă însăși. Avusesem mare noroc să găsesc pelerina, deși eram mai mult ca sigură că o cumpărase pentru vreo înmormântare.

Am simțit un miros exotic, aromat, care mi-a gădilat nările. Era total nepotrivit în acea clădire veche și sufocantă în care fumatul era interzis, chiar și în încăperea care servise cândva drept fumoar. Văzusem semnele de interdicție peste tot, dar era evident că cineva nu le observase. Am ridicat privirea, dându-mi seama puțin cam târziu că nu eram singură. Am dus instinctiv mâna la piept când l-am văzut. Tare adevărată este vorba aceea „Nu iese fum fără foc”. Iar el era teribil de... fierbinte.

Bărbatul stătea sprijinit de tocul ușii deschise spre terasă, cu o țigară subțire de foi atârându-i neglijent între buzele perfect conturate care schițau acum un zâmbet amuzat. Deși avea chipul în penumbră, nu am putut să nu observ linia puternică a maxilarului și nuanța albastruie a ochilor lui. Nu trebuia să văd mai multe ca să-mi dau seama că era unul dintre bărbații bogați și puternici despre care-mi vorbea Belle. Era genul pe care mi-l descriesese ea cu puțin timp în urmă. Toate radiau din el – bogăție, autoritate și virilitate –, iar trupul meu îi răspundea, picioarele mele trădătoare făcându-mă să mă apropiu. Acum, îl vedeam ceva mai bine și descopeream o altă trăsătură definitorie – era și frumos, chestie care mi se părea profund nedreaptă.

Avea un chip care ar fi făcut îngerii să plângă și zeii să plece la război. Trăsăturile ce păreau sculptate erau puse în valoare de un ten arămiu care-mi inspira o plajă însorită, îndepărtată. Părul nu-i părea negru doar pentru că stătea în penumbră. Ci era exact așa, întunecat și ușor răvășit, făcându-mă să-mi închipui că-mi trec degetele prin el. Pentru o fracțiune de secundă, m-am văzut lipită de trupul lui, cu mâna rătăcindu-i prin păr.

„Revino-ți“, mi-am spus. Nu mai făcusem sex cam de mult, dar reacția aceasta în fața unui străin era cam stânjenitoare, chiar dacă el n-avea de unde să știe la ce-mi fugise gândul. Din zâmbetul ușor arogant, dar seducător am înțeles însă că știa exact la ce mă gândeam. Însă zâmbetul nu i se reflecta și în ochii arzători. Ochii îi luceau lacomi, de parcă ar fi reflectat propria-mi dorință. Stomacul mi s-a strâns. Trebuia să-l țin la distanță. Neapărat.

În plus, faptul că fuma într-un loc interzis era un indiciu clar al faptului că prefera să ignore regulile. Sau pe cei din jur.

– Nu cred că este permis fumatul aici, am zis.

Poate că păream obraznică, dar eram sătulă de toți privilegiatii care nu dădeau doi bani pe reguli. Ceva în privirea lui mi-a dat de înțeles că pentru el nu reprezentam decât un obiect – o jucărie cu care ar fi avut chef să se joace.

– Scuzele mele. Mi-a zâmbit superior, dar amuzamentul nu i-a putut ascunde asprimea cultivată a vocii. Ai de gând să mă părăști pentru purtare necuviincioasă? A făcut un pas înapoi, așa că acum se afla practic pe terasă, găsind imediat calea de a respecta restricțiile, în felul său. Am bănuir că făcuse asta doar ca să-mi facă pe plac. Nu-mi părea genul care să-și facă griji în privința încălcării regulilor.

Chiar dacă nu-i puteam vedea prea bine ochii, am simțit cum privirea lui mă ardea. M-am îmbujorat, copleșită de o emoție care oscila între iritare și o bucurie copilărească.

– N-aș vrea să dai de necaz.

S-a întors spre mine, iar buzele i-au schițat un zâmbet șăgalnic care-i dezvelea dantura perfectă.

– Nici eu n-aș vrea asta.

De stânjeneală, sângele mi-a năvălit în obraji. Aș fi vrut să-i șterg cu un sărut rânjetul, dar mi-am alungat rapid din minte această fantezie. Acum, că-i vedeam chipul în lumină, îmi părea cumva familiar, de parcă ne cunoscuserăm la un moment dat. Fusesem poate colegi de școală? Mi l-aș fi amintit dacă am fi urmat același liceu. N-aveam cum să nu remarc ochii aceia albaștri ca de cristal sau părul des, întunecat, exact la limita dintre buna-cuviință

și un star pop. Nu era un bărbat pe care să-l uiți cu ușurință, cu umerii aceia lați prinși ca într-o capcană în costumul bine croit. Cum se făcea că-l știam – și totuși nu-l știam? Mi-am oprit privirea pe gulerul descheiat și nodul lărgit al cravatei, imaginându-mi cum ar fi fost să îi desfac toți nasturii, eliberându-l. Mi-am mușcat buza gândindu-mă la asta.

Era adevărat? Stăteam în fața unui străin, cu mintea plină de fantezii? Poate că Belle avea dreptate, la urma urmei.

A ridicat dintr-o sprânceană, văzând că eu continuam să-l studiez insistent. Mi-am ferit privirea, rușinată că fusesem surprinsă. La cum arăta, nu era de mirare că lumea rămânea adesea cu ochii ațintiți spre el.

– Cred că ar trebui să te avertizez în privința pericolelor fumatu-lui, i-am spus dorind să-mi alung din minte umilința pe care o resimțeam, dar mai ales dorind ca discuția noastră să nu se sfârșească.

Nu voiam să plece.

– N-ai fi prima, păpușă. Dar a stins țigara și a aruncat-o într-un ghiveci din apropiere.

Mișcarea fusese lină și sigură, de parcă nu ar fi existat posibilitatea să rateze – de parcă lumea toată se rotea doar ca să-i fie lui mai ușor.

Eram tot mai sigură că îl cunoșteam. Oricine ar fi fost, era clar că se distra copios pe seama mea.

– Ne-am cunoscut cândva?

– Cred că mi-aș fi amintit de tine, mi-a spus el, iar ochii i-au strălucit, energia magnetică pe care o emanau crescând în intensitate și trimițându-mi un fior prin tot corpul. Mai degrabă mă cunoști după reputație.

– Ești, așadar, un cuceritor? l-am întrebat.

Nu mă surprindea câtuși de puțin.

– Cam așa ceva, mi-a răspuns el cu subînțeles. Ce caută o fată din America într-un asemenea loc plin de snobi?

M-am încordat imediat, așa cum mi se întâmpla de fiecare dată când cineva făcea această observație. Mi-am dat seama însă

că el nu era câtuși de puțin condescendent, ci mai degrabă curios, așa că m-am forțat să zâmbesc.

– Sunt cetățean britanic, de fapt. Dar am crescut în State. Mama este americană. L-a cunoscut pe tata pe când studia la Berkeley.

„Nu-i spune toată povestea vieții tale”, m-a admonestat vocea critică din capul meu, voce care nu mă părăsea niciodată.

– Și încă din California, a adăugat străinul. Nu-mi imaginez de ce ai da plajele însorite pe bătrâna Londră ploioasă.

– Îmi place ceața.

Era adevărat, dar asta nu m-a împiedicat să roșesc în clipa când am spus-o. Era un argument prostesc, dar el a înclinat ușor capul de parcă l-aș fi intrigat.

Am făcut un pas spre el și i-am întins mâna. Poate se aștepta să facem cunoștință formal.

– Sunt Clara Bishop, apropo.

– Mă bucur să te cunosc, Clara Bishop.

Mi-a prins mâna în mâna lui și, fără cea mai mică ezitare, mi-a dus-o la buze. Un curent electric ne-a străbătut pe amândoi, și aerul părea să trosnească la senzația care-mi aluneca prin vene, amețindu-mă. Dorința îmi alerga prin sânge și se strângea în stomac.

Am vrut să mă trag înapoi. Nu, *trebuia* să mă trag înapoi.

Cuvintele lui Belle îmi răsunau în minte. N-aș fi vrut ca el să nu mă mai atingă. Voiam să mă topesc în el și chiar mă gândeam serios la asta când o femeie frumoasă, blondă, a apărut în hol și s-a oprit să ne privească.

Trebuia să-mi retrag mâna dacă voiam să rup legătura electrizantă dintre noi, dar, când am încercat să mă eliberez, el m-a prins de braț și m-a tras cu sălbăticie spre el. Buzele lui le-au zdrobit pe ale mele cu o insistență pe care o mai văzusem doar în filme. Brațele lui puternice mi-au încercuit talia, strângându-mă posesiv. Avea gust de cuișoare și coniac, de nopți sălbatice și abandon necontrolat, iar buzele mele s-au depărtat instinctiv când limba lui a alunecat în gura mea. Sărutul lui era puternic – poruncitor –, și m-am trezit prizonieră, trupul meu modelându-se pe al lui și topindu-se în fierbințeala îmbrățișării noastre.

Limba lui rățăcea leneș, iar gura mea s-a deschis mai larg, primindu-l. A acceptat, limba i-a pătruns și mai adânc, luându-mi gura în stăpânire. Picioarele abia dacă mă mai țineau, trupul îmi era gata să se prăbușească la pământ sub trupul lui, dar m-a lipit și mai tare de el, susținându-mă cu fermitate. Mâna i-a alunecat din talie până la scobitura spatelui meu. Gestul intim m-a trezit la viață, și mi-am trecut degetele prin părul lui mătăsos pentru că nu voiam ca sărutul să se sfârșească. Fără trupul lui lipit de mine, aveam să mă topesc ușor.

M-a eliberat din îmbrățișare mult prea devreme, dar palma i-a rămas lipită de spatele meu. A fost cât pe ce să mă împiedic, însă el m-a susținut, de parcă mi-ar fi anticipat reacția. Cât se poate de normal: un bărbat care săruta așa știa la ce să se aștepte. Nu m-am putut împiedica să nu-mi imaginez eticheta care ar fi trebuit să-l însoțească: „Atenție! Conținut extrem de excitant“.

Am căutat pe chipul lui orice indiciu care să-mi sugereze de ce mă sărutase, deși trupul meu încă tânjea după gustul lui, dar tot ce-am văzut a fost pasiunea brută arzându-i în ochi. Mi s-a tăiat răsuflarea și, preț de câteva secunde, nu am putut vorbi.

– De ce?

Întrebarea care dădea curs gândurilor mele era deopotrivă și o acuzație.

– Motivele mele sunt departe de a fi cavalierești, mi-a răspuns și și-a tras mâna. Am tresărit, dorindu-mi să nu fi făcut asta. Femeia aceea este o greșeală îngrozitoare de-a mea.

– M-ai sărutat ca să-ți eviți fosta iubită?

– N-aș numi-o chiar „fostă“. Dar te rog să mă scuzi.

Cuvintele lui nu aveau nici urmă de regret. Flacăra din priviri i se domolise, ochii lui albaștri păreau acum două safire. A făcut un pas spre mine, apoi a ezitat și a schimbat direcția, îndreptându-se spre terasă.

Atunci, am înțeles că aș fi vrut să mă sărute din nou – iar dorința, eram sigură, mi se citea cu ușurință pe chip. Între noi s-a lăsat tăcerea. Deși nu ne vorbeam și nu ne atingeam, inima mea continua

să bată cu repeziciune, ca un animal prins în cursă care încearcă să se elibereze.

– Felicitări pentru absolvire! mi-a spus el.

Schimbarea subiectului m-a luat pe nepregătite. Am clipit, amintindu-mi unde eram și de ce. Lumea întreagă se estompase atunci când el mă atinsese și abia acum conștientizam că nu știam nimic despre acest bărbat care ar fi putut să mă posede chiar acolo, sprijinită de perete, dacă ar fi vrut.

– Și tu ești absolvent?

Și-a acoperit gura cu mâna, dar nu suficient de rapid încât să nu-i surprind zâmbetul infatuat.

– Eu am ales o altă carieră. Jucăm „Douăzeci de întrebări și răspunsuri”, cumva?

– Nu vrei să-mi spui cine ești? l-am întrebat.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Cred, păpușă, că ar fi mai bine să afli singură.

Buzele încă mă ardeau după sărut. Știam și eu să mă joc, dacă el asta își dorea.

– Ai ales o altă carieră? Și totuși, te afli aici – am făcut un gest de jur împrejur –, într-un club cu prestigiu. Deci, fie ești ospătar, fie provii dintr-o familie cu mulți bani.

Am așteptat să-mi răspundă, dar el a clătinat din cap și a fluturat degetul arătător.

– Nu a fost o întrebare la care să răspunzi cu da sau nu.

– Ei bine, dacă nu vrei să joci...

Am ridicat din umeri și am privit de-a lungul holului, în spate.

– Vreau să joc, dar respectând regulile – dacă nu cumva preferi să pun eu întrebările.

Am înghițit în sec, străduindu-mă să-mi controlez trupul.

– Provii dintr-o familie înstărită?

– S-ar putea spune, a răspuns el ridicând din umeri.

– Da sau nu, l-am îmboldit eu.

– Da, a spus el. A întins mâna și mi-a prins între degete o șuviță. Acum, este rândul meu, nu?

- Nu am epuizat cele douăzeci de întrebări, am șoptit, conștientă de cât de aproape erau buzele lui.

- Nu le irosi pe toate din prima, m-a sfătuit el așezându-mi o șuviță după ureche. Nu strică să lași ceva loc pentru mister.

- Dar tu știi deja cine sunt, i-am amintit eu.

- Da, dar mai sunt o mulțime de lucruri pe care vreau să le știu despre tine. În timp ce-mi vorbea, îi simțeam răsuflarea fierbinte pe gâtul meu. Și-mi doresc nespus să spui da.

- Și dacă răspunsul este nu?

- Nu este, crede-mă.

Buzele lui m-au atins în treacăt. Am închis ochii, savurând senzația pe pielea delicată. El a făcut un pas înapoi, iar eu mi-am netezit rochia, încercând să nu par deloc tulburată.

- Ultima întrebare, a spus el. Apoi, vom vedea dacă ghicești.

O ultimă șansă să-i dezvălui identitatea, iar eu știam la fel de multe ca la început. În plus, acum, trupul meu fremăta de excitație, distrăgându-mă de la obiectivul meu. Exista o singură întrebare pe care puteam să i-o pun.

- Cine ești? am întrebat direct.

El a clătinat din cap și mi-a făcut semn: da sau nu. Era clar că nu avea nici o intenție să fie mai puțin criptic, chiar și după ce mă folosisese ca să scape de fosta. Fusesem un pion aflat la îndemână, iar gândul acesta m-a făcut să mă rușinez. Dacă rămâneam în preajma lui, sigur nu reușeam să-mi potolesc bătăile nebunești ale inimii.

Îmi imaginasem oare electricitatea din acel sărut? Eram sigură că nu. La fel de sigură cum eram că și el mă dorea. Gura mi s-a uscat. Mi-am amintit ce-mi spusese Belle despre cum e să te sărute un bărbat puternic și bogat și am încercat să-mi înfrânez pulsațiile de dorință care-mi străbăteau trupul. Nu mă interesa să fiu jucăria unui asemenea bărbat. Refuzam să fiu asta.

- Ar trebui să mă întorc, i-am spus, conștientă că era necesar să mă îndepărtez de el, înainte ca prezența lui tulburătoare să mă copleșească.

El a încuviințat, dar ochii pătrunzători mă ardeau încă.

- Sper să ne revedem, Clara Bishop.

Nu a așteptat ca eu să plec. A dispărut pe terasă, s-a evaporat pur și simplu. Abia când nu l-am mai văzut și m-am mai liniștit, mi-am dat seama că sărutasem un bărbat fără să-i știu numele.

Și-mi doream s-o fac din nou.

Capitolul 2

M-am întors la petrecere, încă tulburată de sărutul străinului, așa că am văzut-o pe Belle abia atunci când m-a înșfăcat de mână. Cu o expresie radioasă, m-a tras spre bar. Marea majoritate a celor aflați lângă noi nu aveau cum să-i observe licărul din ochi, dar eu am înțeles că însemna că eram în pericol. Dar, pentru că eram încă buimacă după acel sărut, nu aveam de gând să opun prea multă rezistență.

– Ce naiba a fost asta? m-a întrebat, împingând spre mine un bol cu alune.

– Nu mi-e foame.

Mâncarea era ultimul lucru la care mă gândeam acum.

– Te-ai și îmbătat? Nu mă obliga să-ți îndes alunele pe gât.

– Nu sunt beată, i-am răspuns, deși exact așa mă simțeam.

Buzele lui. Gustul lor. Trupul lui strâns lipit de al meu. Un val de căldură m-a cuprins, și am rezistat cu greu tentației de a-mi face vânt.

– Clara. Belle a pocnit din degete ca să-mi atragă atenția, iar eu am clătinat din cap și am privit-o prostește. Am spus că ai fi putut măcar să bei un pahar cu fratele meu.

– Îmi pare rău, am zis.

Și chiar îmi părea rău că o tulisem așa lipsită de tact din calea fratelui ei. Dar era singurul mod prin care să o fac să înțeleagă să nu mai încerce să mă combine cu nimeni. Belle știa foarte bine ce însemna umilința, învățase această lecție cu ani în urmă. Trebuia

să joc această carte dacă voiam să scap de încăpățânarea ei. Totuși, azi era ziua în care deveneam absolvente.

– Mi s-a părut că o văd pe mama, i-am spus.

Expresia lui Belle s-a îmblânzit. A luat din bol câteva alune și mi le-a întins.

– Proteine. Trebuie să rezisti.

Cuvintele ei erau pline de adevăr, chiar dacă scuza mea fusese o minciună. Mă așteptam ca mama să vină și ea azi. În Clubul Oxford și Cambridge nu puteai pătrunde fără invitație, iar acum erau prezente aici, la ceremonia de absolvire, câteva dintre familiile de elită ale Angliei. Madeline Bishop nu avea cum să rateze așa ceva. Presa nu fusese invitată, pentru că era o petrecere privată, dar exista mereu posibilitatea ca afară să fie câțiva paparazzi. În general, familia mea nu căutase să fie în atenția publică, dar mama făcea excepție, încă de acum paisprezece ani, când tatăl meu și al ei începuseră să facă avere. Era destul de deranjant, iar eu nu eram tocmai nerăbdătoare să o văd. Iar Belle înțelegea asta prea bine.

– Mulțumesc!

Mi-am vârât alunele în gură. Gustul lor sărat mi-a amintit cătîmi era de foame. M-am uitat la ceasul aflat pe polița șemineului și mi-am dat seama că trecuseră mai bine de șase ore de când nu mâncasem.

– Nu vreau să leșini în ziua în care ai absolvit, iar eu să fiu răspunzătoare, mi-a spus Belle și mi-a făcut cu ochiul. Mă cunoștea prea bine. Știa că, în stresul provocat de ceremonie și de petrecere, sigur uitasem să mănânc. Să nu întorci capul! Ți-au sosit rudele.

– Dumnezeu s-o apere pe regină! am murmurat, inspirînd adînc. Am mai luat din bol câteva alune. Sigur avea să le urmeze un pahar de coniac. M-am întors și am zărit-o pe mama, într-o rochie albastră scurtă care îi evidenția trupul athletic impresionant, dar care era total nepotrivită vârstei ei. Nu mi se părea deloc drept ca mama să fie mai în formă ca mine. Era adevărat că ea considera asta o profesie.

Am văzut-o dînd roată cu privirea prin încăpere, cu mîna poposind artistic pe șiragul de perle de la gât. Poate că nu avea obârșii

britanice, dar nu se lăsa mai prejos de orice alt aristocrat de acolo. Ținea capul sus, nasul ușor în vânt, iar buzele îi schițau un zâmbet binevoitor, de parcă tocmai dăduse cu ochii de supușii ei.

Am inspirat adânc și i-am făcut semn.

– Ultima șansă să fugi, i-am spus lui Belle.

– Și să te las singură? În nici un caz. Dar îmi ești datoare cu o sticlă de vin, mai târziu.

Mi-a pus în mână un pahar în care pluteau câteva cuburi de gheață. Știa exact de ce aveam nevoie ca să fac față acestei întâlniri, chiar înainte să-i cer.

– S-a făcut! Deși s-ar putea ca la finalul zilei să ajungem la concluzia că doar o sticlă nu este de ajuns.

– Clara, draga mea!

Mama a străbătut camera și m-a sărutat delicat pe obraz. Afecțiunea ei era la fel de fragilă ca aripile unui fluture. Sentimentele pot fi rănite foarte ușor, îmi spusese cândva, și de aceea trebuia să ai mare grijă cu ele. Copil fiind, remarcasem că și căsnicia o privea la fel.

Tata mi-a întins o mână și m-a cuprins cu putere în brațe.

– Clara, Ursulețule, ai reușit!

Am roșit ușor auzindu-mi alintul din copilărie. Tata nu credea că dragostea ar fi fragilă, chiar dacă o trata pe mama ca pe un bibelou.

– Absolventă de universitate, a spus mama, scoțându-și cu mândrie pieptul în afară și atrăgând priviri subtile de apreciere de la bărbații din preajmă. Și încă de Oxford!

– În cinstea fetei mele!

Tata a ridicat paharul, iar gestul lui m-a cam emoționat.

Fuseseră siguri că eu aveam să merg la universitate, chiar dacă tata se chinuise să absolve, cu ani în urmă. Mama nu fusese la fel de norocoasă. Mi se părea ciudat să o știu aici, sărbătorindu-mă, deși nu-și putuse împlini visurile tocmai din cauza mea.

– În cinstea viitoareii câștigătoare a premiului Nobel! Marea speranță a Angliei, a continuat tata.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

– Mai degrabă, câștigătoarea premiului pentru cel mai bun curier.

– Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, mi-a amintit el. Și lucrurile mici sunt importante. Până și Gandhi a pornit de undeva.

Nu mă îndoiam de asta, dar gândul la slujba mea viitoare îmi provoca o ușoară amețală. Din fericire, mai aveam două săptămâni până să încep efectiv munca și aveam destule cu care să-mi ocup mintea până atunci.

– Nici o grevă a foamei, promit, i-am spus lui tata.

Mama a înghețat.

– A fost o remarcă de prost gust.

– Scuze, a fost doar o glumă, am asigurat-o.

Mama începuse deja să-și facă vânt și să privească în jurul ei.

– E înăbușitor aici.

Tata i-a zâmbit.

– Hai să-ți căutăm un alt loc, draga mea!

Era mișcarea tactică a mamei. Trebuia să se miște în permanență. Nu conta cât de frumoasă era priveliștea, cât de fascinanți erau partenerii de la masa ei sau cât de exclusivistă era petrecerea la care era invitată, mereu trăia cu convingerea că avea să rateze ceva. Că în colțul opus se afla o oportunitate sau o persoană mai importantă. De aceea, în primii ani de după ce părinții mei și-au vândut afacerea, familia noastră s-a mutat dintr-o casă în alta, până ce, într-un final, tata a pus piciorul în prag. Drept pentru care, cu șase ani în urmă, s-au mutat de la Los Angeles la Kensington. Era cea mai șic casă pe care o cumpăraseră vreodată, la cea mai șic adresă, chiar peste drum de fosta cântăreață celebră care se măritase cu un fotbalist celebru. Mama a stat liniștită câțiva ani, dar, de la o vreme, începuse cu aluziile că era timpul să facă o schimbare. Tata s-a dovedit de neclintit, dar asta nu a împiedicat-o pe mama să contacteze un agent imobiliar. O dată la câteva luni, îl târa pe tata după ea la vizionări de case. Bătea chiar apăsătoare cu că-mi căuta și mie una, dar eu nu aveam de gând să accept. Îmi plătiseră cheltuielile cu facultatea, iar eu rezistasem cu brio la toate încercările mamei de a se amesteca

în viața mea. Acum, eram adult, aveam o slujbă adevărată și nu doream să mai depind de ea.

- Te-ai gândit unde vei locui acum, că te-ai întors în oraș? m-a întrebat ea lipindu-și brațul de al meu, de parcă ar fi încercat să-mi ghicească gândurile.

„În nici un caz cu tine”, mi-am spus. Londra îmi era încă străină, căci mă mutasem în Anglia cu puțin timp înainte de a începe cursurile, iar mama știa asta. Dar asta nu avea să mă determine să stau cu ea.

- Ți-am spus că voi locui cu Belle.

- Dar Belle urmează să se mărite, mi-a amintit mama. S-a întors spre prietena mea și i-a zâmbit larg. Trebuie să-mi povestești totul despre nuntă!

Belle i-a zâmbit la rândul ei, dar a ridicat dintr-o sprânceană imediat ce mama s-a întors cu spatele. Înțelesese că mama tocmai se invitase la nunta ei. Probabil ar fi fost în stare chiar să-mi ia locul ca domnișoară de onoare, dacă o lăsam.

- Abia la anul, i-am răspuns calmă.

Sau cel puțin așa mi s-a părut că am vorbit. Căsătoria lui Belle era un mare motiv de îngrijorare pentru mine. Nu-mi plăcea să locuiesc singură, iar Belle și mama știau asta. Nu știam prea bine ce aveam să fac după ce Belle urma să se mărite și să se mute cu Philip. Încercam să nu mă gândesc la asta.

- Nu vă faceți griji, doamnă Bishop, a spus Belle, iar ochii îi străluceau. Am o lungă listă de bărbați care abia așteaptă să o invite pe Clara în oraș. Și cu toții reprezintă partide excelente.

Aș fi vrut ca podeaua să se caște sub mine și să mă înghită. Nu-mi plăcea când făceau pe pețitoarele, de parcă aveam nevoie de cineva să-mi aranjeze viața amoroasă. Mă făcea să mă simt indezirabilă, iar ce se întâmplase cu puțin timp în urmă îmi dovedise exact contrariul.

- Vorbim despre bărbați sau despre investiții?

- Înseamnă unul și același lucru. Mama s-a întors cu spatele la mine, concentrându-și atenția asupra lui Belle. Ești o prietenă foarte

bună. Trebuie să-mi spui Madeline. Doar ne vom vedea mereu de acum încolo.

Imagini cu mese în oraș și invitații la ceai mi se învârtteau prin minte. Se părea că nu reușisem să o fac să înțeleagă că în curând slujba avea să îmi ocupe timpul. Mama nu mai fusese nevoită să lucreze cam de multșor, drept pentru care nu eram sigură că-și mai amintea ce presupune să ai o slujbă – cum ar fi să muncești, de exemplu.

– Sper, i-a răspuns Belle.

Mama i se părea amuzantă, dar și eu, și ea știam că Madeline se servea mai bine în doze mici.

Ajunsesem acum aproape de ușa pe care ieșisem ceva mai devreme, iar gândul mi-a zburat înapoi la sărut. O parte din mine ar fi vrut să meargă în căutarea lui – dar asta mă făcea, oare, diferită de cea de care încercase să scape mai devreme? Probabil că nu. Și cum m-aș fi simțit dacă aveam să îl găsesc înghesuind într-un colț o altă femeie? „Noua Clara Bishop nu are timp de bărbați de bani gata sau de drame“, mi-am repetat în gând.

Și totuși, nu mă puteam abține să nu recreez în minte sărutul, fiecare moment al lui, până ce aproape că i-am simțit din nou buzele atingându-mă. Am strâns pumnii, luptându-mă cu tremurul de dorință care mi se rostogolea prin trup.

Chicotul ascuțit al mamei m-a trezit brusc din reverie. Era greu de presupus că cineva ar fi spus ceva cu adevărat amuzant, dar am zâmbit ca după o glumă bună.

– Am discutat cu tatăl tău... S-a uitat spre tata, care i-a aruncat o privire plină de frustrare, pe care a ignorat-o. De ce nu te muți cu noi? Sunt sigură că Belle va dori să fie singură cu Philip, iar noi avem suficient spațiu.

Spațiu era, cu siguranță, dar eu nu aveam de gând să accept oferta mamei.

– Am semnat deja contractul de închiriere, am mințit.

– L-ai semnat? Fără să mă consulți?

Mama se îmbufna imediat – era o artă pe care o stăpânea la perfecție. Se îmbufna adesea și impresionant. Iar situația de acum nu făcea excepție. M-a privit de parcă aș fi trădat-o.

– Ne pare rău, dar a fost o ofertă de nerefuzat, mi-a sărit Belle în ajutor.

– Dar eu știu atâtea despre imobiliare!

Era într-atât de bosumflată, încât ridurile pe care plătise atât să le ascundă îi reapăruseră pe chip. Nu era deloc un semn bun.

– Este doar un contract de închiriere, i-am amintit.

– Este tot un contract. Am citit deunăzi în *The Sun* că tot mai mulți proprietari își spionează chiriașii. Știi?

Să te înspăimânte era următoarea armă din arsenalul mamei. Reușise s-o facă în primii 18 ani din viața mea, dar acum aveam 23. Nu mai ținea.

– Totul va fi bine, sunt sigură.

– Am închiriat de la o bătrână foarte amabilă, a intervenit Belle.

Am încercat să o avertizez din priviri. Minciuna creștea văzând cu ochii, și nu eram sigură că aveam să pot ține pasul. O mințeam pe mama de prea mult timp și știam că era mai bine să-i servesc câte o minciună mică, pe rând, decât una mare, greu de înghițit. Și pe care cu siguranță avea să și-o aducă aminte.

– Acea este Doris? a întrebat mama, atârându-se de brațul tatălui. Abia așteptase să dea de cineva cunoscut și nu avea de gând să rateze prilejul de a fi văzută la acest eveniment. Hai să mergem să o salutăm!

Părea ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit tata, dar a încuviințat din cap, ascultător. I-am înșfăcat brațul lui Belle de îndată ce ei nu ne-au mai putut auzi.

– Nu știm nici o bătrână cumsecade și nici nu avem vreun apartament închiriat.

– S-ar părea că avem, mi-a răspuns Belle, dramatic.

Eram surprinsă.

– Avem?

– Jane, mătușa mea de-a doua, are o clădire în East London.

N-aș fi crezut că pot fi surprinsă și mai mult, dar iată că era posibil.

– Mătușa ta de-a doua locuiește în East London?

– Nu te grăbi! Belle a sorbit lung din cocktail și a ridicat din umeri, de parcă nu era nimic ciudat în a avea o rudă în vârstă care locuia în cel mai la modă cartier din Londra. O s-o adori!

– Nu știu, am spus. N-am cunoscut-o încă.

– Ai încredere în mine. Îi vom face mâine o vizită. Pe de altă parte, chiar te vezi locuind din nou cu părinții? m-a întrebat Belle, ducându-și mâinile la gât ca pentru a se sugruma.

– Da și nu, am recunoscut eu.

– Da?

Nu era o întrebare, ci mai degrabă un semn că nu mă credea.

– Știi că nu-mi place să locuiesc singură, i-am amintit.

Dar gândul de a mă întoarce în casa părintească era departe de a fi liniștitor. Fusesem independentă cât urmasem universitatea și, cu excepția câtorva decizii proaste, în mare parte legate de Daniel, mă descurcasem destul de bine.

Acum, situația se schimbase. Majoritatea prietenilor mei aveau să se mute curând la Londra. Iar Belle era cea mai apropiată prietenă a mea – și singura cu care mă vedeam locuind. Poate că peste un an aveam să îmi revin din dezamăgirea provocată de Daniel și nu aveam să mai simt nevoia să împart cu cineva un apartament, dar nu ajunsesem încă acolo.

– Știu. Și este în regulă. Belle și-a pus capul pe umărul meu. Dar asta înseamnă să mă lași să încerc să te cuplez cu cineva. M-aș simți îngrozitor ca peste un an să trebuiască să te trimit la părinții tăi.

– Cine știe unde vom fi peste un an?! i-am răspuns.

Belle m-a strâns de umăr.

– Aceasta este atitudinea corectă.

– Prin asta tu înțelegi că mă poți cupla, nu-i așa?

– O singură întâlnire, a insistat ea, adăugând: Cu fratele meu.

– Nu mi se pare genul meu.

Încercam să-i cruț sentimentele. Chiar nu era vinovată că fratele ei era insipid.

- Știu că te va plictisi până peste cap, a spus ea. Dar vreau să știu că cineva are grijă de tine.

- Pot să am și singură.

Părea să se îndoiască serios de asta. Și nici eu nu-i dădusem în ultimul an prea multe motive să mă creadă. În ciuda preocupării ei, nu aveam de gând să cedez și să mă întâlnesc cu fratele ei. Oricât o fi fost el de avocat. Din fericire, am fost salvată de sosirea logodnicului ei, altfel ar fi continuat să-i pledeze cauza.

- Uite-l pe Philip, a spus sărind în picioare și aranjându-și fusta. S-a întors spre mine, căutându-mi aprobarea.

- Arăți fabulos, ca întotdeauna. Și nu mințeam deloc. Oricât bea sau stătea în picioare, Belle arăta mereu ca scoasă din cutie. Salută-l pe Pip din partea mea!

Belle a scos limba la mine și a pornit-o spre el. Philip era cam prea serios pentru gustul meu, și asta spunea ceva. Ura să i se zică Pip, motiv pentru care doar așa îi spuneam. Nu pentru că nu l-aș fi plăcut. Era un tip în regulă, de o frumusețe clasică, cu trăsături colturoase și păr blond, înalt și cu darul vorbirii. Și nu strica nici faptul că provenea dintr-o familie cu titlu nobiliar și cu mulți bani. Era exact ce-și dorea Belle de la un bărbat: să-i ofere siguranță financiară și genetică. Nu o puteam învinovăți pentru asta. Ne simțeam amândouă cam rătăcite în viețile noastre, așa că-i înțelegeam dorința de a găsi un loc sigur. Îmi doream doar să înțeleagă că siguranța mea nu avea să fie niciodată alături de un bărbat ca Philip, ca fratele ei sau ca oricare dintre vechii noștri prieteni pe care, ce să vezi, aveam, cu siguranță, să îi reîntâlnesc în săptămânile ce urmau.

L-am privit pe Philip luând-o de mână și trăgând-o spre el. Când a ajuns în brațele lui, chipul ei s-a luminat. Am oftat. Arătau perfect împreună, ca un basm devenit realitate. Poate că mă înșelasem în privința motivelor pentru care erau împreună. Poate era ceva mai mult decât o relație comodă, la urma urmei.

Există locuri în care intri și te simți imediat ca acasă, ca și când ai fi așteptat întreaga viață să-ți apară în cale. Pentru mine, aceste locuri fuseseră librării și cafenele, locuri liniștite pe plaje retrase sau

la umbra unor copaci. Adolescentă fiind, nu mă simțisem cu adevărat acasă în nici una dintre casele cumpărate de părinții mei. Erau prea mari și prea reci. Simțisem mai degrabă că locuiam într-un muzeu și uram sentimentul că aș fi fost doar un obiect expus acolo. Dar, din clipa în care am pășit în casa mătușii lui Belle, am știut că acolo aveam să fiu fericită.

Mai mult decât fericită: în siguranță.

– Ce zici? m-a întrebat Belle rotindu-și pe deget inelul de logodnă.

Nu eram prea sigură că aveam să îmi găsesc cuvintele potrivite și trebuia să recunosc că aș fi greșit dacă aș fi respins ideea închirierii casei mătușii ei. M-am întors spre ea cu un zâmbet protestesc pe chip.

– Când ne putem muta?

Mătușa Jane a trecut ca o boare pe lângă noi, învăluită în volane și eșarfe, și a deschis o fereastră.

– E mai bine așa! Nu pot suferi încăperile cu aer închis. A inspirat aerul proaspăt care intra pe geam. E liberă, iar asta nu e un lucru bun pentru sufletul unei case. Am cheile chiar aici. E a voastră de când vreți.

Fără să ezit, am luat un set de chei din palma ei desfăcută. Ca să fac față stresului îmi făceam sistematic câte o listă care includea toate lucrurile pe care trebuia să le rezolv după ce-mi dădeam examenele. Nopti întregi nu-mi găsisem somnul din cauză că trebuia să-mi caut un apartament. Iar acum, viața mea – viața mea reală, de adult – părea să se așeze în sfârșit pe făgaș. Îmi puteam permite chiria chiar și după plecarea lui Belle dacă Jane îmi oferea în continuare ceea ce era, evident, reducerea pentru rude. Nici nu trebuia să apelez la fondul fiduciar.

– Casa asta are nevoie de sânge proaspăt, a continuat ea. Ultimul chiriaș a fost un muzician care, din nefericire, se pare că a cam surzit.

– Mătușa Jane are o preferință pentru muzicieni, a zis Belle și a făcut cu ochiul.

– Sunt amanți excelenți, a confirmat mătușa. Chipul ei era serios, de parcă am fi discutat chestiuni legate de casă, cum ar fi un vas

de toaletă care a refulat. Te rog, spune-mi că te-ai culcat cu un muzician!

Mi-am înăbușit un hohot de râs și am clătinat din cap. Expresia lui Jane îmi dădea de înțeles că ea considera asta o mare pierdere. S-a întors plină de speranță spre Belle, care a negat la rândul ei. Umerii fragili au părut să se strângă, și femeia a clătinat din cap cu tristețe.

– Iar tu te măriți! Lasă, poți oricând să ai o aventură. Muzicienii sunt buni și pentru asta.

Mătușa Jane părea să fie adevărata boare de aer proaspăt din casă. Am urmat-o dintr-o încăpere în alta, iar ea mi-a arătat toate chichițele viitoare mele case. Nimic la ea nu-ți dădea de înțeles că ar fi avut bani la greu, deși era clar că așa era, de vreme ce toată clădirea era a ei. Părui cărunt era tuns cumva punk-rock, potrivit cu silueta fragilă și chipul elegant. Avea osatură de aristocrat, asta era sigur, dar părea o creatură exotică, experimentată. Nu semăna deloc cu cei pe care-i întâlnisem la diversele evenimente din facultate. Am simțit din prima clipă că o plac, iar instinctul nu mă înșela niciodată.

Apartamentul era perfect. Fusese modernizat recent, avea electrocasnice noi, din inox, și un jacuzzi imens. Pereții erau o combinație de cărămidă și tencuială veche păstrată cu grijă, iar tocurile ușilor și ale ferestrelor erau din lemn frumos lucrat. Podelele din stejar fuseseră rașchetate și lăcuite. Singurul lucru care lipsea era un șemineu, dar clar nu aveam să-i duc lipsa în următoarele luni de vară. De îndată ce voi aduce mobila voi bifa majoritatea punctelor de pe lista mea. Poate chiar aveau să îmi rămână câteva zile să explorez Londra înainte de a începe munca.

– Ai prefera o cameră anume? m-a întrebat Belle când am terminat turul apartamentului.

– Oricare e perfectă.

– Mincinoaso! M-a prins de braț și m-a târât spre cea mai mică, dar și cea mai confortabilă cameră din cele două. Știu că pe asta o vrei.

Mi-am mușcat buza. Avea dreptate. Camera avea și bovindou și era exact pe gustul meu.

– E drăguță, am șoptit.

– E a ta. Cealaltă are ușă directă spre toaletă, așa că o să ți-o iau înainte în fiecare dimineață.

– Ce șmecheră ești! Am râs, dar nu pentru că se gândise la asta, ci pentru că era greu de crezut că Belle avea să se trezească înaintea mea. În următoarele luni, treaba ei era să-și planifice în detaliu nunta. Era cariera care îi oferea maximum de flexibilitate.

– Merg să-i mulțumesc mătușii Jane.

A dispărut, lăsându-mă singură în cameră.

Îmi imaginam deja unde aveam să pun patul, raftul cu cărți. Probabil aveam loc și pentru un fotoliu sau măcar o banchetă sub fereastra mare care dădea în strada aglomerată, trei etaje mai jos. Totul se aranja de minune, grație unui strop de noroc și planurilor mele minuțioase din ultimul an de studii.

Undeva în adâncul sufletului, mă întrebam însă când avea să se schimbe totul. Am privit pe fereastră: cerul primăvăratîc devenise gri, iar norii păreau grei și foarte aproape de pământ. Venea furtuna.

Capitolul 3

Zgomote slabe pătrundeau pe fereastra mea, venind de jos, din stradă, și mi se amestecau în vise. Am încercat să nu mă trezesc încă. Visam un bărbat frumos, cu obrazul acoperit de barba de-o zi, cu chipul în penumbră și un miros subtil de cuișoare plutind prin aerul dintre noi. Degetele lui îmi mângâiau gâtul, buzele lui mă atingeau ușor. Brusc, zgomotul unui claxon l-a distras, și s-a tras înapoi în timp ce eu mă străduiam și mai tare să nu mă trezesc. Era acum la câțiva metri de mine, cu un zâmbet atotcunoscător pe chip. Lumina dimineții mi-a pătruns într-un final pe sub pleoape, destrămând ultimele fragmente din vis. Am refuzat să deschid ochii, încercând cu disperare să mă cufund înapoi în fantezie.

Mirosul de cafea proaspătă mi-a pus însă capac. Am deschis ochii exact când Belle își făcea apariția în cameră. Mi-a făcut semn.

– Ridică-te, draga mea! Ți-am adus cafeaua.

– Cât e ceasul? am întrebat, încercând să mă dezmeticesc.

– Este ora la care te apuci de despachetat, mi-a spus Belle și mi-a pus ceașca în mâini. Nu îți începi azi viața de adult?

– O încep abia vinerea viitoare. Mai rămân un timp la dispoziția ta, dar ar fi minunat să mă mai lași să dorm un pic.

Am sorbit din cafea, sigură de-acum că nu aveam să mă mai culc la loc.

– Ai despachetat ceva? m-a întrebat Belle citind ce era scris pe cea mai apropiată cutie.

Am bătut ușurel pe saltea. Pe patul cu baldachin aveam o pilotă într-un cearșaf crem și vreo șase perne din puf. Un somn pe săturate fusese prioritatea mea, după o săptămână în care dormisem doar pe canapea și fusesem într-un du-te-vino Oxford-Londra. Asta însemna însă că toate cutiile din jurul meu erau nedesfăcute. Pereții erau goi, cu excepția unui strat de vopsea de un albastru metalic. Trebuia să sap în câte o cutie după haine, în timp ce Belle, după toate aparențele, își aranjase deja dulapul. În ciuda orei matinale, era deja îmbrăcată într-o pereche de blugi skinny și un tricou lejer care îi cădea frumos pe trupul subțire. Arăta ca un model, cu părul blond strâns la spate și tenul arămiu, sărutat de soare.

Jos, în stradă, o serie de claxoane au străpuns liniștea traficului lejer al dimineții. Belle a sărit în picioare și s-a apropiat de fereastră. S-a încruntat văzând ce se întâmpla jos.

– Ce naiba-i acolo? am întrebat.

– Niște gură-cască. Par să fie reporteri, mi-a răspuns. Poate a fost vreun accident.

Am gemut încet și m-am târât jos din pat. Am pus ceașca de cafea pe una dintre cutiile din apropiere. Mi se părea dizgrațios felul în care reporterii londonezi dădeau târcoale oricărei scene înfiorătoare, de parcă publicul și-ar fi dorit să vadă numai fotografii cu mașini zdrobite la știrile de seară. Nici măcar măsurile luate după moartea prințesei Sarah nu-i opriseră de la a găsi noi metode de hărțuire. Mi se întorcea stomacul pe dos doar când mă gândeam la asta. Nu știam ce le atrăsese atenția de data asta, dar fără îndoială aveam să aflăm din ziarele de scandal, în zilele următoare.

– Nu văd să se întâmple nimic, a zis Belle strâmbând din nas, evident deranjată că nu știa ce se petrecea în stradă.

– Acum, chiar că nu mai adorm la loc, am spus scotocind printre cutii până ce am dat de una pe care scria „Haine”. Îmi fac un duș, și ne putem apuca de despachetat.

Belle a încuviințat și s-a apropiat de ușă.

– Până te îmbraci, m-aș duce până jos să văd ce se petrece.

Am clătinat din cap, încercând să o privesc cu reproș.

– Dacă e vreo urgență? Sau e vreun criminal în libertate? Suntem noi în cartier, Clara dragă. Trebuie să ne luăm măsuri de precauție.

– Să fim primele care află bârfele, adică?

Belle a strâns din buze în încercarea de a masca un zâmbet, dar efortul a fost în zadar.

– Nici n-o să-ți dai seama c-am lipsit.

A durat cam cinci minute până ce apa de la duș să se încălzească, dar fierbințeala a făcut ca umerii să mi se relaxeze. Am lăsat apa să mi se scurgă pe trup, am închis ochii și m-am gândit la visul meu și la bărbatul misterios întâlnit cu câteva zile în urmă. Ceva nu-mi dădea pace – aveam ca un ghem în stomac. Îmi doream să-mi fi putut termina visul. *De fapt*, mi-am spus în timp ce mă săpuneam, *îmi doream să-l revăd*. Am încercat să mă conving că dorința mea era inocentă. Că doream doar să-i aflui numele și de ce mă folosisese ca să o evite pe cealaltă fată. Însă trebuia să fiu sinceră: mai mult decât orice, îmi doream să mă sărute din nou. Măinile mi-au alunecat în josul abdomenului, spre zona dintre picioare care îmi zvâcnea de nevoie.

– Nu fi proastă, mi-am spus, terminând să mă clătesc.

Doar nu eram într-atât de disperată încât să mă satisfac singură, sub duș. Abia terminasem să-mi usuc părul cu prosopul și-mi găsisem o pereche de blugi comozi, că am auzit-o pe Belle în bucătărie.

– Ai deslușit toate detaliile sordide? am întrebat-o.

Îmi turnase cafea proaspătă în ceașcă, așa că am sorbit și am așteptat să-mi povestească.

Belle m-a privit în ochi, palidă, dar totodată îmbujorată. Bătea darabana pe un teanc de ziare.

– Nu cumva ai uitat să-mi spui ceva, Clara? m-a întrebat ea.

M-am încruntat, încercând să-i descifrez întrebarea. Locuisem cu Belle cât timp studiasem la Oxford pentru că ne plăceam reciproc, dar și pentru că nu ne băgam nasul una în viața celeilalte. Nici nu ar fi fost nevoie. Belle nu făcea niciodată diferența între personal și privat, adică nu avea secrete față de mine. Și, de vreme ce viața mea nu era câtuși de puțin interesantă în comparație cu a ei, știa totul despre mine.

- Ce se întâmplă, Belle? am întrebat-o șoptit. Stomacul mi se strânsese. Arăți de parcă te simți rău.

A răs nervos, apoi a încercat să vorbească:

- E... atât de... absurd!

Am întins mâna după un ziar, dar Belle mi l-a smuls și a clătinat din cap cu un zâmbet suspect.

- Cred că ar fi mai bine să te așezi, scumpo, mi-a spus.

M-am prăbușit pe un scaun de bucătărie. Mă lăsau picioarele și prin vene parcă-mi curgea gheață. Nu făcusem nici un rău în toată viața mea. Nu aveam motive să cred că orice ar fi aflat Belle ar fi putut avea vreo legătură cu mine. Dar avea. Eram sigură de asta. Îmi dădeam seama după felul în care se purta.

Era pur și simplu radioasă.

- Haide, spune-mi, am zis nerăbdătoare.

Mi-era tot mai rău cu fiecare secundă care trecea. Mi-a făcut semn spre un ziar care avea pe prima pagină o pereche sărutându-se. Atâta tot? Am privit-o întrebător, iar ea mi-a pus sub nas un alt ziar. Fotografia era făcută mult mai de aproape, dar, chiar și așa, mi-au trebuit câteva secunde să înțeleg la ce mă uitam. Am recunoscut lambriurile de pe coridor și terasa din spatele celor doi. Nu erau doi oameni oarecare. Eram eu și bărbatul misterios de la petrecere. Fotografia m-a făcut să mă reîntorc în timp, să re trăiesc acele clipe.

Să-i simt părul mătăsos.

Gustul de cuișoare și coniac de pe buze.

Iar trupul meu a răspuns imediat amintirii, dornic de atingerea lui.

Fusese, într-adevăr, un sărut legendar, dar asta nu justifica faptul că apăruserăm pe prima pagină a ziarelor.

- Nu înțeleg, am spus eu, dar am făcut legătura în secunda următoare. Sunt reporteri afară?

Belle a încuviințat din cap.

Cum era posibil să nu-l fi recunoscut? Era clar, în ultimele luni, fusesem cu adevărat absentă, mai mult decât îmi imaginasem. Vocea minusculă din capul meu rostea cuvinte nrecum ..idioată,

naivă, inocentă". Mi-am amintit apoi ce mă trezise în acea dimineață și m-am prins de brațul lui Belle, să-mi păstrez echilibrul.

– Eu?

Gura mi se uscaseră.

– Tu ai fost cea care l-a sărutat pe prinț, a spus Belle cu un amestec de gelozie și admirație.

– Dar nu știam că el este, am spus șoptit.

Amintirile îmi treceau prin minte cu asemenea repeziciune, încât totul devenea un amestec încurcat de gânduri și emoții. Pulsul mi-o luase razna, acum, că misterul fusese dezlegat. Acum, știam cine era, și pentru o clipă gândul acesta m-a entuziasmat, dar am înțeles repede prețul teribil al acestei informații. Sărutul nu mai era secretul meu, nu mai puteam pretinde ignoranța. Să nu știu cine era? Nu era o scuză prea grozavă și cu siguranță nu mă puneam la adăpost de reporteri. Și ce se întâmpla acum, că știam cine era? Asta nu mă aducea din nou în brațele lui. Consecințele greșelii mele m-au lovit în plin. Am înghițit cu greu gustul amar care mi se ridicase în gât.

– Cum de nu ți-ai dat seama că el este? m-a întrebat Belle.

Am făcut o pauză să mă gândesc, încercând să ignor musturarea pe care partea critică și rațională din mine i-o făcea subconștientului. Ca majoritatea fetelor de vârsta mea, crescusem citind mereu despre familia regală, în special despre cei doi prinți fermecători care nu erau cu mult mai mari ca mine. Cei doi apăruseră chiar și pe copertele unor reviste cunoscute pentru adolescenți, din State, cu ceva ani în urmă. După care dispăruseră din viața publică. Cel puțin Alexander făcuse sigur asta, cu câțiva ani înainte ca familia mea să se mute din California în Anglia. După care eu plecasem la universitate. Viața amoroasă a unui prinț nu fusese tocmai prioritatea mea în ultimii ani.

– Mi se părea ceva familiar la el, am recunoscut eu. Am crezut că ne știm de la Oxford. N-am mai văzut de ani o fotografie de-a lui. Ești sigură că el este?

– Unde-ai trăit? Într-o peșteră?

– Am studiat și mi-am căutat o slujbă, i-am amintit.

Am început să mă plimb de colo-colo prin bucătărie, de parcă așa scăpam de stânjeneală. Lipsa unei vieți sociale era un concept străin pentru Belle, care era mereu în centrul atenției. Dar eu nu mai ieșisem la un film de luni întregi.

- S-a întors din Irak, m-a informat ea conturându-i visătoare fotografia cu vârfurile degetelor. A primit nu știu ce medalie și de atunci tot sărbătorește rezolvând toate vaginele din Londra.

Surprinzător, cuvintele ei m-au rănit. Nu numai că bărbatul la care visasem în ultimele zile era complet inaccesibil, dar eu eram doar una din mulțimea de fete care așteptau la coadă.

- Ar trebui să mă simt flatată sau oripilată că mă număr printre cuceririle lui? Am aruncat ziarul în găleata de gunoi. L-am scos imediat însă, doar ca să mă mai uit o dată la fotografie. Cum de a devenit asta o știre?

- Pentru că presa e de părere că ești diferită.

Am pufnit și am clătinat din cap a dezgust.

- Nu l-am lăsat să mi-o tragă. Prin asta sunt diferită?

N-am adăugat că l-aș fi lăsat cu dragă inimă. Și nici că, de zile întregi, aveam fantezii cu el. După ziua de azi, ar fi fost o nesăbuintă fie și doar să mă mai gândesc la el. Știusese că era aducător de ne-
cazuri din clipa în care îl văzusem. De ce să mai cochetez cu ideea de a-l revedea, atunci?

- Nu este vorba despre asta. Belle a strâmbat din nas. Chiar nu-mi dădeam seama de ce era atât de nemulțumită, doar nu apăruse ea pe prima pagină a ziarelor. Ci despre circumstanțe. A fost fotografiat mereu în cluburi, cu nenumărate femei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Mi-ai spus deja că e înghesuială mare.

Ea a continuat, ignorându-mi comentariul:

- A fost văzut doar în locuri publice. Nimeni nu l-a surprins făcând ceva cu cineva.

Acum, începeam eu să mă simt frustrată.

- Ai spus că și-a tras-o cu jumătate din Londra.

- Asta am auzit...

- Asta ai citit, am corectat-o eu.

– Uită-te la el! A aruncat un alt ziar spre mine, ca să-mi dovedască. Spune-mi că nu ți-ai face de cap cu un asemenea tip!

Fotografia era ușor blurată, fiind mai mult ca sigur făcută cu telefonul mobil. Chiar și așa, el arăta senzațional. Mi-au revenit imediat în minte detaliile care se pierdeau în fotografie: linia maxilarului, curbura buzelor, părul de un negru perfect. Nu-mi trebuie cine știe ce indemn ca să vreau să îmi fac mereu de cap în orice clipă.

– Suferă de un complex de superioritate, i-am răspuns, ignorându-mi trupul care era de acord cu spusele lui Belle. Ceea ce nu spune poza aceea este că m-a luat prin surprindere și m-a sărutat.

Belle se sprijinise de bufet, cu brațele încolăcite în jurul capului.

– Cât... este de... excitant!

– Numai ție ți se poate părea excitant, am ripostat eu, bucuroasă însă că nu-mi putea citi gândurile.

– Numai tu ai putea să-l săruți pe prințul Alexander și să nu știi, mi-a răspuns râzând Belle.

Din voce îi dispăruse și ultima umbră de gelozie. Întâmplarea devenise doar una dintre greșelile mele prostești, dar asta nu însemna că mă lăsa să scap cu una, cu două. A dat startul unui tir de întrebări, atât de rapid, că abia țineam pasul. Și mă mai simțeam și ușor amețită în urma revelației.

Până când o întrebare a răzbătut prin torent:

– Sărută bine?

– Da, am răspuns fără ezitare, amintindu-mi de brațele puternice care mă învăluiseră. A preluat complet controlul, iar acum înțeleg și de ce.

– Mai mult! a strigat ironic Belle, mimând orgasmul.

– Liniștește-te, fată dragă, am spus, dar eu eram departe de a mă liniști. Sărutul fusese secretul meu delicios, dar de-acum era... mai mult. Era derutant, și palpitant, și înspăimântător... și al naibii de fierbinte, bineînțeles. Aveam nevoie de Belle să mă ajute să-mi pun ordine în gânduri. Când mă săruta, nu mă puteam gândi decât că-l doream deasupra mea.

– Dumnezeule mare! a gemut Belle. Crezi că ai să-l revezi?

Gândul mi-a dat fiori, dar l-am alungat repede.

– Am mari îndoieli! M-a sărutat doar pentru că dorea să scape de o fostă iubită.

Belle a zâmbit cu subînțeles. Mi-a făcut semn spre prima pagină a ziarului.

– Pare să-i facă plăcere. Și știu că și ție ți-a plăcut.

Am scos limba la ea și am sărit de pe scaun. Belle avea acum în cap un singur lucru, și asta nu mă ajuta deloc să-mi înțeleg sentimentele. Știam că era mereu de partea mea, dar asta nu avea să o împiedice să încerce să mă arunce în brațele lui, dacă se ivea ocazia.

Din fericire, Belle a renunțat pentru moment și a început să despacheteze farfuriile și să le așeze în dulap.

– Îți sună mobilul! mi-a strigat de pe hol, în timp ce-și ducea în dormitor o cutie care fusese etichetată greșit.

Am înghețat când am văzut cine mă suna. Am trecut imediat telefonul pe silențios. Reveneam brusc la realitate; îmi dispăruse orice urmă de excitare provocată de faptul că re trăisem sărutul. De-acum nu numai reporterii erau la curent cu asta. Până mâine, toți cunoștii mei aveau să afle. Fluturii din stomac se transformaseră într-un roi de albine furioase. Nu-mi plăcea atenția altora. Nu-mi făcea bine. Nu era... o chestie sănătoasă. Aveau să înceapă să mă sune? Să-mi scrie mesaje? Convinșă că urma o avalanșă de apeluri, am trecut telefonul pe vibrații.

Belle a băgat capul pe ușă.

– Cine era?

– Mama, am răspuns și am oftat.

– Dumnezeu! Probabil pune deja nunta la cale.

– Mai mult ca sigur. Ar trebui să o sun înapoi și să pun lucrurile la punct.

Însă nu mă puteam hotărî s-o fac. Drept pentru care m-am dat de câteva ori cu capul de perete.

– Orice s-ar întâmpla, nu e cazul să te mutilezi, să știi. Majoritatea tipelor ar vrea să-l sărute pe Alexander, nu să se sinucidă pentru că au reușit asta.

M-am oprit și am privit-o. Avea dreptate în privința majorității fetelor. Dar eu eram, oare, ca ele? Probabil Alexander crezuse

asta. Eram doar o altă fată de care să te folosești și apoi să te descotorosești. Pentru cineva ca el nu era deloc neobișnuit să săruți o necunoscută ca să-ți enervezi fosta, dar acum eu trăgeam ponoasele! Lumea mea fusese dată peste cap în ultimele zile, mă simțisem înfierbântată, tulburată și curioasă, iar acum trebuia să dreg cumva lucrurile.

Și totuși, cum naiba de mă găsiseră? Alexander avusese de-a face cu o groază de femei. De ce tocmai eu?

– Știi ce nu înțeleg? Cum au aflat reporterii cine sunt? Îmi imaginez că o fi o răsplată karmică pentru paparazzi, am comentat eu.

– Asta-i o mare abureală. Te-a văzut cineva și te-a recunoscut. Chiar cel care a făcut fotografia, probabil.

– Dacă e cineva cunoscut, mai bine să nu aflu cine-a fost, am spus.

Am pus telefonul pe bufet și am înșfăcat o cutie. Mama și oricine altcineva puteau să aștepte până-mi puneam ordine în gânduri.

– Ne întoarcem la treabă? m-a întrebat Belle.

Am încuviințat. Poate că noua mea viață londoneză avea să mă ajute să-mi lămuresc sentimentele contradictorii în legătură cu ce se întâmplase. Puteam doar să sper asta.

Belle m-a prins de umeri și m-a scuturat:

– O să treacă.

I-am zâmbit recunoscătoare. Era exact ce-mi doream să aud.

Curând, mi-a devenit evident că misiunea lui Belle nu mai era aceea de a aranja apartamentul, ci de a-mi distra mie atenția. Am început să ne contrazicem în legătură cu ce anume să punem pe rafturile bibliotecii – eu credeam cu tărie că trebuia să punem cărți – și am uitat complet de tumultul de afară. Până în clipa când ne-am dat seama că în frigider mai era doar o jumătate de sticlă de vin.

– Merg până la colț să iau niște curry, mi-a spus Belle și a întins mâna după portofel.

– N-ar trebui să ieși, i-am spus. Nu vrei să comandăm?

– Murim de foame până ajunge mâncarea. Belle și-a încrucișat brațele în dreptul stomacului, ca să fie și mai convingătoare. Am înțeles imediat care era adevăratul motiv, i-l citeam în ochi. Găsesc

eu un mod să mă răsplătești, mai târziu. Și-ți promit că va fi crud și stânjenitor.

– Nu poate fi mai umilitor decât să-ți apară fotografia în *Daily Star*, am punctat eu.

– Mă gândesc eu la ceva.

Mi-a făcut cu ochiul și a dispărut pe ușă.

Laptopul lui Belle era pe blatul din bucătărie. L-am deschis, roasă de curiozitate. Am dat o căutare pe Google și am fost invadată de zeci de bloguri ale celebrităților și de reviste de scandal. Am căutat niște fotografii mai recente de-ale prințului și mi-am dat seama că nu mă înșelasem deloc. Acest bărbat incredibil de sexy peste care dădusem la petrecerea mea de absolvire era exact cine pretindeau ziarele că ar fi, iar Belle avusese dreptate. În fotografii apărea alături de o mulțime de femei frumoase. În orice fotografie mai recentă era fie cu o blondă cu picioare lungi, fie cu o roșcată voluptuoasă, fie cu două gemene identice. Și mă îndoiam că fusese surprins exact când le arăta frumusețile Londrei.

Am închis cu putere laptopul, furioasă pe mine că-l căutasem pe net. Întorcându-mă, am dat din nou cu ochii de teancul de ziare. Am vrut să le mototolesc și să le arunc în găleata de gunoi, dar am fost întreruptă de sunetul interfonului.

– Iar și-a uitat cheile, am murmurat și am apăsat pe buton. Se părea că lucrurile aveau să stea și la Londra la fel ca la universitate.

– Domnișoara Bishop?

Poate da, poate nu. Tonul bărbatului era rezervat și formal.

– Nu am nici un comentariu, am spus, anticipând cuvintele bărbatului.

Cât avea să dureze până ce oamenii aveau să își piardă interesul? O săptămână? Două, poate? Oare aveam să mă pot ascunde în apartament atâta vreme? Urma să încep lucrul într-o săptămână, dar mai mult ca sigur acesta nu avea să fie un subiect de interes pentru o firmă care făcea lobby pentru mediu.

– Nu sunt de la presă, mi-a răspuns bărbatul de la celălalt capăt al firului. Am venit să vă iau.

- Să mă luați? am repetat, surprinsă. Gândul mi-a zburat imediat la mama, care făcuse probabil deja spume la gură. Mi-am verificat telefonul. Mă sunase de zece ori.

- Prințul Alexander de Cambridge dorește să vă vorbească.

Rămăsesem cu gura căscată, așa că am fost bucuroasă că eram singură în clipa aceea.

- Nu mi se pare o idee bună. Acolo, jos, mă așteaptă o mulțime de reporteri gata să mă devoreze.

- Fac parte din garda personală a prințului Alexander. Alteța Sa m-a însărcinat să vă duc în siguranță la locul de întâlnire. Vă asigur că nimeni nu va ști că ați părăsit clădirea.

- Un moment, am spus. M-am învârtit prin cameră, încercând să găsesc un motiv pentru care să nu mă duc. Nu a fost prea greu: eram hărțuită de câteva zeci de reporteri, îmi era foame, iar prințul nu se sinchisise să-mi spună numele lui atunci când îmi distrusese viitorul cu un sărut.

Mi-am amintit buzele fierbinți ale lui Alexander, lipite de-ale mele, și brațele lui puternice strângându-mă cu nesaț și m-am trezit căutând un pix ca să-i las un bilet lui Belle. Mi-am repetat în gând că asta trebuia să fac. Că meritam să mi se ceară scuze, după ce fuseseam atrasă în această poveste. Mi-am repetat o mulțime de lucruri înainte de a da cu ochii de garda personală a lui Alexander, care mă aștepta în fața ușii liftului, dar nu am luat în calcul că făceam o greșală.

Mi-am spus că nu greșeam.

Capitolul 4

Norris, garda personală a prințului, nu era tocmai genul puternic și tăcut, dar, exact cum îmi promisese, a reușit să mă strecoare afară din clădire, dincolo de hoardele de reporteri care sperau să o zărească pe cea care provocase cel mai recent scandal regal. Adică pe mine.

Poate că a trece neobservat făcea parte din fișa postului său, dar m-aș fi așteptat ca garda personală a prințului să pară un tip mai dur. Norris era un bărbat obișnuit, destul de îndesat și îmbrăcat cu un costum drăguț, dar nu prea scump. Părul grizonant îi trecea după urechile ușor clăpăuge. Nu l-aș fi considerat în nici un caz de natură să te intimideze. Și totuși, dacă mă gândeam la ușurința cu care trecuse de paparazzi, poate că aspectul lui obișnuit era un avantaj. Singurul lucru la care chiar nu m-aș fi așteptat era să mă întâlnesc cu Alexander într-un loc public. Norris îmi promisese o întrevedere privată, așa că am fost foarte surprinsă când a trecut prin fața celui mai în vogă club de noapte din Londra, Brimstone, și a parcat pe aleea din spate, ocolind șirul lung de oameni care așteptau sperând să fie lăsați să intre în localul exclusivist.

– Exact aici n-o să mă vadă nimeni în compania lui Alexander. A prințului Alexander, vreau să spun, m-am bâlbâit eu, înjurând în gând. Emoția pusese în sfârșit stăpânire pe mine. Sau ar trebui să-i spun Alteță?

Norris s-a uitat în jur și m-a condus spre intrarea din spate. Mi-a aruncat o privire plină de milă.

-Nu trebuie să fii emoționată. Alteța Sa este doar un om, la urma urmei.

Poate că l-aș fi crezut dacă nu s-ar fi referit la el ca la *Alteța Sa*. Ajunsă la ușă, mi-am dat seama că nu-mi luasem geanta cu mine. Îmi îndesasem în buzunare cheile și mobilul, ceea ce însemna că nu aveam nici un act de identitate și, în plus, intram doar în blugi și tricou în cel mai de fițe club din oraș, ca să mă întâlnesc cu prințul Angliei. Încurcătura naibii, cum ar fi spus Belle.

Americanca din mine ar fi descris mult mai colorat situația.

Bărbatul musculos aflat la intrare abia dacă mi-a aruncat o privire. I-a făcut un semn lui Norris și ne-a deschis ușa. Pe când treceam pe lângă el, i-am surprins un rictus. Încă o dovadă că arătam ridicol. Mi-am netezit tricoul și mi-am îndreptat umerii în încercarea de a părea mai încrezătoare. Speram să funcționeze pentru cei care mă vedeau, căci nu mă simțeam deloc prea sigură pe mine. Măcar îmi făcusem duș, iar părul prins într-o coadă de cal arăta cât de cât acceptabil. Au fost singurele lucruri care m-au mai liniștit înainte de a intra într-o încăpere din partea din spate a clubului.

Ritmul muzicii se auzea slab prin pereți, parcă la concurență cu bătăile inimii mele. Dăduseră mare atenție la detalii, chiar și dincolo de locurile publice. De-a lungul pereților stăteau aliniate torțe metalice negre care emanau lumini roșii menite să semene a flăcări. Lumina stacojie făcea ca pereții argintii să strălucească și să pulseze de viață, în timp ce muzica sacadată îmi pătrundea în vene și-mi făcea pielea de găină. Neliniștea mi se transformase inexplicabil în nerăbdare. Norris îmi deschidea drumul. Am străbătut un coridor plin cu oameni care-și așteptau rândul la toaletă.

-Hei, amice! a strigat unul dintre ei. Mai sunt toalete și acolo, în spate?

Norris l-a ignorat, iar eu mi-am cerut scuze din priviri, puțin stânjenită de nepăsarea însoțitorului meu. Nu am făcut însă decât să atrag o mulțime de priviri mânioase și nedumerite. Expresiile lor spuneau totul: cine este fata aceasta și de ce este atât de importantă? Două întrebări pe care mi le puneam și eu în acele momente.

Alți doi bodyguarzi așteptau la capătul coridorului, blocând niște scări. Și ei s-au dat deoparte din fața noastră, fără să scoată vreun cuvânt. Treptele duceau spre o pasarelă pe deasupra clubului – cea rezervată de obicei dansatoarelor sumar îmbrăcate, dar care acum era liberă. Sub noi, un amestec de trupuri transpirate se luptau în ritmul muzicii, un amestec zgomotos de dance și muzică electronică mixată de un DJ aflat într-un colț. Interiorul clubului Brimstone era scăldat în aceeași lumină roșie ca holul din spate, cu aceleași torțe sclipind de-a lungul pereților. Nu eram genul care să frecventeze cluburile, dar acum îmi doream să fac parte din furnicarul de oameni aflați jos. Părea infinit mai ușor decât să dau ochii cu Alexander.

– Domnișoară Bishop. Norris s-a oprit în fața unei oglinzi imense și și-a plecat ușor capul. S-a dat un pas înapoi, iar oglinda s-a retras, dând la iveală o cameră ascunsă.

Am intrat singură, simțindu-mă imediat nelalocul meu în locul acela opulent. Am văzut un bar plin cu de toate, dar la care nu servea nimeni, o canapea din piele și un fotoliu în fața căroră era așezată o măsuță de cafea decorată cu folie de aur. De-a lungul pereților erau draperii din catifea roșie. Mi-am trecut instinctiv degetele pe materialul mătăsos. Dar cel mai sexy lucru din acel loc stătea cu spatele la mine, privind pe ferestrele înalte până în tavan aflate în celălalt capăt al încăperii. A auzit ușa închizându-se în urma mea și s-a întors cu fața spre mine. Un zâmbet larg i-a luminat chipul, iar eu am înghițit în sec, conștientă că îmi remarcase deja ținuta relaxată. Am ridicat bărbia și m-am apropiat de el, sperând să afișez o atitudine plină de încredere care să mă ajute să fac față acestei întâlniri. Dar, cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât picioarele îmi tremurau mai tare.

Era îmbrăcat potrivit atmosferei, cu o pereche de pantaloni negri perfect croiți și un sacou gri. Chiar și în lumina slabă, i-am văzut ochii albaștri strălucindu-i a neastâmpăr. Linia perfectă a maxilarului, cu o umbră de barbă, striga sex. Cum de reușea să o mențină așa impecabil de egală? Nu mă puteam abține să nu-mi imaginez cum aș fi simțit-o pe piele, între coapse. La acest gând, trupul m-a

trădat, și aproape că m-au lăsat picioarele. Era la numai câțiva pași de mine și a întins brațele să mă susțină, dar m-am redresat singură.

„Hai, adună-te, nu e cazul să te faci de râs!” Dar, dacă mă gândeam la felul în care eram îmbrăcată, era puțin cam târziu să-mi spun asta.

Citisem destule despre aventurile prințului pe laptopul lui Belle ca să știu că eram într-un pericol real de a sfârși întinsă pe canapeaua aceea, fără chiloți. Dacă era să fiu sinceră, o parte din mine spera că la asta aveam să ajungem. Dar partea mea rațională – cea care controla în mare creierul meu – știa că era o idee îngrozitoare.

– Sunt bine, i-am spus, evitând o a doua încercare a lui de a mă ajuta. Am tăcut câteva clipe, apoi l-am întrebat: Ar trebui să fac vreo reverență sau așa ceva?

– Nu, te rog, mi-a răspuns el, fără să se sinchisească să-și ascundă amuzamentul.

– N-aș vrea să vă ofensez, Alteță, i-am explicat eu.

– Îți pot aduce ceva de băut? m-a întrebat el, ignorându-mi ironia. Invitația era învăluită în sex, dulce precum mierea și mustind de tentații, iar partea conștientă a minții mele a încercat să găsească un mod politicos de a refuza.

– Da, am spus.

„La naiba!”

– Ce preferi, domnișoară Bishop?

„Pe tine”, am răspuns în gând. OK, probabil că avea să fie mai greu decât credeam să ies de aici cu demnitatea intactă.

– Abia am absolvit universitatea, așa că nu sunt pretențioasă.

– Ești obișnuită cu poșircile, să înțeleg? m-a întrebat el, dezvelindu-și dantura perfectă. Din nefericire, Brimstone oferă...

– Băuturi adevărate? am intervenit eu.

– Exact.

– Atunci, accept orice-mi oferi.

O umbră i-a străbătut ochii luminoși, și el a inspirat scoțând un suierat ușor printre buzele perfecte. Sunetul mi-a trimis un fior pe șira spinării. Aerul dintre noi scânteia din cauza intensității privirii lui. Într-un final, s-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre bar.

În timp ce el turna de băut, am profitat de prilej să privesc în jur. Trebuia să mă detașez puțin, pentru că Alexander avea o influență periculoasă asupra mea. În încăpere era liniște, dar, dacă închideam ochii, simțeam un slab *bum bum bum* venind din club. Era o senzație minunată să stăm acolo, retrași, să ne savurăm băutura, în timp ce oamenii aflați jos erau înghesuiți ca sardinele.

– Ne pot vedea? l-am întrebat pe când îmi întindea un pahar din cristal.

El a clătinat din cap.

– Sunt asemenea oglinzilor din secțiile de poliție. Ei nu văd decât ce se reflectă.

Am sorbit lung din pahar, asimilând informația. Un lucru era clar: eram singură cu unul dintre cei mai sexy bărbați din lume – titlu pe care i-l acordase revista *People* și pe care eu îl descoperisem abia azi, cu numai puțin timp în urmă. Și cu care eram perfect de acord.

– Probabil vii des aici, am spus.

Așa trebuia să fie, de vreme ce avea acces exclusiv la un salon privat.

– Mi s-a spus de nenumărate ori să mă duc la dracu'. Așa că am decis să o fac.

– Aha!

Am râs, înțelegând acum de ce clubul se numea așa. *Brimstone. Pucioasă.*

– Este habitatul meu natural.

– Mă îndoiesc. Cuvintele îmi scăpaseră printre buze. Cum era posibil ca el să mă facă să mă simt în largul meu, dar în același timp neliniștită?

– Îți datorez scuze, mi-a spus și s-a apropiat într-atât de mult, încât umărul lui l-a atins pe al meu. Aveam amândoi brațele acoperite; pielea nu ni s-a atins, dar brațul m-a furnicat.

– Nici o problemă, i-am răspuns, adăugând stângaci: Alteță.

A râs auzindu-mă.

– Alexander, te rog. Norris m-a informat că în fața apartamentului tău sunt vreo 25 de ziariști.

- Alexander, am repetat, parcă testându-i numele. Mi se părea ciudat să mă adresez atât de direct bărbatului care urma să fie într-o bună zi regele Angliei. Vor pleca numaidecât când vor vedea ce viață plictisitoare duc.

- Da, dar, până atunci, îți vor face viața un iad. Tonul îi era coborât, dar plin de ură. Nu era nici un secret că avea motive serioase să-i urască pe cei din presă. Se dovediseră nemiloși după ce el fusese implicat în accidentul fatal în care fusese ucisă sora lui mai mică.

- De aceea ai plecat în Irak? l-am întrebat, dorindu-mi imediat să n-o fi făcut.

- Ne întoarcem la jocul nostru? Parcă te sfătuisem să nu-ți epuizezi întrebările, mi-a spus fără urmă de amuzament.

Am tresărit de plăcere amintindu-mi de jocul nostru de-a șoarecele și pisica, cu cele douăzeci de întrebări, în care mă atrăsese în timpul primei noastre întâlniri, dar lipsa lui de amuzament mi-a spus că nu-și prea dorea să-mi răspundă.

Alexander mi-a zâmbit slab, apoi mi-a întors spatele.

- Da, mi-a răspuns într-un final, cu glas distant. Da, de aceea.

- Îmi cer scuze. Nu este treaba mea. Numai că...

Cuvintele mi s-au stins pe buze. Mi-am dat seama că nu conta ce credeam eu. De ce nu puteam să-mi țin gura? Pentru că el îmi dădea un sentiment de nervozitate. Și nu erau emoțiile unei întâlniri. Parcă fiecare nerv din trup îmi exploda în același timp, avertizându-mă că eram în pericol. Parcă simțeam dogoarea înainte de a atinge din greșeală o flacăra. Dar întregul trup își dorea să simtă acel foc.

- Numai că? a întrebat el privindu-mă cu ochi prudenți, dar curioși.

- Aș fi vrut să nu pleci, am șoptit. Nu aveam idee de ce spusesem asta. Nu mă gândisem până atunci la intens dezbătutul lui exil, dar știam că vorbeam serios.

El nu mi-a răspuns, ci și-a îndreptat atenția spre fereastra care dădea spre club și a dat rapid pe gât băutura din pahar.

- Mă descurc. Drăguț din partea ta că-ți faci griji, a adăugat.

Am inspirat adânc, am lăsat jos paharul și am privit spre ușă. Își ceruse scuze. Cam asta fusese tot.

- Clara.

M-am oprit, așteptându-l să continue. În clipa aceea, am știut că voiam să-mi rostească numele iar și iar. Să-l șoptească. Să-l strige.

- Da, i-am răspuns, înghițind în sec.

- Mă doare să recunosc - crede-mă, mă doare cu adevărat -, dar nemernicii aceia mi-au făcut o favoare de data asta. Am încercat să te găsesc atunci, la petrecere, dar nimeni nu știa cine ești.

Nu eram deloc surprinsă. Absolvisem prima din grupă, iar asta însemna că stătusem mai tot timpul cu burta pe carte. Aveam un cerc foarte mic de prieteni și, cu excepția lui Belle, nici unul nu era bogat sau cu titlu nobiliar. Cineva de la petrecere știuse însă cine eram și le spusese ziariștilor. Oricine ar fi fost nu-mi făcuse o favoare, fapt ce ar fi trebuit să explice de ce persoana respectivă nu îi spusese lui Alexander.

- M-am gândit mult la tine, a continuat el.

Mărturisirea mi-a tăiat răsufarea. L-am privit ca lovită de trăsnet.

- De weekendul trecut? am întrebat imediat ce am fost în stare să vorbesc.

Din cum spusese, părea să fi trecut o eternitate, nu doar câteva zile. Oare nu mă gândisem și eu la el chiar azi-dimineață, la duș? Și nu mă străduisem din răputeri să nu mă gândesc la el în această după-amiază?

- Este atât de greu de crezut?

S-a apropiat până ce trupurile noastre aproape că s-au atins. Am rămas nemișcată, străduindu-mă să nu mă lipesc de el.

Alexander s-a rotit în jurul meu, făcându-mă să mă simt ca o pradă sub privirea lui feroce. Mă putea proteja - dar mă putea dezmembra, la fel de bine. Din zâmbetul slab care i se juca pe buze nu eram prea sigură că se hotărâse ce urma să facă. S-a oprit în spatele meu și s-a aplecat spre mine, cu buzele aproape lipite de urechea mea.

- Dacă ai ști ce e mai bine pentru tine, ai fugi de-aici.

Gura mi s-a uscat în timp ce chiloții mi s-au umezit.

- Sunt în pericol?

- Cei din jurul meu sunt adesea răniți, a șoptit el, iar răsuflarea lui mi-a ars gâtul.

Gândul mi-a fugit la zecile de femei pe care le agățase de când se întorsese în țară. Nu-mi aminteam să le fi văzut fotografiate mai mult de o dată. Le fermecase și le atrăsese în patul lui, pentru ca a doua zi dimineață să se descotorosească de ele? Ceva din tonul lui mi-a transmis un semnal de avertizare.

- Îmi vei face rău?

Cuvintele sunau mai mult a provocare decât a întrebare.

- Ai citit ziarele de scandal, mi-a răspuns el. Să nu crezi tot ce citești, Clara. Nu i-am făcut nici unei femei ceva ce nu mi-a cerut... ce nu *m-a implorat* să-i fac.

M-am întors cu fața spre el. Nu știam sigur dacă eram furioasă pe el fiindcă era așa arogant - sau pe mine, pentru că eram atât de tulburată. Întrebările mi s-au șters de pe buze, și m-am trezit luptând din greu cu efectul pe care îl avea asupra mea. Ce nedreptate ca toată acea putere a lui să fie însoțită de un chip ca de zeu!

Am respirat adânc, refuzând să-mi feresc privirea.

- Ți place chestia asta? Ți place să te implore femeile?

El a râs înfundat, făcându-mă să mă înfior.

- Îmi place să fac femeia să-mi ceară mai mult. Să o fac să se tânguie și să-mi strige numele. Și mi-ar plăcea să te fac să implori.

- Nu sunt genul care imploră, i-am răspuns, nu foarte convinsă.

- Ai putea deveni, a spus Alexander. Văd asta în ochii tăi: dorința de a ți se porunci și de a fi posedată. O să-ți placă să ți-o trag.

„Da, te rog.”

Alexander și-a trecut degetul de-a lungul claviculei mele, iar trupul mi-a tresărit de anticipare, la amintirea visului. Degetele mi-au atins apoi gâtul, ușor, dar hotărât. Preluase controlul, așa că, atunci când m-a tras mai aproape, m-am lipit instinctiv de el. Și-a apăsât penisul de abdomenul meu, iar trupul meu a răspuns cu o tresărire aproape dureroasă. Îmi simțeam sexul umflat și pregătit. Așteptam ca el să facă o mișcare, nemaifiind roaba vreunui gând rațional, conștient. Sute de scenarii îmi rătăceau prin minte. Pe masă. Pe canapea. Lipită de oglindă. Mă putea avea oriunde, oricum dorea.

În loc de asta, el s-a retras.

– Ar trebui să pleci.

Respingerea lui bruscă m-a făcut să mă clatin. Aproape că m-au lăsat picioarele. M-am împleticit, dezorientată.

– Da, cred că ar fi mai bine.

Un bărbat ca acesta – unul care să mă tulbure și să mă vrăjească, să mă facă să vibrez și să mă înspăimânte – nu era potrivit pentru mine. Deși eram distrusă, am încercat să mă conving că Alexander nu era pentru mine. Știuseseam asta încă de la început, deci ce căutam aici acum?

Alexander s-a întors cu spatele spre mine, ascunzându-și ochii albaștri plini de secrete.

– M-ai întrebat dacă ți-aș face vreun rău, Clara. Nu te pot minți spunându-ți că n-o voi face. Nu-mi doresc altceva decât să te dezbrac și să te posed aici, lipită de perete. Să te țin strâns până ce mă implori să te pătrund și, atunci când o fac, să mă implori să nu mă mai opresc.

S-a apropiat din nou, și i-am simțit căldura trupului radiind. Sângele a început să-mi clocotească. Pasiunea îmi aluneca prin vene, făcându-mi pielea să dogorească și amorțindu-mi treptat simțurile, până ce nu a mai existat decât el pe lume.

Și-a trecut mâna prin păr și a clătinat din cap.

– Dar, dacă voi face asta, te voi distruge.

– Nu suntem personaje de roman, am ripostat eu, sperând să nu-mi simtă tremurul din voce. Nu sunt o virgină nefericită.

A întins mâna și m-a apucat de braț. M-a lipit de el cu brutalitate.

– M-am gândit toată ziua la buzele tale, mi te-am imaginat în genunchi în fața mea, sugându-mi penisul cu gura asta drăgălașă. Dacă te posed acum, voi dori mai mult. Doar o dată nu va fi de ajuns. Iar mai mult este ceva ce un bărbat ca mine nu poate avea.

– Pentru că nu fac parte din familia regală? l-am întrebat, deși era clar că nu era vorba despre ceva atât de învechit.

Știam că nu era un joc. Mă dorea – aproape la fel de mult pe cât îl doream și eu. Un bărbat ca Alexander putea avea orice își dorea. De ce mă respingea, atunci?

– Cred că i-ar enerva că ești americană, dar, în realitate, nimă-nui nu-i pasă, mi-a răspuns cu un zâmbet întunecat. Acesta i s-a șters de pe buze, dar trăsăturile i-au rămas umbrite. Pentru că nimic din ce este frumos nu supraviețuiește alături de mine. Înțelegi? Te vor distruge. Iar, dacă nu o vor face ei, atunci o voi face eu.

Convingerea lui că nu aș face față m-a înfuriat teribil. Nu era numai arogant când venea vorba despre cuceririle lui, dar era și infatuat atunci când venea vorba despre femei în general.

– Cred că-mi pot purta și singură de grijă.

M-am răsucit, dar strânsoarea lui a rămas fermă.

– Poate că poți, a admis el. Dar nu mă tenta să risc. Nu vreau să fiu tras la răspundere.

M-a eliberat din strânsoare, și atunci i-am citit provocarea în ochii albaștri precum cristalul. Voia ca eu să fug. Se aștepta s-o fac. În schimb, am întins mâna spre el, l-am prins de cămașă și l-am tras spre mine până ce buzele ni s-au atins. El a gemut surd când limbile ni s-au întâlnit, iar atingerea lui nesățioasă m-a făcut să tremur. Măinile lui mi-au alunecat pe spate, mi-au prins fesele și m-au săltat de la pământ, în timp ce sărutul s-a adâncit, iar limba lui mi-a atins dinții înainte de a pătrunde mai adânc în gură. M-a sărutat fără grabă până ce i-am cuprins șoldurile între picioare, trupul meu căutând disperat ușurarea. Fără să mai țin cont de haine, m-am frecat peste sexul lui întărit până ce am găsit locul potrivit. De undeva, din adâncuri, latura mea rațională nu a mai putut păstra tăcerea și a început să mă mustre.

„Taci!” i-am poruncit.

Fără să se desprindă din îmbrățișare, Alexander a ridicat mâna și mi-a prins coada de cal, obligându-mi buzele să întrerupă sărutul.

– Este ultima ta șansă, m-a avertizat.

Ochii lui mă ardeau, dar mă simțeam înghețată pe dinăuntru, complet sub controlul lui. Atunci, am înțeles că acela era singurul lucru pe care nu i l-aș putea da niciodată. Controlul.

– Nu, am șoptit.

În ochii lui arzători am citit dezamăgirea. M-a lăsat însă cu grijă pe podeaua care mi s-a părut destul de nesigură atunci când am

atins-o. Când am făcut un pas înainte, am înțeles că, de fapt, îmi tremurau genunchii.

- Ești o fată inteligentă. A ezitat, căutând pe chipul meu un motiv pe care nu i-l puteam oferi. M-a sărutat apoi pe frunte. Norris va avea grijă să ajungi cu bine acasă. Voi vorbi cu oamenii mei să te scape de reporteri.

Focul care se aprinsese între noi cu câteva momente în urmă se stinsese, lăsând loc unei conversații detașate. Îmi doream să-l fi sărutat încă.

- Mulțumesc!

Cuvintele îmi ardeau limba, anticipându-le pe cele care știam că aveau să vină. Cuvinte pe care nu doream să le aud, în ciuda atitudinii mele curajoase.

- La revedere, Clara Bishop!

Ochii lui Alexander au zăbovit asupra mea, și am simțit că ar fi vrut să mai spună ceva.

Am inspirat adânc și m-am îndreptat spre ușă - și spre siguranța pe care o puteam găsi afară din club.

- La revedere!

Am ieșit, dar nu m-am simțit deloc ușurată, așa cum credeam că aveam să fiu. Am simțit însă cu totul altceva: o emoție pe care nu o puteam defini. Mă durea și mă îmboldea, fiind deopotrivă familiară și străină. Norris mă aștepta în capul scării. Abia când am ajuns lângă el mi-am dat seama despre ce era vorba, ce anume îmi lăsase trupul amorțit și sufletul gol.

Regretul.

Capitolul 5

Ochii îmi erau plini de lacrimi când Norris m-a prins de cot și m-a condus spre ieșire, exact pe unde intrasem. Mă simțeam ridicolă pentru că plângeam, dar fusese o zi extenuantă: mă ascunsesem în apartamentul meu, mă furișasem să mă întâlnesc cu Alexander, evitasem telefoanele mamei și mesajele prietenilor. Dacă m-ar fi lovit mașina pe când traversam strada, sigur nu mi s-ar fi dat atâta atenție. Și, ca să pună capac la toate acestea, Alexander mă respinsese. Sau eu îl respinsesem pe el. Nu eram prea sigură. Mă simțeam îngrozitor, iar în clipa de față un singur lucru era cert: eram sătulă de toate.

M-am eliberat din strânsoarea blândă a lui Norris și m-am îndepărtat de el, încetinind pasul pe când treceam pe lângă cei care așteptau la coadă la toaletă. Nu aveam de gând în nici un caz să-mi petrec săptămâna – nici măcar o seară – ascunzându-mă. Alexander îmi spusese că avea să aranjeze totul, dar eu nu eram dispusă să aștept ca asta să se întâmple. Sigur nu-mi imaginam că eram urmărită cu privirea de câțiva dintre cei de acolo. Câteva fete mi-au făcut poze cu telefoanele mobile, și atunci am știut că nu eram paranoică. Fusesem recunoscută.

Exact asta era problema.

Trebuia ca totul să se sfârșească acum. Chiar dacă Alexander îi alunga pe reporteri, aceștia ar fi suspectat oricum că era ceva între noi. Suspiciunile trebuiau să înceteze. Eram pe cale să încep o slujbă în acest oraș. Nu puteam să fiu urmărită peste tot de reporteri.

Clubul era atât de aglomerat, că abia am reușit să-mi fac loc prin mulțimea transpirată și, cumva, l-am pierdut pe Norris. Pe când treceam, am fost pipăită de câțiva tipi prea beți ca să știe ce făceau. Sau măcar speram că asta era scuza lor. Ajunsesem pe ringul de dans și mă simțeam cu adevărat în iad. Era foarte cald, iar eu mă simțeam nefericită. Mi-am trecut privirea peste pereți și peste dansatoarele care mă înconjurau, reflectate de oglinzi. Alexander mă privea oare? Îi păsa cât de puțin?

Gândul m-a făcut să înaintez și să ies din mulțime. Una dintre namile mi-a deschis ușa ca să pot ieși. Mi-am dat seama că nu conta dacă Alexander mă privea sau nu. Bodyguardul mi-a aruncat o privire piezișă, fără îndoială întrebându-se cine îmi dăduse voie înăuntru îmbrăcată așa.

- Toate celelalte haine erau la spălat, i-am strigat.

Mi-a zâmbit, iar o secundă mai târziu am fost orbită de lumina unui bliț. Căreia i-au urmat imediat altele.

Era o situație nouă pentru mine. Nu mai avusesem de-a face cu paparazzi până în această dimineață. O celebritate și-ar fi acoperit fața cu mâinile și s-ar fi îndepărtat rapid, dar eu voiam să le atrag atenția. Trebuia să le demonstrez că nu era cazul să-și piardă timpul cu mine.

- Domnișoară Bishop! Un zâmbet, te rugăm!

- De când ai o relație cu prințul, domnișoară Bishop?

- Domnișoară Bishop, este adevărat că regele nu este de acord cu relația voastră?

- V-ați căsătorit în secret la Oxford?

Era asemenea jocului „Telefonul fără fir“, pe care îl jucasem în copilărie. Dintr-o fotografie inventaseră o întreagă poveste de dragoste. Adevărul fusese complet distorsionat, de dragul titlurilor de senzație. Sufletul mi s-a strâns gândindu-mă că Alexander avea de-a face zilnic cu așa ceva. Neîndoielnic, de aceea era fierbinte și rece deopotrivă. Găsise un mecanism care să-l ajute să supraviețuiască. Iar acum, lipitorile acestea încercau să pună gheara pe mine, așteptând următorul moment savuros pe care să-l numească știre.

M-am oprit în fața mulțimii și mi-am îndreptat umerii în încercarea de a părea serioasă, lucru destul de dificil dată fiind ținuta mea. Și am spus:

- Regret să vă informez, dar nu am nici o legătură cu prințul Alexander. Cineva a făcut o greșeală îngrozitoare. Nici nu-l cunosc pe prinț. Nu sunt îndrăgostită de el. Și sunt ferm convinsă că regele nu dă doi bani pe mine.

Cuvintele îmi țâșneau din gură ca un torent, în ciuda încercărilor mele de a rămâne calmă și stăpână pe situație. Eram acum numai adrenalină, ceea ce însemna că aveam noroc să fiu totuși coerentă.

Nu mă așteptam să înceteze să mai facă poze sau să se îndepărteze, nici măcar să-și ceară scuze. Dar cu siguranță nu mă așteptam ca reporterii să se îmbulzească așa peste mine după ce le explicasem că ajunseseră într-un punct mort. Nu păreau dispuși să creadă asta. Câțiva au sărit efectiv pe mine, strigându-mi în urechi întrebările. Blițurile lor aproape că m-au orbit. Vorbeau atât de repede, că nu i-aș fi putut răspunde nici măcar unuia, chiar dacă aș fi vrut. Îmi doream să-l fi lăsat pe Norris să mă ducă acasă. Mulțimea se apropia din ce în ce mai mult. Clienți de-ai clubului se alăturaseră haosului. Câțiva bărbați încercau să îndepărteze reporterii, în numele cavalerismului, lucru care m-ar fi făcut să râd în trecut. Alții încercau doar să facă fotografii cu telefoanele. Nu conta decât că eram o știre, oricare ar fi fost ea. Fără îndoială, întreaga scenă avea să apară pe Facebook înainte de ivirea zorilor.

Mă luptam cu mulțimea și abia reușeam să trec de un grup, că dădeam de altul. Trupuri mă presau din toate părțile. Am simțit că nu mai puteam respira. Am încercat să trag aer în piept, dar m-am înecat. Mulțimea din jur îmi luase tot aerul. Panica puse-se stăpânire pe mine, mâinile și picioarele îmi tremurau. Priveam panicată în jur, căutând o scăpare. Trebuia să respir. Trebuia să mă protejez. Deveneam tot mai înspăimântată, mai disperată cu fiecare secundă care trecea, până când m-am împiedicat de picioarele cuiva.

Mulțimea s-a desfăcut în două doar cât să cad în genunchi și în palme, după care frenezia a reînceput. Zeci de blițuri străluceau în jurul meu. Mi-am dus mâinile la cap, instinctiv, încercând să mă protejerez de spectatorii stupizi și de țipetele lor.

– Ajunge! s-a auzit un strigăt pe deasupra mulțimii.

Până și eu am ridicat privirea să văd cine era.

Alexander era la câțiva pași de mine, cu chipul crispat de o mânie abia stăpânită. Își suflecaseră mânecile până la coate, ca un bărbat dornic să se apuce de treabă. Ochii furioși treceau de la un om la altul, sfidându-i. S-a apropiat câțiva pași. Când a ajuns lângă mine, furia radia asemenea unui val fierbinte. Mulțimea din jurul meu s-a tras înapoi, incapabilă să-și ia ochii de la el. Poate din cauză că era vorba despre prințul Angliei, dar eu știam că în scena aceea era și ceva primitiv. Chiar și eu am reacționat, inima mea bătând acum mai repede în loc să se liniștească. S-a aplecat și mi-a îndepărtat brațele de deasupra capului.

– Ești bine, Clara? m-a întrebat încet.

Am reușit să încuviințez din cap. În spatele meu, câteva fete reîncepuseră să filmeze.

Alexander m-a luat de mână și m-a ajutat să mă ridic. În clipa următoare, s-au auzit din nou întrebările:

– *Este iubita ta, Alexander?*

– *Este adevărat că tatăl tău nu este de acord să ai o relație cu cineva din popor?*

Am tresărit auzind această întrebare. Era adevărat, nu făceam parte din familia regală, dar era o ipocrizie să mă consideri din popor. Cuvintele fuseseră rostite ca o insultă, o simțisem, așa cum simțisem pumnalele din privirile multora dintre femeile din jurul meu. Trebuia să plec de acolo. Respiram cu dificultate, chiar dacă acum nu mă mai îmbrâncea nimeni. Am încercat să-mi controlez respirația, dar rezultatul a fost un nou atac de panică. Alexander mi-a venit imediat în ajutor. Ignorându-i pe reporteri, mă privea cu îngrijorare. S-a apropiat și mi-a pus o mână pe spate. A lăsat-o acolo, să mă ardă prin materialul tricoului, conducându-mă astfel printre reporteri

și toți acei gură-cască. Atingerea lui mi-a potolit emoția, căldura mi-a radiat în trup din locul unde mâna lui se odihnea posesiv.

Mă liniștise fără să scoată vreun cuvânt.

Norris a preluat comanda și a alergat să deschidă portiera. Mulțimea era pe urmele noastre. Alexander și-a retras mâna când m-am aplecat să mă așez pe bancheta din spate și, spre surprinderea mea, a urcat în mașină după mine. Portiera s-a trântit cu zgomot în urma noastră și câteva clipe mai târziu Norris a urcat la volan. Părea să fi trecut o eternitate de când Alexander mă ridicase din fața clubului. Timpul parcă încetinise sub protecția lui, dar a revenit la viteza obișnuită când blițurile au început să strălucească dincolo de geamurile fumurii ale mașinii. Mi-am plecat privirea și m-am concentrat asupra unei rupturi din covorașul de sub picioare, până când un braț încrezător m-a tras aproape și m-a îndemnat să-mi îngrop fața în curbura umărului său. I-am inhalat parfumul inconfundabil de cuișoare, săpun și coniac. Aroma m-a îmbătat, și lumea din jurul nostru s-a estompat, făcându-mă să mă relaxez în îmbrățișarea lui.

Pusese stăpânire pe mine, fără vreun cuvânt.

Am mers în liniște spre apartamentul meu, timp în care m-am străduit să fiu stăpână pe mine. Nu voiam să plâng în fața lui Alexander. Nu voiam să dau dovadă de slăbiciune tocmai acum, când îmi demonstrase forța lui brută. Nu trebuia să mă considere vulnerabilă. Dar, când am ridicat ochii spre el, m-am simțit subjagată de forța lui. Era puternic și dominator, deosebit de toți ceilalți bărbați pe care îi cunoșteam, și nu doream ca el să-și dea seama de cât de tare mă speria – și mă excita.

– Clara. Numele meu i s-a rostogolit cu ușurință pe buze, iar eu i-am savurat sunetul. Ești bine?

Am încuviințat, cu gâtul uscat. Simțise, oare, legătura dintre noi? Când ne cunoscuserăm, fusesem atrasă de el de un fir invizibil – și inexplicabil. Simțisem asta și când ne revăzuserăm la Brimstone. Dar acum, acea legătură fragilă, subțire, dispăruse, și îi luase locul încrederea fermă și de netăgăduit. Îmi luase apărarea. Trebuia

să-i fiu recunoscătoare, deși el era cel care mă băgase în tot acest bucluc. Oare și el gândea la fel? Simțea și el același lucru?

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. N-ar fi trebuit să te sărut.

Și-a retras brațul cu care mă înlănțuisese firesc și și-a trecut mâna prin părul negru, răvășit.

Mi-aș fi dorit să fiu eu cea care îi trecea mâna prin păr, dar eram totodată dezamăgită. Înțelesesem complet greșit. Îmi imaginasem că între noi exista o legătură. La ce se gândise când pomenise despre sărutul nostru? La prima dată când mă sărutase sau la sărutul de la club? Cumva, în ciuda spaimei pe care o trăisem deja, nu regretam nici unul din săruturi. Îmi doream chiar mai mult, mai cu ardoare ca oricând. Voiam să-i simt buzele pe ale mele și trupul lipit de al meu, atât de mult încât să-i simt erecția pulsând pe pielea moale a abdomenului meu.

Dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Nu puteam permite să se întâmple. Nu știam exact ce se întâmpla acum între noi, dar nu putea continua. M-am îndreptat, am inspirat adânc și m-am întors să-l privesc în ochi.

– Sunt bine, am mințit. Lucrurile au scăpat de sub control. Mă tem că ai mai multă experiență decât mine cu genul acesta de lucruri.

– Ai dreptate, din nefericire. A făcut o pauză și m-a privit atât de intens, că m-am foit pe banchetă, stânjenită. Știu că ar trebui să-mi pară rău că te-am sărutat, dar nu-mi pare. Chiar aș dori s-o fac din nou, de fapt.

M-am trezit din nou că eram neputincioasă în fața dorințelor lui.

– Eu, una, nu te opresc, i-am spus șoptit, surprinzându-mă chiar și pe mine.

Alexander a respirat adânc și și-a mutat privirea de la mine spre fereastră.

– Ai spus *nu*.

Era adevărat, dar acum nu-mi mai aminteam de ce o făcusem.

– N-am vorbit serios.

- Nu mai știu ce să cred, domnișoară Bishop. Riști cam mult cu un bărbat ca mine.

- Ce fel de bărbat ești? l-am întrebat, deși știam deja răspunsul - un bărbat periculos.

Periculos, dar frumos. Nu doar pentru cine era sau pentru genul de viață pe care o dusesse. Reușisem să văd frânturi din ceea ce ascundea sub masca de autocontrol pe care o afișa - frânturi din ceva sălbatic, neîmblânzit.

- Un bărbat care ia ceea ce vrea, mi-a răspuns el amenințător.

A făcut o pauză, de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă mă speriasse.

Ceea ce simțeam eu acum era departe de a fi teamă. Mi-am strâns picioarele, din cauza căldurii dintre ele care sporea și a unui puls slab care începuse să bată neliniștit. Chiar și cuvintele lui sunau sexy, iar eu îmi doream mai mult.

- Nu și pe mine, i-am răspuns.

- Ne-am cunoscut în condiții neobișnuite, a subliniat el, lăsându-și mâna să se odihnească pe genunchiul meu.

Atingerea mi-a trimis un fior de dorință între coapse, până la clitoris.

- Nu-ți propuseseși să agăți pe nimeni? l-am întrebat, încercând să-i ignor atingerea, însă fără succes. Nu a fost mișcarea ta obișnuită?

A zâmbit.

- Nu mi se întâmplă prea des să găsesc o companie atât de interesantă la Clubul Oxford și Cambridge.

- De ce te aflai acolo? l-am întrebat, încercând să redevin rațională și să uit de flirt.

- A absolvit Jonathan, prietenul meu. M-a păcălit să vin.

- Îmi vine greu să cred că ai putea fi păcălit de cineva.

- Înseamnă că nu-l cunoști pe Jonathan.

- Stai puțin, am spus. Începeam să înțeleg. Jonathan Thompson, vrei să spui?

- Chiar el. Îl cunoști... bine?

Mă întrebasese cu glas tensionat, de parcă s-ar fi temut de răspuns.

- Doar după reputație, l-am asigurat. Jonathan studiase și el Științele Sociale, dar nu ne întâlniserăm prea des, cu excepția câtorva cursuri. Știam mai multe despre el doar pentru că Belle se culcase cu el în anul doi. Nu era genul care să povestească, dar Jonathan se dovedise a fi un dobitoc. Îl evitasem cât putusem de mult, după ce ea mă prevenise în privința lui. Nu că aș fi avut o viață socială prea agitată la universitate. Mă concentrasem asupra studiului, dat fiind că nu mă puteam baza pe relații vechi de familie. Nu aveam cum să obțin altfel o poziție respectabilă, cu toți banii părinților mei. Cineva ca Jonathan nu era nevoit să-și bată capul cu astfel de lucruri.

- Jonathan se laudă că s-ar fi culcat cu toate colegele, a spus Alexander. Mă bucur să văd că tu ai avut standarde mai înalte.

- Spuse bunul său prieten, am adăugat eu.

- Pe unii oameni trebuie să-i ții aproape, mi-a răspuns el, și o umbră i-a trecut prin privire, amintindu-mi cât de mult îmi doream să-i dezleg misterul.

Mi-am întors privirea spre stradă, în încercarea de a-mi liniști pulsul. Totul ar fi trebuit să mă îndemne să fug de el. Dar asta făcusem mare parte din viața mea de adult, așa că nu reușeam să-i întorc spatele lui Alexander. Mă atrăgea spre el cu o energie la fel de hipnotică precum zâmbetul lui.

„Îi datorezi recunoștință, nimic mai mult“, îmi spunea latura mea rațională. Avea dreptate. Știam că ar fi trebuit să o ascult, dar la fel de bine știam că nu doream să mă îndepărtez de el.

- Unde mergem? a întrebat văzând că treceam de intrarea în clădirea în care locuiam.

- Suntem urmăriți de reporteri. Norris va scăpa de ei înainte să te duc acasă.

Mâna i-a urcat pe piciorul meu, strângându-mă posesiv.

Am închis ochii, am alungat toate îndoielile care îmi întunecau gândurile și m-am bucurat de cuvintele lui și de căldura atingerii. Îmi doream să mă posede. Chiar acolo. O voce înspăimântată a început să mă mustre în minte. „Greșești. Faci o mare greșeală.

Nu ești suficient de puternică pentru asta. Nu poți atrage un bărbat ca el."

Am făcut vocea să tacă și m-am concentrat asupra senzațiilor care îmi invadau corpul, conștientă că el se trăsese mai aproape și că trupurile noastre se atingeau acum.

– Clara, a spus cu voce joasă.

– Hmm, i-am răspuns, pierdută în acel moment.

– Vreau să știi că, indiferent de ce se va întâmpla de-acum înainte – chiar dacă vei coborî din mașină și nu-mi vei mai vorbi niciodată –, voi avea grijă să fii protejată.

Am închis ochii și am inspirat adânc.

– De ce?

– Pentru că ești singura persoană care și-a dorit ca eu să nu fi plecat, mi-a spus pe un ton măsurat.

Dar eu am văzut, dincolo de controlul păstrat cu grijă și de cuvintele atent alese, dincolo de latura lui neîmblânzită pe care o observasem ceva mai devreme. L-am văzut pe băiețelul distrus care nu se vindecase niciodată. Și am știut că următoarele mele cuvinte aveau să fie unele pe care nu le mai auzise până acum.

– Mă bucur că te-ai întors.

– Te doresc.

Cuvintele lui aveau ceva categoric. Era o poruncă, nu o întrebare. Se citea în tonul lui. Mă dorea și urma să mă aibă. Nu aveam suficientă forță să mă împotrivesc, pentru că-l doream mai mult decât îmi dorisem orice pe lume. Gândul acesta m-a amețit. Mâna lui alunecase spre sexul meu, și un geamăt slab mi-a scăpat printre buze. Dar nu avea să se întâmple în seara aceasta.

Am deschis ochii și l-am privit acuzator.

– Așa procedezi de obicei? Te joci cu fetele până când le faci să îngenuncheze în fața ta?

M-ar fi putut poseda chiar acolo, iar eu n-aș fi obiectat. Știa asta prea bine, îi citeam în ochi. Atunci, de ce tot acest joc?

– Simți nevoia să te implor? l-am întrebat.

Degetele lui mă frecau pe deasupra blugilor, jucându-se cu ghemul de nervi care pulsa doar la simpla lui prezență.

- Nevoie? Nu. Dorință? A ezitat. Vreau să te aud implorându-mă. Să mă implori să ți-o trag. Și o vei face, păpușă, crede-mă. Dar nu în seara asta.

- De ce nu?

Nu mă mândream cu disperarea din glas, dar ce poate face o fată când clitorisul îi pulsează ca o tobă care cheamă la război?

- Pentru că toată clădirea în care locuiești va fi luată cu asalt până dimineață, iar pe mine nu mă interesează să facem doar sex, Clara. Vreau să te explorez. Vreau să-ți smulg hainele de pe tine și să te duc în pat. Și să ți-o trag până doare, și să te aud rugându-mă să o fac. A făcut o pauză ca să-mi dea timp să-i vizualizez cuvintele. Iar pentru asta nu-mi ajung numai câteva ore.

Încetasem să mai respir. Mă agățam de fiecare dintre promisiunile lui, până când am avut senzația că urma să mă topesc pe banchetă. Nu eram convinsă că aveam să pot aștepta atât. O parte din mine își dorea să mă posede chiar atunci, deși Norris era foarte aproape. Îmi doream să am parte de o noapte asemenea celei pe care mi-o promitea el.

- Eu obțin întotdeauna ce-mi doresc, mi-a amintit el, și am știut că zarurile fuseseră aruncate.

- Când?

A fost singurul lucru pe care l-am putut rosti. Privirea lui mă ardea.

- Măine.

- Și reporterii? am reușit să întreb.

- Mă descurc eu cu ei.

Alexander s-a așezat mai confortabil, cu un zâmbet încântat pe chip. Știa că eram la dispoziția lui. Ieșise victorios - chiar dacă nu se îndoise nici o clipă de asta. Cum aş fi putut să mă împotrivesc? Să rezist acelui chip de zeu sau trupului sculptat care mă atrăgea spre el?

- Norris va veni să te ia la ora 11.00.

- Ne vedem mâine-seară, atunci, i-am spus când mașina s-a oprit.

Speram să nu-și dea seama de cât eram de fericită.

- Oh, nu. La 11.00, mâine-dimineață. Alexander s-a aplecat spre mine și mi-a cuprins obraji în palme. Ți-am spus că am nevoie de timp, păpușă.

Gura lui a trecut ușor peste gura mea. Am întredeschis buzele să-l primesc, dar el s-a retras, iar ochii azurii i-au strălucit.

- Pe curând!

Capitolul 6

Lampa din living a pâlpâit de cum am încuiat ușa de la intrare. M-am răsucit și, când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, am descoperit-o pe Belle stând pe canapea cu picioarele încrucișate sub ea, privindu-mă acuzator. În orice altă seară, aș fi râs de ea că era ca o cloșcă, dar în seara aceasta simțeam mai degrabă că stăteam față în față cu un gardian de închisoare.

– De când stai așa, pe întuneric? am întrebat-o.

– De când m-am întors acasă și am decis să te aștept.

Mi-a făcut semn spre o pungă plină cu caserole cu mâncare. M-am simțit copleșită de vină. Îmi dădeam seama abia acum că lipsisem aproape o oră și jumătate.

– Îmi pare rău..., am început eu, dar nu aveam idee ce altceva să spun. Se întâmplaseră atâtea de când ea plecase să cumpere mâncare, iar acum, că mă eliberasem de prezența amețitoare a lui Alexander, începeam să mă simt ușor ridicol. Mi-am amintit însă buzele lui atingându-le pe ale mele, și dorul de-acum familiar și de necontrolat a revenit.

– Pământul către Clara!

Am clătinat din cap și m-am străduit să-mi privesc în ochi cea mai bună prietenă.

– Te-am întrebat unde ai fost. La început, am crezut că ești la baie, dar nu mai ieșeai...

– Ți-am lăsat un bilet, m-am apărat eu, deși era clar că nu-l văzuse.

– Dar, a continuat ea, ignorându-mă, știam că nu poți fi într-atât *de proastă* încât să ieși din casă cu toți acei paparazzi așteptându-te. A făcut o pauză, evident așteptând ca eu să intervin și să îi explic, dar eu tot nu știam cum să încep. Și iată-te acum! Ți-ai mișcat în sfârșit fundul încoace, fără vreo explicație.

Am ridicat mâinile, semn că mă predam.

– Lasă-mă un minut, te rog!

M-am prăbușit lângă ea pe canapea și am încercat să-mi pun ordine în gânduri. Belle a oftat a nerăbdare și a luat una din caserolele cu mâncare. Se răcise probabil, dar a ridicat capacul și a început să răsucescă tăieței între bețișoare. În loc să mănânce, mi-a întins mie prima înghițitură.

– Mănâncă!

Știam că nu era cazul să o contrazic. Am înghițit tăieței, savurând stratul gros de sos sărat, chiar și așa, rece. Belle mi-a așezat caserola în mâini, lăsându-mă să mă hrănesc singură, recunoscătoare și pentru răgazul de a-mi ordona gândurile, și pentru mâncare. Am mâncat în tăcere până m-am săturat. Trebuia să recunosc, gândeam mai bine cu burta plină.

Am pus jos caserola pe jumătate goală și m-am întors spre Belle, care mă privea cu ochi curioși.

– Am primit un telefon imediat ce ai ieșit.

Belle nu a scos nici un cuvânt cât am pus-o la curent, dar, de îndată ce am terminat, a oftat lung.

– Dacă nu te culci cu el, n-o să ți-o iert niciodată.

N-am putut să-mi stăpânesc un hohot de râs nervos. Am evitat privirea serioasă a lui Belle de teamă că avea să își dea seama că acceptasem să-l revăd pe Alexander în ziua următoare. Nu eram prea sigură de ce. Poate pentru că relația mea cu el era deja mult prea publică și îmi doream să-mi rămână o parte doar a mea. În ciuda eforturilor mele, Belle a făcut ochii mici, ca de pisică.

– Ce anume nu-mi spui? m-a interogat.

– Nimic, numai că...

Mă jucam cu ciucurii unei perne, iar Belle a dat să mă lovească cu ea. Am tras perna spre mine și mi-am lipit-o de piept.

- Haide, Bishop, mărturisește!

- Eu... mă văd mâine cu el.

M-am simțit ușurată că-i spuseseam.

- Mâine? La naiba! Belle a sărit de pe canapea și a început să se învârtă prin cameră. N-avem prea mult timp la dispoziție.

- Pentru ce? am întrebat-o, fără să fiu prea sigură că voiam să aflu răspunsul.

- Cu ce-o să te îmbraci?

- Abia dacă își putea ține mâinile deoparte când eram îmbrăcată așa, i-am amintit, trăgându-mă de tivul tricoului. Orice aș alege va fi mai bine.

A ridicat dintr-o sprânceană, semn că nu era prea convinsă.

- Poți să te îmbraci și într-un sac, din partea mea - deși sigur n-o să te las -, dar ce vei purta *pe dedesubt*? Și, la naiba, când te-ai epilat ultima oară? E cam târziu s-o faci acum.

- Totul e în regulă acolo jos, am asigurat-o eu. Nu aveam de gând să-i mărturisesc că nu mă epilasem niciodată în viața mea, dar asta nu însemna că nu era totul ca la carte, neted și curat.

- Chiloți? Sutien? m-a întrebat ea.

Continua să se învârtă prin cameră, și asta începea să mă calce pe nervi.

- Am și din astea.

- Le-am văzut pe toate, mi-a răspuns exasperată. Nu poți purta chiloți din bumbac când te duci să ți-o tragi cu Alexander.

- Nu-mi imaginez că-i voi purta prea mult timp.

Eram tulburată doar la gândul acesta, la amintirea mâinilor lui Alexander, ferme și poruncitoare. În ziua următoare aveam să aflu cum era să le simt pe trupul meu, iar nerăbdarea m-a înfiorat, făcându-mi pielea de găină.

- Concentrează-te, Clara! Belle a pocnit din degete, atrăgându-mi atenția la starea de urgență pe care tot ea o decretase.

- Vine să mă ia mâine-dimineață la 11.00, i-am spus. Nu mai pot face nimic acum.

- Locuim în Londra, mi-a spus luându-și geanta. Magazinele sunt deschise până târziu. Cât porți? 36B?

– C, am corectat-o eu. Dar nu am cum să ies din casă. Norris mă adusesese până în fața clădirii, și, deși fusesem atentă doar la Alexander, fără îndoială că paparazzi erau încă acolo.

– Mă duc eu.

– Ai ieșit deja să cumperi de mâncare. Știam că Belle avea cele mai bune intenții, dar mă aducea la exasperare. Era prea mult. N-ar trebui să merg, am continuat.

– Păi, tocmai de asta mă duc eu...

– Nu, am oprit-o. Nu ar trebui să merg mâine. Este o idee foarte proastă. Chiar îmi doresc să apar din nou în ziarele de scandal?

Dacă eram surprinsă din nou cu Alexander, zvonurile aveau să se întetească. Parcă vedeam titlurile: *Ce bucățică! O târfuliță aproape... regală!*

O relație cu cineva ca Alexander, chiar și numai un flirt, îmi putea distruge cariera înainte ca ea să înceapă măcar. Nu-mi făceam mari iluzii în legătură cu poziția mea în cadrul firmei nonprofit, dar nu eram pregătită să mă sinucid din punctul de vedere al carierei chiar înainte de prima zi de lucru.

– Nu, nu, nu, a poruncit Belle. Cunoscut eu vocea asta. Nu te las să te autoconvingi. Lasă-te în voia sorții, măcar o dată!

– Și la ce bun?

– Te iubesc, mi-a spus ea cu blândețe. Dar ai nevoie să ți-o tragi cu cineva, bine de tot. În ultimele șase luni, ai fost îngropată în cărți...

– Unii au nevoie de note mari.

– Și, înainte de asta, a continuat ea ca și cum nu m-ar fi auzit, ai fost cu Daniel. Și să fim sincere, dragă...

Belle a ridicat degetul mic și mi l-a fluturat în fața ochilor. Mi-am înăbușit un chicot în palmă.

– De unde știi?

– Pentru că te-am văzut diminețile, după ce rămânea peste noapte. Arătai mereu obosită, și nu în sensul bun.

Mă îndoiam serios că viața mea sexuală putea fi judecată după cum arătam dimineața.

– Daniel era corespunzător.

- Exact. Te poți hrăni cu fasole, dar nu poți pretinde că e friptură. Am clătinat din cap.

- Nimic din toate astea nu înseamnă că am nevoie de lenjerie nouă.

Belle a câștigat într-un final. Și, ca să fie sigură că nu aveam să mă răzgândesc în privința întâlnirii – sau cum s-o fi numit ea –, mi-a lăsat o listă cu ce aveam de făcut cât timp lipsea ea. Mai întâi, am încercat să mă opun, dar unele chestii chiar aveau sens. Unghiile mele de la picioare arătau bine, dar nu le-ar fi stricat un strat nou de oă. Lăcuirea unghiilor a avut un efect liniștitor asupra mea, dar m-a și agitat. Adolescentă fiind, trecusem prin toate astea înaintea unei întâlniri, dar trebuia să recunosc că, la liceu, păruseră mai puțin importante. Nu dorisem să fiu genul de fată care să petreacă ore întregi în fața oglinzii înainte să se vadă cu un băiat, dar trecuse cam mult timp de când nu mă mai răsăfasem.

La câte cosmetice avea, Belle ar fi putut oricând deschide un salon. Cât ai clipi, picioarele mele se bucurau de o pedichiură nouă. Am străbătut apartamentul, atentă să nu-mi stric oja care nu se uscase încă, și m-am îndreptat spre camera lui Belle. Îmi dăduse liber la dulapul ei, să găsesc ceva de îmbrăcat, pentru că, așa cum spusese, „ieși mâine din casă îmbrăcată în blugi doar peste cadavrul meu”.

Nu mai încetam să mă minunez de cât de organizat era, deja, dulapul ei. Și mie îmi plăcea să am lucrurile în ordine și curate, dar n-aș fi putut în nici un caz să despachetez atât de repede și de eficient, chiar dacă nu aveam nici un sfert din hainele ei.

Mi-am trecut degetele peste rochiile aranjate după lungime și m-am oprit în dreptul celor lungi până la genunchi. Majoritatea intrau în categoria evenimente de familie, adică semănau mai degrabă cu ceva ce ar îmbrăca o regină britanică.

Bunica lui Alexander, adică.

În nici un caz nu voi purta așa ceva. Știam că Belle avea să mă împingă spre rochiile scurte, dar nu voiam să mă azvârl cu capul înainte. Nu mă mai pregătisem până acum pentru o întâlnire pentru sex și, fără prezența lui Alexander – și fără atracția irezistibilă

pe care o simțeam în preajma lui –, vedeam mult mai clar motivele pentru care ar fi trebuit să mă țin departe.

„O singură dată“, mi-am promis. „Atâta tot.“

Era o primăvară târzie la Londra, ceea ce însemna că temperaturile creșteau ușor. Am căutat printre umerase și am descoperit că Belle avea o problemă gravă cu rochiile de bal. Nimeni nu putea avea nevoie de atâtea rochii elegante. Înghesuită între o rochie Jenny Packham și una din mătase de culoarea șampaniei semnată Vera Wang, am descoperit exact ce căutam.

M-am dezbrăcat și am probat rochia maxi, care curgea grațios. Nu avea mâneci, iar decolteul îmi susținea bustul, problemă pe care Belle nu o avea. Era de un albastru pal – romantic și visător, exact cum mă simțeam eu. Pedichiura era făcută, ceea ce însemna că-i puteam asorta o pereche de sandale, pentru prima oară în acest sezon. Nu era ținuta pe care mi-ar fi ales-o prietena mea, dar linia curgătoare a rochiei și decolteul adânc o făceau suficient de sexy.

Belle a sosit o jumătate de oră mai târziu, după ce eu terminasem toate punctele de pe listă. A ridicat triumfătoare deasupra capului o pungă de la Agent Provocateur. Spre surprinderea mea, a fost complet de acord cu rochia pe care o alesesem.

– Se va asorta de minune cu astea.

A desfăcut pachetul ambalat cu grijă și a scos un sutien și o pereche de chiloți dintr-o dantelă delicată cu accente argintii. Setul era delicat și feminin, inspira sex și bani mulți deopotrivă.

Am aruncat o privire pe eticheta cu prețul și am înțeles de ce.

– O să-ți înapoiez banii.

Belle a fluturat dintr-o mână și a zâmbit când am ridicat în aer lenjeria sexy. Știa că eu nu mi-aș fi cumpărat așa ceva. Nu pentru că nu aș fi avut bani, ci pentru că până acum nu avusesem motiv. Mi-a smuls sutienul din mână și i-a rupt eticheta.

– Acum, nu-l mai poți da înapoi!

I l-am smuls la rândul meu din mână și l-am lipit la piept, imaginându-mi cum urma să fie să îl port. Iar asta m-a dus imediat cu gândul la motivul pentru care aveam să îl port. Un val de căldură mi-a inundat obraji când m-am văzut cu ochii minții îmbrăcată așa

în fața lui Alexander. Doar mai purtasem lenjerie și până acum, dar nimic atât de fin. Lenjeria era frumoasă, sexy și *delicată* – la fel de delicată ca aranjamentul dintre mine și el.

A doua zi, emoțiile m-au copleșit de îndată ce m-am trezit. Stomacul mi se strângea la gândul că în câteva ore aveam să fac cea mai mare greșală din viața mea. Sau poate aveam să iau cea mai bună hotărâre din viața mea. Juriul încă delibera, dar se părea că avea să ajungă la concluzia că era o idee foarte proastă. Am făcut rapid duș, încercând să nu mă privesc în oglindă în timpul ritualului de dimineață. Când am ridicat în sfârșit ochii ca să-mi aplic un machiaj discret, așa cum plănuisem, am descoperit că eram deja îmbujorată. Păream surescitată și ușor năucă. Una peste alta, nu arătam chiar înfricoșător.

Belle era deja în bucătărie când am intrat și eu, încă în halat. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți de pijama și un maiou aproape transparent. Pentru o clipă, mi-am dorit să fi avut corpul ei, tonifiat și athletic, cu sâni obraznici și mușchi abdominali bine conturați. În ciuda faptului că ieșeam să alerg de câteva ori pe săptămână, eram cam plinuță. Și cam înaltă. Mi se spusese, și nu o dată, că silueta mea voluptuoasă pune baieții pe fugă.

Belle gătea într-o frenezie. Pe un platou erau deja cârnați și câteva roșii feliate. Făcea ouă ochiuri, iar lângă tigaie era o oală în care suspectam că ar fi fasole.

– Îi gătești lui Philip? am întrebat-o, uimită de cantitatea de mâncare pe care o pregătea.

– Am vrut să mă asigur că mănânci înainte de întâlnire, mi-a spus ea și mi-a făcut cu ochiul. Se pare că vei avea nevoie de toată puterea.

– Nu-mi aminti. Am făcut o grimasă când am ridicat capacul de pe oală, descoperind că-i ghicisem conținutul.

Belle s-a întors spre mine, cu lingura îndreptată spre pieptul meu.

– Zău așa, Bishop. Doar nu ți-ai pierdut curajul.

Am ridicat din umeri, am înghițit o bucată de bacon și m-am așezat pe un scaun.

– Ba cred că da. Amintește-mi ce-a fost în capul meu.

– Te-ai gândit că ai șansa să ți-o tragi cu unul dintre cei mai sexy și mai puternici bărbați din lume, mi-a amintit ea.

Când o spunea așa, aproape că înțelegeam.

– Este o șansă unică în viață, Clara, a adăugat ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Să fac sex cu cineva este șansa vieții mele? Ai vorbit exact ca o prostituată.

Și-a scos limba la mine și s-a reîntors la ouăle din tigaie.

– Este, dacă faci sex cu un prinț, a spus ea. Ți amintești ce visai când erai mică? Nu-ți doreai să fii prințesă?

– Nu e deloc același lucru, m-am strâmbat eu. Jocul meu de atunci nu includea și *Kama Sutra*.

– Sunt convinsă, mi-a răspuns ea sec. Serios vorbind, nu ai putea fi mai aproape de a-ți trăi fantezia. Nimeni nu recunoaște că, de fapt, nu renunță la fanteziile din copilărie, ci acceptă ideea că sunt irealizabile. Ești adult de-acum, dar asta nu înseamnă că n-ai vrea să pui mâna pe un prinț. Sau măcar să faci sex cu unul.

– Ești incurabilă, am spus. Și nu o romantică incurabilă.

– Sunt realistă, draga mea. O ocazie *foarte reală* ți-a ieșit în cale. Nu e cazul să dai înapoi tocmai acum.

Nu spusesem că aș da înapoi, dar începusem să mă gândesc serios la asta, iar prietena mea cea mai bună își dăduse seama. Lucru care nu mă surprindea deloc.

– Pur și simplu, nu sunt sigură că este o idee bună. Nu sunt genul care să se culce cu un tip doar așa, de distracție.

Era adevărat. Fusesem mai degrabă genul de iubită pe termen lung, chiar și în anii în care experimentasem. Ultimul tip pe care îl lăsasem să mă agațe fusese Daniel. Petrecusem o noapte nebună și în final mă trezisem blocată într-o relație de rahat.

– Și la ce ți-a folosit? m-a întrebat ea. Daniel te-a tratat ca dracu'. Relațiile sunt supraapreciate.

– Să-mi amintesc să trec fraza asta în toastul meu de domnișoară de onoare.

– Eu sunt îndrăgostită de Philip, a contracarat ea. Tu nu erai îndrăgostită de Daniel, și uite cât de îngrozitoare a fost relația voastră. Să nu te implici sufletește este o idee mult mai bună.

Am ridicat mâinile, în semn că mă predam.

– Bine, bine. Oricum nu aveam de gând să anulez.

N-am mai spus că mi-ar fi fost imposibil să anulez întâlnirea cu Alexander. Chiar dacă aș fi făcut-o, oricum m-ar fi găsit. Nu-mi lăsase impresia că era genul de bărbat care să accepte să fie refuzat. Și în nici un caz de două ori. Iar eu îmi folosisem deja prima șansă.

Și, în ciuda a toate, chiar nu voiam să-l refuz. Chiar aveam de gând să nu spun niciodată nu, pe durata întregii zile.

– Pământul către Clara, a zis Belle.

Am clipit, trezindu-mă din reverie. Belle mi-a așezat în față o farfurie cu vârf cu mâncare.

– O să fiu prea plină ca să mai fac sex.

– Prostii! Și-a luat farfuria și s-a așezat lângă mine. Gândește-te la mâncare ca la un combustibil. Mă aștept să ții pasul cu Alexander.

– Chiar așa?

– Și vreau să-mi povestești toate detaliile sordide.

Am dat ochii peste cap și mi-am tăiat oul, împrăștiind gălbenușul în toată farfuria.

– L-ai cunoscut?

– Nu, din păcate. Familia mea nu a fost pe placul părinților lui, în special după ce tata... Vocea i s-a stins, și am știut că nu era cazul să insist. Nu am fost invitați la reședința de la țară sau chestii din astea. Iar Alexander a lipsit destul de mult timp după accident.

Gândul la accidentul infam în care fusese ucisă prințesa Sarah, iar el aproape că-și pierduse viața mi-a tăiat pofta de mâncare.

– A pomenit ceva despre asta. Că a plecat după accident, vreau să spun.

– Erai în America la vremea aceea?

Am încuviințat, împingându-mi mâncarea prin farfurie.

– A fost peste tot la știri. Dar la vremea aceea mă gândeam la altele.

– A fost atât de trist! Vocea îi devenea tot mai distantă pe măsură ce-și amintea. Oamenii izbucneau în plâns pe stradă, chiar și mama mea. Am mers la înmormântare. Toată lumea a mers. Trebuie să fi fost sute de mii de oameni pe străzi, și, când a trecut sicriul, s-a așternut o liniște absolută.

– Era de vârsta noastră. Este greu de imaginat, am spus. Au fost implicați și paparazzi?

– Nimeni nu știe, a spus Belle cu tristețe. S-a zvonit că băuseră. Alexander avea pe atunci 20 de ani, dar ea era minoră. A mai fost o persoană cu ei în mașină, dar nu s-a aflat cine.

– Eu tot nu înțeleg de ce a plecat Alexander, am recunoscut. A fost și el o victimă, nu numai sora lui.

– Sarah era foarte iubită. Probabil din cauză că semăna atât de mult cu mama ei. Moartea mamei la nașterea lui Edward a fost un șoc pentru toți. Oamenii au acceptat cu greu tragedia. Belle a ridicat din umeri. E ciudat cum lumea se poartă de parcă i-ar cunoaște pe oamenii faimoși.

Nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă Alexander plecase pentru a scăpa de incriminări sau pentru că nu putuse suporta pierderea surorii și a mamei. Mi se părea prea mult pentru un singur om.

– Trebuie să mănânci, mi-a spus Belle, schimbând subiectul.

În ciuda insistențelor lui Belle, nu am putut mânca mai mult de jumătate. Eram prea agitată. Era deja ora 10.00, ceea ce însemna că aveam o oră la dispoziție să mă pregătesc – sau să dau înapoi. În ciuda promisiunilor făcute lui Belle că nu aveam să îmi distrug șansa pe care o aveam cu Alexander, pe măsură ce timpul trecea, nu eram complet convinsă că aveam să merg la întâlnire. Dacă o puteam numi întâlnire.

Mi-am lăsat halatul pe pat și am deschis punga cu lenjerie de la Agent Provocateur de la Belle, ca să descopăr că nu-mi cumpăraseră doar un set. Sub hârtia în care fusese ambalat setul pe care mi-l arătase cu o seară în urmă mai erau vreo cinci. Și câteva perechi

de ciorapi. Era clar că avea așteptări mari în legătură cu ziua de azi. Chiar mai mari decât mine.

După ce le-am privit pe toate, am ales setul pe care mi-l dăduse în seara anterioară. Celelalte erau cu portjartier. Iar una dintre perechi avea o despicătură chiar între picioare. Fusesse inspirată să-mi arate setul argintiu. Era cel mai drăguț, dar și cel mai tradițional. Ziua aceasta nu avea nimic obișnuit, dar măcar așa nu aveam să mă simt complet nelalocul meu.

Mi-am încheiat sutienul și m-am întors să mă privesc în oglinda din colțul camerei. Dantela delicată strălucea pe pielea mea deschisă la culoare, creând un efect aproape eteric. Sutienul îmi susținea sânii fără să aibă buret, ceva de care cu siguranță nu aveam nevoie. Lenjeria îmi puneă în evidență calitățile, șoldurile pline și fundul. Datorită cercetărilor online făcute de Belle, după ce se întorsese de la cumpărături, văzusem câteva fotografii cu fetele cu care fusese surprins Alexander după ce se întorsese din armată. Majoritatea erau blonde, înalte și mlădioase. Se părea că Alexander ar fi trebuit să o invite pe Belle în oraș. Din fotografii răzbătea un șablon: toate erau frumoase, genul blonde top-model. Cu una dintre ele fusese fotografiat de mai multe ori – iar ea era cea mai frumoasă dintre toate. Ziarele pretindeau că era iubita lui, dar din fotografii se simțea o răceală. Alexander era mai mereu cu spatele la ea sau se îndepărta de ea. Nu părea să existe nici o dovadă că erau împreună, cu excepția speculațiilor presei. Probabil că speculațiile cu privire la viitoarea regină a Angliei vindeau o mulțime de ziare.

M-am întrebat pentru o clipă cum avea să fie ziua aceea când urma să devină, inevitabil, rege. Toate ziarele aveau să publice fotografii și articole. La fel urma să se întâmple și când avea să se căsătorească. Oare aveam să pot privi nepăsătoare cum viața lui intimă le era dezvăluită tuturor? Eram măcar capabilă de un flirt neînsemnat cu el? Trupul meu îl dorea, dar inima mea era nehotărâtă. Mă protejase de reporteri și îmi oferise senzația de siguranță după care tânjiseam copilă fiind și chiar și adolescentă. Dacă în lumea modernă supraviețuia cavalerismul, el trebuia să fie întrupat de prințul Angliei, bineînțeles.

La urma urmei, Belle avea dreptate: orice fetiță are nevoie de o poveste.

Abia ce-mi trăsesem rochia pe cap și-mi scosesem sandalele din dulapul încărcat, când mi-a sunat telefonul mobil. Am înghețat, convinsă că mă suna el. Înțelesese că făcea o greșală. Avea să născocască o scuză despre un angajament anterior sau o urgență. În definitiv, era un cavaler. Dar tot o minciună ar fi.

Când am văzut că mama era cea care mă suna, m-a cuprins un sentiment de ușurare amestecat cu iritare. Trebuia să rezolv și asta înainte să mă trezesc cu el la ușă, așa că am răspuns:

– Bună, mamă.

– Slavă Domnului că mi-ai răspuns! Mi-am făcut un milion de griji!

În traducere, murea de curiozitate să afle toate detaliile.

– Sunt bine, mamă, am asigurat-o. Am fost ocupată cu despachetatul și am avut telefonul pe silențios.

A urmat o pauză.

– Ai văzut știrile?

– Nu le prea pot numi știri.

Mi-am ținut telefonul cu umărul ca să-mi închei sandalele Prada.

– Pentru mine sunt știri. De ce nu mi-ai spus că te vezi cu cineva?

Era mai mult o muștrare decât o întrebare.

– Nu mă văd cu el.

– Păcat!

„Pentru ea“, mi-am spus.

– A fost doar o neînțelegere.

– Neînțelegerile nu implică, de obicei, un sărut.

– Aceasta este diferită, am spus.

Nu-mi imaginam ce i-aș mai putea explica.

– Să știi că mă bucur să aud asta, mi-a răspuns. Prea multă atenție nu are cum să-ți faci bine. Presiunea este mare atunci când te vezi cu cineva care este în vizorul presei.

Părinții mei trăiseră asta pe pielea lor, iar mama tânjise după atenție tot timpul, așa că era o surpriză pentru mine să o aud sfătuindu-mă să o evit. Dacă intram în vizorul ziariștilor însemna

că intra și ea. Însă trebuia să-i recunosc meritele: în ciuda cusurilor și a slăbiciunilor ei, întotdeauna ne apărase interesele mie și surorii mele.

– Nu ai motive să te îngrijorezi, i-am promis în timp ce-mi îndeșam câteva prezervative în geantă.

Pentru orice eventualitate. Nu mă simțeam vinovată că-mi mințeam mama. Minciuna era ceva normal în relația dintre noi. Învățasem cu mult timp în urmă să-i ascund tot ce-i putea afecta fericirea fragilă.

– Acesta nu este singurul motiv pentru care te-am sunat.

Mi-am ținut răsuflarea, sperând să fie vorba despre o altă bârfă.

– Tatăl tău va lipsi din oraș câteva zile, mi-a spus. Mă gândeam să petrecem o zi ca fetele. Ai învățat atât de mult în ultimele luni. Cred că meriți o zi la spa, niște shopping.

– Sună foarte tentant...

– Înainte să inventezi un motiv stupid ca să mă refuzi, lasă-mă să-ți spun ceva, m-a oprit ea. Ești pe cale să începi primul tău job. Ai nevoie de haine potrivite.

Am avut senzația că nu era deloc convinsă că sunt în stare să mi le găsesc și singură.

– Am suficiente rochii potrivite pentru serviciu. Nu trebuie să-mi cumperi nimic.

– Știu că rochia în care ai fost fotografiată este a lui Belle. Știu că ești modestă, Clara, dar nu trebuie să fii. Johns spune că abia dacă ai luat vreun ban din cont.

– Johns vă ține la curent cu sumele din contul meu? am întrebat cu glas gătit.

– Bineînțeles. Avem împuternicire până ce vei împlini 25 de ani.

– N-am știut asta.

Nu reușeam să-mi ascund tonul acuzator. Nu știusem pentru că nimeni nu-mi spusese. Crezusem că acel cont la care mi se dăduse acces la aniversarea de 21 de ani era plasa mea de siguranță. Însă uitaseră să-mi spună că nu aveam doar eu acces la el.

– Nu-mi vorbi pe tonul acesta. Johns ne face un raport o dată pe an sau în cazul unei discrepanțe. A făcut o pauză înainte să continue: Dacă este atât de important pentru tine, vorbesc cu tatăl tău să schimbe condițiile.

– Voi vorbi eu.

Tata era cel rezonabil dintre ei doi. Nu mă îndoiam că mama fusese cea care insistase să aibă acces la cont până împlineam 25 de ani, să fie sigură că folosea banii cu cap. În accepțiunea ei, însemna să-mi asigure un stil de viață sclipitor, pe când eu i-aș fi investit ca să mă pot concentra asupra carierei.

– Ce zici de marți? m-a întrebat mama.

Am clipit des și am ținut telefonul mai strâns.

– Marți?

– Ziua fetelor.

Aproape că uitasem de ce mă sunase.

– Sigur.

Nu s-a mai auzit nimic. Așteptam un răspuns.

– Mamă?

– Ne vedem marți, a spus ea într-un final.

Nu cred că mi-am imaginat doar că vocea i se frânsese.

Mi-am luat rămas-bun, încă uimită de purtarea ei bizară. Nu am avut prea mult timp la dispoziție să mă gândesc la asta, că Belle și-a făcut apariția în prag, agitată.

– Un anume Norris te așteaptă jos.

– Este garda personală, i-am spus, iar stomacul mi s-a strâns.

– Arăți beton, a zis Belle, urmându-mă spre ușă.

– Nu-mi dorești noroc?

– Nu ai nevoie de noroc. M-a sărutat pe obraz, iar eu m-am străduit să o cred în vreme ce mă îndreptam spre lift. Când am dat cu ochii de Norris, am știut că aceasta urma să fie una dintre acele zile care avea să îmi marcheze viața pentru totdeauna. Când aveam să privesc în urmă, fiecare moment până la acesta avea să fie *dinainte de Alexander*. Oare cât avea să dureze până când fiecare moment viitor avea să devină *după Alexander*?

Fără regrete, am decis. După ziua de azi, aveam să fiu în stare să spun că o făcusem și pe asta – că mă lăsasem dusă de val și mă culcasem cu un bărbat cu mult superior mie. Nu de asta îmi spunea Belle că aveam nevoie? Ar fi fost mai rău să rămân întrebându-mă cum ar fi fost – cum era el.

Mi-am alungat din minte toate îndoielile atunci când Norris a plecat ușor capul, mi-a întins brațul și m-a condus spre necunoscut.

Capitolul 7

Cu o seară înainte, nu fusesem în stare să apreciez valoarea mașinii lui Alexander, lucru care avusese probabil legătură cu prezența lui în ea. Pentru că acum nu mă aștepta pe bancheta din spate, am avut suficient timp la dispoziție să o explorez. Rolls Royce-urile mi se păruseră dintotdeauna sexy și foarte britanice. Acesta avea și geam despărțitor și era, mai mult ca sigur, antiglonț. Lăsând la o parte dimensiunile mașinii și siguranța pe care o conferea, eu îmi și imaginam că Alexander mă poseda chiar acolo, pe bancheta din spate. Mâna mi-a alunecat pe perna din piele, ca și cum l-aș fi căutat pe el, dar și eliberarea după care tânjeam încă de la prima noastră întâlnire.

Eram însă singură, și mi se părea o dovadă de snobism să las geamul ridicat între mine și Norris, așa că am apăsat butonul să-l cobor.

– Te deranjează dacă las geamul jos? l-am întrebat.

– Cum dorești, domnișoară Bishop.

Bineînțeles, britanicii sunt mereu afurisit de politicoși, încât îți e imposibil să înțelegi ce vor cu adevărat. Asta îi înnebunește întotdeauna pe americani.

– Ce ciudat! m-am trezit gândind cu voce tare. Nu credeam că familia regală folosește șoferi.

De îndată ce am rostit cuvintele, aș fi vrut să le pot înghiți la loc. Alexander îmi explicase deja că Norris era pentru el mai mult decât un șofer. Era garda lui personală, care îi conducea și mașina. Nu eram sigură de ce avea nevoie de pază permanentă și mai mult

ca sigur că Norris nu avea să îmi spună. De aceea Alexander avea atâta încredere în el.

– Alteței Sale nu-i place să conducă.

Am încuviințat de parcă ar fi fost perfect rezonabil, deși, bineînțeles, nu era. Îmi petrecusem destul de mulți ani în America, unde aflasem că pentru un bărbat mașina este aproape la fel de importantă ca propriul penis. Poate că lucrurile stăteau altfel în Anglia, dar nu complet diferit. Iar mașina lui Alexander, argintie, strălucitoare și luxoasă la interior, îmi sugera că aveam dreptate.

– Aș fi zis că i-ar plăcea să conducă o asemenea mașină, am spus, simțindu-mă obligată să continui discuția.

Îmi doream să nu fi coborât geamul, dar, dacă-l închideam acum, chiar meritam să mă simt ca o înfumurată cu nasul pe sus.

– Apreciază mașina și are încredere în mine să o conduc.

Răspunsul lui Norris fusese simplu și avea doar o umbră de subînțeles, dar acesta exista totuși. Brusc, am fost fericită că nu-mi mușcasem limba. Altfel, l-aș fi întrebat pe Alexander despre asta la un moment dat. Acum, știam că nu era cazul.

– Mulțumesc, i-am răspuns. Norris a înțeles mai mult ca sigur că-mi dăduse informația de care aveam nevoie fără să rostească prea multe cuvinte.

– Cu plăcere, domnișoară Bishop! Mă bucur să pot conduce mașina lui Alexander.

Era un profesionist, asta era evident. Nu era de mirare că Alexander avea atâta încredere în el.

Nu au trecut mai mult de zece minute până când Norris a oprit în fața unor porți private din Westminster, porți care s-au deschis imediat. Am înghițit în sec, cuprinsă de emoție, când el a înaintat în ceea ce mi s-a părut a fi o parcare privată exclusivistă. Nu semăna cu parcarile din America, de obicei monstruoase ca mărime și construcție. Aici, erau mai puțin de zece locuri, majoritatea goale, iar intrarea îmi sugera că era ceva mai mult decât o parcare în care se intra pe bază de permis. Și totuși, unde eram, mai exact?

Norris mi-a deschis portiera, m-a ajutat să cobor și m-a condus spre un lift care a scos un sunet pe când ne apropiam. Mi-am ținut

răsuflarea când ușile s-au deschis, și a apărut Alexander. Purta un costum gri din trei piese, croit perfect pe trupul lui sculptat.

– Clara.

Mi-a întins mâna. Gestul lui era sigur, iar eu l-am văzut exact așa cum era: o ofertă. Dacă îmi puneam mâna într-a lui, acceptam orice avea să urmeze între noi. Încă puteam pleca, dar știam prea bine că nu aveam să o fac. Și, după zâmbetul de pe buzele lui perfecte, am înțeles că și Alexander știa asta.

I-am acceptat mâna fără să privesc înapoi. Ușile liftului s-au închis în urma noastră, aducându-mă la realitate. M-am răsucit pe călcâie, dând drumul mâinii.

– S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Alexander, iar în voce i se citea îngrijorarea.

– Ar fi trebuit să-i mulțumesc lui Norris. A fost nepoliticos din partea mea.

A zâmbit.

– Sunt sigur că salariul pe care i-l plătesc compensează orice impolitețe din partea ta.

– Și totuși, am fost nepoliticoasă, am spus încruntată. Te rog să-i ceri scuze din partea mea și să-i transmiți mulțumirile mele.

Alexander a înclinat capul, și o privire ciudată a înlocuit-o pe cea amuzată, dar a dispărut imediat.

– M-am gândit că poate te-ai răzgândit.

Trupul meu a răspuns vocii lui, împiedicându-mă să țin seama de avertizare.

– Dar tu? Te-ai răzgândit?

– Nu tu ești cea periculoasă.

A făcut un pas spre mine, iar eu mi-am ținut răsuflarea, nerăbdătoare.

– Poate că sunt un lup deghizat în miel, i-am răspuns.

– Înseamnă că va trebui să te dezbrac pentru a afla, m-a amenințat el.

Cât despre pe mine, nu aveam nici cea mai mică îndoială în privința a ce anume urma să văd atunci când el avea să renunțe

la haine. Sub acea senzualitate sălbatică nu se ascundea în nici un caz vreun mieluşel.

– Unde suntem? am întrebat, nerăbdătoare să schimb subiectul.

Deja îmi imaginam buzele lui Alexander lipite de pielea mea. Ştiam amândoi de ce eram acolo, dar voiam să par cât mai detaşată.

– La Westminster Royal, mi-a răspuns.

– Dichisit hotel! am şoptit. Era genul de loc în care stăteau staturile de cinema atunci când filmau la Londra. Şi, judecând după parcare exclusivistă, o făceau doar din raţiuni de securitate.

– Pun mare preţ pe intimitatea clienţilor lor, lucru pe care îl apreciez.

– Ne cazăm sub identităţi false şi plecăm la adăpostul nopţii? l-am întrebat.

El a râs.

– Nimic într-atât de clandestin. Deşi majoritatea angajaţilor mă ştiu drept domnul X.

– Iar pentru azi eu voi fi doamna X? l-am întrebat.

Imediat ce am conştientizat ce spusese, mi-am dus mâna la gură, îngrozită.

– Îmi place cum sună, mi-a şoptit. S-a aplecat spre mine. Doamna X. Sună imoral.

Mi-am umezit buzele, constatând surprinsă că încuviinţasem.

– Este în regulă? m-a întrebat el. Aranjamentul acesta, vreau să spun.

– Nu m-am aşteptat...

Nu am terminat fraza.

– La un hotel? a ghicit el.

– Da.

Nu eram în stare să-i întâlnesc privirea. Prezenţa lui mă copleşea. Mă aflam într-un lift privat cu acest zeu în costum din trei piese care mă dorea. Sincer vorbind, eram extrem de neliniştită la gândul că mă îndreptam spre o cameră de hotel cu un bărbat pe care abia îl cunoşteam.

Alexander s-a apropiat de mine şi mi-a ridicat uşor bărbia, obligându-mă să-l privesc în ochi.

– Am vrut să mă asigur că nu află nimeni.

Cuvintele lui mi-au scos tot aerul din plămâni, de parcă primisem un pumn în plex. M-am tras înapoi, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi apăsât butonul roşu de pe panoul liftului. Dat fiind că eram împreună cu moştenitorul tronului, probabil ar fi intervenit imediat serviciile secrete. Cei de la Scotland Yard, cel puţin.

– Ce este? m-a întrebat Alexander, apropiindu-se într-atât încât trupurile noastre se atingeau. De ce arăţi de parcă te-am prins în corzi?

– Am şi eu o urmă de respect de sine, să ştii, am ripostat, întorcându-mă cu faţa spre el. Am încercat să ignor atracţia magnetică a trupului lui, dat fiind că sânii mei îl atingeau. Şi m-au trădat imediat, căci sfârcurile mi s-au întărit şi au devenit evidente sub sutienul din dantelă şi rochia subţire de vară. Dacă te temi să nu fii văzut cu mine, ar fi mai bine să mă laşi să plec.

– Nu pot, mi-a răspuns el.

Am făcut un pas înapoi, rupând contactul dintre noi. Mi-am încrucişat braţele la piept, sperând ca el să nu fi remarcat reacţia corpului meu.

– Încearcă.

– Liftul acesta opreşte direct la apartamentul prezidenţial. Nu te pot lăsa să pleci până nu ajungem sus, dar... A întins mâna şi a apăsât butonul roşu, cel care mă tentase şi pe mine. Ne-am oprit brusc, şi m-am pomenit aruncată spre el. Cred că m-ai înţeles greşit. Iar eu, unul, nu sunt interesat să mă culc cu o femeie care mă consideră un mincinos.

Am înghiţit în sec auzindu-l.

– Atunci, explică-mi!

– Cu plăcere! Şi-a umezit buzele şi şi-a lărgit nodul cravatei. Am avut impresia că vrei ca paparazzi să te lase în pace.

A lăsat fraza în aer, de parcă ar fi fost o întrebare, aşa că am ridicat din umeri. Nu voiam să mă pronunţ înainte ca el să termine ce avea de spus.

– Am vrut să-ţi respect dorinţa de intimitate, a spus el. Cred că ai terminat deja căutările pe internet în ceea ce mă priveşte.

O altă frază pe post de întrebare. Am încuviințat.

- Reporterii adoră să mă fotografieze cu femei și să speculeze în privința relațiilor dintre noi. Vechi prietene sunt prezentate drept mari iubiri. Ospătărițe - drept idile.

- Vrei să spui că nu te-ai culcat cu toate acele femei? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

- Nu cu toate.

- Minunat!

- Mi se pare că mi-ai spus că nu ești o virgină nefericită, mi-a amintit el. S-a apropiat, iar eu mi-am lipit spatele de peretele liftului. Mă prinsese ca într-o colivie între brațele lui și mă pândeă asemenea unei pantere care se pregătește să facă un salt. Bănuiesc că putem discuta deschis despre viața noastră sexuală.

- Putem, i-am răspuns cu convingere.

- Perfect! Pentru că vreau să fii sinceră cu mine, Clara. Oricum o să mă culc cu tine, dar ție o să-ți facă mai multă plăcere dacă o să fii convinsă că nu sunt un nemernic.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

- Un zâmbet, a spus el. Ce drăguț! Mă întreb dacă îl voi vedea și după primul orgasm, când încă mă vei avea în tine.

Cuvintele lui aveau subînțeles, și așteptarea m-a înfiorat. Probabil aveam să zâmbesc și să plâng deopotrivă. Părea genul de bărbat care să-ți producă ambele emoții, în egală măsură.

- Deci, ne-am înțeles?

- Să ne împărtășim viața amoroasă?

- Trebuie să mă asigur că femeile cu care mă culc sunt discrete. Că... judecă situația corect.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu el era cel care se afișa în fiecare noapte cu altă femeie?

- Am fost cu un singur bărbat. Prietenul meu din facultate. Și iau anticoncepționale.

Nu am simțit nevoia să-i dau mai multe detalii despre Daniel. Nu ajuta cu nimic relației noastre să-i dezvălui chestiile urâte din trecutul meu. Făcusem greșea să-i povestesc prea multe despre mine

lui Daniel, iar el folosisese împotriva mea ceea ce aflase. Ce putea face un bărbat ca Alexander cu asemenea informații? Un bărbat care fusese crescut să devină un lider politic? Un bărbat care se întâlnea într-un hotel ca să și-o tragă cu o femeie pe care abia o cunoscuse? Era evident că moralitatea lui era... flexibilă. Iar eu nu-mi doream să aflu cât de flexibilă.

– Dar tu? l-am întrebat.

– Cu mai mult de una, mi-a răspuns simplu. Sunt întotdeauna prevăzător și te asigur că sunt sănătos.

M-am încruntat ușor, nu din cauza implicațiilor, ci pentru că, de fapt, nu-mi răspunsese.

– Și este important pentru că...

– M-am gândit să-ți spun toate astea înainte să te duc în pat. Și pentru că nu cred că mai pot aștepta până ajungem în apartament.

S-a apropiat, împingându-mă în peretele din oglinzi al liftului, și i-am simțit penisul lipit de abdomenul meu. Toate semnalele de alarmă de dinainte au dispărut complet, lăsând loc mâinilor lui care-mi trăgeau în jos bretelele rochiei. A dat cu ochii de lenjeria mea și a gemut.

– Sâni tăi sunt mai frumoși decât mi i-am imaginat.

Cuvintele lui m-au topit și am simțit dorința cum mi se aduna în vintre și mi se scurgea între picioare. Am încercat să fiu rațională.

– Chiar ar trebui să facem asta în lift?

Alexander mi-a aruncat un zâmbet imoral și și-a trecut un deget peste buzele mele.

– Știu ce te îngrijorează, păpușă. Că o să și-o trag repede în lift.

– Nu vreau să te plictisești de mine înainte să ajungem sus, am zis și am ridicat din umeri.

– Asta nu va fi o problemă, mi-a răspuns, iar degetul i-a coborât pe gâtul meu, lăsând în urmă o dâră de foc. Trupul tău e făcut pentru sex, Clara. Ți-a mai spus cineva asta?

Am clătinat din cap. Nu puteam vorbi, gura mi se uscăse.

– Este, a continuat el. Și mă inspiră. Nici nu știu dacă avem suficiente suprafețe plane în apartament pe care să și-o trag. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine – mi-a ridicat rochia și a pătruns sub

chilot, mișcând mâna până ce și-a găsit premiul –, putem aștepta până ajungem sus.

Am închis ochii. Degetele lui se jucau cu clitorisul meu. Și știau ce să facă.

– Ar trebui să...

Gura mea nu a putut rosti nici un gând rațional. Nu puteam gândi limpede cu el lipit de mine, cu mâinile lui atingându-mă așa. La naiba, nu puteam gândi limpede cu el în aceeași încăpere cu mine.

– Aș putea să-ți ofer o soluție mai bună, a spus el, iar răsuflarea lui mi-a ars gâtul în timp ce degetele lui continuau să exploreze. Vreau să te gust, Clara. Mă gândesc la asta de zile întregi. Mă lași să fac asta?

Am gemut un da. Alexander nu a mai așteptat altă încurajare. Degetele lui s-au încheștat pe chilotul meu și l-au sfâșiat. Undeva în adâncul minții mi-a trecut prin fața ochilor eticheta cu prețul, și mi-am dat seama că mi-aș mai cumpăra o sută de perechi dacă mi le-ar sfâșia pe toate așa.

Alexander a îngenuncheat și mi-a desfăcut picioarele.

– Mai mult, mi-a poruncit, iar eu mi le-am depărtat și mai tare. Așa, frumos.

Mâinile lui mi-au urcat pe coapse, spre despicătura sexului. A desfăcut-o și a privit-o un moment, cu o expresie de încântare, apoi m-a pătruns cu degetele. Am închis ochii când el și-a împins cele două degete înăuntrul meu.

– Ești mereu atât de umedă? m-a întrebat.

Am clătinat din nou din cap. Nu eram atât de umedă nici în cadă.

– Eu îți fac asta? m-a întrebat, mișcându-și ușor degetele.

Am încuviințat din cap.

– Spune-o, Clara!

– Da.

– Da ce? Ce-ți fac eu?

– Tu mă faci să mă umezesc, am gemut.

– Așa, a murmurat el. A continuat să mă chinuiască cu degetele câteva secunde, apoi limba lui fierbinte a început să-mi trimită

frisoane în tot corpul. Îmi lungea fără grabă mugurul sensibil. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi, în vreme ce degetele lui continuau să se afunde în mine. Am început să tremur. Mă apropiam de orgasm.

El s-a retras.

- Nu până nu-ți spun eu, păpușă.

M-am tânguit șoptit, dar mă simțeam neputincioasă în fața lui.

Gura lui s-a reîntors la mine; limba lui făcea mișcări circulare rapide și din când în când mă suga cu putere. M-am ținut strâns de bara din spatele meu, încercând să nu ajung la orgasm, deși totul în mine clocotea. Am strigat de plăcere, dar și cerând îndurare, atunci când el a început să mă pătrundă cu degetele, tot mai adânc.

- Termină, mi-a poruncit, iar eu m-am spart în mii de bucăți care s-au compus la loc și apoi iar s-au spart când un nou val de plăcere m-a cuprins.

Abia după ce tremurul a încetat, Alexander și-a retras mâna. Dar a continuat să-mi sugă ușor clitorisul până când am fost convinsă că nu mai puteam suporta. Picioarele mi s-au strâns instinctiv în jurul capului său, dar el a continuat să-mi stimuleze oral mugurul umflat și sensibil. Părea imposibil, dar trupul meu a răspuns imediat, pregătit de un alt orgasm, însă, înainte de a-l atinge, el s-a retras, apăsând butonul roșu în timp ce se ridica.

- Acum, ești pregătită să ți-o trag, mi-a spus.

Nu era o întrebare, dar eu i-am răspuns.

- Da, am îngânat, reușind cu greu să mă țin pe picioare.

El nu a făcut nimic altceva decât să zâmbească superior.

Capitolul 8

Ușile liftului s-au deschis și, în timp ce a pășit în apartament, Alexander și-a scos haina cu o mișcare fluidă și a lăsat-o să cadă pe o canapea din mătase. L-am urmat, încă nesigură pe picioare și incapabilă să vorbesc despre ce se întâmplase în lift. Apartamentul era impresionant, așa cum mă așteptasem. Un perete de ferestre înalte până la tavan dădea spre Tamisa, având în fundal, într-un colț, Big Benul. De acolo, de sus, mașinile din trafic păreau de jucărie, dar Londra clocotea de energie. Dincolo de râu se vedea London Eye, vechiul și noul se ciocneau, dar se și întrepătrundeau. Puține orașe din lume reușiseră să-și păstreze istoria vie, dar să și lase loc inovației, iar din acest loc totul se vedea diferit. Mi-am lipit palma de geam, ușor amețită. Era o lume cu totul nouă pentru mine – și nu numai dintr-un singur punct de vedere.

Alexander a venit în spatele meu și s-a lipit de mine. Brus, nu numai Londra pulsa de viață.

– Îți place ce vezi?

– Da. Ție?

– Foarte mult. Și nici orașul nu arată prea rău.

Și-a coborât buzele pe gâtul meu și m-a mușcat ușor. Trupul meu i-a răspuns cu un oftat, picioarele amenințau să mă lase, așa că m-am sprijinit de el. Măinile lui au coborât pe rochia mea și au ridicat-o. Mi-am amintit că eram goală pe dedesubtul materialului subțire și că eram acum o priveliște la vedere, asemenea orașului de sub noi. Nimeni nu ne vedea aici, sus, prea puține clădiri

din oraș fiind la fel de înalte. M-am simțit însă expusă când mâinile lui mi s-au strecurat între picioare, forțându-le să se desfacă. Alexander și-a trecut un deget pe despicătura sexului meu, care s-a umezit imediat.

– O să ți-o trag aici, în fața ferestrei, mi-a spus cu voce aspră. Să vadă întregul oraș că obțin întotdeauna ce vreau.

Nu-mi reveneam din uimire. Cum de mă dorea? În nici un caz la fel de mult cum îl doream eu. Pentru că așa ceva nu era omeneste posibil. Măine, eu aveam să fiu doar o altă fată cu care se culcase, dar el avea să fie mereu Alexander. Gândul m-a făcut să-mi doresc să prelungesc cât de mult această zi. Voiam să mă bucur de fiecare secundă, de fiecare atingere, dar nu eram convinsă că mai puteam aștepta mult.

– Te voi face să ajungi la orgasm în fața celei mai aglomerate străzi din Londra.

Degetul lui trasa cercuri peste clitorisul meu în timp ce-mi vorbea, ducându-mă până în buza prăpastiei, dar fără să mă lase să cad în ea.

– Te rog, i-am spus, oferindu-mă lui.

Agitația orașului dispăruse, iar el își continua mișcările blânde și precise. Nu mai exista decât el pe lume. Și atingerile degetelor lui. Și sunetul sacadat al respirației lui în urechea mea.

– Curând, mi-a promis. Dar nu încă. Vreau să văd cât de departe te pot duce. Cât poate suporta vulva ta frumoasă.

I-am simțit erecția prin pantaloni și am prins curaj.

– Pot suporta orice-mi dai.

Alexander a gemut, și, într-o secundă, m-am trezit în brațele lui, purtată prin camera de zi. Abia dacă am avut timp să văd unde era patul, că m-a și lăsat pe el.

– Scoate-o, mi-a poruncit.

Am făcut grăbită ce-mi ceruse, fără să fac un spectacol din asta. Mi-am scos rochia pe deasupra capului și am rămas doar în sutienul din dantelă argintie. Nu cu mult timp în urmă, nu m-aș fi simțit confortabil să stau goală în fața unui bărbat, dar cu Alexander

lucrurile păreau altfel. Mă poseda din priviri, cu atâta intensitate, că am crezut ce-mi spusese mai devreme, cum că aveam să-l implor.

– Aproape că-mi doresc să nu-ți fi distrus chiloțeei, a spus el, stând în picioare în fața patului și frecându-și cu o mână penisul prin pantaloni. Va trebui să-ți cumpăr altă pereche, ca să pot să ți-o trag în dantela asta drăgălașă.

M-am înfiorat la gândul că vorbea deja despre o nouă întâlnire. Mi se părea imposibil să-și mai dorească să mă vadă după ce aveam să facem sex. Și eram deja convinsă că aş veni oricând m-ar chema.

– Desfă-ți picioarele!

Am făcut întocmai, iar el a început să-și descheie nasturii cămășii. Mi-am ținut răsuflarea când și-a dat-o jos, dând la iveală brațele musculoase și ceea ce părea a fi un piept puternic, dar, spre dezamăgirea mea, nu și-a scos și tricoul. Dezamăgirea a fost însă de scurtă durată, pentru că a început să-și descheie cureaua. Și-a descheiat și pantalonii și a privit în gol pentru o clipă, iar ochii i-au strălucit. M-am întrebat la ce se gândea. Eram, oare, depășită de situație? Dar el și-a lăsat pantalonii să cadă pe podea și a rămas doar în tricou și boxeri. Îl priveam, fascinată de ce urma să văd, iar el a lăsat boxerii să cadă. Penisul lui a țâșnit, eliberat, și atunci am înțeles de ce-l simțisem atât de bine prin toate hainele. Părea imposibil de nedrept ca el să fie și puternic, și frumos, și atât de bine dotat. Nu credeam că o parte a anatomiei masculine mă poate excita într-atât, dar, într-o fracțiune de secundă, mi-am imaginat toate lucrurile pe care voiam să le fac cu penisul lui frumos. Voiam să-l înconjur cu buzele ca să-i ofer tot atâta plăcere câtă îmi oferise și el în lift. Să-l strâng între sâni, dar, mai presus de toate astea, să-l simt înăuntrul meu.

Mă bucuram, dar mă și îngrozeam când mă gândeam cum avea să fie să mă pătrundă. Nu eram prea convinsă că experiența mea redusă în ceea ce privește sexul mă pregătise pentru el.

Alexander își freca penisul și mă privea lung, de parcă se întreba ce să-mi facă.

– Pentru că nu sunt convins că vulva ta strâmtă mă poate primi, cred că ar fi mai bine să încercăm ceva... tradițional.

Deși m-am strădui, tot mi-a scăpat un chicot. Era un sunet feciorelnic, dar și neliniștit, dat fiind că eram incredibil de excitată, însă și cu mult în afara zonei mele de confort.

– Râzi de mine? Mi-a zâmbit amenințător. Să nu fii rea, că te pun pe genunchi.

Vorbise cu aerul cuiva care glumea, dar nu am văzut nici urmă de amuzament în ochii lui.

Mi-am mușcat buza. Trupul meu dorea să-l satisfac, dar mintea îmi era complet șocată. Nu eram convinsă că voiam să am de-a face cu un bărbat care să mă lovească, și totuși ideea îmi făcea clitorisul să pulseze cu atâta violență, că am crezut că aveam să ating orgasmul chiar atunci. Eram complet la cheremul lui, iar el știa asta.

L-am privit cum desfăcea folia și își punea prezervativul. Apoi, Alexander s-a lăsat pe pat, deasupra mea. Mi-am strecurat o mână sub tricoul lui. Mi-a prins-o imediat, dar și-a pierdut echilibrul și a căzut peste mine, greutatea lui ținându-mă prizonieră pe pat.

– Nu, a spus.

Am clipit la auzul cuvântului rostit cu duritate și am simțit cum mi se pune un nod în gât. Nu aveam în nici un caz de gând să plâng în fața lui – dar nici să-l las să mă plesnească, dacă stăteam să mă gândesc bine. Latura mea rațională se trezea încetîșor, așa că nu era o situație care să-mi facă plăcere. L-am împins, încercând să-l dau deoparte, dar el a rămas pe loc, nemișcat, în ciuda eforturilor mele.

– Oprește-te, Clara!

Era limpede că nu aveam să ajung nicăieri încercând să mă eliberez fizic de el, așa că m-am oprit și l-am privit sfidător.

– Ne putem opri acum, mi-a spus, iar eu m-am relaxat puțin. Dar eu nu vreau să fac asta și cred că nici tu nu vrei.

– Ba cred că vreau!

A încuviințat.

– Dă-mi voie să spun un singur lucru, apoi te poți decide. Și, dacă ne oprim, asta e!

– Asta e? am repetat, fără să-mi pot ascunde neîncrederea din voce.

- Când vine vorba despre sex, am o singură regulă.

- Doar una?

M-a privit cu reproș, așa că mi-am ținut gura.

- Nu-mi dau tricoul jos. Și nu am de gând să-ți explic de ce, în caz că te gândeai să întrebi.

- Asta este singura ta regulă? Eu aveam cel puțin vreo șase, inclusiv anumite poziții pe care nu le acceptam sub nici o formă. Dar nu mă îndoiam că toate aceste reguli aveau să pice în fața lui Alexander, chiar în clipa în care el avea să îmi ceară asta.

Părea însă că eu nu aveam același efect asupra lui.

- Este singura mea regulă, a repetat el. Nu-mi place ca femeile să mă atingă acolo.

Mintea și trupul meu s-au răsculat.

- Vrei să mă expun în fața întregii Londre, dar eu nu am voie să-ți ating abdomenul? Nu prea pare un schimb cinstit.

- Îți promit că spre după-amiază nu vei mai gândi așa. Nu cred că te vei mai îndoii de generozitatea mea. Dar poți spune nu acum și poți pleca. Aș înțelege.

- Bănuiesc că au mai fost și altele care au refuzat?

- Știi ce se spune despre cei care-și dau cu presupusul, Clara.

Am luat-o drept un *nu*. Bineînțeles, ce altă femeie ar fi într-atât de proastă încât să-l refuze pe Alexander? Probabil nu avuseseră suficientă putere. Nici eu nu eram prea sigură că aveam.

Alexander și-a strecurat mâna între picioarele mele, iar degetul lui mi-a găsit din nou clitorisul. Îl înconjura încet, amintindu-mi cât fusesem de excitată cu câteva momente în urmă.

- Crezi că te pot convinge?

Am închis ochii în timp ce el continua masajul senzual și am simțit cum începeam să cedez. Îl doream, chiar dacă nu-i înțelegeam regula. Cine eram eu, la urma urmei, să judec pe cineva pentru că avea probleme legate de trupul lui? Chiar dacă nu înțelegeam ce anume ar fi vrut să ascundă. Tot ce văzusem până acum era perfect - *mai mult* decât perfect. El era esența masculinității. Era viril. Poruncitor. Mă fermeca ori de câte ori îl priveam.

- Nu trebuie să-mi explici, am reușit să spun printre gâfâieli. Spune-mi un singur lucru: e valabil doar pentru sexul cu tipe de aruncat?

Mâna lui Alexander s-a oprit brusc, și el a devenit într-atât de tăcut, că am deschis ochii, să mă asigur că încă respira.

- Tipe de aruncat?

- Fete ca mine, am continuat eu, făcându-mă că nu aud vocea din capul meu care-mi spunea să tac. Fete cărora le-o tragi și pe care apoi le uiți.

- Nu-mi place termenul, mi-a spus pe un ton grav care mi-a înghețat sângele încins. Am mai avut relații sexuale ocazionale, Clara, dar am știut de la început că era doar asta.

- Nu am discutat niciodată despre asta, i-am amintit eu, iar vocea din capul meu striga acum de-a dreptul. Uite ce e, eu n-am avut niciodată o aventură. Nu știu cum funcționează. Sunt genul de fată care are relații de durată, așa că trebuie să mă ajuți să înțeleg. Îți păstrezi tricoul ca să păstrezi distanța?

Maxilarul i s-a încleștat și pe gât a început să-i zvâcnească o venă.

- Am crezut că ai înțeles care-mi sunt intențiile. Nu mă gândeam la asta ca la o aventură.

Am făcut ochii mari. Cum adică nu o vedea ca pe o aventură? Abia dacă petrecuserăm două ore împreună și eram goală, sub el. Era însăși definiția unei aventuri.

- Tu îți dorești o aventură? m-a întrebat.

Ceva în tonul lui mi-a dat curaj.

- Am presupus că...

- Folosești iar acea expresie? Nu mă interesează o aventură. Ce te-a făcut să crezi asta?

L-am privit de parcă era cel mai absurd lucru pe care-l auzisem vreodată.

- Cine naște din pisică șoareci mănâncă.

Mi-a eliberat mâna și s-a împins deasupra mea.

- Nu știu ce să mă fac cu tine, Clara Bishop. Mi-am dorit să ți-o trag de când te-am văzut prima oară în rochița aceea neagră,

la petrecere. Când m-ai refuzat la club, m-am gândit că asta e, dar apoi te-ai răzgândit și ai acceptat să te întâlnești cu mine.

Inima mi-a bătut cu putere auzind acele cuvinte. Încercam să înțeleg exact ce-mi spusese.

– Asta este o întâlnire?

– Nu este?

– Voi,ăștia din familia regală, sunteți tare scrântiți, am murmurat, fără să-mi pot ascunde un zâmbet.

– Crezi că nu știi? A zâmbit trist. Te așteptai la flori? Să mergem la cinema?

– De obicei, mă aștept la ceva mai multă conversație, am recunoscut.

Am roșit, stânjenită. Dar nu numai umilința era cea care-mi colorase obrazii, ci și speranța. Speranța că aveam să îl revăd. Aș fi vrut să-l cred când îmi spunea că nu era doar o aventură, dar mi se părea periculos să fac asta.

– Poate că ar trebui să o luăm de la început, a sugerat el.

Nici asta nu voiam. Eram prea excitată, prea pregătită pentru el și pentru ce-mi promisese. Mă temeam că, dacă ne opream, totul avea să se destrame. Nu fusesem încântată de gândul de a-l revădea, doar cu câteva clipe în urmă? Oare de ce adusesem în discuție acest subiect?

– Eu nu curtez femei, a continuat el. Nu ar avea rost.

– Dar suntem la o întâlnire, am subliniat eu.

– Să te vezi cu cineva și să-i faci curte sunt două lucruri complet diferite. Noi doi am putea ieși la cină, am putea merge până la țară sau am putea sta aici să facem sex. Asta înseamnă întâlnire pentru mine. A face curte implică așteptări. Nu-mi plac romantismul și relațiile de durată. Nu-ți pot oferi mai mult, dacă asta cauți. Nu pot face asta. Dar îți pot oferi plăcere. Mai multă plăcere decât ai experimentat în toată viața ta. Voi petrece fiecare moment în care suntem împreună făcându-te să ajungi la orgasm. Nu asta îți dorește oricine atunci când iese la o întâlnire? De ce să pretinzi că vrei altceva? Tu ești atrasă de mine, iar eu sunt atras de tine. Vreau să ți-o trag ziua

întreagă și să te văd din nou și să ți-o trag iar. Cu așa ceva poți fi de acord?

Mi-am mușcat buza, încercând să stăvilesc întrebările pe care le aveam despre acest aranjament. Ce urma să se întâmple când avea să se plictisească de mine? Și dacă eu nu mai voiam să continui? De parcă ar fi vrut să-mi alunge toate aceste gânduri, Alexander s-a lăsat în jos până ce penisul lui s-a lipit de sexul meu.

Existau un milion de motive pentru care ar fi trebuit să mă opresc chiar atunci, dar nici unul la fel de puternic ca dorința care-mi invadase trupul.

– Da.

Buzele lui Alexander s-au lipit de ale mele, punând capăt discuției. Fără să se smulgă din sărut, m-a făcut să-mi desfac picioarele, iar penisul lui s-a oprit la intrarea în sexul meu. Am gemut, pentru că el se juca cu mine, promițându-mi împlinirea. Sărutul lui s-a adâncit, limba lui mi-a invadat gura, punând stăpânire pe ea și provocându-mi alte gemete. Tot ce trebuia să facă era să mă pătrundă, punând capăt agoniei mele delicioase și întrebărilor care mă neliniștiseră cu câteva clipe mai devreme. Dar Alexander nu se grăbea. Șoldurile lui se mișcau circular, penisul se freca de clitorisul meu care pulsa, și, într-un final, m-a pătruns, dar numai cu vârful.

– Te vreau în mine, i-am șoptit, iar Alexander a ridicat capul, și ochii ni s-au întâlnit.

S-a împins ușor în mine, fără să-și ferească privirea, iar eu m-am arcuit spre el și spre împlinirea delicioasă pe care o căutam cu disperare. Trupul meu era lipit de mușchii lui puternici, sfârcurile mi se frecau de tricoul lui și s-au întărit. Și-a trecut o mână pe sub spatele meu, susținându-mă pe când mă apropiam de marginea prăpastiei numite orgasm.

Mă provoca parcă din priviri, și nu mi-am putut feri ochii. Corpul mi se tensionase ca un arc.

– Spune-mi numele, mi-a poruncit.

– Alexander, am gemut, respirând greu din cauza tensiunii acumulate în toți mușchii.

- Din nou, mi-a cerut prinzându-mă de șolduri și pătrunzându-mă cu mișcări neobosite.

- Alexander! am strigat când orgasmul a venit în valuri violente care mi-au trimis spasme în membre.

Dar nu mi-am luat ochii de la el. A continuat să se împingă în mine, dur și rapid, gonind spre propriul orgasm. Mâinile i s-au încheștat pe șoldurile mele, iar privirea lui s-a pierdut într-a mea atunci când a ejaculat. Nu-și pierduse controlul, dar eu îl pierdeam pe al meu cu fiecare secundă în care pielea lui era lipită de a mea.

M-a cuprins cu brațele și s-a prăbușit pe pat, ținându-mă aproape. Eram prea uimită ca să mă pot mișca, așa că m-am concentrat asupra respirației, încercând să-mi liniștesc inima care bătea nebunește. Lucru care părea aproape imposibil avându-l pe el atât de aproape. M-a sărutat pe frunte, și am simțit o durere în piept, durere care nu avea nici o legătură cu teama sau cu furia simțite ceva mai devreme. Cu un simplu gest, a reușit să-mi alunge din minte toate întrebările raționale. Nu-mi doream decât să-l ating din nou și să-l văd pierzându-și controlul.

Capitolul 9

M-am rostogolit din pat o oră mai târziu și m-am ridicat pe vârfuri, să-mi detensioneze mușchii. Alexander mă privea din pat, trupul lui perfect fiind pe jumătate acoperit de cearșafuri. Gândul că ochii lui îmi rătăceau pe trup m-a înfiorat, așa că am hotărât să dau un mic spectacol, doar pentru el. Am pus mâna pe perete, mi-am arcuit spatele și mi-am rotit soldurile, prefăcându-mă că mă întindeam. Alexander a gemut, iar eu nu m-am putut abține să nu zâmbesc ușor îngâmfată că-i puteam stârni o asemenea reacție primitivă. M-am îndreptat spre baie și m-am oprit la ușă, pozând din nou pentru el.

– Merg să fac duș. Nu vrei să mi te alături?

Alexander a ridicat dintr-o sprânceană, dar a clătinat din cap.

– Sună tentant, dar vreau să fac o comandă la room service. Vrei ceva anume?

– Nu sunt pretențioasă. Dar m-am răzgândit într-o clipă. O asemenea partidă de sex trebuia sărbătorită. De fapt, aș bea niște șampanie.

– Dorința ta e poruncă pentru mine.

A sărit din pat doar în tricou, fără nimic altceva, arătându-și picioarele puternice. Părea coborât dintr-un mit grecesc, sculptat perfect pentru a aduce plăcere femeilor. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Îl priveam fix, așa cum o făcuse și el cu câteva momente în urmă.

Alexander s-a apropiat de mine, cu un zâmbet increzut. Părul îi era ușor răvășit, amintindu-mi cum mă simțisem când îmi trecusem

degetele prin el. Mi-a întins mâna, iar eu i-am acceptat-o cu teamă, neștiind la ce să mă aștept. M-a luat prin surprindere când m-a tras spre el și mi-a înlănțuit talia cu brațul. S-a aplecat să mă sărute, iar sărutul lui a fost tandru, cu o umbră de dorință. Mi s-a tăiat răsuflarea, și am simțit un nod în piept – mă simțeam de parcă un fir invizibil mă trăgea mai aproape de el. Alexander s-a desprins, și, când ochii ni s-au întâlnit, am citit în ei aceeași dorință și aceeași confuzie.

M-a palmuit în joacă peste fund.

– Ce-ai zice dacă ai purta doar asta când ești cu mine?

– Dar nu port nimic, am spus, intrând de bunăvoie în jocul lui.

Trebuia să rup cumva tensiunea care plutea prin aer. Eu n-ar fi trebuit să mă simt așa – el n-ar fi trebuit să simtă nimic, cu excepția orgasmelor repetate. Lucrurile se derulau prea repede.

– Exact.

– Nu ți se pare că ești cam vicios?

– Îți pot arăta oricând cât de mult, m-a amenințat el.

Inima îmi bătea cu putere, de dorință, dar și de neliniște. Am făcut un pas înapoi și l-am amenințat cu degetul.

– Mi-ai promis mâncare și șampanie.

Nu am mai spus că, dacă mă atingea, nu mai aveam nevoie nici de duș, nici de mâncare. Și nici nu aș mai fi avut timp să mă gândesc la avalanșa de emoții care mă copleșeau. Mi-ar fi fost ușor să-i cad în brațe, acolo unde uitam de toate. O parte din mine își dorea ca el să mă ia pe sus și să mi-o tragă până când uitam cât de irațională și de nesăbuită eram. Știam că nu mă mai puteam ascunde mult timp de toate acestea.

– Mâncare și șampanie. Alexander a ridicat brațele, în semn că se predă. Apoi, și le-a încrucișat la piept și m-a privit de sus în jos. După care voi face tot ce vreau cu tine.

Un fior mi-a străbătut șira spinării.

– Promiți?

– Îți promit că-ți vei petrece toată după-amiaza strigându-mi numele.

Genunchii mi-au tremurat puțin, și el a întins mâna să mă susțină. Rânjetul lui încrezut devenise acum un zâmbet în toată regula, care îi lumina fața. Efectul era năucitor în combinație cu dinții albi și alura de star de cinema. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la acele buze și la lucrurile pe care știau să le facă.

– Îmi pui hotărârea la încercare, păpușă, a spus Alexander.

Am clipit și l-am privit fix. Îi puneam hotărârea la îndoială? Știa prea bine ce efect avea asupra mea. Se citea pe chipul meu – și pe trup.

– Stai acolo cu părul despletit și-ți muști buza. Îți dau zece secunde să dispari în baie, altfel te duc înapoi în pat.

Am chicotit și am intrat în baie, închizând ușa în urma mea. Inima îmi bătea nebunește din cauza promisiunii făcute de Alexander și a amintirii a ce-mi făcuse deja. Mi-am văzut imaginea în oglindă și m-am studiat o clipă. Sâniile îmi erau încă umflați de excitare, și sfârcurile mi s-au întărit când m-am gândit la Alexander. Am refuzat însă să mă concentrez asupra corpului meu. Am numărat până la zece și am ridicat privirea. Dermatograful mi se întinsese puțin, adumbrindu-mi ochii. Era ușor sexy în combinație cu părul buclat, despletit și buzele înroșite de săruturi. Iar umezeala dintre picioare era dovada că nu visam. Fata din oglindă era o adevărată bombă sexy. Nu mă văzusem așa până acum, dar trebuia să admit că-mi plăcea.

În baia de hotel nu erau doar cosmeticele obișnuite, ci un adevărat minimagazin. În dulăpior am găsit și câteva elastice de păr. Mi-am prins părul și l-am ridicat într-un coc dezordonat, dorind să-mi păstrez alura sexy.

Dar, când am pășit în duș, sub apa fierbinte, m-am simțit singură. Motivul care îl determinase pe Alexander să-și păstreze tricoul pe el era probabil și cel care îl împiedicase să mi se alăture. M-am gândit la asta în timp ce mă săpuneam pe tot corpul și mă spălam între picioare. Sigur, de asta nu dorise să facă duș cu mine, pentru că ar fi trebuit să-și dea jos tricoul. Iar asta nu era doar o măsură luată pentru a-și păstra intimitatea, ci ascundea ceva. Dar ce? Fiecare părticică pe care o văzusem până acum era uimitoare. Trupul lui

mă lăsase aproape fără suflare, făcându-mă să doresc să îl ating. Când mă refuzase, fusesem prea rănită ca să-mi dau seama de adevăratul motiv: teama. Înțelegeam mai bine ca oricine problemele legate de fizic și știam că nu trebuia să insist. Poate că în timp nu avea să mai simtă nevoia să se ascundă de mine.

Mi-am alungat toate gândurile din minte, m-am clătit și am închis apa. Nu era cazul să mă atașez de Alexander. Era doar o relație ocazională. Aveam alte lucruri pentru care să-mi fac griji: slujba mea, viața mea cea nouă la Londra. Nu aveam timp pentru o relație, în special nu cu cineva atât de complicat ca Alexander. Căutam amândoi un strop de distracție și, pentru ca asta să se întâmple, trebuia să las deoparte curiozitatea.

Mi-am pus un halat moale și am descoperit că băiatul de la room service venise deja. Alexander era în living, în tricou și boxeri, cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea. Un cărucior încărcat cu farfurii, pahare și o sticlă de șampanie era tras lângă fotoliul lui.

– Ai comandat totul din meniu? am întrebat.

– Eu, unul, mi-am făcut poftă de mâncare, mi-a răspuns ridicând din umeri. Dacă vrei și tu să devii înfometată, îmi mențin propunerea de a ți-o trage aici, la geam.

Am ridicat o mână.

– Oprește-te! Mi-e și mie foame. Ce-ai zice însă s-o facem după? Ochii lui Alexander au strălucit. A încuviințat din cap.

– Continui să mă surprinzi, Clara Bishop. Acum fugi de mine, pentru ca în secunda următoare...

– Să-mi dau chiloții jos în lift? i-am terminat eu fraza. Fii sincer, nu sunt prima fată care să-și fi dat chiloții jos în fața ta.

– Ei bine, nu, a recunoscut el. Dar nu se prea poate spune că ți i-ai dat jos. Asta îmi amintește că trebuie să-ți cumpăr o pereche.

L-am refuzat cu un gest nonșalant, deși amintirea celor întâmplate m-a înfierbântat. Unde îndesase oare chiloții, după ce mi-i rupsese? După strălucirea păcătoasă din ochii lui, și Alexander se gândea la același lucru. M-am apropiat de căruciorul cu mâncare, încercând să nu-mi pierd concentrarea. Nu era sănătos să ne-o tragem ca iepurii fără să mâncăm ore întregi. Spre surprinderea mea,

când am ridicat capacele argintii, am descoperit hamburgeri, cartofi prăjiți și sticlute dichisite de ketchup.

– Sper să fie în regulă, mi-a spus Alexander, venind în spatele meu. M-a prins de umeri cu mâini ferme și a privit peste umărul meu. Nu ești vegetariană, nu? Nu-i așa că nu te-am ofensat de moarte?

– E în regulă, i-am spus întorcându-mă cu fața spre el. Îmi place la nebunie carnea.

Mi-a luat doar o secundă să-mi dau seama de ceea ce spusese. Și, pentru că trupurile ne erau atât de apropiate, am simțit imediat reacția penisului lui.

– Mai spune-mi, mi-a șoptit el.

– După ce mâncăm, i-am răspuns. M-am eliberat și am luat o farfurie. Nu știam că familia regală mănâncă hamburgeri.

– De obicei, la mese se servește pulpă de miel cu sos de mentă. În cuvinte i se citea un amuzament amar. Cinele în familia noastră sunt îngrozitoare. Ceremonioase. Prea multe feluri de mâncare. Prea multe furculițe. Cineva sare la ceartă, mereu. De obicei, eu sunt acela. Probabil de aceea le evit pe majoritatea.

Abia luasem prima îmbucătură din hamburger și a trebuit să fiu atentă să nu mă înec. Alexander se deschidea în fața mea. Am înghițit cu greu, pentru că mă interesa să aflu cât mai multe despre bărbatul misterios din fața mea și mai puțin ce mâncam.

– Te înțeleg perfect.

– Ah, da. Părinții tăi sunt antreprenori. Ai luat adesea cina singură?

Am ridicat dintr-o sprânceană, surprinsă.

– M-ai verificat?

– Mi-ai stârnit interesul și, dacă tot îmi petrec întreaga viață în ochii publicului, măcar să profit de avantajele poziției mele.

S-a așezat lângă mine pe canapea. Toate păreau atât de normale – cu excepția dezvăluirii de mai devreme.

– În traducere, ți se pare OK să mă spionezi.

Alexander a râs.

- Nu a fost o chestie făcută clandestin. Probabil tu ai aflat mai multe despre mine de pe internet decât am făcut-o eu din dosarul de la MI5.

- Am un dosar la MI5?

- Nu chiar. Tocmai de asta n-am aflat prea multe. Am vrut doar să știu cum de frumoasa americană a ajuns la o petrecere britanică plictisitoare de absolvire, a recunoscut el.

- Nu sunt americană. Nu tocmai.

- Asta chiar mi-a atras atenția, a recunoscut el luând o înghițitură din porția lui și mestecând-o repede. Ai ales cetățenia britanică. Ai fi putut avea dublă cetățenie. De ce?

Am ezitat, pentru că nu știam ce să-i răspund.

- Nu mă așteaptă nimic în America.

„Nimic bun“, am adăugat în gând.

- Pari să ai o poveste.

- Dar tu? l-am întrebat ca să-i abat atenția de la mine.

Era mai bine ca trecutul meu să rămână la locul lui. Nimeni nu avea de câștigat dacă îl scoteam la lumină.

- Sunt o carte deschisă. Trebuie doar să deschizi primul ziar de scandal pe care-l găsești și vei afla tot ce vrei să știi despre mine.

Nu credeam nici o secundă asta. Articolele din ziare își dădeau cu presupusul despre Alexander și viața lui personală, în timp ce eu, care petrecusem puțin timp cu el în particular, știam că nici măcar nu zgâriasem suprafața. Gândul m-a speriat, dar m-a și excitat în egală măsură.

- Am mari dubii în privința asta. Ziarele vor să te facă să crezi că zvonurile sunt fapte.

- Așa este. Alexander a pus farfuria deoparte și s-a ridicat să privească pe fereastră. Ce vrei să știi, Clara?

- Ce vrei să-mi spui?

Mi-a zâmbit trist înainte de a se întoarce din nou spre fereastră.

- Nimic. Nu-ți voi spune nimic din ce vrei să afli. Voi face o glumă sau îți voi distra atenția cu un sărut.

Onestitatea răspunsului lui a fost o lovitură la care nu am putut răspunde. Durerea din glasul lui era aproape palpabilă. Trăia

și respira, la fel ca bărbatul sexy și distrus din fața mea. Dar răspunsul lui direct nu mi-a putut dezvălui singurul lucru pe care tânjeam să-l aflui: cine îl distrusese...

Exista o singură cale de a afla dacă eu îl puteam drege.

– O să mă placi mai mult dacă crezi titlurile din ziare, a adăugat el după o lungă tăcere.

Aerul dintre noi era într-atât de greu, că părea să amenințe să rupă în două încăperea, despărțindu-ne pentru totdeauna. Nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva.

– Chiar și cel care spune că ai participat la o orgie luna trecută, la Brimstone?

– Nu ai prefera să crezi că este adevărat? m-a întrebat el. Și, spre ușurarea mea, a zâmbit. Îți sugerează că aș avea o vitalitate cu totul ieșită din comun.

Știam deja că avea o vitalitate impresionantă, aproape inumană.

– Recunosc că nu-mi place ideea că le-ai trage-o tuturor femeilor dintr-o încăpere.

– Ahhh. Ești genul gelos.

Nu fusesem niciodată genul gelos, nici măcar în relația dezastruoasă cu Daniel. Dar gândul la Alexander cu o altă femeie mă răscolea pe dinăuntru. Nu-i puteam mărturisi asta tocmai lui. Părea o nebunie, după puținul timp pe care îl petrecuserăm împreună, și puteam să jur că Alexander avusese de-a face cu destul de multă nebunie de-a lungul anilor.

– Tu cum te-ai simți dacă mi-aș trage-o cu toți bărbații dintr-o cameră?

Mâna i-a zburat spre geam, pe care l-a lovit cu putere, făcându-mă să tresar.

– *Touché*, păpușă. Ar trebui să te previn că nu-mi place să împart.

– Asta vine din copilărie, fără îndoială. Când nu a trebuit să împarti nimic cu nimeni.

– Nimic, a spus el pe un ton sumbru, înaintând spre mine. Chipul lui era de necitit, ascuns în umbră. Cât timp ți-o trag eu, n-o va mai face și altcineva. Ai înțeles?

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Am pus farfuria deo-
parte și m-am ridicat, ca să vorbim de la același nivel.

- Este un ordin?

- Ordinele mele nu au părut să te deranjeze ceva mai devreme.
Degetele lui și-au făcut loc pe sub halatul meu și mi-au atins abdo-
menul. Ți-a plăcut să ți se spună ce să faci.

- În pat, am subliniat eu, îndepărtându-mă de el. Simțeam că
eram pe punctul de a ne certa și nu puteam gândi limpede dacă mă
atingea. Nu-mi place să mi se dea ordine.

- Nici nu aș visa să-ți dau ordine *în afara* dormitorului, Clara.
A înclinat capul și m-a studiat preț de un moment. Dar pot să-ți cer
să nu te culci și cu alți bărbați, nu-i așa?

- Înseamnă că mă pot culca cu femeii? l-am întrebat.

- Nu. Dar este o idee interesantă.

- Gata, băiete, liniștește-te! Mi-am dat ochii peste cap. Încerc
doar să-ți demonstrez că te porți irațional.

- Nu este nimic irațional în asta, mi-a spus apucând cordonul
halatului și trăgând de el. Halatul mi s-a desfăcut. Ochii lui mă ar-
deau. Nu avea de gând să lupte cinstit. Plănuiesc să fac multe lucruri
cu trupul tău. Și vreau să le fac pe îndelete. Nu mă interesează să joc
vreun joc. Dacă vrei să fii cu mine, mă aștept la loialitate.

A făcut un pas spre mine și și-a strecurat mâna între picioarele
mele. Am gemut de plăcere sub atingerea lui, forțându-mă să con-
tinui să-l privesc în ochi.

- Nu am nici o problemă cu exclusivitatea, dar tu nu agreezi
relațiile, i-am amintit.

- Nu curtez pe nimeni. Nu doresc romantism sau căsătorie.
Vreau să fac sex cu tine, Clara. Vreau să te fac să strigi de plăcere și
vreau să fii numai a mea.

Începuse să se joace cu sexul meu cu degetele lui lungi, puterni-
ce. Era de ajuns să mă amețească, dar m-am străduit să-mi păstrez
controlul. Am întins mâna și i-am prins penisul, prin boxeri. Era
tare ca piatra și atât de gros, că a trebuit să mă lupt cu dorința de a
îngenunchea în fața lui.

- Înseamnă că el este doar al meu.

Buzele lui Alexander au zvâcnit, și i-am simțit penisul pulsând în mâna mea. S-a lipit de mine.

– E doar al tău, Clara.

Buzele lui le-au găsit apoi pe ale mele, și m-a sărutat până când am uitat ce voiam să știu: cât timp? Cât timp urma să fie al meu?

Nu mai conta. O săptămână cu el era mai mult decât puteam cere, iar când degetele lui au alunecat în mine și m-au dus către extaz, mi-am șters complet din minte acea întrebare.

Capitolul 10

Eram goală, întinsă pe burtă, și îmi imaginam că mâinile lui Alexander îmi frământau părți mult mai intime din trup, când telefonul mi-a zumzăit. Era așezat pe un scaun, în colț. Tyrone, maseurul meu, a plescăit, nemulțumit de întrerupere.

– Ești foarte tensionată, fată dragă, mi-a spus. Relaxează-te!

Am încercat, dar, după weekendul trecut, trupul meu asculta de un singur bărbat. M-am concentrat asupra muzicii plăcute ce plutea prin încăpere și m-am cufundat la loc în fantezia mea. Când m-am ridicat leneș de pe masă, la sfârșitul ședinței, am luat telefonul și am constatat cu surprindere că mesajul era de la Alexander.

În camera aceasta este o fereastră care ar vrea să-ți vadă trupul gol lipit de ea.

I-am scris orbește un răspuns, pe jumătate amețită după masaj. Iar faptul că-i auzeam vocea sexy răsunându-mi în cap, citind mesajul, nu m-a ajutat câtuși de puțin.

După ce m-am îmbrăcat, am ieșit pe hol, unde am dat de mama, care mă aștepta. M-a luat de braț și a oftat.

– Nu a fost minunat? Nici nu știam că sunt atât de încordată.

– Nici eu, i-am răspuns.

– Ești gata de cumpărături? m-a întrebat.

Am încuviințat, înăbușindu-mi cu greu un geamăt. Urma să am nevoie de un alt masaj după o zi de cumpărături făcute sub ochiul critic al mamei. Mi-am pus telefonul în buzunar și i-am răspuns:

– După tine.

Câteva ore și o mică avere mai târziu, ne-am oprit să luăm masa împreună cu sora mea. Marea majoritate a clienților de după-amiază de la Hillgrove erau doamne care luau masa, asemenea mamei, și câțiva turiști care tot fotografiau sendvișurile variate oferite lângă ceai. Mama le-a aruncat o privire plină de dispreț și și-a aranjat borul pălăriei Stephen Jones. Toate cumpărăturile noastre erau așezate grămadă pe un scaun liber. Fără să mă întrebe, mama a comandat pentru amândouă. La fel cum îmi alesese vreo douăsprezece rochii. Reușisem să o conving să mă lase să le plătesc, ba chiar mersesem într-atât de departe că-mi cumpărasem și câteva perechi de pantofi cu toc. Nu se punea problema să-i port la birou, dar, de vinerea trecută, viața mea socială luase o turnură spectaculoasă, așa că urma să am, probabil, multe ocazii să-i port.

Nu mă opusesem nici când îmi dăduse să probez câteva rochii scurte și sexy din colecția Yves St. Laurent.

– Cât mă bucur că ți-ai cumpărat câte ceva! mi-a spus mama sorbind dintr-un martini.

Marea majoritate a femeilor de acolo își beau ceaiul, numai mama era la primul cocktail. Era unul dintre micile lucruri care dovedeau că era tot americană, fie că-i plăcea, fie că nu.

– Vreau să fac impresie bună la noul job, am spus ridicând din umeri, de parcă ar fi fost evident. Nu i-am spus că plănuiam să port cam jumătate dintre lucruri atunci când mă întâlneam cu Alexander. I-am ascuns asta nu numai pentru că nu eram pregătită să-i spun că mă vedeam cu el, dar și pentru că nu știam cât avea să dureze relația noastră. Eu și Alexander ajunsesem la o înțelegere destul de fragilă – cu care nu mă simțeam confortabil întru totul –, și probabil că mama n-ar fi înțeles că mă culcam cu el și atât, fără vreo obligație din partea lui. Exclusivitatea nu însemna nimic pentru mama atâta vreme cât nu era însoțită de un diamant pe inelar.

– Și vei arăta fabulos la întâlniri, a adăugat ea.

– Scuze pentru întârziere! a spus sora mea Charlotte, sosind la timp ca să mă salveze de curiozitatea mamei privind viața mea amoroasă. Ne-a aruncat amândurora un zâmbet larg, și-a lăsat geanta să cadă pe podea și s-a așezat.

Îmbrăcată cu o bluză crem largă, fără mâneci, și o pereche de pantaloni strâmți negri, Charlotte părea coborâtă din paginile unei reviste de modă. Hainele ar fi arătat banal în ochii cuiva fără simțul ei estetic, dar ea le asortase o eșarfă șic, galbenă, și o pereche de balerini aurii. Și-a ridicat de la ochi ochelarii mari de soare, de stea de cinema, ca să-și dea pe spate părul care îi cădea în bucle bogate peste umeri.

– Cum a decurs întâlnirea, Lola? a întrebat mama, folosind numele de alint.

– Bine. S-a terminat.

Lola mi-a făcut cu ochiul conspirativ, iar eu m-am făcut că nu înțelegem. Fără îndoială, adevăratul motiv nu era o întâlnire importantă la firma de marketing din Chelsea unde lucra ca intern, ci faptul că dormise până târziu după o noapte albă.

– Ne bucurăm că ai reușit să ajungi. Mama a bătut-o ușurel pe mână.

– Ce-am pierdut? a întrebat Lola.

– Îi povesteam mamei despre noua mea slujbă.

Lola a clipit, fără să-și șteargă zâmbetul de pe chip.

– Oh!

Mama s-a prefăcut că nu observă lipsa ei totală de interes. A zâmbit larg când ospătarul ne-a adus sendvișurile pentru ceai, pe un cărucior. Lola a luat unul și a mușcat delicat din el.

– Eram însă curioasă dacă Clara se vede cu cineva, a continuat mama.

Vocea i s-a frânt aproape imperceptibil la un moment dat, scoțându-i la iveală adevăratele sentimente. Trebuia să-i recunosc meritele: întreaga dimineață reușise să nu aducă vorba despre scandalul recent în care fusesem implicată. Era probabil un soi de record. Cu Lola aici însă, mă așteptam să deschidă subiectul mai devreme sau mai târziu. M-am gândit puțin la întrebarea ei și am luat

o înghițitură mare dintr-un sendviș cu castravete, ca să câștig timp. Continuând să mă văd cu Alexander riscam să apar pe prima pagină a altui ziar de scandal. Alexander era însă foarte discret în privința relației noastre și nu vedeam nici un motiv să afle cineva dacă aveam să continuăm așa. În plus, îl aveam pe Norris. Alexander îmi spusese foarte clar că relația noastră se rezuma la sex. Dacă tot nu aveam nici un viitor, de ce să-i fi spus mamei? Am încercat să ignor nodul care mi se pusese în stomac la gândul acesta.

– Nu, am mințit eu. Deși Belle încearcă să mă combine cu toți bărbații necăsătoriți pe care îi cunoaște.

– Annabelle este o prietenă bună, a spus mama. Ești norocoasă că o ai în preajmă.

Eram cu adevărat norocoasă că o aveam, deși mama nu cunoștea adevăratul motiv. Belle era o prietenă foarte bună pentru că față de ea nu eram nevoită să-mi ascund relația. Ea nu avea să spună nimănui, dar asta nu mă scutea de întâlnirile pe nevăzute pe care mi le tot aranja.

– Am văzut ziarele în care ai apărut din nou cu Alexander. Lola a fluturat inocent din gene, abandonând sendvișul în fața paharului cu martini care tocmai îi fusese adus.

Am înghițit în sec și am băut lung din paharul cu apă. Bineînțeles că văzuse fotografiile de vinerea trecută, când ieșisem din club.

– Am fost de acord să-l întâlnesc. Atâta tot.

– Atâta tot? Mama a râs, clătinând din cap. Fata mea s-a văzut cu prințul Angliei, ce mare lucru!

– E un bărbat ca toți ceilalți, am spus sperând ca minciuna mea să nu fie prea străvezie.

– Nu e deloc așa, și-a dat Lola cu părerea. Este cel mai râvnit burlac din lume.

Telefonul mi-a vibrat, semn că primisem un mesaj. Mama și-a aruncat privirea spre telefonul meu. Era și ea conștientă că primisem multe mesaje de-a lungul zilei. L-am luat repede de pe masă și l-am aruncat în geantă.

– Bărbatul acesta va conduce Anglia într-o bună zi, a spus mama cu blândețe.

- Trăim în democrație, mamă, i-am amintit eu. Poate că ar trebui să încep cu membrii parlamentului, să mă culc cu câțiva până să ajung atât de sus.

Lola s-a înecat cu băutura, dar mama m-a privit muștrător.

- Nu e cazul să vorbești murdar, Clara. Ce este greșit în faptul că vreau să aflu detalii? Nu-mi povestești nimic despre viața ta. Știu doar ce citesc din ziare.

- Nu am ce povesti. Mi-a cerut să ne întâlnim ca să-și ceară scuze.

Nu era întru totul o minciună. Nu era însă cazul să știe că-mi petrecusem ziua de sâmbătă în patul lui. Amintirile mi-au cotropit mintea pentru o clipă, dar am fost trezită la realitate de un nou mesaj. Am cotrobăit în geantă după telefon, l-am scos și am citit:

Gura mea are nevoie de tine. Vreau să te fac să strigi de plăcere.

Coapsele mele s-au încleștat, și a trebuit să fac un efort să-mi limpezesc gândurile. „Nu este momentul acum”, mi-am spus. Mama era deja suspicioasă. Când am privit în sus, am văzut că avea o sprânceană ridicată.

- Cine-ți tot trimite mesaje? m-a întrebat.

M-am întors spre sora mea, în speranța că avea să îi distragă atenția, dar Lola era absorbită de propriul telefon. Nu puteam conta pe ea să-mi sară în ajutor.

- Belle. S-a certat cu Philip.

Nu-mi plăcea să mint, dar nu aveam încotro, trebuia să mânjesc relația celei mai bune prietene. Dar, dacă exista cineva care să nu se supere pe mine, aceea era Belle.

- Sper că nu e ceva serios.

Mama a sorbit din martini, fără să mă slăbească din priviri. Sigur nu-mi închipuiam, cuvintele ei aveau dublu sens. Nu mă crezuse. Știa că se întâmpla ceva între mine și Alexander, dar cât de mult avea să insiste? Aveam nevoie ca relația noastră să rămână secretă, deocamdată. Chiar și față de ea. Măcar până înțelegeam exact

ce anume era între noi. Dacă nu făceam asta, nu eram prea sigură că eram suficient de puternică încât să-l revăd.

– Nu este, am asigurat-o.

– Bine. I-a făcut semn ospătarului să-i mai aducă un cocktail. N-aș dori să te văd că suferi.

– Voi fi bine, am răspuns cu un oftat, cumva ușurată că nu mai lungeam subiectul.

– Vreau să găsești pe cineva care să aibă grijă de tine, Clara. Dar un bărbat ca Alexander... ești prea fragilă pentru el.

Mi-am încleștat mâna pe furculiță și am privit fix, dincolo de ea. Era plină de bune intenții, întotdeauna fusese, dar asta nu însemna că nu mă săturasem să tot aud cât de fragilă eram.

– Nu mai sunt un copil.

– Nu am spus asta. Numai că tot încerci să dovedești că ești independentă, într-atât de mult încât pierzi din vedere ce vedem noi, ceilalți, mi-a spus cu blândețe.

– Te referi la Daniel?

– La Daniel și la alte lucruri.

Nu m-am putut abține să nu oftez.

– Sunt sănătoasă, mamă. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Clara, draga mea. Mama s-a întins peste masă și m-a luat de mână. Vreau să rămâi sănătoasă. Ești adult de-acum. Doar să fii sigură că iei hotărârile cu capul, nu cu inima.

Uram gândul că ar putea avea dreptate. Nu capul era cel care mă avertizase în privința lui Alexander, tot timpul? Mă lăsasem condusă de corpul meu și, cumva, în toată această încurcătură era acum implicată și inima mea. Numai că mama era ultima persoană cu care puteam discuta despre asta. Alexander mă făcuse să mă simt vie. La facultate mă concentrasem asupra studiilor. Și asupra lui Daniel. Învățasem să-mi alung emoțiile și să le țin ascunse, ca să pot rezista zi după zi. Și urăsem asta. Pentru mine absolvirea însemnase mai mult decât o diplomă. Fusese o eliberare, iar apariția lui Alexander în lumea mea mă retrezise la viață, chiar și numai la nivel fizic.

Ani la rând, tata o protejase pe mama de orice sentiment. Nu avea cum să înțeleagă.

– Scuze, trebuie să merg la toaletă.

M-am ridicat și am luat și telefonul cu mine.

– Vin și eu, a spus Lola.

– Ceea ce înseamnă că rămân singură cu toate sendvișurile, a comentat mama, conștientă că încercam să evit subiectul.

– Îți va ține companie paharul cu gin, i-am spus pe un ton suav.

Lola m-a urmat la baie, sporovăind despre weekendul ei, și despre mahmureală, și despre un băiat pe care-l luase acasă cu ea. Am încercat să rețin câte ceva, dar gândul îmi era în altă parte.

De îndată ce am ajuns la toaletă, am intrat în prima cabină liberă. Am închis ușa în urma mea și mi-am verificat mesajele.

Vreau să te aud strigându-mi numele în timp ce ți-o trag.

„Da, te rog.“ În timp ce citeam, îi auzeam parcă glasul profund rostind cuvintele, cu o inflexiune aspră care trăda dorința fizică. Abia dacă trecuseră 48 de ore de când ne despărțiserăm, dar tânjeam de dorință citindu-i mesajul.

I-am răspuns imediat: .

Cum să-ți strig numele dacă ți-o sug?

Trei răspunsuri au venit cu viteza fulgerului:

Nu știi până nu încerci.

Iisuse, m-am întărit doar gândindu-mă la tine.

Termină de mâncat și mișcă-ți fundul frumos încoace.

Lola mă aștepta să ies din cabină, sprijinită de chiuvetă.

– Și totuși, cine-ți scrie?

– Belle, i-am răspuns, decisă să nu renunț la minciună, mai ales că Lola deținea recordul mondial în materie de bârfe.

A continuat să mă studieze cât m-am spălat pe mâini și mi-am verificat machiajul.

– Strălucești, mi-a spus acuzator.

Am ridicat din umeri, atentă să nu mă vadă că zâmbesc.

– Cine ți-a tras zâmbetul ăsta pe față? a insistat ea. Haide, trebuie să-mi spui. Suntem surori!

– Știi că nu-mi place să mă laud.

M-am îndreptat spre ușă, dar ea m-a blocat.

– Alexander? m-a întrebat.

Am trecut pe lângă ea, ignorându-i întrebarea. Era mai bine nici să nu confirm, nici să nu neg. Și nu eram convinsă că puteam spune o minciună convingătoare atunci când venea vorba despre Alexander și sex. Era un lucru la care trebuia să mai lucrez, cu siguranță.

Lola a stat bosumflată tot restul timpului și m-a prins la îngheșuială când mama a adus vorba despre întâlniri.

– Tatăl tău spune că noul lui asociat nu este căsătorit. Lucrează la o aplicație care îți permite să urmărești oameni din toată lumea și să le trimiți mesaje.

– Pare a fi Twitter, am spus. Nu aveam de gând în nici un caz să ies la întâlnire cu unul dintre prietenii tatei.

– Clara se vede cu cineva, a spus Lola.

A mușcat dintr-un fursec și mi-a zâmbit triumfătoare.

– Mi-ai spus că nu! a exclamat mama și m-a privit acuzator.

– Nu mă văd cu nimeni. Nu chiar, am adăugat.

– Dar tu, Lola? a întrebat mama, și imediat s-au cufundat într-o discuție despre numeroșii bărbați care se băteau pentru afecțiunea surorii mele. Sper ca sora ta să întâlnească în curând un băiat drăguț, a spus mama când au terminat de bârfit.

– Am petrecut o după-amiază minunată, am zis deviind subiectul departe de viața mea personală.

Flatând-o reușeam mereu să-i distrag atenția. Și-a dus mâna la colierul de la gât, mimând modestia.

- A fost frumos, nu-i așa? Va trebui să ne vedem mai des de-acum, că ai terminat facultatea. Tatăl tău lucrează tot timpul. Sunt foarte singură.

- Încep lucrul vineri, i-am amintit pentru a zecea oară în ziua aceea.

A ezitat, apoi a respirat adânc.

- Știi că nu ai neapărată nevoie să lucrezi. Sau măcar să nu faci muncă socială.

Am clipit des auzind cuvintele rostite cu atâta curaj. Știam că nu era de acord cu vocația mea, dar era prima oară când îmi sugera să nu lucrez.

- Ai o avere de 20 de milioane de lire, mi-a spus șoptit, să nu fie auzită de cei din jur. Nu ai nevoie să muncești.

Cum să-i explic că din cauza ei simțeam nevoia să lucrez? O văzusem pe mama trecând de la un eveniment caritabil la altul, ani în șir. Fusesse foarte implicată atunci când puseseră bazele companiei, când eu eram mică, dar, de îndată ce o vânduseră, ea abandonase ideea de a avea un job. Eram prea mică să știu amănunte despre mama și tatăl meu înainte de a-și vinde site-ul de întâlniri online *partner.com*, cu 200 de milioane de dolari, la mijlocul anilor '90. Dar auzisem multe povești. Fusesse cândva o femeie ambițioasă, care nu-și petrecea viața la cumpărături și mese la restaurant. Poate că nu o cunoscusem atunci, dar o știam pe femeia de acum și nu-mi trebuise prea mult ca să-mi dau seama că nu era fericită.

- Aș prefera să-mi folosesc diploma la ceva.

Diploma era asul meu din mânecă, singurul lucru cu care mama fusese mereu de acord. Cel pe care era convinsă că trebuia să-l am ca să reușesc în viață. Poate pentru că era singurul lucru pe care Madeline Bishop nu-l avea și nu-l putea cumpăra.

- Bineînțeles, mi-a răspuns. Și-a ferit privirea și și-a retras mâna, iar eu am compătimit-o. Lucrurile ar fi stat, oare, altfel dacă ar fi absolvit? Iar când vei cunoaște în sfârșit bărbatul potrivit, nu va trebui să-ți faci griji în privința banilor, a adăugat mama.

Mi s-a părut un lucru ciudat. Știam că și ea, și tata munciseră din greu în primii ani de căsătorie, dar măcar fuseseră fericiți.

Era ciudat că nu-și dădea seama de cât de nefericită era acum, când avea bani. Avea dreptate, bineînțeles. Nu aveam să fiu nevoită să-mi fac vreodată griji pentru bani. Era o ușurare, chiar dacă banii îmi păruseră uneori o povară. Cochetasem cu ideea de a renunța la ei, dar existau clauze care împiedicau acest lucru. Și nu aveam drept exclusiv asupra lor decât când împlineam 25 de ani.

Mama a plătit nota, și ne-am ridicat să ne luăm rămas-bun. Mama m-a îmbrățișat cu o efuziune stângace, și i-am acceptat gestul chiar dacă nu mă simțeam chiar în largul meu.

– Să mă suni să-mi povestești cum a fost prima zi, mi-a spus în timp ce-și lua sacoșele de la La Mer și Louis Vuitton.

– Promit!

– Lola. Mama și-a îndreptat atenția spre sora mea mai mică. Să știi că ți-am luat o cremă de ochi.

Am ieșit împreună din restaurant, iar eu m-am pregătit sufletește să văd reporteri dincolo de ușă. Dar nu era nimeni. Mama m-a strâns ușor de braț și mi-a aruncat un zâmbet cunoscător înainte să se urce în taxiul care o aștepta.

Cum a trecut de prima curbă, Lola și-a pus ochelarii de soare la ochi.

– După-amiază frumoasă!

– Mă întorc acasă, într-un apartament gol. Am făcut o pauză, să-mi adun curajul și să-i spun: Ai putea să vii pe la mine.

– Sunt sigură că vei găsi altceva mai interesant de făcut, mi-a răspuns insinuant, lăsând în jos ochelarii ca să-mi facă cu ochiul.

Am pus telefonul în geantă și m-am îndepărtat, clătinând din cap.

Vremea londoneză începuse să se încălzească, așa că am hotărât să iau metroul, în ciuda numeroaselor sacoșe cu cumpărături. Nici nu voiam să-mi imaginez ce-ar zice mama, dar mi se părea o prostie să merg cu taxiul tocmai până în East London. Iar vremea era minunată. Peste câteva săptămâni avea să vină vara, aducând cu ea canicula. Era mai bine să mă bucur de cele câteva zile de primăvară pe care le mai aveam.

Geanta mi-a vibrat. Un fior m-a străbătut din cap până în picioare când am văzut că era un alt mesaj de la Alexander.

Trebuie să te văd acum. Prințul.

Nu începeam lucrul decât vineri, ceea ce însemna că mă puteam juca după pofta inimii până atunci. Așteptasem întreaga zi ca Alexander să-mi ceară ceva concret. Mesajele lui îmi făcuseră trupul să vibreze de o sexualitate cu greu reprimată. Acum, avea să poată profita de ea, iar eu abia așteptam. Îmi făcea bine să mă eliberez de stresul unei zile petrecute cu mama. I-am răspuns la mesaj și am schimbat direcția, îndreptându-mă spre hotelul în care ne întâlniserăm ultima oară. În timp ce mergeam, nu-mi puteam șterge de pe chip zâmbetul ușor prostesc. Telefonul mi-a vibrat iar, și m-am uitat imediat, cu stomacul strâns de emoție. Aveam să ajung curând. Aveam să îi simt mâinile atingându-mă. Curând. Inima mi-a stat însă în loc când am citit mesajul:

Belle: Cred că ar trebui să vezi asta.

Capitolul 11

Am citit de două ori articolul în timp ce stăteam în picioare în holul hotelului Westminster Royal, dar imaginea era cea care nu mi se ștergea din minte. Alexander ținea în brațe o femeie blondă și frumoasă, genul de femeie care ar face-o irațional de geloasă pe oricare alta. Nu făcuseră nici un efort să se ascundă. Cel care făcuse fotografia fusese suficient de aproape să surprindă tot ce se întâmpla acolo. O mai văzusem și în alte fotografii pe care mi le arătase Belle, dar chestia cea mai rea era că o recunoșteam fără urmă de îndoială pe cea pe care Alexander o numise o greșeală din trecut în ziua aceea fatidică de la Clubul Oxford și Cambridge. Trebuie să fi fost cineva important, pentru că sub poză scria: „Alexander văzut din nou cu uluitoarea Pepper Lockwood“. Era toată numai picioare, cu părul blond și buze pline de parcă ar fi mușcat-o o albină. Arăta ca un model, iar frumusețea ei blondă complimenta părul întunecat al lui Alexander și statura lui puternică.

„Nu ai nici un drept asupra lui“, mi-am spus. Oare așa era? Nu insistase el să avem – ba chiar *ceruse* – exclusivitate? Aparent, reciproca nu era valabilă. Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, dar eram. Mai mult decât atât, eram rănită. Îmi petrecusem întreaga zi visând să fiu cu el, iar acum mă simțeam golită pe dinăuntru de propria prostie.

– Domnișoară. Un ușier s-a apropiat de mine și a ezitat. Pot să vă ajut?

Aproape uitasem că stăteam în holul unui hotel de cinci stele. Am clătinat din cap, apoi m-am decis și i-am spus:

- Apartamentul prezidențial.

- Ați venit probabil la domnul X, a spus el. Pe aici, vă rog!

Acel „ex” părea foarte potrivit în momentul de față. Îmi venea să-mi trag una. Petrecea atât de mult timp aici, că era cunoscut sub un nume fals. Cum de nimerisem de bunăvoie într-o asemenea situație?

Liftul a urcat dureros de încet până la ultimul etaj, în ciuda faptului că era rezervat ocupanților apartamentului. Fotografia fusese făcută cu o seară înainte, la o petrecere privată. Nu eram furioasă pentru că nu mă luase cu el, doar ne străduiam să păstrăm secretă relația noastră, dar mă enerva faptul că-mi cerea să respect alte standarde decât el. Dacă se gândea că eu aveam să stau acasă și să îl aștept să mă sune în timp ce el își făcea de cap cu jumătate dintre femeile din Londra, se înșela amarnic.

Ce mă speria cel mai tare era că o cunoștea pe femeia aceea. Era mai mult decât evident din îmbrățișarea lor și din articol, ca să nu mai pomenesc despre reacția lui când o văzuse, în ziua în care noi ne cunoscuserăm. Ziarul de scandal spunea că cei doi erau vechi prieteni, dar insinua că între ei era ceva mai mult. Poate că se răzgândise în privința mea. Abia se întorsese la Londra, la urma urmei. Mă sărutase doar ca să o evite pe ea. Oare se culca cu mine doar ca să se răzbune pe ea?

Mă rodea că nu știam adevărul. Nu era sănătos să fiu deja într-atât de atașată. O știam, dar nu mă puteam abține. Atracția mea față de Alexander era inexplicabilă. Pe când majoritatea femeilor vedeau la el doar bani, titlu și trup sexy, ceea ce era în profunzime mi se părea și mai sexy. Dincolo de autocontrol și de putere se ascundea un suflet fragil pe care avusesem norocul să-l zăresc doar o dată sau de două ori. Își arătase adevăratul chip în fața mea. Eram sigură de asta. Și crezusem că însemna ceva. Acum, nu mai eram atât de sigură.

Poate că totul era un joc pentru el. Mă avertizase că era periculos. Și că avea să îmi facă rău.

Misiune îndeplinită.

Stomacul mi s-a strâns, și am simțit că-mi dădeau lacrimile. Am încercat să mă controlez. Nu voiam să-i dau satisfacție.

Abia reușisem să mă liniștesc când liftul a oprit la etajul nostru. „Etajul lui“, m-am corectat eu.

„Adună-te, Clara!“ M-am concentrat să-mi transform durerea în furie și am pășit cu pumnii încheștați dincolo de ușile liftului.

Alexander m-a luat pe sus înainte să apuc să reacționez. M-a prins de fese, iar buzele lui le-au strivit pe ale mele. Nu mai puteam gândi. Aroma lui mă îmbăta, trupul mă trăda, furia se topea transformându-se în dorință. A ridicat mâna și m-a prins de gât. M-a lipit de perete, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Nu voiam ca acest moment să se sfârșească, deși știam că trebuia.

Un ultim sărut.

Nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Mi-am gustat propria tristețe de pe buzele lui, iar el m-a îndepărtat ușor ca să mă privească, nedumerit.

– Clara. Mi-a ridicat bărbia și m-a privit în ochii plini de lacrimi. Ce s-a întâmplat?

Am întors capul și m-am împins cu mâinile de pieptul lui până când m-a lăsat cu picioarele pe podea.

– Ce este? m-a întrebat cu voce joasă.

– Asta, *domnule X!*

I-am întins telefonul, să vadă articolul din ziar.

– Nu prea înțeleg ce se întâmplă.

– Se întâmplă că ești un nenorocit!

Cuvintele mi-au zburat din gură. Alexander și-a trecut mâna prin părul negru și s-a îndreptat spre bar.

– Ceva de băut?

Am clătinat din cap. Prezența lui mă îmbătase deja, nu aveam nevoie de ceva în plus.

– Să înțeleg că a apărut în ziare că m-am văzut aseară cu Pepper?

Să-l aud rostindu-i numele a fost ca și cum aș fi primit un pumn în stomac. Îmi confirma cele mai negre temeri. O cunoștea

și nu avea de gând să mintă. Probabil că asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar a avut un efect contrar. De parcă intu-iam ce avea să se întâmple.

– Nu tu mi-ai spus că ziarele de scandal prezintă zvonurile ca pe fapte? m-a întrebat. Mie mi-a plăcut adevărul din această afirmație. Stai jos, Clara!

Am încrucișat mâinile la piept și l-am sfidat din priviri. Deci avea de gând să folosească împotriva mea propriile mele cuvinte. Bine. N-avea decât să joace așa, eu nu trebuia să-l ascult.

– Prefer să rămân în picioare.

– Cum vrei.

Alexander s-a așezat într-un fotoliu din piele și a sorbit gânditor din pahar.

– O cunoști, deci?

– Bineînțeles. Ne cunoaștem de ani buni.

– Asta nu mă face să mă simt mai bine.

– Ești geloasă? a întrebat el și a zâmbit.

Am refuzat să-i întâlnesc privirea. Da, eram geloasă și nu-mi plăcea deloc asta.

– Cine este?

– O prietenă de-a surorii mele.

Alexander a băut lung din pahar.

– Atâta tot? Nu e fata de la club? Brusc, mă simțeam confuză. Într-un fel, fata aceea ne adusese împreună, dar trebuia să înțeleg dacă făcea cu adevărat parte din viața lui.

– Ba da, mi-a confirmat el. Acum, te întrebi dacă m-am folosit de tine ca să ajung la ea.

Cum făcea asta? Cum de știa ce gândeam, deși ne cunoșteam de atât de puțin timp?

– Este o conexiune între noi, Clara. Nu simți asta? La început, am crezut că e doar sexuală. Alexander a lăsat paharul deoparte, s-a ridicat și s-a apropiat de mine. Felul în care trupul tău îmi răspunde. Cum mă simt când sunt înăuntrul tău. Dar e mai mult decât atât. Știu că și tu simți asta.

Era adevărat, iar lucrul acesta mă speria. Alexander îmi spusese foarte clar că nu era ceva de durată, și totuși această conexiune dintre noi nu era ceva întâmplător.

– De ce-mi vorbești despre asta? Fără obligații, ai uitat?

– Nu am uitat. Alexander s-a încruntat. Nici eu nu înțeleg. Nu știu de ce-ți dau explicații...

– Pentru că vrei exclusivitate. Asta ai cerut! Dar se pare că numai din partea mea!

– Crezi că m-am culcat cu ea? m-a întrebat el, făcând un pas spre mine.

Apropierea lui mi-a făcut pielea de găină, și a trebuit să mă străduiesc să nu micșorez distanța dintre noi. În clipa aceea, mă uram. Și îl uram și pe el pentru că mă făcea să-l doresc atât de tare.

– Așa se pare.

– Eu nu mint, Clara, mi-a spus Alexander. Iar dacă mă acuzi de asta, o să te pun pe genunchi.

M-am dat un pas înapoi. Rămăsesem fără aer. Mă mai amenințase cu asta și înainte, dar acum înțelegeam că vorbea serios – și nu era o joacă.

– Ți-ar plăcea, a continuat el, apropiindu-se de mine ca un animal de pradă. O citesc în ochii tăi. Foamea.

Am ridicat mâna și am clătinat din cap, forțându-mi latura rațională să domine hormonii. Alexander mi-a prins mâna și a dus-o la buze.

– Nu aș ridica niciodată mâna la tine fără permisiunea ta. Dar, cu cât accepți mai repede adevărul, cu atât mai bine, Clara.

– Ce adevăr?

Mi-am înghițit cuvintele, încercând să ignor flacăra de dorință aprinsă în mine.

– Vrei să mi te supui. Vrei ca eu să-ți spun ce să faci cu gura ta dulce. Felul în care trupul tău îmi răspunde... Vrea să fie stăpânit. Dominat. Tu vrei să fii dominată. Ești incredibil de puternică, Clara. Alexander și-a lăsat un deget să alunece pe abdomenul meu. Dar trebuie să cedezi controlul. Ți dorești asta.

Am clătinat din cap, dar cuvintele lui îmi atinseseră o coardă sensibilă. Nu-l refuzam pe el. Mă refuzam pe mine.

– Nu, nu-mi doresc.

– Cu mine ești în siguranță. Alexander m-a prins de cămașă și m-a tras cu bruschete spre el, până ce trupurile ni s-au lipit. Nu te voi duce niciodată mai departe decât îți este confortabil, dar te voi duce până la marginea prăpastiei. Îți voi oferi mai multă plăcere decât ai crezut că e posibil.

Am înghițit în sec, încercând să înțeleg aceste promisiuni și efectul straniu pe care îl aveau asupra mea. Latura mea rațională începea să creioneze o imagine. Mai fusesem într-o relație nepotrivită, și era evident că și aceasta se îndrepta în aceeași direcție.

– Eu nu sunt așa.

– Cred că nu înțelegi ce-ți ofer. *Eliberare*. Singurul meu gând este cum să-ți produc plăcere. Când mi te abandonezi, eu iau această responsabilitate foarte în serios, Clara.

Mi-am ferit ochii de privirea lui intensă, încercând să-mi limpezesc gândurile.

– Despre ce vorbim? Despre frânghii și cuvinte de siguranță?

– O luăm cu pași mici, Clara. Dar, da, un cuvânt de siguranță este necesar. Deocamdată, vreau să ai încredere în mine. Să fii convinsă că-ți voi oferi plăcere.

– Și mă vei pedepsi? l-am întrebat. Mă ameninți cu o bătaie la fund dacă nu mă port frumos?

– Doar atunci când nu te încrezi în mine, mi-a spus cu răceală, deși ochii lui aruncau scântei. Fără încredere nu-mi poți lăsa mie controlul, Clara. Și atunci, nu vom obține ce avem amândoi nevoie.

– Ce vrei tu, mai degrabă!

Nu-mi venea să cred că purtam această discuție.

– Nevoie, a repetat în șoaptă. Ce ai *tu* nevoie.

– Eu... nu...

M-am înecat cu cuvintele, prea uimită ca să pot riposta.

– Ba da. A rostit cu blândețe cuvintele, de parcă îi explica unui copil de ce trebuie să-și mănânce legumele. Lasă-mă să-ți arăt!

M-am împotrivit, dar trupul meu a reacționat la cuvintele lui cu un fior periculos de excitant. Am clătinat din cap, străduindu-mă să-l fac să înțeleagă că nu voiam asta.

- Nu pot. Îmi pare rău!

Alexander a făcut un pas înapoi și m-a privit atent.

- Cineva a încercat să te înfrângă, în trecut.

Mi-am mușcat buza. În ochi îmi apăruseră lacrimi. „Și nimeni nu o va mai face vreodată.”

- Nu sunt el, Clara. Nu vreau să-ți fac asta.

- Dar m-ai avertizat! am strigat. Mi-ai spus că-mi vei face răul!

Îmi arătase pericolul, și totuși venisem spre el, alergând. Spre patul lui. Brusc, am înțeles că nu Alexander era cel care transmitea semnale amestecate.

- Așa este, mi-a răspuns cu blândețe.

Și s-a întors cu spatele.

- Ar trebui să plec.

Nu mă mai aștepta nimic aici. Îmi era foarte clar.

- Probabil ar trebui, mi-a răspuns. Dar mi-aș dori să n-o faci. Mai culcă-te o dată cu mine. Lasă-mă să-ți arăt! Lasă-mă să-ți ofer plăcere!

Mi-am amintit felul în care mă simțisem mai devreme, când văzusem fotografia, iar cuvintele de avertizare ale mamei mele mi-au răsunat în cap. Eram mult prea confuză. Alexander mă dăduse complet peste cap, iar dacă petreceam mai mult timp cu el - și dacă mă culcam cu el - nu făceam decât să sporesc această confuzie. Își făcuse o impresie greșită despre mine și despre ce îmi doream. Nu căzusem într-o cursă. Ci îmi atrăsesem prădătorul la ușa mea, cu firimituri de promisiuni.

- Nu pot.

Alexander s-a încordat, dar nu s-a întors să mă privească. A încuviințat scurt din cap, dar, când am dat să plec, a spus:

- Nu vrei.

În ton avea o umbră de reproș. Mă citea atât de ușor. Nu mințise în privința legăturii dintre noi. Și atunci, de ce nu înțelegea

cât de înfricoșătoare era intensitatea relației noastre? Ba înțelegea. Și știa că mi se părea palpitantă. Fusese convins că era de ajuns, și aproape fusese, dar eu văzusem întunericul din ochii lui și mă speriasem.

Mă speria și mă excita deopotrivă. De aceea am plecat.

Capitolul 12

Zilele următoare au trecut ca prin ceață și m-am trezit verificând mereu alerta de pe internet pe care mi-o setase Belle. Nici nu mai conta. Alexander se dăduse la fund. Singura lui legătură cu lumea păreau să fie mesajele pe care mi le trimitea pe mobil. Îmi era foarte greu să rămân fermă pe poziție și să pun capăt scurtei noastre relații înainte ca ea să scape de sub control. Îmi tot repetam în gând că era mai bine așa. La urma urmei, abia dacă ne cunoșteam, iar faptul că Alexander nu renunțase îmi îngreuna și mai mult situația.

Încă îmi doream să aflu amănunte despre el, deși eram conștientă că această fascinație nu era deloc sănătoasă. Alexander venea cu un bagaj pe care eu nu-l puteam duce. Faimă. Întuneric. Probleme de autocontrol. Era prea mult – și prea repede. El mă consuma când îmi era aproape și îmi ocupa gândurile atunci când nu era. Să pun capăt era singura variantă.

Și atunci, de ce nu mă puteam desprinde?

În dimineața aceasta, aveam însă alte lucruri mai importante la care să mă gândesc. Sau măcar încercam să fac din începerea noului meu job la Peters & Clarkwell prioritatea mea numărul unu. Adevărul era, însă, că nu reușeam.

– Ar trebui să-i blochezi numărul, mi-a sugerat Belle în timp ce-mi turna o cafea.

– Are acces la serviciile secrete, i-am amintit eu. Nu cred că ar conta dacă l-aș bloca.

Nu i-am mai spus că încercasem deja s-o fac, dar nu mă lăsase inima.

- Nu-mi place să te văd așa. Ești sigură că e ceva cu fata aia, de te consumi atât?

Belle avea intenții bune, dar eu nu fusesem în stare să-i spun adevărul. Că motivul real pentru care mă îndepărtasem de Alexander nu avea nici o legătură cu fotografiile din ziare cu el și Pepper Lockwood. Cum să-i explic faptul că el mă speria? Știa că și în trecut atrăsesem bărbați nepotriviți. Probabil ar fi înțeles pe deplin impulsul meu de a fugi dacă ar fi aflat ce dorea el. Și probabil tocmai de asta nu aveam puterea să-i mărturisesc. Belle nu l-ar mai fi privit niciodată pe Alexander cu aceiași ochi. Dar nu înțelegeam un lucru: de ce-mi păsa atât de tare? El voia să mă domine. Pretindea că nu-mai în dormitor. Și că aveam să fiu în siguranță. Era oare acesta un risc pe care eram în stare să mi-l asum?

- Nu știu, am spus, incapabilă să o mint. Nu în totalitate, cel puțin. Poate că sunt doar rănită, dar cred că e mai bine să păstrăm distanța.

Ca la un semn, telefonul mi-a bâzâit. Primisem un nou mesaj. L-am înșfăcat înainte ca ea să apuce să vadă ce scria. Mesajele lui Alexander erau când rezonabile, când sălbatic de sexuale. Cele mai murdare veneau, credeam eu, după câte o noapte în care băuse prea mult. În cea mai mare parte din timp, reușea să fie respectuos, iar mie îmi era cu atât mai greu să nu-i răspund.

- Orice ar fi făcut, e clar că se gândește la tine.

Belle și-a dat părul pe spate și mi-a aruncat o privire plină de subînțeles.

- Se gândește la sex, ca toți bărbații, am corectat-o eu.

- Marea majoritate nici nu se obosesc să gândească, darămite să-ți dea mesaj după mesaj.

Mi-am întors privirea spre cafeaua mea, sperând să mă liniștesc.

- Nu mă pot gândi la asta azi. Încep serviciul.

- Și arăți minunat, a spus Belle, schimbând subiectul.

Își dădea întotdeauna seama când nu era cazul să insiste.

Arătam fabulos pentru că Belle îmi organizase noua garderobă și mă ajutase să-mi aleg ținuta. Renunțase la două zile de întâlniri cu firmele de catering ca să-mi acorde mie atenție, iar eu îi eram recunoscătoare. Se dovedise că nu eram chiar un dezastru în materie de modă, pentru că în această dimineață nu-mi corectase decât alegerea pantofilor. Încă nu eram foarte convinsă că ar fi trebuit să port la birou pantofi Jimmy Choo cu tocuri de zece centimetri, dar cine eram eu s-o contrazic pe Belle? Îmi strânsesem părul într-un coc lejer la ceafă, pentru că nu voiam să par nici prea tânără, nici superficială. Și mă machiasem foarte discret, doar cât să dau puțină culoare tenului meu.

– Crezi că rochia asta este în regulă?

M-am ridicat și am netezit materialul simplu din stofă subțire, întrebându-mă pentru a zecea oară dacă trebuia sau nu să-mi iau sacou. Vara se apropia cu repeziciune și probabil aveam să mă încălzesc mergând pe jos. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi fac apariția transpirată, în prima zi de lucru. Pe de altă parte, nu eram prea convinsă că o rochie fără mâneci era o ținută potrivită pentru lucru.

– Nu-ți mai face griji. Belle a clătinat din cap. Arăți minunat. Și, nu, nu ai nevoie de sacou, dacă asta voiai să întrebi. Sunt afurisit de norocoși să te aibă. Nu ai nevoie de slujba asta, Clara.

– Asta nu înseamnă că pot face numai ce vreau, am ripostat.

– Nu, dar înseamnă că nu trebuie să-ți faci griji pentru ce vor crede despre tine – sau măcar despre hainele tale. În orice caz, arăți ca o femeie de carieră, sofisticată. Și vor fi înnebuniți după accentul tău.

Am dat capul pe spate, dramatic.

– Nu am nici un accent!

– Ești o americană la Londra.

– Nu sunt americană!

– Cine se naște din pisică șoareci mănâncă, a zis și mi-a făcut cu ochiul.

Tot entuziasmul mi s-a scurs din corp. M-am sprijinit orbește de bufetul din bucătărie. Așa avea să fie mereu? Orice lucru mic avea

să îmi aducă aminte de Alexander? Lucruri mărunte care mă înnebuneau. Toți acei „dacă” și cu „parcă” mă făceau să-mi pierd mințile.

– Ce s-a întâmplat? a strigat Belle, punând cu atâta repeziciune cana jos, încât cafeaua s-a revărsat peste margine.

M-a prins de braț și m-a privit îngrijorată. Am reușit doar să clatin din cap. Am încercat să zâmbesc, să destind cumva atmosfera.

– Nu e nimic.

– Te gândeai la el, nu-i așa? În întrebarea ei nu era nici o urmă de reproș. Tonul îi era cald și prietenos, parcă rugându-mă să mă destăinui. Știu că nu-mi spui totul, Clara. La naiba, dacă aș fi știut că urma să aibă un asemenea efect asupra ta, nu te-aș fi încurajat să ieși cu el.

– Ce te face să crezi că are vreun efect asupra mea? Abia dacă îl cunosc.

Cuvintele mele erau însă goale. Erau multe lucruri pe care nu le știam despre Alexander. Necazul era că aș fi vrut să le aflu, dar și că, atât cât văzusem, mă atrăgea și mai tare. Știam că nu era, de fapt, doar o senzație. Chiar eram atrasă de el, dar nu-i puteam explica asta lui Belle. Abia dacă îmi puteam explica mie însămi.

– Oh, draga mea. Belle mi-a așezat o șuviță după ureche și m-a cuprins în brațe. Ziua de azi nu are nici o legătură cu el. Ai muncit prea mult ca să ajungi aici.

Avea dreptate. Nu-l puteam lăsa pe Alexander să-mi distrugă această zi. Dacă voiam cu adevărat să demonstrez că eram independentă, că nu-l doream, trebuia să pot sta pe picioarele mele.

– O să mor pe tocurile acestea, am spus, pregătită să discut despre altceva.

– Prostii! Nu sunt chiar atât de înalte, mi-a răspuns.

Am râs gândindu-mă la pantofii stiletto cu tocuri înalte până la cer pe care mă convinsese să-i cumpăr pentru serile când ieșeam în oraș. Părea să nu se teamă la fel de mult ca mine de efectul alcoolului asupra încălțăminteii.

– Trebuie să plec.

– Ia asta! Belle mi-a îndesat un pachet în mână. Ți-am făcut ceva de mâncare.

– Mulțumesc, mamă, i-am spus și am sărutat-o pe obraz.

– Nu admit scuze! Să iei pauză de masă. Nu vreau să muncești până la epuizare!

Am închis zâmbind ușa în urma mea. Cineva avea, la urma urmei, grijă de mine.

Biroul meu era mai degrabă o măsuță înghesuită într-un separeu, cât mai departe posibil de geam. Și-mi plăcea. Pentru că-l obținusem cu forțe proprii, asemenea plăcuței cu numele meu pe care mi-o dăduse la sosire șeful meu. Era ceva ce nu le puteam explica părinților mei sau lui Belle: era sentimentul de mândrie că muncisem pentru ceva. Îi iubeam enorm pe toți, dar era ceva ce nu ar fi putut înțelege.

– Copiatorul este aici, mi-a spus Bennett în timp ce îl urmam prin birou.

Constatam cu plăcere că nimeni nu mă privise cu atenție. Scurtul meu moment de notorietate părea să fie pentru toți doar o amintire îndepărtată. Sau poate nu erau la curent cu știrile senzaționale ale presei de scandal. Aici se ocupau de treburi serioase.

– Ne pregătim să începem o campanie împreună cu fundația lui Isaac Blue despre calitatea apei de băut din Africa. Știu că ai o oarecare experiență în lucrul cu bine-cunoscuți...

S-a oprit când mi-a văzut expresia.

– Scuze, am spus făcându-i semn să continue.

– După ce părinții tăi și-au vândut compania, ai petrecut ceva vreme în cercurile înalte din societate, a spus el, iar eu m-am simțit imediat ca o proastă.

Bineînțeles că la asta se gândise. Doar discutaserăm despre firma părinților mei la interviu. Probabil făcuse cercetări.

– Eram prea mică să-mi amintesc, am recunoscut.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Bennett a făcut un semn cu mâna. Încerc doar să avertizez pe toată lumea de pe acum, pentru că e posibil ca Isaac să participe la unele ședințe, și..

– Am înțeles, i-am răspuns zâmbind.

Nu-l puteam judeca pe șeful meu pentru că dorea ca toată lumea să știe că urma să lucrăm cu unul dintre cei mai sexy actori ai momentului. Cu un an în urmă, o astfel de veste m-ar fi entuziasmat. Probabil m-aș fi grăbit să-i trimit un mesaj lui Belle de îndată ce aveam o clipă liberă, dar acum aproape că nu conta.

Bennett m-a condus în biroul lui și s-a așezat. Am zâmbit când am văzut fotografia cu două fete blonde identice.

– Abby și Amy, mi-a spus zâmbind larg. Afecțiunea pentru ele era evidentă. Au șase ani și merg pe 18.

– Îți dau, probabil, de furcă, am spus gândindu-mă cât de năzdrăvane fuseserăm eu și Lola când eram mici.

Eram apropiate ca vârstă și ne purtaserăm ca niște gemene până când intraserăm la liceu.

Bennett și-a încrucișat degetele după cap și s-a încruntat. Era un bărbat arătos, la vreo 40 de ani, cu părul grizonant și riduri fine la ochi care îi dădeau un aer de distincție. Avea norocul să îmbătrânească frumos și probabil că și gemenele îl țineau în formă.

– Când eram de vârsta ta, am ales acest job pentru că idealizam lumea. Acum, că le am pe ele, o fac pentru că n-o mai idealizez.

Am încuviințat din cap, prefăcându-mă că înțelegem.

– Tu de ce o faci? m-a întrebat. Ai pe cineva?

Am înghițit în sec și am clătinat din cap. Acum, știam că nu auzise despre mine și Alexander. Oricum nu m-ar fi întrebat nimic dacă ar fi știut.

– Nu. O fac pentru mine.

– Este un motiv la fel de bun ca oricare altul. A clătinat din cap și mi-a zâmbit. Scuze, n-am vrut să fiu atât de insistent. Cred că am devenit puțin cam prea filosofic de când mi-a murit soția.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Am dus mâna la piept. Nu eram sigură dacă sufeream mai mult pentru el sau pentru fete. Aveam o relație destul de încordată cu mama, dar măcar îmi era în preajmă.

– În pare atât de rău!

– Mulțumesc, mi-a răspuns sincer. Terapeutul meu mă încurajează să pomenesc despre asta cât mai des, ca să conștientizez că este real.

Nu m-am putut abține să nu mă strâmb.

– Terapeutul tău pare un nesimțit.

Am vrut să-mi înghit cuvintele de îndată ce mi-au zburat din gură, dar era prea târziu. Spre surprinderea mea, Bennett a dat capul pe spate, râzând zgomotos.

– Știi ce, Clara? Cred că ai dreptate. Și eu zic la fel, dar toată lumea m-a îndemnat să continui să merg la el. Cred că ar trebui să anulez ședința următoare, ce zici?

– Probabil e tot ce poate face, m-am scuzat eu. Sunt aici abia de o oră și am și dat năvală în viața ta personală. Îmi pare rău!

– Nu e cazul. A fost o schimbare bine-venită. Toată lumea – a coborât vocea – era aici când ea a murit. Și mă tratează de parcă aș fi din sticlă.

Știam ce însemna să fii considerat fragil. După un timp, nici nu mai puteai spune dacă riscai să te frângi cu adevărat, la prima cădere.

– Eu nu te voi trata așa.

– Vei fi dură cu mine?

M-a privit cu speranță. I-am zâmbit.

– Nici nu ai idee.

În ciuda intențiilor ei bune, prânzul pregătit de Belle lăsa mult de dorit în privința gustului. Mi-am luat geanta cu gândul să merg până la magazinul din colț. De îndată ce m-am ridicat, am simțit mai multe perechi de ochi ațintite asupra mea. Fata din separeul de vizavi și-a ferit privirea de îndată ce m-am întors spre ea. Alți doi discutau șoptit într-un colț și nu s-au sinchisit să ascundă că mă studiau. Am simțit că obrazii îmi luau foc. Poate că mă înșelasem și de fapt fusesem recunoscută. Am căutat în geantă telefonul, să-i trimit un mesaj lui Belle, dar am descoperit că primisem un e-mail pe adresa personală. Inima mi-a stat în loc când am citit subiectul: „Mesajele XXX pe care prințul Alexander n-ar vrea să le vedeți“.

Eram ațintită cu privirea din toate direcțiile. Aș fi vrut să se deschidă podeaua și să mă înghită de vie. Asta încercasem cu disperare să evit: atenția. Am citit întregul articol, luptându-mă cu o senzație

de vomă. În gât aveam un gust amar, de bilă. Mesajele erau acolo, în toată gloria. Nu numai că cineva îi spărsese contul, dar aflase și cui i le trimisese: mie. Și, ca să se asigure că nu mai exista nici un dubiu în privința Clarei Bishop, cea care îl pusese pe prinț pe jar, incluseră și o fotografie pe care o făcuseră cel mai probabil azi-dimineață, când veneam spre serviciu. Cum de nu-i observasem? Chiar atât de oarbă fusesem?

Mi-am pus telefonul la loc în buzunar și am ridicat capul, hotărâtă să-mi fac o ieșire plină de demnitate. Aveam să iau masa. Aveam să uit că se întâmplase asta. Și totul avea să se dezumfle ca un balon. Așa cum se întâmplase și cu primul articol, la urma urmei. Și nu avea să îi mai urmeze un altul. Totul se terminase între Alexander și mine. Nu am apucat însă să fac doi pași, că toată încrederea mea s-a năruit. M-am împiedicat. În ușa firmei Peters & Clarkwell stătea Alexander.

Capitolul 13

Mi-au trebuit câteva secunde să-mi revin, dar am reușit și m-am îndreptat spre el. Ce căuta aici? Cum de știuse că începusem munca? Trecuseră zile de când ne văzuserăm și nu-i spusese unde urma să lucrez. În ciuda prezenței lui inexplicabile, nu eram surprinsă că Alexander mă găsisse. În spatele meu, biroul întreg zumzăia. Oamenii observaseră cine era.

Gata și cu speranțele mele pentru o viață normală, la birou.

– Ce cauți aici? i-am șoptit printre dinți.

Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am străduit să par nefericită că-l vedeam. Ce era în sufletul meu era o altă poveste. Doamne, cât de sexy arăta! Avea părul răvășit și cearcăne sub ochi, semn că nu prea dormise. Probabil își petrecuse ultimele zile doar în petreceri. Era îmbrăcat relaxat, în blugi strâmți și un tricou care-i atârna pe solduri ca o invitație. Mi-am amintit de noi doi în pat și mi-am ținut respirația, sperând să mă liniștesc și să nu vadă că avea un asemenea efect asupra mea.

– Ai avut suficient timp la dispoziție. Trebuie să vorbim.

A făcut un pas spre mine și m-a luat de braț cu blândețe, dar hotărât, conducându-mă spre lift.

Vorbea serios? Avusesem destul timp la dispoziție?

– Puteai să-mi trimiți un mesaj, i-am spus pe un ton sarcastic.

– Înțeleg că ai văzut deja.

Alexander mi-a eliberat brațul când am intrat în lift, dar, imediat ce ușile s-au închis, m-a lipit de perete.

- Alexander!

- De ce nu mi-ai răspuns la mesaje?

- Toată lumea a putut să citească într-un ziar de scandal că vrei să-mi faci sex oral, iar tu mă întrebi tocmai asta?

Îl priveam cu neîncredere, ocupată să-mi controlez trupul care se răscula împotriva mea. M-am străduit din răspuțeri să nu mă arcuiesc în îmbrățișarea lui și să nu-l sărut. Aș fi vrut să-i alung temerile din ochi și să-i spun că totul avea să fie bine. Dar ar fi fost o minciună, cum o minciună era și să mă prefac acum că nu-l doream lângă mine.

- Nu dau doi bani pe ce-au citit! a explodat el, încleștându-și pumnii. De ce-ți pasă de ce cred alții, Clara?

- Mie? Mi-am dus mâna la piept cu emfază. Tu ești cel care a vrut să ne întâlnim în secret, într-un nenorocit de hotel!

Alexander m-a privit o clipă. Rotițele i se învârtteau în cap.

- Am făcut-o ca să te protejez. Pentru că te temei de paparazzi.

- Scriau că am fi într-o relație, i-am amintit eu. Iar la momentul acela eu nu știam cine ești.

- Suntem într-o relație, a spus el.

Am rămas cu gura căscată. Eram împărțită între o bucurie enormă și confuzie. Spusesem că totul se sfârșise între noi, dar nici măcar nu începuse.

- Ne-am despărțit.

- Erai copleșită și ți-am oferit spațiu, dar chiar credeai că te voi lăsa să pui capăt astfel? m-a întrebat. Ți-am arătat foarte limpede că nu mă pot sătura de tine.

- Dar nu ai vrut să fii văzut cu mine, am protestat. Nu poți alege când vrei și când nu să fii într-o relație!

Știam că era mult mai complicat decât atât. Mi-aș fi dorit să fie atât de simplu.

- Am vrut să te protejez. Alexander s-a întors spre mine și mi-a trecut vârful degetului în jos, pe față. Nu am vrut să te sperii. Deși pot face asta și fără ajutor.

Am râs fără urmă de amuzament. Ușile liftului s-au deschis.

- Chiar poți.

– Ce se întâmplă, atunci? m-a întrebat trăgându-mă într-un colț.
A fost o neînțelegere?

Îmi doream să fi fost doar asta și nimic mai mult, dar adevărul era cu totul altul. În primul rând, era misterioasa Pepper Lockwood. El tot nu-mi explicase care era relația dintre ei. Apoi, mai era propunerea pe care mi-o făcuse. Voia să mă domine. Voia să mă supună lui. Nu eram convinsă că eram în stare de asta. Și nici că era un lucru sănătos.

Am clătinat din cap, iar în colțurile ochilor mi-au apărut lacrimi.

– Aș fi vrut eu.

– Te temi de mine. O spusese ca o constatare, nu ca o întrebare. Mi-a dat drumul, resemnat. Eu am încercat să te previn.

– Poate că nu înțeleg, i-am spus cu blândețe.

Nu puteam nega că nu încetasem să mă gândesc la el și nici felul în care mă simțeam acum, că era aici. Latura mea rațională clătina acum din cap, dar unde mă adusese ea, oare, romantic vorbind? Corpul meu știa ce-și dorea, dar mă puteam încrede în el? Poate că venise vremea să-mi ascult inima.

Alexander m-a ținut strâns de șolduri, îngropându-și degetele prin fusta mea de parcă se gândea să o smulgă de pe mine. Am tremurat sub atingerea lui. Cum să pot nega ce simțeam? Dar trebuia să gândesc. Trebuia să înțeleg în ce mă băgam. Nu puteam alege dacă Alexander avea sau nu un loc în viața mea până nu făceam asta.

– Cum te-ai simțit când ți-am spus că te protejam de reporteri? m-a întrebat.

Am fost ușor descumpănită de schimbarea subiectului, dar m-am gândit puțin înainte să-i răspund.

– Cred că... M-am oprit și am inspirat adânc înainte să continui: M-am simțit în siguranță.

– De ce?

Întrebarea era o provocare. Încerca să mă facă să înțeleg ce gândise. Dar era ceva mai mult decât atât. Vedeam în ochii lui că *avea nevoie* ca eu să înțeleg.

– Pentru că îți pasă, am zis eu.

Îmi era greu să-i explic că părinții mei fuseseră adesea prea prinși cu afacerea lor ca să se întrebe cum mă afecta stilul lor de viață. Doar încercaseră să mă controleze. Fusesse apoi Daniel, iar cu el lucrurile stătuseră cu totul altfel, dar tot rău. Exista însă un element pe care nu-l înțelegeam. Gândul că Alexander mă proteja în public și în particular nu mă stresa – nu încă, în orice caz. Dimpotrivă, mă încălzea pe dinăuntru. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât căldura se întindea, până când m-am simțit în siguranță.

– Îmi pasă cu adevărat, Clara. S-a aplecat până ce chipurile noastre au ajuns la același nivel și m-a privit în ochi, fără să clipească. Nu am vrut ca presa să te târască prin noroi.

– Nu este adevărat că nu ai vrut să fii văzut cu mine? l-am întrebat.

– Te-ai uitat de curând în oglindă? Bănuiesc că nu, așa că lasă-mă să-ți descriu cum arăți în clipa asta. Clara Bishop are ochi mari și gri, gene lungi și nas cârn. Ceea ce ar fi de ajuns ca să fie drăguță, dar mai are și buze cărnoase care-mi fac penisul să se întărească. Părul ei e moale și mătăsos și, indiferent de cât de tare se străduiește să-l țină în frâu, mereu sunt câteva șuvițe care îi alunecă pe gât sau îi vin pe față. Iar eu nu mă pot abține să nu-mi imaginez că părul îi cade pe umeri când îmi ia penisul în gură. Alexander m-a lipit de perete ca să-i simt erecția. Mă înnebunește și, sincer să fiu, nu-mi pasă cine află asta.

– Dar nu crezi în relații, domnule X, i-am spus încet.

– Nu cred în romantism, m-a corectat el. Dar, dacă mă lași, îți pot oferi plăcere.

– Și nu mai există nimeni altcineva, domnule X?

Îi spuneam intenționat pe numele pe care îl folosea la hotel.

– Ești prea formală, păpușă.

– Bine. Nu mai există nimeni altcineva, X?

– Eu nu-mi iau cuvântul înapoi, Clara.

Ochii i s-au adumbrit – albastrul lor se transformase în oțel.

M-am cutremurat, amintindu-mi când mă îndoisem ultima dată de cuvântul lui. Mă amenințase că avea să mă bată la fund – lucru pe care știam sigur că nu aveam să îl permit.

– Dar vrei să mă domini.

Nu mă consideram o persoană agresivă. Uneori, asemenea multor femei pe care le cunoșteam, alegeam calea pasivității ca să evit confruntările. Dar puteam fi și categorică. Și sigur nu aș fi ales să fiu supusă.

– Vreau să-ți dăruiesc plăcere. Când ai aflat că te protejam, te-ai simțit în siguranță. Asta vreau să fac, mi-a explicat în timp ce buzele îi alunecau pe gâtul meu, dovedindu-mi că vorbea serios. Vreau să-ți demonstrez că te pot proteja în timp ce te duc pe culmi ale plăcerii pe care nu le credeai posibile.

Am înghițit în sec la gândul că Alexander îmi stăpânea trupul – gândindu-mă la ochii lui care mă explorau și la vocea lui poruncitoare. Îmi dovedise că era un amant extraordinar, dar mă puteam abandona lui? Puteam avea încredere că nu avea să îmi frângă din nou inima?

– Nu știu, i-am răspuns, și asta era adevărul.

Nu știam. Nu eram sigură că puteam rămâne lucidă când venea vorba despre el, ceea ce însemna că puteam oricând să fac o greșală.

Alexander și-a lăsat capul pe umărul meu, resemnat, dar, când l-a ridicat câteva secunde mai târziu, ca să-mi întâlnească privirea timidă, în ochi îi ardea același foc pasional de mai devreme.

– Ai câștigat.

– Pe bune?

Nu prea înțelegem.

– Vom face cum vrei tu, Clara. Te doresc. Te doresc indiferent de modul în care te pot avea.

O lăsa mai moale – sau era acesta un compromis? Nu înțelegem ce-mi oferea.

– Ești de acord că nu sunt supusa ta?

– Sunt de acord să nu te forțez, Clara. Asta dacă nu mi-o ceri chiar tu.

Vocea i s-a stins, ceva a rămas nerostit. Dar, dacă el nu voia să mă forțeze, nici eu nu voiam să-l forțez pe el.

Pulsul mi s-a accelerat când am auzit această mărturisire. Inima îmi tresălta de bucurie, iar dorința își făcea loc în vintrea mea. Cât timp avea să mai treacă până să facem din nou sex?

– Curând, păpușă, mi-a promis Alexander, dându-mi o șuviță după ureche și sărutându-mă în adâncitura gâtului. Ce planuri ai pentru seara asta?

Cinstită să fiu, planurile mele constau într-o cantitate considerabilă de vin roșu și închiriatul unui film. Acum, se părea că aveam și o altă opțiune. O voce familiară îmi șoptea să mă las greu, dar am ignorat-o. Eram doar o femeie înfometată de prezența lui Alexander. Acum, că era aici, îmi dădeam seama de cât de mult îmi lipsise.

– Planuri flexibile, i-am răspuns.

Alexander a zâmbit.

– În seara aceasta, trebuie să merg la o chestie. Vrei să vii cu mine?

– Ce fel de chestie? l-am întrebat, devenind brusc suspicioasă.

– Un bal. Și-a lipit un deget de buzele mele. Înainte să refuzi, îți spun că este pentru o cauză nobilă. Strângem bani pentru niște animale aflate în pericol. În plus, să știi că nici eu nu vreau să merg.

Am ezitat. Era mai mult decât o întâlnire. Era un pas făcut în lumină, în lumea reală. După asta, nu aveam să mai putem nega relația noastră. Alexander știa, cu siguranță, asta.

– După așa ceva nu vom mai putea da înapoi, a spus Alexander, dând glas gândurilor mele. Dacă vrei o șansă la normalitate – și la intimitate –, ar trebui să spui nu. Dar dacă vrei o relație, este un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul.

– Dar tu? Îți dorești normalitate?

– Nici nu știu ce înseamnă acest cuvânt. Și n-am știut niciodată.

În ochi i se vedeau fantome. L-am mângâiat pe obraz, de parcă aș fi încercat să le alung.

Nu știam ce să zic; eram sfâșiată de dorința de a spune lumii că Alexander era al meu, dar știam prea bine că făcând asta mă expuneam judecății tuturor. Mă expuneam pe mine cea de acum, dar și trecutul meu. Cât timp avea să treacă până ce fiecare secret al meu

avea să apară pe prima pagină a ziarelor? Și cât avea să dureze până ce paparazzi aveau să își piardă interesul în ceea ce mă privea?

– Te pot proteja de toate astea. Ne putem întâlni pe ascuns, dacă preferi, s-a oferit el. Te înțeleg dacă nu vrei să mergi în seara aceasta, dar te rog să mă înțelegi și tu când îți spun – și ochii i-au strălucit în timp ce vorbea – că îți voi oferi oricum plăcere diseară, sub altă formă.

Am zâmbit.

– Chiar așa?

Mâinile lui Alexander au alunecat de pe soldurile mele spre talie. M-a sărutat apăsător pe gură. Limbile noastre s-au înlănțuit, dansând una în jurul celeilalte, exact așa cum și eu dansam în jurul întrebării. Era o metodă nedreaptă de a mă convinge.

– Dar se știe despre noi, i-am amintit, retrăgându-mă din sărut. Au mesaje.

– Până luni, cei de la MI5 vor ști cine mi-a spart contul și-l vor trimite la închisoare.

– Iar asta va fi o altă știre de senzație, am spus. Un arest nu va șterge totul.

– Nu, dar va transmite un mesaj, mi-a răspuns ferm. Să nu-ți faci griji, m-am gândit la alte căi prin care să te pot contacta.

– Porumbei călători? Semnale de fum?

Mi-a zâmbit superior. Cât aș fi vrut să-i alung înfumurarea cu un sărut!

– Se poate aranja.

Trupul meu a fremătat în semn de răspuns, fermecat de zâmbetul lui. Mă excita când era serios, când era provocator, dar mă încânta la maximum când era relaxat. Mi-am dat seama că aș da orice să-l văd așa cât mai des. Și am știut că asta însemna că nu mă puteam îndepărta de el, chiar dacă aș fi încercat.

– Nu pot continua să mă prefac că nu însemni nimic pentru mine. Nu-mi place să mă ascund, nu-mi plac secretele, dar îmi prețuiesc intimitatea. Chiar nu găsim un aranjament?

Am știut că nu era posibil din clipa în care l-am întrebat. Alexander își petrecuse întreaga viață sub ochii publicului. De ce ar sta lucrurile altfel pentru mine?

– Ba sigur că da.

Spre meritul lui, a spus-o cu toată sinceritatea. Poate că așa reușise să supraviețuiască într-o astfel de lume, crezând că lucrurile puteau fi schimbate în bine. Poate că așa aveam să reușesc și eu să supraviețuiesc.

– Merg, i-am spus într-un final.

În momentul în care am acceptat, mi-am dat seama că mai erau și alte implicații ale faptului că acceptasem. Mergeam la un bal în seara asta. Nu aveam nimic de îmbrăcat. Nu aveam idee cum să mă port. La brațul celui mai sexy și mai râvnit bărbat din lume. Dar Alexander m-a sărutat până când din minte mi-au ieșit *cine* și *ce*, rămânând doar *de ce*.

– Ești zâna mea cea bună, i-am spus lui Belle, care îmi arăta o pereche de pantofi ce se potriveau perfect cu rochia Alexander McQueen pe care mi-o alesese. Să o am pe Belle drept colegă de apartament era ca și cum aș fi avut magazinul Harrods la mine acasă.

– Săptămâna viitoare te duc la cumpărături.

Mi-a făcut semn cu degetul, de parcă o încurcasem.

– Of! M-am trântit pe patul ei și mi-am așezat o pernă sub cap. Abia am fost la cumpărături.

– Trebuia să te gândești la asta înainte să ți-o tragi cu Bunăciunea. Sa regală.

Am scos limba la ea, dar nu mi-am putut ascunde zâmbetul. Nu mă puteam abține. Mă întorsesem la birou mai ușoară. Relaxată și fără griji. Nici nu-mi pășase că jumătate dintre colegi sușoteau pe la spatele meu, nici nu-mi verificasem e-mailurile în restul zilei. Se putea numi că făceam progrese.

– Ești sigură că este în regulă dacă port asta? am întrebat pentru a zecea oară.

– Da! a strigat Belle, prefăcându-se că-mi aruncă un pantof în cap. Eu oricum mă îmbrăcam cu altceva. Lui Philip nu-i place rochia asta.

– De ce nu? am întrebat-o.

– Este prea sexy, mi-a răspuns ridicând din umeri.

Normal, scorțosul de Philip nu voia ca viitoarea lui soție perfectă să arate prea apetisant atunci când se afla în apropierea familiei regale. Nu era stilul său să atragă atenția, lucru cu care Belle se obișnuia cu greu. Din fericire, nu mi-l imaginam pe Alexander având asemenea probleme. Planul meu era să-i distrag atenția cu rochia mea și să-l conving să plecăm devreme. Știam că nu avea să își poată ține mâinile departe dacă mă vedea îmbrăcată așa.

– Mă bucur atât de mult că vei fi și tu acolo! a spus Belle, readucându-mă cu picioarele pe pământ.

Mie, una, nu-mi venea să cred că urma să fiu acolo. Semăna prea mult cu o poveste cu zâne. Și chiar era o poveste. De genul celor care le erau povestite fetițelor înainte de culcare. Sau asemenea celor vândute femeilor în sălile de cinema. Numai că, de data asta, mi se întâmpla mie, iar mie îmi era greu să accept.

– Am emoții, am recunoscut.

Mesajele mele personale fuseseră dezvăluite tuturor, și urma să apar pentru prima oară în public împreună cu Alexander, după ce el mă salvase de reporteri în fața clubului Brimstone. De data aceasta, ieșeam în lumina reflectoarelor și ceream să fiu judecată. Fără îndoială că toată Anglia – și aproape întreaga lume – era pregătită pentru această provocare.

– De ce ai emoții? m-a întrebat Belle. Vei arăta teribil de sexy. Și toată lumea știe că Alexander e mort după tine.

– Asta e doar o parte a problemei.

Am strâns perna și mai tare în brațe, încercând să mă liniștesc.

– Deci toți cei care citesc ziarele știu că ești o zeiță a sexului. Aș vrea să am și eu problemele tale.

Mi-a făcut cu ochiul pe când a așezat lângă rochie o pereche de chiloței din mătase și nimic altceva.

– Ce-o să zică Philip? O să fie de acord să nu porți mai nimic pe sub rochie? am întrebat-o.

Ea și-a dat fusta jos și a îmbrăcat halatul.

– Partea aceasta nu-l deranjează. La el contează doar aparențele.

Care era problema mea? Și pentru mine contau doar aparențele? Alexander mă asigurase în mod repetat că nu-i păsa de ceea ce credea lumea, dar mie îmi păsa? Ce conta ce credeau despre cum arătam, despre rochia mea sau chiar despre personalitatea mea, atât timp cât el mă dorea? De fapt, conta, pentru că nu era prima oară când mă îndoiam de mine. Nu voiam să ajung la fel, pentru că, dacă se întâmpla asta, lui Alexander nu avea să-i placă deloc ce urma să vadă. Eram hotărâtă să-mi țin departe demonii personali, nu numai de dragul lui, dar și de dragul meu.

– Vrei să răspund eu? m-a întrebat Belle, întrerupându-mi gândurile. Am privit-o întrebător. Interfonul!

– Ești îmbrăcată doar pe jumătate. Răspund eu.

Am sărit din pat și m-am îndreptat spre hol. Am apăsât pe buton, adunându-mi toate puterile, convinsă că era vorba despre un alt reporter.

– O livrare pentru domnișoara Bishop!

Am ezitat. Nu aveam motive să cred că era ceva necurat la mijloc, dar niciodată să nu spui niciodată. Mi-a venit în minte soluția perfectă.

– Nu este acasă, am mințit. Îi puteți lăsa coletul doamnei Hathaway, apartamentul unu. Este proprietăreasa.

– Mulțumesc, domnișoară.

Curierul părea să nu fi considerat nimic ciudat și nu insistase, ceea ce însemna cel mai probabil că eram paranoică. Era doar un livrator, la urma urmei. Dar aveam toate motivele să fiu prevăzătoare.

M-am tot gândit și răzgândit dacă să cobor după colet, dar, după câteva minute, m-am întors în dormitorul lui Belle, să descopăr că dinspre baie veneau vălătuci de aburi. Am băgat capul pe ușă și am văzut-o pensându-și sprâncenele în timp ce apa pentru duș se încălzea.

– Cine era? m-a întrebat.

– Un curier.

– Oh!

– I-am spus să lase coletul la mătușa Jane.

Belle a clipit uimită, apoi a continuat să-și smulgă firele rebele.

– Inteligent din partea ta. Cred că așa ar trebui să facem cu toate coletele de acum înainte.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă la cuvintele ei. De acum înainte. Pentru că de azi încolo lucrurile aveau să stea complet diferite. Îmi făceam apariția în public, arătând că toate speculațiile erau adevărate – că mă vedeam cu Alexander. Bineînțeles că oamenii nu știau cum stăteau cu adevărat lucrurile între noi, întunericul care ne acoperea atunci când făceam dragoste. Controlul de care Alexander avea disperată nevoie. Nu mă puteam abține să nu mă bucur că, în mesajele lui lascive, Alexander nu încercase decât voalat să mă convingă de nevoia lui de supunere. Și asta nu pentru că mă stânjenea ideea că Alexander avea o latură întunecată, ci pentru că aceasta era a lui. Exista un singur lucru cunoscut doar de noi doi. Un secret pe care reușiserăm să-l păstrăm. Nu prea mai era secret din clipa în care îi spusese clar că nu mă interesa să mă supun lui, dar tot era ceva.

– Povestește-mi tot! Cum e în pat, cu adevărat? m-a întrebat Belle în timp ce se spăla pe față. După ce am citit în ziar, am senzația că nu mi-ai spus chiar tot.

– Ar trebui să intri la duș, i-am zis, ocolind întrebarea.

Singura cale să rămână un secret era să-l țin doar pentru mine, departe de oricine, chiar și de cea mai bună prietenă a mea.

– Du-te să-ți iei coletul, mi-a spus Belle.

Am coborât grăbită, știind că aveam mai puțin de o oră să mă pregătesc. Ajunsă la jumătatea drumului, m-am gândit că poate ar fi trebuit să-i spun lui Belle să nu stea prea mult la duș, dar am renunțat. Nu avea să îmi ia prea mult timp să mă pregătesc, mai ales că-mi aranjasem deja părul dimineată, înainte să merg la birou.

Am bătut încet la ușa lui Jane, fără să fiu prea convinsă că îmi doream cu adevărat să o găsesc acasă. Dar mi-a răspuns. Era îmbrăcată într-o rochie de vară care se unduia pe ea într-o mare de culori.

În ciuda vârstei, părea o copilă, și aproape că mă așteptam să o aud spunându-mi că se ducea la un concert Beatles.

– Clara, draga mea! M-a întâmpinat cu un sărut pe obraz. Am un colet pentru tine.

– Știu, am recunoscut supusă. Eu i-am cerut să-l lase aici. Au apărut niște... articole, și nu eram sigură că era un curier.

– Să știi că nu m-a întrebat nimic despre tine. Nici nu arăta a curier, de fapt, ci mai degrabă a... oh, a polițist, mi-a spus în timp ce se îndrepta spre masa din living.

– A gardă de corp, poate? am întrebat.

Nu-i recunoscusem vocea lui Norris, dar cine știe?

– Mai degrabă, dragă. Mătușa Jane mi-a întins un plic, și inima mi-a bătut cu putere când l-am luat. Era o scrisoare, cu adresa mea scrisă de mână, fără timbru. Am întors plicul, să văd dacă avea adresa expeditorului. Nu o avea, dar plicul era sigilat cu ceară roșie și un sigiliu reprezentând un dragon.

– Pare să fie o scrisoare de dragoste, a spus Jane.

Nu trebuia să o deschid ca să știu că asta era, așa cum știam și că era de la el.

– Cred că ai dreptate.

– De la Alexander? a ghicit Jane.

Am roșit. Oare de ce nu-mi dădusem seama că auzise despre relația mea cu Alexander? Și totuși, mă luase prin surprindere. Mai ales pentru că nu ținusem garda sus, așa cum o făceam cu ceilalți.

– Probabil.

– Mi se pare mai elegant decât frânturile acelea trimise pe telefon.

Jane a turnat ceai în două căni de pe masă și mi-a oferit una.

Dacă mi-ar fi oferit oricine un ceai după ce recunoscuse că știa ce scria în ziare despre viața mea intimă, aș fi fugit țipând. Dar Jane avea ceva care mă făcea să am încredere în ea. Belle avea și ea încredere în ea, și, mai mult decât atât, simțeam că eu și Jane eram suflete apropiate. Nu-mi puteam explica, dar mă încredeam în ea. M-am așezat pe scaun și am luat ceașca.

– Cum îți este? m-a întrebat.

– Surprinzător de bine. Am sorbit din ceai, întrebându-mă cât de multe știa Jane de la Belle despre trecutul meu.

– Nu-mi pot imagina ce înseamnă ca viața ta personală să vândă ziarele. Jane a clătinat din cap și a sorbit la rândul ei din cana cu ceai. Întotdeauna au existat scandaluri, draga mea. Dar, în vremurile astea, cu toate computerele, telefoanele smart și WiFi, toată lumea știe tot. Este imposibil să ai un secret. Ascultă-mă ce-ți spun, dacă ar fi trăit în timpurile astea, multe familii regale ar fi fost distruse. Idile ilicite au existat dintotdeauna.

M-am înecat cu ceaiul, care mi-a ars și limba.

– Idile ilicite?

– Păi, să vedem: a fost Harold, care a trebuit să abdice... Când a fost asta oare? Acum treizeci de ani. S-a îndrăgostit de o fată din Franța. Nu era de familie regală.

– Credeam că nu mai țin cont dacă ești din familie regală sau nu, am șoptit eu.

Adevărul era că nu știam. Dar trăiam în secolul XXI, la naiba! Dintre câți pretendenți cu sânge nobil să poți alege?

– Asta a fost demult, a spus ea. Cred că, de fapt, erau supărați că era franțuzoaică. Au avut dintotdeauna ceva de împărțit.

– Dar o fată din America?

Jane a lăsat cana jos, iar maxilarul i s-a încleștat.

– Nu sunt convinsă că Anglia este pregătită.

– Chiar dacă sunt cetățean britanic?

Stomacul mi se întorsese pe dos, și m-am luptat cu un val de greață.

– Mă tem că va fi suficient să-ți audă careva accentul. M-a bătut liniștitor pe mână. Pot să-ți dau un sfat?

Am încuviințat din cap, dorindu-mi să-mi dea o speranță, oricât de mică.

– Dă-i naibii! Pe toți. Mesajele acelea trimise de pe telefon sau ce-or fi ele... poate că nu sunt Shakespeare, dar par ale unui bărbat dispus să pună dorințele femeii mai presus de ale lui.

M-am înecat iar cu ceaiul, dar de data asta de răs. Am chicotit stânjenită, ca o fetiță – dar nu-mi păsa.

– Asemenea bărbați sunt greu de găsit. Al doilea soț al meu era așa. Jane mi-a făcut cu ochiul, iar în gestul ei parcă am văzut-o pe Belle.

Poate că de aceea mă simțeam atât de confortabil cu Jane, oricât de stânjenitor ar fi fost subiectul. Părea mai degrabă că priveam în viitor decât că aș fi vorbit cu o străină.

– Voi ține cont de asta.

– Încearcă să te simți bine, mi-a spus ea. Și nu uita de inima ta.

M-am ridicat și am pus cana în chiuvetă.

– Să nu las pe nimeni să mi-o frângă?

– Să-ți asumi și riscuri, mi-a spus Jane în timp ce mă conducea spre ușă. La urma urmei, de asta o avem, nu?

M-am gândit la cuvintele ei în timp ce urcam scările spre apartamentul meu. Să fiu cu Alexander era periculos, ca și cum aș fi făcut un salt spre necunoscut. Dar poate că era exact lucrul de care aveam nevoie.

Capitolul 14

Degetele îmi tremurau când am rupt sigiliul și am zărit cuvintele „doar pentru ochii tăi” mângălite în partea de sus. M-am sprijinit de ușa dormitorului, cu inima bătându-mi cu putere, neștiind la ce să mă aștept. Biletul era scris de o mână îndrăzneată, masculină, pe o hârtie elegantă, crem. Deși nu-i văzusem niciodată scrisul, am știut că era al lui Alexander.

Clara,

Știu că te-am speriat. Nu am nici un drept să-ți cer să fii cu mine. Sunt riscuri, mai multe decât ți-am dezvăluit, dar eu nu te pot lăsa să pleci. Mă tem că, și dacă ai încerca să fugi de mine, eu nu ți-aș da drumul. Tânjesc după trupul tău. După atingerea pielii tale. După mătasea coapselor tale lipite de chipul meu, după gustul tău pe buzele mele. Chiar dacă aș încerca să te alung, știu că ești a mea, iar eu apăr ce-i al meu. Chiar și de mine însumi.

X

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste litera X și am zâmbit. Cuvintele lui mă excitau și mă nedumereau. Era aproape o scrisoare de dragoste – prima pe care o primeam –, și totuși romantismul era întinat de îndoielile lui. Îndoieli pe care îmi doream să le pot alunga. Aș fi vrut să-i demonstrez că păcatele lui trecute rămăseseră

undeva departe, dar mă temeam că, făcând asta, aveam să intrăm pe un drum înșelător.

M-a cuprins un fior la gândul că Alexander mi-ar pune stăpânire pe trup. Cum de-mi doream asta, dar mă și temeam în același timp? Nu avea nici un sens. Bineînțeles, doar relația noastră nu avea nimic rațional.

Îl puteam urma, oare, în întuneric, ca să-l salvez? Nu eram sigură.

Alexander m-a luat chiar de la ușă o oră mai târziu, lucru care m-a surprins, pentru că de obicei îl trimitea pe Norris să mă aducă în secret, prin spate. Pentru că Belle îmi spusese deja că afară erau reporteri, am lăsat-o pe ea să deschidă ușa, iar eu m-am concentrat asupra respirației, încercând să mă calmez.

Calmul s-a risipit însă în clipa în care Belle a deschis ușa. Respirația mi s-a tăiat când l-am văzut îmbrăcat într-un smoching clasic, negru, ajustat pe trupul lui perfect. Era proaspăt bărbierit, iar părul negru, deși sălbatic, era la un nivel acceptabil pentru acest gen de eveniment. Așa cum arăta acum era imposibil să nu-l percepi ca pe un bărbat puternic, așa cum era. Mulți bărbați poartă smoching, dar Alexander era stăpânul lui.

Avea în mână o duzină de trandafiri roșii care contrastau cu negrul hainei, emanând o senzualitate sălbatică. Felul în care mă privea însă a fost cel care a făcut ca inima să-mi bată mai repede. Dorința era evidentă, privirea lui mă poseda.

Alesesem rochia potrivită. La prima vedere, rochia din mătase argintie îmi cădea liber pe rotunjimi, dar pe dedesubt aveam un corset care îmi strângea talia și-mi ridica sânii spre decolteul adânc, fără bretele. Două despicături adânci, mascate, îmi permiteau să pășesc. Mă simțisem ca un star din clipa în care trăsese rochia pe mine, și, după felul în care mă privea Alexander, chiar așa și arătam. Belle îmi răsucise părul ca într-un coc, apoi îl prinsese doar din loc în loc, ca să-mi coboare liber spre umeri. Și nu mă împotrivisem sugestiei ei de a-mi da cu un ruj roșu aprins.

- Mă bucur să te cunosc, a spus Belle, rupând tăcerea.

S-a dat un pas deoparte, iar el a intrat în apartament, fără ca privirea lui să mă părăsească vreo clipă.

Într-un final, și-a desprins privirea de la mine și i-a întins mâna:

– Alexander. Tu trebuie să fii Belle.

Belle părea indecisă între a-i întinde la rândul ei mâna și a face o plecăciune. S-a hotărât imediat, din fericire, și a încuviințat din cap, ca și cum făcea cunoștință cu o persoană oarecare.

– Aștepți cu nerăbdare seara aceasta?

– Da, i-a răspuns el, un pic cam prea formal ca să fie credibil. Mai degrabă mă bucură compania.

Belle l-a privit aprobator și și-a întors apoi ochii spre mine.

– Scuzați-mă o clipă.

Cum a ieșit din cameră, Alexander a făcut un pas spre mine și mi-a întins florile.

– Parcă nu credeai în romantism, l-am tachinat eu.

– Consideră-l un premiu de consolare, a spus el. Meriți o răsplătă, doar va trebui să-mi suporti familia o seară întreagă.

M-am gândit la cuvintele lui cât timp am căutat o vază prin bufet. Bineînțeles că toată familia lui avea să fie acolo. Fusesem într-atât de obsedată de ideea că urma să ne facem publică relația – și în stil mare –, că nu mă gândisem la faptul că aveam să îi cunosc toate rudele.

Alexander s-a apropiat de mine și m-a strâns de talie.

– Nu te gândi la ei.

– Ușor de zis, am șoptit eu. Abia dacă înțeleg ce este între noi, iar acum voi face cunoștință și cu toată familia ta.

– Nu e mare lucru. Și nu uita: dacă se poartă ca niște nemernici e din cauza mea, nu a ta, a încercat el să mă liniștească.

Dar, în timp ce-mi spunea asta, strânsoarea îi sporea.

– Asta nu mă face să mă simt mai bine.

Aveam să mă judece, iar accentul meu american nu putea decât să înrăutățească lucrurile. Îl urmam pe Alexander într-un cuib de vipere, și știam amândoi acest lucru.

– Nu te mai gândi, mi-a cerut el, trăgându-mă aproape. Acum, vreau să mă gândesc doar la ce-ți voi face după. În ciuda încordării,

a reușit să-mi pună un zâmbet pe chip. Nu știu cum o să mă pot concentra când arăți așa.

– Arată fantastic, nu-i așa? a întrebat Belle, revenind în bucătărie.

Nici nu a clipit când ne-a văzut lipiți unul de celălalt, chiar dacă mai mult ca sigur auzise ce-mi spusese el.

Alexander a murmurat un răspuns, iar Belle a trecut pe lângă noi. S-a întins spre ultimul raft de sus și a luat o vază. Vestea că toată familia lui avea să fie prezentă îmi distrăsese atenția de la trandafiri.

– Am găsit! Oh, așteaptă o clipă! Belle s-a răsucit pe călcâie și a scos o forfecă dintr-un sertar. Scuze!

A tăiat tija unui trandafir. Era înflorit în toată splendoarea, iar petalele i se deschiseseră și păreau de catifea. Belle mi l-a pus în păr, deasupra urechii.

– Perfect, a spus aprobator Alexander.

Dorința îi strălucea în ochi, făcându-mi genunchii să tremure.

– Trebuie să plec. Philip e probabil jos. Belle mi-a aruncat un sărut, în zbor. Ne vedem acolo!

Am răsuflat ușurată și i-am făcut semn cu mâna. Bineînțeles că mă bucuram că avea să fie și Belle acolo, pentru că, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, ea m-ar fi susținut. Deși speram să nu am nevoie de un plan de scăpare, eram mai liniștită cu Belle prin preajmă.

– Mergem? Alexander și-a îndoit brațul, iar eu l-am acceptat. Dacă nu plecăm în clipa asta, te întind pe bufetul din bucătărie.

„Da, te rog.“ Mi-am mușcat limba, să-mi ascund emoția.

Alexander a gemut slab, iar ochii i-au căpătat sclipiri întunecate. A clătinat din cap.

– Să mergem la mașină, altfel riscăm să ratăm petrecerea, domnișoară Bishop.

– Te urmez, X.

Printr-un soi de miracol, Norris a reușit să ajungă în spate fără să atragă atenția numeroșilor paparazzi care campaseră în fața apartamentului. Faptul că rataseră limuzina care aștepta în spate mi-a dovedit cât de indispensabil era Norris. Poate că deja împachetaseră și se îndreptau spre locul unde se ținea evenimentul.

Nu că ar fi avut cum să știe că eu aveam să fiu acolo cu Alexander. Fusesse atent să nu-mi trimită mesaje pe mobil. Primisem însă instrucțiuni să-l contactez pe Norris dacă era vreo problemă.

Alexander și-a pus palma pe spatele meu și m-a ghidat spre mașină. Atingerea lui nu m-a slăbit până ce nu am ajuns înăuntru, în siguranță. A dispărut în spatele portierei închise, iar eu am privit în jur. Bancheta joasă nu era tocmai ideală pentru o rochie de bal, dar oricum aveam mai mult loc ca în Rolls.

– Știi ce-mi place la Londra în seara aceasta? m-a întrebat Alexander așezându-se dintr-o mișcare fluidă lângă mine.

Am înclinat capul, curioasă. În clipa aceasta, îmi plăcea absolut tot ce era legat de Londra, pentru că el era aici, cu mine, în *acest oraș*.

– Traficul. Nu l-am apreciat cu adevărat până în seara aceasta. Alexander s-a dat mai aproape de mine și mi-a cuprins fața în mână pe care o avea liberă. M-a tras lângă el, dar s-a oprit chiar înainte de a mă săruta. A așteptat un moment, iar eu i-am inspirat aroma, pierzându-mă sub atingerea lui, sub parfumul lui. Când și-a lipit în final buzele de ale mele, zdrobindu-le, l-am prins de mână și l-am ținut aproape, lacomă să-i simt gustul. Trecuse prea mult timp de când nu-i mai simțisem trupul lipit de al meu. Ne știam de puțin timp, dar absența lui mă duruse așa cum durea un membru amputat. Era menit să fie cu mine. Era menit să facă parte din mine.

– Păpușă, a murmurat el. M-am gândit la tine toată săptămâna.

Respirația mi s-a întretăiat când a prins de rochie și mi-a ridicat-o deasupra genunchilor, iar mâna i-a alunecat pe coapsele mele. Mătasea rochiei făcea imposibilă purtarea oricărei lenjerii, iar eu contasem pe lungimea ei ca să ascund acest lucru. Alexander mi-a desfăcut picioarele și și-a strecurat mâna spre sexul meu.

A gemut când și-a dat seama că eram goală pe dedesubt.

– Nu joci corect.

– Nu puteam purta nimic sub această rochie, am zis și am ridicat din umeri în semn de scuză.

Dar zâmbetul de pe chipul meu arăta că nu-mi părea deloc rău.

– Eu, unul, sunt de părere că sub nici o rochie n-ar trebui să se poarte lenjerie, mi-a răspuns el zâmbind.

Și-a retras mâna și și-a schimbat poziția pe banchetă, aplecându-se de parcă se pregătea să îngenuncheze în fața mea.

– Nu, l-am oprit eu.

– Nu-mi place să aud acest cuvânt din gura ta, păpușă, a mormăit el.

Mi-am umezit buzele cu vârful limbii și am clătinat din cap.

– Nu. *Eu* te vreau pe tine.

– Și mă vei avea.

– Nu. Vreau să te gust. Îmi imaginasem buzele în jurul penisului lui de când îl văzusem pentru prima oară, iar gândul că l-aș putea avea făcea ca totul să pară și mai delicios.

Alexander nu mi s-a împotrivit. S-a sprijinit de spătar, cu mâinile la ceafă și cu dorința întipărită pe chip. Când și când, mașina trecea peste vreo denivelare de pe drum, dar nu mi-a păsat. Mi-am ridicat și mai mult rochia, ca să am libertate de mișcare, și am coborât la picioarele lui. Mi-am trecut mâinile de-a lungul pantalonilor, până ce am ajuns la fermoar. L-am deschis și i-am prins penisul în mâini, făcându-l să scoată un geamăt. În ciuda moliciunii, era dur și fierbinte, și, pe măsură ce-l atingeam, s-a îngroșat și s-a întărit. M-am aplecat și i-am atins testiculele cu limba, sugându-le ușor, unul câte unul. Alexander s-a mișcat puțin, ca să ajung și mai bine, iar respirația îi era tot mai zgomotoasă.

A gemut când mi-am trecut limba de-a lungul penisului său. Am constatat cu plăcere că erecția îi era acum completă. Penisul lui era minunat – viril, primitiv, nespus de masculin. L-am necăjit, am lins și am supt câteva minute până ce brațele i-au căzut pe lângă corp, cu pumnii încheștați. Îl simțeam întărit în gura mea, iar sexul mi s-a umezit de dorință. Eram atât de pregătită pentru el! Dar tot ce-mi doream acum era să-l văd trecând de punctul culminant. Mi-am strâns buzele în jurul penisului lui și am coborât până la rădăcină. Mi-am golit obrazii și l-am supt cu putere, apoi gura mea lacomă a urcat și a coborât iar.

– Arăți atât de sexy cu buzele tale roșii în jurul penisului meu! A gemut și m-a prins de ceafă, iar gura mea l-a cuprins cu totul, din nou. Vreau să ți-o trag.

Dar nu aveam de gând să-l las. Trebuia să-l văd terminând. Voiam asta. Am supt și mai tare și am fost răsplătită cu primele picături care prevesteau ejacularea. Am gemut și mi-am trecut limba peste perlele strălucitoare, apoi am supt din nou, mai tare, iar Alexander și-a încleștat degetele în părul meu.

– Oh, Clara, ești atât de frumoasă! Respira tot mai sacadat. Și-a lăsat capul pe spate și mi-a spus: Termin acum!

Nu m-am ferit când a explodat în gura mea. Am înghițit cu lăcomie fiecare jet și i-am savurat gustul pe îndelete. Când m-am retras, ochii lui mă priveau cu sălbăticie.

M-a ridicat, m-a așezat în poala lui și și-a lipit buzele de ale mele, sărutându-mă apăsător înainte să mă așeze la loc pe banchetă. Măinile îi rătăceau neobosite pe picioarele mele, ridicându-mi rochia până în dreptul taliei. Mi-a atins sexul cu mișcări ușoare și într-un final și-a strecurat un deget înăuntru.

– Te-ai umezit.

Am încuviințat, știind că dovada excitării mele îi acoperise degetul.

– Trebuie să te pătrund. Să fiu în tine. Este în regulă?

Am gemut un „da” și am închis ochii, anticipând cu respirația tăiată clipa delicioasă în care sexul meu avea să îi cuprindă penisul. Nu-mi venea să cred că mai avea erecție după orgasmul din gura mea, dar o clipă mai târziu am simțit dovada. A alunecat ușor în mine, dând răgaz trupului meu să se relaxeze și să-i primească penisul rigid. Am oftat când s-a împins cu totul în mine. M-am strâns în jurul lui, savurând agonia dulce, dar Alexander m-a prins de umeri și m-a ținut pe loc.

– Nu încă, păpușă. Îi citeam în privire că se străduia. Își dorea să-mi controleze plăcerea și să se controleze pe el însuși.

M-am tânguit, disperată să mă posede.

Mi-a găsit clitorisul și s-a jucat cu el cu vârful degetului, trimițându-mi un val de anticipare în tot corpul.

– Gândește-te la un cuvânt de siguranță, păpușă. Nu ai nevoie de el acum, dar s-ar putea să ai nevoie mai târziu. Iar când va veni acel moment, nu vei avea timp să te gândești la așa ceva.

Am clătinat din cap.

– Eu încerc să mă înfrânez, păpușă, dar vreau să te simți în siguranță. Alege un cuvânt care să te facă să te simți în siguranță, mi-a poruncit el.

– Ce-ai zice de „maiestate“?

– Cuvântul de siguranță n-ar trebui să fie unul pe care să-l folosești și în alte împrejurări, a spus el.

– Oh, X, doar nu crezi că mă vei face să-ți spun *Maiestatea Voastră*?

S-a strâmbat.

– S-ar putea să faci asta după ce am de gând să-ți fac chiar acum.

Bărbatul acesta era îngrozitor de sexy, și-mi era tot mai greu să gândesc limpede când mă atingea. Cum să-l refuz? Mai încercasem și în trecut. Mă îndepărtasem de el fără să privesc înapoi, fără să-mi dau seama că, foarte curând, viața mea avea să scape complet de sub control, iar el avea să devină centrul universului meu. Exista însă un cuvânt pe care îl asociazam cu un refuz.

– Brimstone.

– Puteai la fel de bine să alegi „du-te naibii“, a spus el ursuz.

– Am crezut că vrei să aleg un cuvânt pe care să mi-l amin-tesc ușor.

– Și totuși, Brimstone?

– Acolo ți-am spus „nu“ ultima oară.

– Mi-ai mai spus și de atunci, a remarcat el.

– Dar nu am vorbit serios.

A zâmbit auzindu-mi mărturisirea și și-a trecut din nou degetul peste clitorisul meu.

– Cum vrei tu, Clara.

– Atunci, trage-mi-o!

Nu mă gândeam decât la asta, voiam să-l simt înăuntrul meu. Alexander mi-a răspuns cu o împingere. Vaginul mi s-a deschis să-l

primească, iar el a continuat să se împingă în mine cu ferocitate, făcându-mă să mă cutremur.

– Uită-te la mine, mi-a cerut Alexander. Vreau să te văd când termini.

Am deschis ochii și i-am întâlnit privirea, iar el era de neoprit. Foamea de mine i se citea în ochi, făcându-mă să mă explodez în milioane de bucăți. Alexander s-a arcuit și s-a cufundat încă o dată în mine. I-am simțit sămânța fierbinte. A atins orgasmul cu numele meu pe buze.

– Vreau să știu că ești plină de mine, mi-a șoptit când m-am agățat de el. Mă voi gândi întreaga noapte că am fost înăuntrul tău, că te-am marcat. Voi ști că ești a mea.

Mi-am umezi buzele și le-am lipit de ale lui, prea copleșită ca să pot scoate vreun cuvânt. Mă dăruisem lui complet – îmi dezgolisem trupul și sufletul –, iar el își pusese amprenta asupra mea.

– Și mă voi gândi la sexul tău fierbinte, neacoperit, sub rochie. Vreau să fie pregătit pentru mine, atunci când voi avea nevoie, a adăugat el.

– Va fi, i-am promis eu.

M-am lipit de el, fără vlagă, dar imediat m-am forțat să-i accept mâna întinsă. Aveam să ajungem în curând, și nu puteam coborî din mașină arătând așa. Alexander s-a încheiat la pantaloni și și-a îndesat cămașa înăuntru. Apoi, m-a ajutat să-mi netezesc rochia, acoperindu-mi picioarele cu sărutări.

– Oprește-te, i-am spus și l-am lovit ușor în umăr.

– Nu mă pot abține. Nu-mi pot ține mâinile departe de tine.

Mi-a aruncat din nou acel zâmbet care mă făcea să-mi doresc să-mi dau lenjeria jos. Numai că de data aceasta nu aveam ce da jos.

– Nu am nimic pe dedesubt, i-am amintit. Nu trebuie să te străduiești prea tare.

– Mai vedem noi.

Alexander s-a așezat lângă mine pe banchetă, mi-a aranjat câteva suvițe și a îndreptat trandafirul pe care mi-l prinsese Belle în păr.

Mi-am deschis geanta-plic și mi-am verificat rujul, care, mulțumită lui Belle, nu avusese deloc de suferit. Fata se pricepea

la cosmetice, asta era sigur. Mi-am retușat puțin dermatograful, fericită că nu se întinsese prea tare. Bineînțeles că obrajii îmi ardeau în urma orgasmului recent, dar nu aveam ce face în privința asta. Puteam doar să sper că lumea avea să creadă că era din cauza emoțiilor, dar nici că-mi păsa. Lumea aflase deja despre viața noastră sexuală, mulțumită hackerilor care dăduseră publicității mesajele pe care mi le trimisese Alexander. „Acum, chiar vor avea despre ce bârfi”, mi-am spus ușor încrezută.

– Ești pregătită? m-a întrebat Alexander, înlănțuindu-și degetele cu ale mele.

Inima îmi bătea cu putere. Îmi mai oferise mâna lui, mă cuprinsese după talie, dar acum mă ținea de mână într-un fel personal, așa cum nu o mai făcuse. Am înghițit în sec, copleșită de emoție, și m-am străduit să nu plâng.

„Încetează”, mi-am spus în gând. „Ești aici doar în calitate de însoțitoare a lui.”

Nu eram mai mult decât atât, dar inima continua să-mi bată cu putere, deși creierul mă avertiza să nu-mi fac speranțe prea mari. Nu a dat drumul mâinii mele până ce limuzina nu s-a oprit. S-a dat jos, apoi s-a aplecat spre mine și mi-a întins din nou mâna. Am acceptat-o și am respirat adânc, neștiind la ce să mă aștept. Odată ieșită din siguranța pe care mi-o conferise limuzina, am fost orbită de zeci de blițuri. Abia ce am clipit, că reporterii au început să strige întrebări către Alexander. Brusc, mi-am dorit să fi intrat ceva mai pregătită în această situație. Primul meu instinct a fost să mă uit spre Alexander, sperând să-mi sugereze el ce să spun sau să fac.

Alexander privea drept înainte, cu un zâmbet fermecător întipărit pe chip. M-a condus înăuntru, fără vreun cuvânt.

Capitolul 15

Degetele lui Alexander au rămas înlănțuite cu ale mele cât timp am străbătut holul, dar, chiar și așa, eu nu mă puteam opri din tremurat. Camerele TV. Întrebările. Toate acele femei care se holbau la bărbatul meu. Erau multe de digerat. Lângă mine, Alexander zâmbea, înclina capul, saluta oameni, dar era destul de țeapăn, iar mișcările îi deveniseră automate. După câteva minute, s-a desprins de mine, dar mi-a pus imediat palma pe spate. De obicei, acest mic gest mă făcea să mă simt în siguranță, protejată, dar de data asta mi s-a părut doar un alt gest mecanic. Pentru cei din jurul nostru, el juca într-un spectacol și atât.

– Ești bine? i-am șoptit când am ajuns în sala de bal.

– Sunt bine, Clara, mi-a răspuns pe un ton controlat. Scuză-mă o clipă!

M-a lăsat acolo, singură, înconjurată de sute de oameni. Nu știam ce să fac. Am căutat-o prin încăpere pe Annabelle, salvarea mea. Probabil ajunsesese deja. Am cercetat cu privirea sala de bal până ce i-am zărit silueta mlădioasă. Slavă Domnului că era atât de înaltă! Mi-am croit drum spre ea, cât de rapid îmi permitea eticheta – sau rochia, de fapt. Annabelle m-a zărit, și chipul i s-a luminat. Mi-a făcut semn să mă apropii, dar eu am ezitat văzând că nu era singură. Am răsuflat ușurată când interlocutoarea lui Belle s-a întors, și i-am zărit chipul.

– Stella! am exclamat, grăbindu-mă să o îmbrățișez.

Mi-am amintit însă unde mă aflu și am făcut un pas înapoi, jenată. Probabil nu ar trebui să ne îmbrățișăm într-un cadru atât de formal ca acesta.

– Prostii! Mai îmbrățișează-mă o dată! Stella m-a strâns din nou în brațe. Sunt doar cea care se ocupă de catering.

– Arăți fabulos, i-am spus. Și nu era o minciună. Stella fusese mereu drăguță, dar acum își tunsese bob părul negru, la o lungime care îi pune în evidență pomeții minunați și ochii de culoarea tăciunelui. Pe oricine altcineva, rochia de un albastru electric ar fi părut prea tipătoare, dar ea era unul dintre cei mai renumiți bucătari din Londra și avea atitudinea necesară pentru o asemenea ținută.

– Nu-i așa? a spus Belle. Este complet nedrept că-și petrece toată ziua printre homari și unt și totuși arată așa.

– Îmi păstrez silueta pentru că bucătăriile sunt pline de nesimțiți îngâmfati. E greu să le bumbăcești fundul ziua întreagă, a spus Stella cu amărăciune. Că tot a venit vorba, ar trebui să-mi verific noul partener. L-am lăsat să se ocupe de aranjarea pe platouri și probabil a dat-o deja în bară. Dar, în loc să plece, s-a mulțumit să clatine din cap exasperată, apoi și-a îndreptat atenția spre mine. Ce mai faci, Clara?

Stella fusese cu un an înaintea noastră la școală și își luase masteratul în business, ceea ce însemna că era o amenințare și mai mare pentru cei din lumea culinară. N-o mai văzusem de când absolvise, deși îmi propusesem să o caut când ajungea, la Londra.

– Scuze că nu te-am sunat, i-am spus. Am fost foarte ocupată.

– Se poate spune și așa, a spus Belle cu subînțeles.

– N-o face să se simtă prost, i-a retezat-o Stella, apoi mi-a aruncat o privire compătimitoare. Ar trebui să treci pe la mine, să-ți pun ceva delicios în farfurie, ca să-ți abat atenția de la porcăria asta. Deși, la cum văd că stau lucrurile, ai găsit deja ceva delicios.

– Asta dacă aș ști unde este, am spus.

Mi-am rotit privirea prin încăpere, încercând să-mi dau seama dacă Alexander venise după mine, dar nu l-am zărit nicăieri.

– S-a dus probabil să-ți aducă ceva de băut, a spus Stella.

Știa întotdeauna să mă facă să mă simt în largul meu, încă de când ne cunoscuserăm, la ora de nutriție, în primul meu an. Eram atât de fericită că o întâlnisem acum!

– Pentru ce este strângerea de fonduri de data asta? Animale aflate în pericol? am întrebat eu, observând abia atunci decorațiunile.

Ferigi luxuriante și liane transformaseră spațiul într-o junglă exotică. O mișcare deasupra capului meu mi-a atras atenția. Am ridicat privirea și am văzut o pasăre de un galben strălucitor venind în picaj deasupra capetelor noastre. Cineva se străduise cam prea mult pentru acest eveniment.

– Credeam că știi, a spus Annabelle, întinzându-mi un pahar luat de pe o tavă.

– Nu știu, i-am răspuns, recunoscătoare pentru băutură.

Dacă Alexander plecase să-mi aducă ceva de băut, cam trăgea de timp.

– În momente ca acestea, îți amintești că ai crescut în America, a spus Belle. Este aniversarea regelui. În fiecare an, își alege o operă de caritate, pentru a sărbători.

– Drace! am spus. Adevărat?

Alexander pomenise ceva despre animale pe cale de dispariție, dar omisese câteva detalii importante. Cum naiba ajunsesem eu tocmai aici și la ce se gândise el oare? Poate că regele era excesiv de amabil de ziua lui. Speram din tot sufletul să fie așa.

Annabelle a ridicat paharul.

– Să se termine cu bine!

Eu și Stella am ciocnit paharele, dar, când să-l duc la buze pe al meu, un val de căldură mi-a urcat în obraji, străbătându-mi tot corpul. Am știut că era acolo înainte să vorbească, pentru că trupul meu îi răspundea.

– Clara, a spus cu glas scăzut. Văd că ai găsit deja ceva de băut.

M-am întors spre el puțin cam prea repede, și câțiva stropi de șampanie au sărit peste marginea cupei, stropind-o pe blonda care îl însoțea pe Alexander. Ea a scos un sunet și a încercat să le îndepărteze de pe materialul delicat al rochiei.

– Îmi pare atât de rău!

Îmi doream să fi existat o masă în apropiere, să mă ascund sub ea.

Blonda a clătinat din cap, dar a continuat să se ocupe de pata de pe rochie.

- Nu trebuie să-ți faci probleme.

Mi-a zâmbit cu căldură, iar acum, că nu mă mai concentram asupra gestului meu stângaci, am putut să o privesc pe îndelete. Buze care păreau înțepate de albine, părul blond căzându-i în valuri pe umeri, trup mlădios ca o salcie și o rochie scurtă. Nu-mi venea să cred - văzută de aproape, era și mai izbitor de frumoasă decât în fotografii. Dacă nu ar fi fost atât de amabilă, aș fi urât-o, cu siguranță.

- Clara, dă-mi voie să-ți prezint o veche prietenă de familie. Pepper Lockwood.

I-am zâmbit, sperând să nu-și dea seama că eram atât de tulburată. I-am întins mâna, dar Pepper nu mi-a întins-o pe a ei, ci m-a sărutat pe ambii obraji. Era atât de șic, că m-am trezit urând-o puțin mai mult. Și urându-mă și pe mine pentru că eram atât de superficială.

- Mă bucur să te cunosc. Să știi că-mi pare foarte rău pentru rochie, am repetat ca o moară stricăță.

- Este doar o rochie. Și-a coborât vocea, conspirativ. De aceea trebuie să porți doar negru. Nu se vede nimic.

Ea era fata din cauza căreia îmi făcusem atâtea griji. Acum, că o cunoscusem, mă simțeam cam prostuță.

- Ar trebui să plec, a spus ea. Am venit cu un partener și nu-l mai văd.

Știam exact ce simțea, pentru că, spre frustrarea mea, Alexander m-a sărutat rece pe obraz și a dispărut cu ea, lăsându-mă cu prietenele mele.

- A fost cam ciudat, a spus Annabelle de îndată ce ei nu ne mai puteau auzi.

- Măcar a fost politicoasă.

Deși ieșisem cam umilită după prima noastră întâlnire, mă simțeam mai bine acum, că o cunoscusem pe fata pe care ziarele de scandal o dăduseră drept iubita lui Alexander. Între ei nu exista nici

o scânteie. Asta îmi era foarte clar. Era doar o prietenă de familie și nimic mai mult. Am oftat adânc, ușurată.

– Sigur, a spus Belle, dar ochii ei nu i-au întâlnit pe ai mei când a spus asta, așa că mi-am notat în gând să o descos de îndată ce ajungeam acasă.

Îmi ascundea ceva.

– Nu pot să cred că ai pus mâna pe așa ceva, a zis Stella, cu privirea încă ațintită pe locul unde stătuse Alexander cu câteva clipe în urmă.

I-am tras una în umăr lui Belle.

– Au! Și-a frecat locul loviturii, încruntată. Pentru ce a fost asta? Am înclinat capul, spunându-i din privire „Ce naiba?”

– N-am spus nimic! mi-a spus ofensată.

– Scuze, Clara, a spus Stella zâmbindu-mi. Am citit ziarele azi după-amiază și am făcut anumite presupuneri. Sunt o persoană îngrozitoare.

– Este în regulă, am zis și am ridicat din umeri înainte de a da pe gât ultima înghițitură de șampanie.

– Și, da, chiar a pus mâna, a adăugat Belle.

I-am aruncat altă privire, și mi-a răspuns cu un zâmbet timid.

– Scuze, draga mea, dar ți se citește pe chipul îmbujorat.

Am roșit și mai tare, făcându-le pe amândouă să izbucnească în râs.

– Nu ai de ce să te rușinezi, a spus Stella. Mă ofer să fac schimb de trup cu tine, dacă vrei.

– Sunt foarte fericită cu cel pe care îl am, am recunoscut.

– Sunt convinsă.

Belle a ciocnit din nou paharul.

Am mai stat de vorbă câteva minute despre restaurantul Stellei și despre cum mergea afacerea cu catering, dar atenția mea era împărțită între fete și mulțimea care mă înconjura. Venisem aici cu Alexander, și nu petrecuserăm mai mult de cinci minute împreună. Pepper mi-a surprins privirea și mi-a făcut semn cu mâna. M-am întors spre prietenele mele, dezamăgită că Alexander nu era de găsit.

- Chiar trebuie să merg la bucătărie și să văd ce face Bastian, a spus într-un final Stella.

- Iar eu ar trebui să-l găsesc pe Alexander.

M-am scuzat și am pornit în căutarea lui. Acum, că băusem ceva ca să prind curaj și descoperisem că Pepper nu era o amenințare, mă simțeam mult mai în largul meu. Era însă clar că Alexander nu avea să îmi dea atenție. Oare chiar își dorise să mă vadă acolo? Mă avertizase în privința a ce avea să se întâmple, dar mă așteptasem la răceală doar din partea familiei, nu și a lui. Mă durea că nu mă băga în seamă în timp ce umezeala dintre picioarele mele îmi amintea de ce se întâmplase între noi în limuzină, cu mai puțin de o oră în urmă.

L-am zărit la bar, stând de vorbă cu Pepper. Era încruntat. Ea îi acoperise mâna cu a ei și-i vorbea aprins. Ceva mi-a împuns inima, dar nu am luat-o în seamă. Gelozia nu avea să mă împiedice să fiu cu Alexander. M-am oprit, văzând că se încrunta și mai tare. A început să vorbească, iar ochii aveau străluciri sălbatice. Într-un final, s-a desprins de Pepper și s-a îndepărtat.

Până să reușesc să străbat mulțimea care ne despărțea, l-am pierdut din nou. M-am sprijinit de o coloană, hotărâtă să renunț. De ce să-l mai caut când el mă abandonase chiar de la început? Și ce discutase cu Pepper? Orice ar fi fost îl supărase. Bineînțeles că fusese încordat încă de la sosirea noastră. Am oftat prelung, chinuită de gândul că Alexander avea să ridice mai multe întrebări și să dea mai puține răspunsuri. Ceea ce ducea la o altă întrebare: Oare puteam face față?

Încă mă gândeam la asta, când o mână puternică m-a prins și m-a tras deoparte. Buzele lui Alexander erau peste tot, trupul lui era lipit de al meu. Înainte să-mi dau seama de ceea ce se petrecea, am încercat să-l împing, dar am capitulat curând sub sărutul lui, lacomă după contactul fizic cu el. În același timp, mă luptam însă cu enigma care era acest bărbat care-mi scăpa constant printre degete. I-am simțit penisul întărit prin pantaloni, iar trupul meu i-a răspuns cu un tremur. Eram la doar câțiva pași depărtare de petrecerea tatălui său, iar el voia să facă sex cu mine. Nu aveam de gând să-l opresc.

Nu puteam. Dar îmbrățișarea s-a sfârșit la fel de rapid cum începuse. Alexander s-a dat un pas înapoi și și-a îndreptat papionul.

– Aveam nevoie de asta, mi-a spus.

Sărutul lui mă lăsase fără cuvinte. Ora care trecuse fusese foarte ciudată. Alexander era deschis și îndrăzneț, pentru ca în secunda următoare să se închidă în el și să devină suspicios. Iar în seara aceasta oscilase de mult prea multe ori de la o latură a lui la cealaltă.

Și-a îndoit brațul și mi l-a oferit. Eu îmi verificam rujul cu vârful limbii, sperând să nu se fi întins pe toată fața.

– Arăți minunat, mi-a spus, dar dorința care i se citea de obicei în voce acum lipsea.

Cuvintele lui erau plate, alese cu grijă și mult prea politicoase. Îmi lipseau gura lui păcătoasă și zâmbetul senzual.

L-am luat de braț și l-am lăsat să mă conducă înapoi la petrecere. Am intrat din nou în sala de bal, și am simțit imediat ochii ațintiți asupra mea. Ajunsese aproape toată lumea și erau cu toții curioși să o vadă pe fata din spatele celui mai recent scandal regal. Am încercat să-mi amintesc ce spusese Alexander în limuzină. Îl judecau pe el, nu pe mine. Era însă greu să crezi asta când privirile erau răutăcioase și când se auzeau șușoteli oriunde te îndreptai.

– Alteță. Un bărbat s-a apropiat de noi, s-a înclinat în fața lui Alexander și m-a salutat cu o mișcare rigidă a capului. Tatăl dumneavoastră vă cere să vă alăturați familiei pentru toast.

– Mi-am făcut apariția, a spus Alexander, făcând o grimasă. Ar trebui să fie suficient.

– Mă tem că insistă, a continuat bărbatul. Este posibil să vă strige numele în fața tuturor dacă nu...

– Bine!

Alexander a ridicat mâinile, dând drumul mâinii mele. Simțeam că abia își controla furia, așa că am rămas pe loc, temându-mă să nu i-o alimentez.

– O conduc eu pe domnișoară la masa ei, s-a oferit bărbatul.

– Merge cu mine.

– Dar, domnule...

– Merge cu mine, a repetat el pe un ton ferm, care nu lăsa loc de împotriviri.

Alexander m-a prins de braț, și ne-am îndreptat rapid spre partea din față a sălii de bal. Se mișca atât de repede, încât aproape că a trebuit să alerg ca să țin pasul cu el.

Familia lui era strânsă laolaltă, vorbeau unii peste alții și se ignorau reciproc. Am inspirat adânc, știind că venise momentul adevărului. Și tatăl lui Alexander alesese să poarte frac la petrecere. Era un bărbat frumos pentru vârsta lui – vârstă ce i se ghicea doar pe la tâmpilele grizonante. Ridurile fine din jurul ochilor alerti și al gurii doar îi sporeau distincția. Se vedea că făcea parte din altă clasă.

Dar nu era cel mai de neatins bărbat din încăpere. Atâta lucru înțelesesem și eu.

Lângă rege stătea un bărbat care arăta ca o versiune mai deșirată a lui Alexander. L-a privit ciudat, ca și cum l-ar fi avertizat, dar Alexander a continuat să se apropie. S-a oprit brusc, dându-mi un scurt răgaz să-mi trag sufletul.

– Nu uita, Clara! Nu are legătură cu tine, mi-a șoptit.

Am încuviințat din cap, dar ochii îmi erau ațintiți pe grupul din fața mea. Sângele îmi pulsa în urechi, și abia înțelegeam ce-mi spune. Alexander mi-a cuprins bărbia în palmă și m-a întors cu fața spre el. Ochii îi erau reci și distanți – în ei se citea însă dorința de autocontrol. Era ca și cum și-ar fi compartimentat toate dorințele, ca să știe de care urma să aibă parte în seara aceasta. Am încuviințat din nou, privindu-l de data aceasta în ochi, așa cum era evident că își dorea.

– Ești o fată bună, mi-a spus și m-a sărutat ușor pe buze.

– Alexander! a răsunat o voce, sperându-mă. Ne-ai făcut să așteptăm suficient.

– Îmi pare rău, tată, a spus scorțos Alexander. Și-a trecut degetele de-a lungul brațului meu gol, apoi s-a întors. Îmi pierdusem partenera.

– Ce neglijență! Regele i-a făcut semn să se apropie. Pot vorbi cu tine?

Era foarte clar – regele dorea să-i vorbească doar lui. Alexander i s-a alăturat tatălui său.

Conversația lor s-a înfierbântat, au ridicat vocile suficient de mult cât să poată fi auziți de noi, cei aflați în preajmă. Am încercat să nu trag cu urechea, dar nu aveau cum să-mi scape cuvinte ca „rușine” și „boarfă”. Am ținut capul sus, încercând să nu tresar auzind acuzațiile care zburau de la tată la fiu.

Versiunea mai tânără a lui Alexander s-a apropiat de mine și mi-a întins mâna.

– Eu sunt Edward.

Bineînțeles că era. Edward avea părul mai lung ce i se cârlionța peste urechi, făcându-l să pară un băiețel în comparație cu fratele lui mai mare. Îi stătea bine în frac și era aproape la fel de frumos ca Alexander. Mi-a zâmbit, și am remarcat că lui îi venea mai ușor să surâdă. I-am strâns mâna, dar nu am scos nici un cuvânt, de teamă să nu izbucnesc în plâns în fața lui.

– Tata este într-o dispoziție îngrozitoare, lucru care se întâmplă destul de des, din nefericire. Edward m-a strâns mâna cu putere și mi-a căutat privirea, de parcă se întreba ce-ar fi putut face pentru ca biata fată din fața lui să se simtă mai bine. Aș fi vrut să-i spun că nu avea rost, dar nu am fost în stare. Vino cu mine!

Edward m-a condus la o masă din apropiere.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe Clara Bishop, iubita fratelui meu.

– Oh, eu..., am dat să protestez, dar el m-a oprit strângându-mi brațul.

Un bărbat înalt și blond s-a ridicat de la masă, și-a încheiat haina și mi-a întins mâna. L-am recunoscut imediat și abia am reușit să mă stăpânesc să nu o caut pe Belle din priviri.

– Mă bucur să te văd, Clara, a spus Jonathan. Nu mi-a strâns mâna, ci a ridicat-o la buze și mi-a sărutat-o.

– O cunoști, Jonathan? l-a întrebat o roșcată minionă îmbrăcată într-o rochie de culoarea fildeșului.

Majoritatea fetelor cu o piele atât de deschisă la culoare s-ar fi ferit de această rochie, dar pe ea o făcea să pară delicată,

de o fragilitate plină de eleganță. M-a studiat din cap până în picioare și și-a încrucișat mâinile pe masă.

– Eu și Clara am fost colegi de școală, a spus Jonathan, fără să se sinchisească să ascundă faptul că trăsesese deja o concluzie în ceea ce mă privea.

Ochii îi străluceau, ca unui bărbat care fusese provocat la un meci.

Dacă Jonathan Thompson își închipuia că avea să se joace cu mine, se înșela amarnic. Pielea mi se strânsese acolo unde mă atinsese, și abia așteptam să mă pot spăla cu săpun și apă clocotită.

– Ea este Amelia, a spus Edward, văzând că fata nu se prezenta singură.

– *Prințesa* Amelia, a spus ea cu emfază.

„Serios?”

– Mă bucur să vă cunosc, Alteță, am spus eu printre dinți. Toți cei de aici păreau să se fi născut cu un băț în fund.

– Ai vrea să dansezi? a sugerat Jonathan, făcând un semn spre ringul de dans aproape gol.

Aș fi vrut, dar cu Alexander. Nu puteam risca să fiu văzută cu Jonathan, mai ales pentru că bănuiam că mă vedea ca pe un soi de provocare.

– Prefer să-l aștept pe Alexander.

– Bineînțeles, a spus el, ferindu-și privirea. Lui Alexander nu-i place să împartă.

Între ei se întâmplase cu siguranță ceva. Îmi dădeam seama de asta, dar Jonathan era ultima persoană care mi-ar fi povestit.

– Amelia?

Jonathan i-a întins mâna, iar roșcata a acceptat-o, lăsându-l să o conducă spre ringul de dans.

– Haide să-ți luăm ceva de băut, a sugerat Edward privindu-i cum valsau. S-a uitat peste umăr la celălalt bărbat aflat la masă. David?

– Am eu grijă de ea, i-a răspuns acesta.

Edward mi-a tras un scaun, și m-am așezat, dornică să nu mai stau în picioare chiar dacă nu eram în cea mai prietenoasă

companie. M-am uitat spre David și mi-am dat seama că eram amândoi în aceeași barcă.

– Pari să te distrezi la fel de mult ca mine, i-am spus fără să-mi ascund sarcasmul.

A ridicat din umeri.

– Am idei diferite de cele ale prietenilor mei când vine vorba despre cum să ne petrecem serile de vineri.

– Poate că ar trebui să-ți faci alți prieteni.

I-am surprins privirea lui Jonathan, care tocmai o învârtea pe Amelia pe ring, iar el mi-a făcut cu ochiul.

David a pufnit. M-am întors cu fața spre el și mi-am dat seama că era un bărbat foarte frumos. Avea pielea albă, ochi calzi de culoarea cafelei, iar părul tuns foarte scurt îi scotea în evidență liniile ferme ale feței. Era exact genul Stellei – tăcut, meditativ și foarte arătos.

– Am o prietenă pe-aici pe care ar trebui să o cunoști. Ai plăcea-o, cu siguranță.

„Toți tipii o plac“, am adăugat în gând.

– Îl combinăm pe David? m-a întrebat zâmbind Edward, întorcându-se cu două pahare în mâini.

– Cred că s-ar potrivi cu prietena mea Stella. Mi-am luat paharul și am ridicat dintr-o sprânceană: Ce crezi?

Edward s-a gândit câteva clipe, dar, când să deschidă gura, a fost întrerupt de apariția unei femei în vârstă pe care am recunoscut-o imediat. Era regina-mamă, care mergea cu grația și siguranța femeii care adusese pe lume un rege. Vârsta își pusese amprenta pe chipul ei, părul buclat era argintat, dar prezența ei nu avea nimic fragil. A trecut pe lângă noi, îmbrăcată într-o rochie simplă, cu mărgelile. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă decât nepotul ei mai mic, dar privirea ei disprețuitoare o făcea să pară mult mai înaltă.

M-a studiat cu ochii mijiți și a strâmbat din nas, de parcă i-ar fi mirosit ceva urât.

– Deci, Alexander și-a adus târfa ca să strice petrecerea tatălui său.

Am rămas cu gura căscată. Edward părea la fel de șocat ca mine.

– Bunico!

Edward a muștrat-o prin tonul său, dar eu nu am stat să ascult ce mai avea de spus la adresa mea. Era suficient de rău că toată Anglia îmi citise deja mesajele private, nu eram obligată să ascult insultele celor care se considerau superiori mie. I-am împins pe cei care îmi stăteau în cale și am fugit de acolo cât am putut de repede. Aveam de gând să mă ascund în toaletă până când venea Alexander după mine.

Mă prevenise, dar *nu mă pregătise*.

Ochii îmi erau plini de lacrimi. Nu-l vedeam nicăieri pe Edward, iar bunica lui se alăturase disputei dintre Alexander și tatăl său.

Nici măcar nu observase că plecasem.

Fusesem o proastă că venisem aici – că mă gândisem că lucrurile nu puteau deveni și mai complicate între noi.

Eram blocată aici, fără vreun ban la mine, iar picioarele mă dureau cumplit. Nu eram obișnuită cu tocurile atât de înalte pentru care insistase Belle.

„Belle.“

Ea era aici, și trebuia neapărat să o găsesc. Philip era un tip plic-ticos, dar puteam conta pe cavalerismul lui, iar acum aveam nevoie să mă salveze cineva. Aveam prieteni aici, nu trebuia să uit asta. Puteam rezista o seară.

M-am întors să o caut cu privirea și m-am ciocnit de Pepper.

Am deschis gura să-mi cer din nou scuze, dar ea mi-a luat-o înainte:

– Curvă proastă, mi-a șoptit printre dinți. Chiar vrei să-mi distrugi rochia?

Nu mai eram gata-gata să plâng, ci acum eram de-a dreptul șocată.

– Oh, ești proastă, așa cum mi-am imaginat, a continuat ea rotindu-și prin încăpere ochii verzi, ca de șarpe, după care s-a întors să mă privească. Chiar credeai că nu mă supăr că mi-ai distrus o rochie Ralph Lauren?

– Îmi pare rău, am repetat prosteste, fără să-mi fi revenit din surprindere.

Inima îmi bătea cu putere, gata să-mi iasă din piept.

- Și mie. Îmi pare rău că ești pe punctul să fii lăsată baltă, mi-a spus cu un aer superior, aruncându-și peste umăr valurile de bucle blonde. De ce pari atât de surprinsă? Miroseai a sex când te-am cunoscut. Chiar crezi că Alexander este genul care se atașează de o femeie? Chiar, unde este acum? Nu cumva te-a abandonat, ca pe un gunoi, așa cum ești?

Mi-am încleștat pumnii.

- Alexander nu este cel care decide în ceea ce mă privește. Și nu vād de ce te-ar interesa viața noastră sexuală. Suntem amândoi complet satisfăcuți.

Furia clocotea în mine. Nu eram sigură că mă mai puteam abține mult. În ultimele zece minute, fusesem făcută boarfă, curvă, târfă și acum gunoi.

- Toată Anglia este interesată de viața voastră sexuală, a zis ea. Spune-mi, chiar a înghițit povestea? a întrebat cu glas scăzut. Nu cumva tu ești cea care a vândut mesajele, să faci un ban?

Nu aveam nevoie de bani, faimă sau influență, lucru care părea să-i fi scăpat. Poate că Pepper avea legături cu familia regală, dar, după cum plângea după o rochie, era clar că nu avea banii mei. Acum, înțelegeam privirea lui Belle de mai devreme. Încercase să mă prevină. Ea depista un șarpe de la un kilometru depărtare, pe când eu îl călcam pe coadă și sfârșeam prin a fi mușcată de el.

- Ai terminat? am întrebat trecând pe lângă ea. Eu tocmai plecam.

- Fugi? m-a întrebat batjocoritor. Ai grijă să-ți lași în urmă condurul de cristal, dar nu conta pe Alexander să ți-l aducă.

Am înghițit în sec și am ripostat:

- Nici nu vreau asta.

Era adevărat. Acesta nu era un basm, iar Alexander nu era Făt-Frumos. Nu-mi doream decât să merg acasă și să redevin Clara cea simplă și singuratică. Nu m-am mai sinchisit să o caut pe Belle. Trebuia să evadez. Cuvintele lui Pepper nu-mi dădeau pace. Era sfârșitul poveștii mele. Aveam să plâng mai târziu. Acum, trebuia doar să scap de acolo.

Capitolul 16

Coloanele din marmură ale sălii de bal mă țineau captivă ca barele unei colivii, mulțimea de petrecăreți se lovea de mine. Panica pusese stăpânire pe mine în timp ce mă chinuiam să ajung la ieșire. M-am întors pentru ultima oară, încercând să-l zăresc pe Alexander, și am surprins-o pe Pepper privindu-mă. A ridicat paharul în semn de rămas-bun, fără să se sinchisească să-și ascundă zâmbetul satisfăcut. Am ignorat-o și mi-am rotit privirea, încercând să dau de Alexander, dar el se pierduse prin mulțime, și nu aveam chef să-l caut. Voiam să scap de acolo cât mai curând. Mi-am luat geanta-plic de pe masă, gândindu-mă să iau un taxi, dar, de îndată ce am ajuns afară, m-am decis să merg pe jos. Aveam nevoie să-mi limpezesc mintea.

Aerul răcoros de primăvară îmi mângâia pielea. Mă simțeam înfierbântată și îmbujorată în urma confruntării cu Pepper. Gândul la ea m-a făcut să-mi încleștez degetele pe geanta-plic elegantă, atât de strâns, că mărgelile mi-au pătruns dureros în carne. Straniu, durerea m-a făcut să mă simt mai bine după ce în ultimele zece minute fusesem complet amortită.

Ce fusese în capul meu? Învățasem să evit astfel de oameni, după ce-i văzusem pe părinții mei răniți de atâtea ori de așa-zișii lor prieteni. Ce rost aveau prietenii care te pun la pământ? Mă descurcasem de minune atât timp fiind propriul dușman. Chiar nu aveam nevoie de ajutor în privința asta.

Toată seara aceasta fusese o greșeală. Nu pentru că m-aș fi considerat inferioară lui Alexander sau familiei lui, ci pentru că nu mă interesa să intru în jocul lor. O parte din mine ar fi vrut să mă întorc și să le spun ce credeam cu adevărat despre ei, dar nu am făcut-o. Oamenii de nimic nu aveau leac.

Când am ajuns acasă, picioarele mă dureau din cauza efortului de a străbate jumătate de Londră în pantofi Jimmy Choo cu tocuri de zece. Apartamentul mătușii Jane era cufundat în întuneric când am intrat. M-am bucurat, pentru că nu aveam chef să stau de vorbă. Știam că *ar fi trebuit* să vorbesc, învățasem asta la ședințele de terapie. Dar eram mai fericită nefăcând asta. Am coborât de pe tocuri și am început să urc cele trei etaje până la apartamentul nostru, căutându-mi cheile în geanta-plic.

– Clara.

Am tresărit la auzul vocii lui și am scăpat pantofii din mână. Surpriza s-a transformat însă repede în dorință. Am respirat adânc, blestemându-mi trupul care mă trăda mereu în prezența lui Alexander.

– Unde ai fost? m-a întrebat Alexander, înghesuindu-mă în ușa. Nu mai purta haină și își suflecuse mânecile cămășii. Dacă Alexander în frac era imposibil de sexy, Alexander în jumătate de frac era devastator. Am rezistat însă impulsului de a-l atinge, știind prea bine ce avea să se întâmple dacă făceam asta. În ochii de cobalt i se citea mânia; simțeam că abia reușea să-și stăpânească furia care clocotea înăuntrul lui.

– M-am plimbat, i-am spus, prea obosită să mai intru în jocul lui.

– Pleci fără vreun cuvânt și apoi *vii pe jos* până acasă?

Alexander și-a trecut mâna prin părul negru care era destul de răvășit, semn că făcuse des asta în ultimele ore.

– Tu m-ai îndepărtat, am șoptit eu, dar cuvintele mele erau departe de a fi timide. Voiam ca el să mă audă. Voiam să se oprească și să mă asculte, să înțeleagă că nu fugisem. Alesesem să plec, nu fugisem.

– Ai venit cu mine, Clara. Mă așteptam să pleci cu mine. Trebuie să știu unde ești. Iar asta nu este o rugămintă, Clara, a tunat el.

Îl priveam cu atenție, încercând să-mi dau seama dacă auzise ce spusese. După privirea arzătoare pe care mi-a aruncat-o, auzise.

– Nu sunt un copil. Pot să am grijă de mine, am zis.

– Asta a fost înainte, a replicat Alexander, apropiindu-se suficient de mult încât să-i simt căldura trupului pe piele. Ai făcut o alegere, Clara, și, când ai făcut asta, eu mi-am asumat o responsabilitate în ceea ce te privește.

Cum de putea să fie atât de enervant și de sexy în același timp?

– Nu ți-am cerut asta!

– Nu, nu ai făcut-o. Dar *ai ales* să vii în patul meu. *Ai ales* să-mi stai alături în seara aceasta.

– Da, dar nu suntem căsătoriți sau ceva...

– Ce mesaj crezi că am transmis eu aducându-te la aniversarea tatălui meu?

Mi s-a oprit răsuflarea; aveam un nod în gât. Nu eram sigură dacă să strig sau să-l scutur. Amândouă, probabil.

– Abia dacă ne cunoaștem.

– E adevărat, a recunoscut el, dar numele noastre au fost legate public. Și, după ce mesajele noastre au fost publicate azi, lumea va începe să facă presupuneri.

Între surpriza apariției lui Alexander în prima mea zi de lucru și seara asta de rahat reușisem să uit de mesaje. Dacă le adăugam și pe ele la restul de evenimente ale zilei de azi, era deja prea mult. Am răbufnit:

– Ce fel de presupuneri? Nu dau doi bani pe ce gândesc despre mine cei care citesc un ziar de scandal!

Alexander a înclinat capul.

– Nu va fi vorba pentru prea mult timp despre un singur ziar. I se vor alătura și alte surse mai credibile. *Eu* sunt mereu în atenția publicului, Clara.

Implicațiile erau clare. Alexander trăia în atenția publicului, dar eu nu eram nevoită s-o fac. Mă lăsa să fac o alegere, una pe care crezusem că o făcusem deja. Îmi dădea o a doua șansă de a mă îndepărta de el. Dar asta nu-i explica purtarea de astă-seară.

- De ce? l-am întrebat, încercând să înțeleg. De ce m-ai luat cu tine în seara asta? Știai că se vor face presupuneri. Doar nu este prima oară când ești prins cu pantalonii în vine. De ce să le dai un alt motiv de bârfă?

Nu înțelegeam de ce atrăgea atenția asupra unei relații care umpluse deja paginile tabloidelor. Sigur că asta înrăutățește lucrurile, iar el știa prea bine acest lucru.

- Pentru că vreau să te protejez. Vocea i s-a frânt, și, când ochii ni s-au întâlnit, privirea lui intensă a părut să pătrundă prin mine. Trebuie să te protejez. Nu-ți pot explica, pentru că nici eu nu înțeleg. Poate este un viciu.

- Viciile nu sunt sănătoase, am șoptit eu.

Abia reușeam să articulez după o asemenea confesiune. Iar privirea pe care mi-a aruncat-o m-a distrus. În clipa aceasta, nu-mi mai păsa. Nu-mi păsa că ne mințiserăm cu privire la ce se întâmpla între noi. Nu-mi păsa că inima mea zăcea zdrobită în mii de fărâme la picioarele lui. Pentru că nu aș fi suportat să-l las să sufere în singurătate.

Alexander mi-a mângâiat gânditor obrazul.

- Așa stau lucrurile. Mă poți respinge, Clara, dar eu tot te voi proteja.

Emoțiile m-au copleșit, schimbându-mi percepția despre relația noastră. Nu-mi găseam cuvintele ca să pot alunga tristețea din ochii lui. Există un singur mod în care puteam să-i arăt ce simțeam. Și să-l eliberez de demoni. M-am lipit de el și l-am sărutat aproape cu brutalitate. Alexander mi-a răspuns lacom, m-a ridicat de pe podea și s-a izbit de perete. S-a întors, fără să se desprindă din sărut, și m-a lipit de perete. M-a lăsat jos, apoi a îngenuncheat și mi-a ridicat rochia. Mi-a ținut-o strâns lipită de abdomen, lăsându-mă dezgolită de la brâu în jos.

- Desfă-ți picioarele, păpușă.

Mă ținea ferm, trasând o dâră de săruturi pe coapsele mele. Nu s-a grăbit, limba lui a alunecat până pe despicătura sexului meu. Mi-am încleștat degetele în părul lui în timp ce săruturile lui continuau să înainteze.

- O să te pătrund cu limba și vreau să te aud strigând când termini, a spus el, iar eu am scâncit, neputincioasă.

Alexander mi-a desfăcut și mai mult picioarele și și-a înfipt limba înăuntrul meu, iar și iar, cu mișcări puternice. Plăcerea mă invadea, iar membrele mi se încordau, nerăbdătoare. S-a tras înapoi doar cât să închidă gura în jurul clitorisului meu, care pulsa. L-a supt lacom, iar mâna lui mi-a atins coapsa, fără să meargă mai departe. Tânjeam să-l simt înăuntrul meu. Măinile lui. Limba lui. Penisul lui. Eram goală, și doar el mă putea umple.

- Te vreau... în mine, am reușit să spun, și un val de plăcere mi-a străbătut trupul.

Alexander nu s-a oprit însă, iar mâna lui de pe abdomenul meu m-a lipit și mai tare de perete. Limba lui trecea peste clitorisul meu sensibil, iar și iar, aducându-mă pe culmile plăcerii. Din gură îmi țâșneau gemete pe când limba lui plonja înăuntrul meu cu o pasiune nestăvilită.

Fără vreun cuvânt, Alexander s-a ridicat și mi-a luat geanta-plic din mână. M-am sprijinit de perete, incapabilă să scot vreun cuvânt. O clipă mai târziu, ușa apartamentului meu s-a deschis larg. M-a luat în brațe și m-a purtat peste prag în timp ce gura lui o găsea pe a mea. Mă săruta, iar eu încercam să gândesc limpede. El nu fusese niciodată înăuntru. Să-i arăt încotro este dormitorul meu sau să-l las să aleagă prima suprafață plană pe care o întâlnea în cale?

Alexander a răspuns în locul meu, întinzându-mă pe blatul din bucătărie.

- Ești atât de frumoasă.

Vocea lui joasă m-a înfiorat.

Și îl credeam, pentru că dorința lui era la fel de mare ca a mea.

- Așteaptă!

A făcut un pas înapoi și mi-a mângâiat cu privirea trupul, plin de dorință. M-am ridicat, deși picioarele îmi tremurau. Degetele îmi orbecăiau după fermoarul rochiei în timp ce el își desfăcea pantalonii. Am găsit în sfârșit fermoarul și l-am tras complet, lăsând rochia să cadă pe podea. Alexander a scos un geamăt și a înaintat spre mine. M-a ridicat de fese și m-a proptit de perete. Mi-am încolăcit

picioarele în jurul taliei lui, frecându-mi sexul de el. Cu călcăiele îi împingeam în jos pantalonii. S-a eliberat de ei, iar eu m-am lipit de penisul lui.

– Ușor, mi-a spus Alexander. M-a prins de șolduri și și-a aranjat trupul sculptat între picioarele mele. *Acum, păpușă!*

M-am lăsat cu grijă pe penisul lui, simțind cum trupul meu îl primea. Nerăbdarea a învins, dar el m-a ținut din nou de șolduri.

– Să nu te doară, m-a avertizat. Nu vreau să-ți fac rău.

Mi-am trecut degetele prin părul lui și l-am tras ușor.

– Credeam că îți place asta, i-am șoptit.

Ochii i-au strălucit, și mi-am văzut dorința reflectată în irisurile de un albastru clar.

– Ai grijă, Clara!

Și-a lipit fruntea de a mea și a închis ochii, de parcă se chinuia să se controleze. Respirația mea a devenit întretăiată, hotărârea mea atârănând de un fir de ață. Îl doream pe Alexander. Îl doream cu totul, chiar și partea lui întunecată. Chiar dacă dorința mea mă speria.

Alexander nu a deschis ochii, dar m-a sărutat ușor pe buze. S-a retras, apoi s-a împins în mine până la capăt.

– De ajuns!

A rostit cu greu cuvintele, dar, când a deschis ochii, mi-a zâmbit. Am rămas așa un lung moment, savurând senzația trupurilor noastre îngemănate.

„Ar putea fi de ajuns“, mi-am spus. „Pentru moment.“ Dar el avea nevoie de mai mult.

– Clara, a șoptit Alexander. Nu te mai gânde!

– Eu...

M-a oprit cu un sărut.

– Fii cu mine! Simte-mă!

M-a zdrobit de perete și s-a împins în mine, până ce m-am pierdut în el. Mi-am îngropat degetele în umerii lui, ancorându-mă pe când el își conducea cu sălbăticie penisul înăuntrul meu. Am scos un strigăt. Plăcerea și-a făcut loc și a călătorit încet prin trupul meu până când zăgazul s-a rupt și orgasmul a venit, violent.

– Alexander!

A terminat când m-a auzit strigându-i numele și și-a pompat sperma groasă în mine.

M-am prăbușit peste el; penisul încă îi mai zvâcnea, iar sexul meu pulsa în jurul lui. Alexander m-a luat în brațe și m-a purtat din bucătărie în hol. S-a oprit acolo, iar eu am reușit să spun slab „la dreapta“. M-a așezat cu grijă pe pat, de parcă m-ar fi crezut fragilă, apoi și-a dat jos cămașa și a urcat lângă mine, în tricou.

– În legătură cu petrecerea..., a început el.

Am ridicat mâna, nedorind să-l las să vorbească despre asta și să strice momentul acela perfect.

– Nu e cazul să-ți faci griji. Am știut amândoi că n-o să mă placă.

– N-ar fi trebuit să fie atât de grosolani.

A strâns din ochi amintindu-și.

Am căutat ceva plăcut care să-i abată atenția de la seara dezastruoasă.

– Edward a fost drăguț cu mine.

– Mda. Edward înțelege cum este să fii un *outsider*...

Nu a continuat, deși era evident că ar mai fi fost multe de spus, iar eu nu l-am presat. Acum, voiam doar să mă concentrez asupra bărbatului frumos care era în pat cu mine, nu a dramei care îl însoțea pretutindeni. Să fii cu Alexander însemna să faci anumite sacrificii.

Nu puteam pretinde că-mi plăcea viața lui sau că o înțelegeam. Îmi dăduse de înțeles ce se așteptau ceilalți de la el și mă durea inima că nu avea opțiuni. Motivul care îi destrămase familia îl bântuia. Vedeam acea fantomă în ochii lui. Nu puteam nega că mi-aș fi dorit să mi-l împărtășească, dar știam că insistând nu făceam decât să-l îndepărtez. Poate că singura lui modalitate de a-și găsi liniștea era să-și înfrunte demonii.

– Acum, sunt acasă, în siguranță, și mi-ai tras-o până când m-a luat somnul, i-am spus. Ar trebui să te întorci la petrecerea tatălui tău.

– Nu vreau să mă întorc la petrecere.

– X, este aniversarea tatălui tău.

– Exact. Are în preajmă sute de oameni care să-l pupe în fund, a spus Alexander. N-o să-mi simtă lipsa.

– Mă îndoiesc.

Alexander a clătinat din cap.

– Ai dreptate. S-ar putea să-mi simtă lipsa când va dori să țipe la cineva.

– Eu mă culc, i-am spus întinzându-mă, nereușind să-mi maschez un căscat.

– Vreau să vin în pat cu tine, a spus Alexander ridicându-se într-un cot și sărutându-mă pe umăr. Era incredibil de frumos. Ce-am făcut mai devreme nu îmi e de ajuns. Mai am chestii de făcut cu trupul tău.

– Trupul acesta, am zis eu căscând, are nevoie de odihnă. N-am idee de unde ai atâta energie. Îmi pare imposibil, fizic vorbind.

– Putem dormi, s-a oferit el, iar eu am înghețat.

– Vrei să dormi aici? l-am întrebat încet.

Alexander s-a încruntat și mi-a îndepărtat o șuviță de pe obraz.

– Nu este OK?

Era mai mult decât OK. În pieptul meu au explodat zeci de artificii. Nu puteam însă risca să-mi arăt bucuria, de teamă să nu-l îndepărtiez iar. Era un lucru atât de... *normal*, că nu știam cum să reacționez.

– Sigur că este OK.

Alexander m-a tras lângă el și m-a cuibărit la pieptul lui. Buzele lui se jucau cu urechea mea, un semn de afecțiune tăcută care spunea mai multe decât ar fi putut-o face orice cuvânt. Eram copleșită de un amestec de emoții, ochii mi se umpleau de lacrimi, pentru ca în clipa următoare să mă străduiesc să nu izbucnesc în râs. Cum de ajunseserăm aici? Nu aveam nici cea mai mică idee. Tot ce știam era că doream să stau în brațele lui. Indiferent de preț.

– Alexander, i-am rostit încet numele, știind că pășeam pe un teren periculos. Mai devreme, când ai spus că nu vrei să-mi faci rău...

A rămas nemișcat, așteptând ca eu să caut cuvintele potrivite.

– Am avut motivele mele să refuz, înainte, am spus într-un final. Dar...

– Nu mai este nimic de spus, Clara. Nu-mi datorezi explicații, mi-a zis pe un ton măsurat. Nu am nevoie de ele.

Știam însă că mințea. Îi citeam în ochi dorința de a mă domina. Simțeam cum se lupta cu nevoia de a-mi controla trupul când făceam sex.

- De ce ai nevoie, atunci?

- De tine, mi-a răspuns un moment mai târziu. Dormi, păpușă! Doar de tine am nevoie.

Capitolul 17

Strigătele lui m-au trezit din somn, ca o alarmă de incendiu. Am aprins veioza și l-am văzut încolăcit ca o minge, strângând la piept o pernă, atât de tare, că articulațiile pumnului i se albiseră. L-am privit îngrozită, încercând să mă hotărăsc ce aveam de făcut. Știam că nu trebuie să trezești un somnambul, dar el avea clar un coșmar, și nu aveam cum să-i ignor strigătele de durere.

Prima mea greșeală a fost să-i pun mâna pe umăr. A reacționat violent, trăgându-mi un cot în plex și lăsându-mă fără aer. Mi-am coborât picioarele din pat și am încercat să mă ridic. Aceasta a fost a doua greșeală. Am căzut pe podea cu un zgomot surd, încă încercând să trag aer în piept.

– Trezește-te, Alexander! am strigat de îndată ce am putut respira normal.

M-am ridicat din nou, fără să știu ce să fac. Am înșfăcat o pernă și l-am lovit cu ea, nedorind să mai risc să mă lovească. Simțeam deja cum se forma o vânătăie acolo unde încasasem lovitura. Mișcarea nu a funcționat, așa că am aprins lumina din tavan și m-am întrebat dacă să-l stropesc cu apă rece sau să mai aștept. Din fericire, lumina l-a făcut să deschidă ochii.

Gâfâind, m-a privit cu ochii mari.

– Clara?

Numele meu era ca o rugămintă. A clipit, dezorientat.

M-am dat un pas înapoi și mi-am frecat locul unde mă lovise. Fusese doar un accident, știam asta, dar am păstrat distanța. Nu-mi

era propriu-zis teamă de el. Ci mai degrabă eram uimită să fiu trezită într-un mod atât de violent.

– Dumnezeu! a spus el. Ce-am făcut?

A sărit în picioare într-o clipă și s-a îndreptat spre mine, dar eu m-am tras înapoi. Alexander s-a oprit, dându-și seama că se întâmplase ceva.

– Te-am lovit, a spus sec.

Nu a așteptat să-i confirm. A străbătut camera și și-a luat pantalonii. I-a tras pe el și a întins mâna după pantofi. Am deschis gura, căutând cuvintele cu care să-l rog să rămână, dar fără să le găsesc. Nu intenționase să mă lovească, dar totuși se întâmplase.

– Îmi pare rău, a spus el cu glas stins. Te-am avertizat. Îmi pare foarte, foarte rău.

M-am cufundat în tristețea din ochii lui și, abia când a ajuns la ușă, mi-am recăpătat vocea.

– Ce visai? l-am întrebat încet.

Alexander s-a întors spre mine și a clătinat din cap.

– Nu te pot împovăra cu demonii mei, Clara.

– Ai putea să-i lași în seama mea o vreme.

Am făcut un pas spre el, încet, să nu-l determin să se îndepărteze. Demonii lui nu mă speriau. Nu când alternativa era să îl pierd.

– Sunt prea urâți pentru tine. Ești frumoasă, pură...

– Sunt departe de a fi pură, am glumit eu, dar tensiunea dintre noi nu s-a destrămat, iar el nu a râs.

Și-a încheștat mâna în jurul gâtului meu, ținându-mă pe loc. Ochii lui mă ardeau.

– Tu ești frumoasa mea, Clara. De aceea vreau să te protejez de lume. De aceea vreau să te protejez de mine.

Mi-au dat lacrimile și, deși am încercat să le alung, mi s-au rostogolit fierbinți pe obraji.

– Mi-ai spus cândva că vrei să mă auzi implorându-te.

Alexander a gemut și a clătinat din cap, eliberându-mi gâtul.

– Nu. Nu așa.

– Te rog, am șoptit. Te rog, X!

– Vrei să-ți spun că visez doar metal contorsionat și flăcări? Că mă trezesc ținând în brațe o pernă pentru că visez că protejez trupul surorii mele? m-a întrebat el. Și că, de fiecare dată când mă trezesc, nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat peste noapte? Nu-ți pot spune nimic, pentru că nu știu nimic!

Gândurile îmi scăpaseră de sub control; încercam să înțeleg tot ce-mi spunea. Știam despre accident, toată lumea știa. Dar se întâmplase cu ani în urmă.

– Ai vorbit cu cineva?

– Nu am de gând să vorbesc cu un nenorocit de psiholog! Sora mea ar fi trăit dacă nu aș fi fost eu. Punct.

– Nu este vina ta. M-am pus în ușa, să nu-l las să treacă. A fost un accident, toată lumea știe asta.

– Lumea știe ce i s-a spus. Nu fi proastă, Clara!

Remarca, însoțită de răceala din ochii lui, m-a usturat ca o palmă peste față. Am clătinat din cap, încercând să mă stăpânesc, și mi-am încrucișat brațele la piept.

– Nu ești prima persoană care a avut un accident de mașină.

– A fost ceva mai mult decât un accident de mașină.

Vorbea încet, dar duritatea din acele cuvinte m-a descumpănit.

Mărturisirea lui mă șocase. Ce voia să spună cu asta? De fiecare dată când credeam că am făcut un pas înainte, ceva ne trăgea înapoi. Ne învârteam amândoi în jurul problemelor în loc să mergem mai departe. Am înțeles însă că, de fapt, nici nu conta. Percepția lui Alexander despre ce se întâmplase în noaptea aceea, ce se întâmplase cu adevărat... nimic din toate astea nu conta. Trebuia să meargă înainte, iar eu trebuia să-l ajut.

I-am întins mâna.

– Hai înapoi în pat!

Alexander a strâns din ochi și a clătinat din cap.

– Nu ești în siguranță în preajma mea.

– Doar când sunt cu tine sunt în siguranță, am murmurat.

– Viața mea este periculoasă, m-a prevenit el. Și-a trecut mâna prin părul răvășit după somn. *Eu* sunt periculos.

M-am apropiat de el, ridicând capul ca să-l pot privi în ochii întunecați.

– Iar eu nu mă frâng așa ușor.

Alexander m-a luat de mână și m-a tras spre el, înconjurându-mi din nou gâtul cu palma.

– Ești fragilă, Clara. Delicată. Dacă viața mea nu te va frânge, lucrurile pe care vreau să ți le fac vor reuși asta.

Am înghițit în sec, dar m-am străduit să-i susțin privirea.

– Nu mă sperie gândul de a fi cu tine, X. Mă sperie însă că m-ai putea îndepărta.

A gemut și s-a izbit de mine cu atâta forță, încât am simțit un gust metalic atunci când limbile ni s-au întâlnit, lacome. Și-a încheștat mâinile în jurul încheieturilor mele și mi le-a dus la spate, arătându-și dorința de a mă poseda. M-am lipit de el, supusă voinței lui dominatoare, iar el m-a luat pe sus și m-a dus în pat.

Alexander m-a pătruns fără să scoată un cuvânt, iar eu am gemut când penisul lui întărit mi-a desfăcut sexul cu brutalitate. În atingerea lui nu era urmă de tandrețe. Era copleșit de un instinct primar, iar eu i-am răspuns instinctiv, zgâriindu-l cu unghiile pe spatele acoperit, agățându-mă de el. Șoldurile lui se mișcau sălbatic, pompau neobosit ca un piston.

Și-a susținut greutatea cu o singură mână și cu cealaltă m-a prins de grumaz, forțându-mă să-l privesc.

– Ești a mea, Clara, a spus sporind strânsoarea din jurul gâtului meu. Te revendic. Înțelegi?

Ferocitatea trupului său și greutatea cuvintelor m-au lovit în piept, dar am încuviințat în timp ce lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Eram a lui. Știam asta. Alexander mă stăpânea, iar lacrimile mele erau un amestec curios de bucurie, tristețe și teamă. Focul din ochii lui era tot mai intens, eu plângeam, iar șoldurile lui se mișcau în cercuri, chinuindu-mi trupul și sufletul.

– Acum, îți fac rău, mi-a spus înfundat, așa cum ai dorit. Vrei să mă opresc?

În loc de „da”, un „nu” mi-a scăpat printre buze. Am gemut când el și-a înfipt iar penisul în mine.

– Ți place, deși crezi că nu, a murmurat el. O să termini curând, Clara.

– Nu pot, am suspinat eu.

Nu eram deloc aproape de orgasm. Sexul mă ustura din cauza mișcărilor lui sălbatice, iar tensiunea din trupul meu nu avea nici o legătură cu excitarea.

– Acceptă durerea, mi-a poruncit el. Lasă-te în voia ei!

Mi-a eliberat gâtul din strânsoare și și-a coborât gura pe sânul meu, sugându-mi cu putere sfârcul și înconjurându-l cu limba. Apoi, m-a mușcat, făcându-mă să țip. Degetele lui îmi frământau sânul, sângele pompa spre carnea sensibilă, apoi mi-a mușcat din nou vârful sensibil. Ceva s-a transformat înăuntrul meu, și m-am lăsat în voia chinului dulce. În clipa aceea, durerea s-a transformat în extaz.

M-am arcuit spre el, plângând și țipând în timp ce valuri de plăcere mă invadau, colorând lumea în negru. Nu mai exista nimic în afară de carnea lui peste a mea. De gustul metalic de pe limbă și buze. Nu mai exista decât el. El era lumina mea în întuneric.

M-am prăbușit pe pat cu un oftat și mi-am acoperit fața cu palmele, rușinată de excitarea pe care mi-o adusese acea brutalitate.

Alexander și-a încetinit mișcărilor, continuând să descrie cercuri în jurul sexului meu care pulsa. Mi-a învăluit trupul cu al lui, trecându-și brațele pe sub mine și cuibărindu-mă lângă el în timp ce îmi presăra săruturi tandre pe sâni întăriți. S-a răsucit cu grijă pe o parte, atent ca trupurile noastre să nu se despartă, și a continuat să intre și să iasă din mine.

Mi-a îndepărtat palmele de pe față și și-a lipit gura de a mea. Sărutul lui era fierbinte și adânc. Nu s-a grăbit, mi-a desfăcut treptat buzele, până când am oftat. Limbile noastre nu se mai luptau, nici dinții, era doar un sărut languros care se topea în trupul meu.

– Clara?

Mi-a rostit numele cu glas catifelat, aducându-mă aproape de el.

Am deschis ochii plini de lacrimi și i-am întâlnit privirea, descoperind că focul din ei se răcise. În ei nu mai vedeam fantome. Alungaserăm împreună demonii, dar el aproape că mă frânsese.

Și, da, mă simțeam mai vie ca niciodată. Pielea mea cânta, amintindu-și agonia și extazul. Sentimentele m-au copleșit, și i-am dus brațele la piept, acoperindu-i inima cu palma mea. Bătea regulat, acum că dorințele primare erau în sfârșit satisfăcute. I-am numărat bătăile până ce amândouă inimile au început să bată la unison.

Alexander îmi umplea încă sexul, dar durerea și chinul dispăru-seră. În ciuda a tot ce se întâmplase între noi, nu atinsese orgasmul. I-am căutat privirea, speriată că făcusem ceva greșit.

– Plăcerea ta este și a mea, mi-a șoptit. O să mă împing în trupul tău până când aproape va ceda, dar nu-ți voi face niciodată rău.

Era adevărat. Durerea dispăruse din corpul meu, fiind înlocuită de un extaz persistent, dureros.

– Dar eu te pot frânge? am murmurat, mângâindu-i obrazul.

A oftat și a clătinat din cap.

– Sunt deja distrus.

– Înseamnă că te pot repara.

Degetele îmi tremurau când au ajuns la tivul tricoului. Alexander a continuat să mă privească intens când le-am strecurat sub țesătură și le-am trecut peste abdomenul pe care îl ținuse ascuns de mine. S-a încordat, dar penisul lui continua să pulseze în mine.

Un scâncet aspru i-a scăpat de pe buze când l-am atins, dar nu s-a ferit și nici nu m-a oprit. I-am apăsat precaut mâna pe abdomenul încordat, apoi am început să îl mângâi mai sus.

Alexander a inspirat cu putere.

– Nu.

În cuvântul lui nu era furie, ci doar teamă și încă ceva ce ținea ascuns. Am închis ochii, rupând contactul vizual cu el, ca să pot gândi clar. Și am conștientizat ce anume ascundea.

Dorință.

Am deschis ochii și l-am privit cu atenție. Înțelesesem, într-un final. Am spus șoptit:

– Revendic acest trup. Ești al meu, Alexander. În întregime.

În timp ce vorbeam, degetele mele urcau, trecându-i peste coaste, ca să-i simt cicatricile care marcaseră acest trup perfect. M-am oprit, dar nu mi-am retras mâna, deși l-am simțit cutremurându-se.

Am început să-mi rotesc ușor șoldurile în jurul penisului lui. Deveneam tot mai îndrăzneată, exploram o parte din el pe care o ținuse ascunsă prea mult timp. A început să respire mai rapid și și-a îngropat capul în sânii mei, ținându-mi mâinile prizoniere la pieptul lui. M-a cuprins de fese, și dorința i-a învins rușinea. S-a avântat în mine, iar penisul lui a erupt și m-a umplut cu sămânța lui. Senzația m-a copleșit, sfărâmându-mă în mii de bucăți atunci când am simțit lacrimi reci și sărate pe sâni.

Capitolul 18

Când zorii s-au ivit prin ferestre, m-am trezit speriată. Ce uitasem? Mi-am dat imediat seama – Alexander era în patul meu. Încă dormea, respirând ușor, iar pleoapele i s-au mișcat ușor când și-a schimbat poziția și s-a întors pe o parte. Mi-am mușcat buza și l-am mângâiat pe obraz cu vârful unui deget. Noaptea trecută își dăduse jos masca pe care o purta zi de zi și îmi arătase monstrul din spatele ei, dar eu nu-l văzusem decât pe el. Alexander era frumos, dar frânt. Era sexy, dar stricat. Și, deși își dezvăluisese o parte din el în fața mea, știam că abia dacă zgâriasem suprafața întunericului din el.

Înainte de această noapți, nu știusem dacă să încerc să-i dezleg misterul sau să fug cât mă țineau puterile de senzualitatea lui brutală. Acum, nu mai aveam de ales. Nu numai pentru că văzusem dincolo de fațadă, ci și pentru că el mă forțase să privesc dincolo de a mea. Ceea ce-mi arătase el ar fi trebuit să mă îngrozească, dar mă făcuse doar să-mi doresc și mai mult.

Am coborât din pat și am străbătut camera în picioarele goale, ca să nu-l trezesc. Era liniștit acum, dar știam că demonii îl așteptau, atunci când avea să se trezească.

Belle era în bucătărie, în pantaloni scurți de pijama. Spărgea ouă într-o tigaie. Arăta minunat, chiar și cu părul strâns neglijent în creștet și nemachiată. După ce noapte grea avusesem, nici nu îndrăzneam să mă privesc în oglindă.

– Mi-am făcut griji când am văzut că ai plecat devreme de la bal, mi-a spus trimițându-mi o bezea. Dar, când am ajuns acasă, mi-am dat seama că nu ai plecat singură.

Obrajii mi-au luat foc. M-am întins spre bufet să iau un pahar. Fusesem într-atât de absorbită de Alexander, că nu mă gândisem că ea ar putea fi acasă. Clădirea supraviețuise unui război, deci puteam spera să aibă pereți groși. Am răsucit robinetul și am umplut paharul cu apă, dorindu-mi ca acel gest nonșalant să-mi ascundă jena.

– Iei și anticoncepționale, nu-i așa? m-a întrebat Belle. Judecând după sunetele care veneau din dormitorul tău, sigur ai nevoie.

– Ești amuzantă, i-am răspuns, iar obrajii mi s-au îmbujorat și mai tare.

– Crezi că nu știu? Și să vezi ce glume mai fac, după ce m-ai ținut trează toată noaptea cu gemetele tale.

A scos ouăle dintr-o tigaie și le-a pus pe o farfurie.

Am oftat.

– Abia aștept.

– O să vezi, sunt ultimul răcnet, mi-a spus și mi-a făcut cu ochiul. Stai așa, de fapt, partea cu răcnetele a fost a ta. Haide, dă-mi fasolea!

Am împins bolul spre ea, și a pus câteva linguri lângă ouă.

– Mulțumesc, i-am spus. Sunt moartă de foame.

Belle m-a muștrat cu o mișcare din deget și și-a arcuit sugestiv o sprânceană.

– Sunt convinsă, dar ouăle acestea nu sunt pentru tine. Îți fac și ție imediat. Crezi sau nu, dar nu numai tu ai avut parte de acțiune azi-noapte.

Mi-am dus imediat mâna la decolteul maioului subțire.

– E Philip aici?

– Da, l-am lăsat în pat.

– Strigătele de azi-noapte nu veneau neapărat doar de la mine, să înțeleg, am necăjit-o eu.

– Cu Philip nu e tocmai ca și cum te-ai da într-un roller coaster, a spus Belle, adăugând imediat: Nu că m-aș plânge.

Acum, era și ea îmbujorată. I-am zâmbit.

– Hei, nu te judecă nimeni.

Dacă toți bărbații ar fi făcut sex ca Alexander, nimeni nu s-ar mai fi dat jos din pat. Societatea nu-și permitea atâta virilitate în pachetul standard.

– La naiba, am uitat de cârnați. Belle a aruncat câțiva într-o altă tigaie și a început să-i învârtă. Nu ai avut timp nici măcar să-ți iei rămas-bun de la mine, atât erai de grăbită să-i smulgi hainele de pe el, nu?

Am ezitat, căci nu știam cât de multe să-i povestesc lui Belle. Pe de o parte, era prietena mea cea mai bună. Pe de altă parte, nu-mi era deloc ușor să-i vorbesc despre complexitatea relației mele cu Alexander. Să încerc în continuare să ascund ce mi se întâmpla era pe departe cel mai nesănătos lucru la care mă puteam gândi, așa că aveam nevoie de o confidentă.

– Am plecat singură, de fapt.

– Am bănuir, a recunoscut Belle. M-am întâlnit cu Alexander, care te căuta. Părea îngrijorat, deși bărbatul acesta e greu de citit. Ce s-a întâmplat?

„Mie-mi spui?” Abia începeam să-l înțeleg. Dar plecarea mea bruscă de aseară nu avusese aproape deloc legătură cu el. Stomacul mi s-a strâns când mi-am amintit cum fusesem tratată de prietenii și de rudele lui.

– Nu știu. Acum, mi se pare o prostie. Să spunem doar că mi-am întâlnit cu rudele lui și că nu au fost prea amabile.

– Ca să vezi! a spus sec Belle. Familia regală e o adunătură de nemernici. Și blonda aceea – cum o cheamă?

Aș fi vrut să-i fi uitat numele. Dacă era cineva la care nu doream să mă gândesc, acea persoană era Pepper. Cum poate o ființă atât de frumoasă să fie, de fapt, atât de urâtă? Știam însă răspunsul. Pepper ar fi putut avea orice bărbat, dar îl voia pe al meu.

– Pepper Lockwood, am spus și am oftat.

– E cea din ziare, nu-i așa?

– Exact. Bănuiesc că faptul că e și mai frumoasă în realitate nu a ajutat prea mult, mi-a spus Belle luându-mă pe după umeri. Pare o scorpie.

– Așa și este.

I-am povestit lui Belle cum, după atitudinea prietenoasă atunci când fuseserăm prezentate, își arătase adevărata față. Ochii lui Belle se strângeau pe măsură ce vorbeam. Până să termin, se transformaseră în două fante.

– Scorpie cu „S” mare, a spus Belle.

– Iar tu ți-ai dat imediat seama, i-am răspuns, amintindu-i că mă avertizase din priviri cu o seară în urmă.

A ridicat din umeri cu modestie.

– Speram să mă înșel.

– Ai avut dreptate, am recunoscut eu. Cel mai rău este că nu-i pot zice lui Alexander ce mi-a spus sau cum s-a purtat.

– E greu de văzut cum este cu adevărat. Joacă foarte bine.

– Neața! a spus Philip pe când intra în bucătărie.

Ne-am speriat, și eu, și Belle, iar ea i-a adresat logodnicului o privire muștrătoare. Știam prea bine de ce tresărisem așa. La fel de bine putea fi Alexander cel care să fi intrat.

– Mă bucur să te văd, Clara, a spus Philip, părând să nu-și fi dat seama de reacția noastră. A luat ibricul de pe foc și și-a turnat niște apă clocotită, pentru ceaiul de dimineață. Nu am avut ocazia să te salut aseară, dar am auzit că arătai minunat.

– Și nu ai auzit numai asta, a spus Belle în timp ce-i întindea farfuria plină cu vârf.

S-a încruntat la ea. Nu părea să guste gluma lui Belle.

– Ți mulțumesc, a spus bățos.

– Cu plăcere! A ridicat din umeri, de parcă nu ar fi fost mare lucru, dar am văzut-o zâmbind când s-a întors cu spatele. Unii se îndoiau de calitățile ei de soție, dar pregătirea unui mic dejun dovedea contrariul. Să-i pregătesc și lui Alexander o farfurie?

Am ezitat, neștiind dacă era mai indicat să încerc să-l fac să se simtă bine-venit sau să-l las să doarmă. În plus, îmi era destul de greu să mi-l imaginez așezat la masă, duminica, luând micul dejun. Era ceva mult prea normal.

– Alexander este aici? a întrebat Philip, abandonându-și furculița și cuțitul ca să se uite la noi cu ochii mari.

– Cine ai crezut că scotea zgomotele alea azi-noapte? l-a întrebat Belle.

– Vreun vecin, a răspuns Philip.

I-am surprins privirea înainte de a se întoarce la farfuria lui – în ea se citea dezgust, dar și milă. Nu fusesem vreun mare fan al lui Sir Philip Abernathy, dar asta fusese ultima picătură. Nu avea nici un drept să mă privească așa.

– Ignoră-l, mi-a șoptit Belle. A ridicat apoi vocea și a întrebat: Ce-i place lui Alexander să mănânce?

Nu eram prea sigură. Îl văzusem mâncând un burger, dar nu știam cum îi plăcea să fie pregătite ouăle sau dacă prefera cafea ori ceai la micul dejun. Acestea erau lucrurile pe care ar fi trebuit să le știi despre un tip *înainte* să te culci cu el. Cu Daniel așa fusese.

– Ceai. Fără lapte, a spus Alexander, făcându-și simțită prezența. Era îmbrăcat în tricou și cu pantalonii de la frac, dar în picioarele goale. Aș fi vrut să-i smulg hainele de pe el și să-l duc înapoi în pat, acolo unde totul avea sens între noi. Iar la micul dejun, orice, a adăugat. Mor de foame. Noaptea trecută mi-a făcut poftă de mâncare.

Alexander mi-a aruncat un zâmbet care-mi spunea că nu tânjea numai după mâncare. Dacă nu era mai atent, bietul de Philip avea să și mănânce liniștit ouăle în timp ce eu îl călăream pe Alexander chiar acolo, pe blatul din bucătărie.

Mă așteptam la un comentariu din partea lui Belle, dar acesta nu a venit. M-am întors spre ea și am surprins-o privindu-l pe Alexander cu o expresie visătoare.

– Îți pregătesc imediat, am spus eu, smulgându-i farfuria din mână și umplând-o înainte ca ea să apuce măcar să se întoarcă.

Alexander s-a așezat pe un scaun de bar, lângă Philip. Nici unul nu a scos vreun cuvânt. Avusesem impresia că se cunoșteau, dar, dacă era așa, nu erau în relații prea prietenoase. Gândul m-a purtat în dormitor. Îmi doream să fi fost acolo, cu Alexander, în loc să asist la acel război rece.

Belle mi-a întins o ceașcă de ceai și a ridicat din umeri, ca și cum ar fi spus „Ce putem face?”

– Tu ce vrei, Clara?

– Nimic, mulțumesc!

Nu avea cum să fi pregătit mâncare suficientă pentru patru persoane.

– Nu se poate. Ce vrei? a repetat.

– Niște ouă și pâine prăjită, cred.

Nu avea nici un rost să o refuz. Avea să-mi bage mâncarea pe gât într-un fel sau altul.

Belle s-a uitat în fugă spre bar și m-a întrebat din priviri „Ce mai e acum?” M-am încruntat. Philip era genul de bărbat care dezaproba adesea oamenii și felul în care își petreceau timpul liber. Dacă ar fi fost să ghicesc, nu vedea cu ochi buni trecutul lui Alexander, iar dacă citeai doar jumătate dintre articolele din tabloide, nici nu-l puteai condamna. Numai că el nu-l cunoștea. Erau rude de foarte departe, dar asta nu însemna că erau o familie.

– Ce planuri ai pentru azi? m-a întrebat Belle, dornică să destrame tensiunea din aer.

– Nu prea știu, i-am răspuns.

– Hai să mergem la cumpărături!

M-am uitat spre Alexander fără să vreau, ca și cum îl întrebam dacă era în regulă. De îndată ce mi-am dat seama de ceea ce făceam, mi-am ferit privirea. Nu-mi făcusem planuri cu Alexander, ceea ce însemna că eram liberă.

Alexander mi-a surprins privirea și a spus:

– Am de rezolvat o chestiune de familie, și sunt sigur că tata va avea nevoie de câteva ore de explicații din partea mea pentru faptul că am plecat aseară.

I-am spus din priviri „Îmi pare rău”, dar el a clătinat din cap și mi-a zâmbit încurajator.

– Putem să mergem, atunci! Belle a aplaudat, încântată. S-a deschis un boutique nou în Notting Hill.

– Sâmbăta, Notting Hill e o adevărată casă de nebuni, a comentat Philip, dar l-am ignorat amândouă.

– Trebuie să fac duș, apoi putem pleca, i-am promis eu. Ești sigur că nu vrei să vii?

- Mi-ar face plăcere, dar mă cheamă datoria, a zis Alexander cu tristețe.

Lângă el, Philip a pufnit.

- Ce ți se pare atât de amuzant? a întrebat Alexander.

- Ideea că tu ți-ai face datoria, a spus Philip.

- Philip! a protestat Belle, dar era prea târziu.

- Am luptat în Afganistan și în Irak timp de șapte ani, a spus Alexander pe un ton grav, care emana dispreț. Știu mai multe despre a-ți face datoria decât marea majoritate a englezilor.

- Dar cum rămâne cu onoarea? a întrebat Philip. Ai reușit să o găsești pe acolo? Sau e prea târziu pentru asta?

Belle era la fel de șocată ca mine, dar nici una din noi nu a vorbit. L-am privit pe Alexander ridicându-se și năpustindu-se în dormitorul meu, de unde a apărut o clipă mai târziu, cu pantofii și hainele în mână.

- Nu trebuie să pleci, i-am spus.

- Am lucruri de rezolvat, mi-a răspuns și a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre ușă.

S-a întors însă din prag și mi-a cuprins talia, lipindu-se posesiv de mine, într-o demonstrație care nu-mi era menită. Voia ca Philip să vadă că eram a lui. Știam că ar fi trebuit să-l opresc, dar mă topisem deja în îmbrățișarea lui. Când s-a desprins, mi-a trecut un deget peste buze și mi-a zâmbit cu amărăciune.

- Să te distrezi azi!

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap, încercând să par veselă.

- Așa voi face. Notting Hill este locul meu preferat din Londra.

Alexander s-a oprit de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar apoi doar a deschis ușa.

- Ne vedem curând, păpușă!

Nu era nici pe departe acel rămas-bun pe care îl sperasem. După ce telefonul îi fusese urmărit și după dezastrul din această dimineață, nu aveam nici cea mai mică idee când urma să fie acel „curând”. Un fior rece mi-a trecut pe șira spinării când am înțeles că era posibil

să nu-l mai văd niciodată. Nu vorbiserăm despre ce se petrecuse în pat acea noapte. Oare lucrurile scăpaseră de sub control?

Belle a apărut lângă mine pe când închideam ușa. Mi-a șoptit:
– Va fi bine.

O parte din mine ar fi vrut să se întoarcă și să țipe la ea pentru ce spusese Philip, dar nu era vina ei. Față de Philip însă nu mă simțeam la fel de îngăduitoare

După ce am făcut duș și mi-am prins părul, eram nerăbdătoare să ies din casă și să fac lucruri normale. Doar pentru că nu făcusem din shopping o carieră, ca mama, nu însemna că nu-i apreciam abilitatea de a mă distra. Acum, aveam nevoie de ceva care să-mi ocupe mintea și, mai mult decât atât, aveam nevoie să petrec un timp cu Belle. Aveam nevoie ca ea să mă facă să râd. Să-mi abată atenția de la rahatul în care eram.

– Ești gata? am strigat, bătându-i la ușă.

– Cinci minute!

M-am prăbușit pe canapea și am luat o revistă de-a ei. În timp ce o răsfoiam, am simțit că ar fi trebuit să iau notițe. Nu eram obișnuită să mă îmbrac după ultima modă, dar acum, că aveam o slujbă adevărată, nu puteam purta doar blugi și tricouri.

Philip a apărut de după colț, fluierând, dar melodia i-a murit pe buze când m-a văzut. Presupusesem că plecase imediat, dar se părea că n-o făcuse. M-am ridicat și m-am îndreptat spre camera mea.

– Așteaptă, Clara! mi-a strigat.

M-am oprit, dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam explica. Am încrucișat brațele la piept și am așteptat. Nimic din ce-mi putea spune nu avea să repare ce-i zisese lui Alexander.

– Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat, a început el. Dar trebuie să înțelegi că eu am crescut în preajma lui Alexander.

– Asta da, scuză! am spus eu.

– Dă-mi voie să-ți explic, a continuat el, ignorându-mi sarcasmul. Alexander nu este cel pe care-l crezi. Este un suflet întunecat, cu secrete.

– Lasă-mă să ghicesc: Și tu i le cunoști?

Știam deja că Alexander avea o parte întunecată. Nu numai că o văzusem, dar o și experimentasem.

– Nu. Am auzit zvonurile. Cele care se răspândesc la evenimentele oficiale.

– Nu te-a învățat mama ta să nu crezi tot ce auzi?

– Probabil a făcut asta, a spus Philip. Dar m-a învățat și să fiu atent în cine mă încred. Îi cred pe cei care mi-au povestit despre Alexander și despre ce le face el femeilor. Cum le folosește. Cât de straniu poate deveni când rămâne singur cu ele. S-a apropiat cu un pas. Dă-mi voie să te întreb, Clara: Tu ai încredere în Alexander?

Nu-mi spusese nici o noutate, dar chestiunea încrederii era o altă poveste. M-am gândit o clipă la asta, apoi mi-am amintit chipul lui Alexander atunci când mi se dezvăluise noaptea trecută și echilibrul fragil de care dăduse dovadă când îi oferisem trupul meu în orice fel voia. Și răspunsul a venit imediat.

– Da, am încredere în el.

– Sper să mă înșel, de dragul tău, mi-a spus Philip. Ai grijă, Clara!

A dispărut înapoi în camera lui Belle, lăsându-mă să mă întreb dacă eram zdravănă la cap. Oare Philip vedea ceea ce eu nu reușeam să văd? Ignoram adevărul din cauză că-l doream sau... Am clătinat din cap. Alternativa era mult mai rea. M-am forțat să zâmbesc în clipa când Belle a apărut în cadrul ușii.

– Ești gata? m-a întrebat ea.

Mi-am luat geanta și am strâns din dinți.

– Absolut!

Weekendul a trecut fără să primesc vreun semn de la Alexander, așa că îndoiala a început să încolțească în mine. Își încălcase regulile și-mi dezvăluise o parte din el pe care jurase să o țină ascunsă, dar eu continuasem să-l forțez.

Gândul acesta nu mi-a dat pace nici luni când am ajuns la birou. Venisem intenționat mai devreme, ca să evit mulțimea de capete întoarse. Din fericire, cei câțiva oameni care ajunseseră înaintea mea au murmurat doar câte un salut somnoros când am trecut pe lângă ei.

Când am ajuns la birou, răspunsul pe care îl așteptam era deja acolo. Sub forma unui alt bilet scris de mână, trimis printr-un curier. L-am întors, iar inima mi-a bătut cu putere când mi-am trecut degetele peste sigiliul de ceară. L-am deschis și am citit:

Păpușă,

Îți doresc să ai o săptămână mai puțin dramatică la serviciu. Sunt prins cu chestiuni de familie, dar ne vom revedea curând.

X

Aș fi preferat să fie prins cu mine. Am dus biletul la piept, apoi m-am uitat în jur, să mă asigur că nu mă văzuse nimeni. Mă emoționa gândul că acele cuvinte erau doar pentru ochii mei. L-am pus în sertar, dar apoi m-am răzgândit și l-am îndesat în geantă. Nu eram convinsă că puteam avea încredere în oamenii aceia. Nu și atunci când era vorba despre informații intime legate de Alexander, care valorau o avere.

Capul creț al lui Bennett s-a ivit de după colț. Ochii îi străluceau de curiozitate.

– Ai avut o livrare azi-dimineață.

– Da, l-am primit. Mulțumesc!

Era mai bine să lăsăm lucrurile așa, chiar dacă noul meu șef era cumsecade.

– Și te-am văzut în weekend la *Entertainment Today*, a continuat el. Te-ai simțit asemenea Cenușăresei?

„Da“, mi-am spus, „mai ales la partea în care fuge de la bal“. Nu i-am spus asta, ci am ridicat din umeri.

– Am ajuns acasă cu ambii pantofi, deci nu, din păcate.

– Bine, nu-mi dezvălui toate detaliile sordide. Bennett și-a dus o mână la piept. Sunt rănit, să știi.

Am dat ochii peste cap și am luat un carnețel.

– Nu trebuia să ne pregătim pentru ședință?

– Ba da. Editorul lui Isaac Blue a confirmat întâlnirea de joia viitoare.

În câteva secunde, a trecut la atitudinea profesională și nu a mai pomenit nimic legat de viața mea personală. Am purtat o discuție lungă, făcând strategii pentru noua campanie și desemnând responsabilități pentru prezentare. Când Bennett s-a ridicat, era deja amiază.

– Ar trebui să comand ceva de mâncare, a spus el, uitându-se la ceas. Le-am promis fetelor că nu lucrez weekendul acesta, drept pentru care căsuța mea de e-mail e plină.

– Eu voiam să merg să-mi cumpăr ceva și să mănânc aici, la birou. Ți iau ceva? l-am întrebat.

Fața i s-a luminat de un zâmbet.

– Ești o sfântă, Clara. Chiar la colț este un restaurant care face un curry fantastic, dar e foarte aglomerat la prânz. Poate ar fi bine să comanzi online.

Am găsit site-ul localului și am plasat comanda. Mi-am pus geanta pe umăr și am ieșit, dornică să scap de la birou.

Londra zumzăia de energia unei zile de luni. Toată lumea se pregătea pentru săptămâna care abia începuse. Temperatura crescuse, umiditatea, la fel, anunțând sosirea verii. Mi-am ridicat părul de pe ceafă, am îndepărtat câteva șuvițe transpirate de pe obraji și l-am prins într-un coc rapid, franțuzesc. În ciuda căldurii, îmi plăcea să simt soarele scaldându-mi pielea. Luna mai fusese ploioasă. Eram pregătită pentru schimbarea anotimpului.

Dinspre bucătărie venea o aromă puternică de coriandru. Stomacul mi-a chiorăit cât timp am așteptat să fie gata comanda. Douăzeci de minute mai târziu, mă întorceam la birou, cu două sacoșe pline cu pui *tandoori*, orez și supă de linte. Am traversat strada ca să evit valul de oameni ieșind de la metrou și atunci l-am văzut.

Chipul meu, privindu-mă fix de pe coperta unei reviste. Mai precis, chipul meu la 15 ani.

Înfometată după dragostea lui: secretul devastator al lui Bishop.

Trecutul pe care mă străduisem atât să-l uit se revărsa acum pe fiecare copertă, în tot standul de ziare.

Capitolul 19

Ziua a devenit doar o listă cu treburile pe care le aveam de făcut. În general, oamenilor obișnuiți nu trebuia să li se amintească să se întoarcă la birou, să-și verifice e-mailul sau să bea apă, dar, la fel de bine, oamenii obișnuiți nu apăreau pe copertele revistelor. Știam câteva chestii terapeutice pe care le învățasem la ședințele de consiliere și pe multe dintre ele nu le mai folosisem de ani buni. Dar azi le-am folosit pe toate. Am alungat orice influență negativă, ceea ce a însemnat să-mi deconectez computerul și să trec telefonul pe silențios. Am luat prânzul cu Bennett, care nu avea habar ce se întâmplase. M-am concentrat asupra chestiunilor importante pe care trebuia să le rezolv. Și mai presus de toate am încercat să fiu blândă cu mine.

Asta s-a dovedit a fi cel mai greu. Așa a fost dintotdeauna. Parcursesem un drum lung de când aveam 15 ani, dar știam cât de ușor pot aluneca spre distrugere. Lucrul pe care nimeni nu-l înțelegea era că a nu mânca nu era întotdeauna o alegere. Chiar și acum, când eram stresată, uitam uneori. Devenea ceva mai puțin important decât ce aveam de făcut. Și a avea un trup care nu recunoștea nevoia de mâncare era cu totul altceva.

Iar acum, în ciuda strădaniilor mele de a alunga gândurile negative, asta devenise o știre. De fapt, nu era o știre, ci o acuzație. Titlurile, fotografiile vechi – toate mă acuzau. Pe nimeni nu interesa adevărata poveste. Voiau doar să-și vândă revistele, chiar dacă asta mă distrugea. Alexander trăise cu asta întreaga viață, dar pentru mine era ceva nou. Clădirea în care locuiam devenise un loc

fierbinte pentru paparazzi. Viața mea sexuală era discutată pe bloguri de scandal. Ar fi trebuit să știu că nu avea să treacă mult până să sape mai adânc. Acum, trecutul meu fusese readus la suprafață în numele divertismentului, și, dacă mă mai gândeam mult la asta, aveam să cedez nervos.

Până la sfârșitul zilei, muncisem cât pentru mai multe zile. Prezentarea Isaac Blue era gata pentru a fi aprobată de Bennett, și începusem să lucrez la newsletterul unei noi companii. Dar, deși eram cât se poate de ocupată cu redactări și corecturi, în adâncul ei, mintea mea era torturată. De data aceasta, nu puteam ignora totul, pentru că aveam să-mi amintesc de îndată ce păraseam biroul.

Bennett a ciocănit în peretele separeului meu și a băgat capul înăuntru.

– Hei, ești bine?

– Da, sunt bine. M-am străduit să-i zâmbesc. De fapt, am terminat prezentarea Isaac Blue.

– Și graficele? a întrebat surprins Bennett.

– Tocmai ce ți le-am trimis.

Bennett a fluturat pumnul prin aer, arătând pentru o clipă ca atunci când era copil. Gestul de băiețel m-a făcut să-l plac și mai tare.

– Chiar nu știu cum reușești.

– Lucrez acum la newsletter, am continuat eu. Credeam că...

– Clara, m-a oprit Bennett, cred că ești obsedată de muncă chiar mai mult decât mine. E trecut de 17.30.

– Nu!

Am sărit de pe scaun și am verificat ceasul de pe desktop. Pulsul mi s-a accelerat când am văzut că avea dreptate.

– E timpul să pleci acasă. Sau te duci la vreun bal elegant și în seara asta?

Știam că glumise, așa că m-am forțat să râd.

– Termin ce am început și plec.

– OK. Ne vedem mâine! Bennett a făcut o pauză. Vrei să te conduc?

I-am făcut semn să plece, străduindu-mă să nu par tulburată și să-mi ascund tremurul mâinilor.

– Du-te acasă, la fete! Plec și eu în cinci minute, promit!

Am mai rămas cincisprezece minute, dar nu mai puteam trage de timp. Am urcat în lift, și panica a pus stăpânire pe mine. Dacă nu reușeam să trec de ei? Dacă reporterii mă urmăreau până acasă? Mi-am spus că-mi făceam griji degeaba, dar, când am ajuns la parter, toate ipotezele se transformaseră în chestii mai periculoase. Ce avea să spună mama? Aș putea să-mi pierd slujba?

Ce credea Alexander?

Nu aveam nici o îndoială că aflase. Așa cum nu mă îndoiam că asta însemna sfârșitul. Nu conta că depășisem acele momente, nu conta unde ajunsesem acum, trecutul meu era pentru el o vulnerabilitate. Nu avea nevoie de încă un scandal de presă sau de complicații, iar eu mă dovedeam a fi și una, și alta. După ziua de azi, avea să fie nevoit să o rupă cu mine, iar eu înțelegeam asta. De la prânz încoace, nu mai promisem nici un bilet de la el. Nu apăruse la biroul meu. Alexander începuse deja să se distanțeze de epava numită Clara Bishop. Putea avea orice femeie, de ce să aleagă una discreditată deja?

Am alungat departe acest gând, Dincolo de ușile clădirii aveam să fiu nevoită să-mi înfrunt trecutul. Nu avea sens să mă stresez pentru viitor.

Mai aveam 28 de pași până la ușile batante. L-am numărat pe fiecare, încercând să mă concentrez la ceva banal, dar inima continua să-mi bată cu putere în timp ce tocurile îmi răsunau pe podeaua din marmură. Prin uși răzbătea soarele, și mi-am amintit ceva ce obișnuia să-mi spună terapeutul: de ce să aștepti ca soarele să iasă din nori când poți aprinde lumina?

„Ușor de spus“, m-am gândit pe când ieșeam din clădirea Clarkwell și-mi puneam ochelarii de soare. Am dat nas în nas cu paparazzi care mă așteptau și mi-am dorit să fi putut aprinde lumina. Îmi doream să pot scăpa în întunericul dat de anonimat, dar nu aveam unde să mă ascund. Fotografii m-au înconjurat, făcându-mi fiecare pas tot mai dificil.

„Mai ești și acum sub tratament, Clara?”

„Alexander știe că ești anorexică?”

„Este adevărat că ai fost la consiliere și anul trecut?”

Am închis strâns gura și mi-am croit drum pe trotuar. Un tip scund cam de vârsta mea, cu o șapcă Yankees pe cap, mi-a sărit în față, cu un iPhone în mână.

– Zâmbește, drăguț! Doar nu vrei să apari cu bărbie dublă în fotografie!

Ceva s-a rupt în mine, și m-am năpustit la el. A încercat să se tragă înapoi, dar m-am apropiat de fața lui nebărbierită și am strigat:

– Totul este o glumă pentru voi, nu-i așa? Chiar nu aveți sentimente? Mie mi se pare că ați uitat că sunteți oameni! Haide, spuneți-mi secretele voastre! Împărtășiți-le cu mine! Nu puteți, nu-i așa?

– Am vrut doar o fotografie!

Bărbatul a ridicat brațele în aer. Dar, dacă credea că avea să scape atât de ușor, se înșela amarnic.

– Ești un om de rahat. Asta sunteți cu toții. V-ați gândit măcar o clipă că am și eu sentimente? V-ați întrebat ce poate face așa ceva cuiva care este în recuperare? Sau unor oameni prea speriați ca să ceară ajutor? Mi-am rotit arătătorul prin aer. Acum, nu-mi mai îndreptam furia spre o singură persoană. Sunteți cu toții bolnavi! Asta nu este o știre! Lăsați-mă în pace!

O brunetă cu prea mult ruj și prea puțină conștiință a făcut un pas spre mine, părând că mă compătimea.

– Vrem doar să te ajutăm, Clara.

– Să mă ajutați? Să mă ajutați! Am râs isteric. Nu am nevoie de ajutorul vostru. Nu înțelegeți? N-am nevoie de voi... să mă reparați!

S-a apropiat și mai mult și a întins mâna, ca și cum ar fi vrut să mă bată ușurel pe braț.

– Oprește-te, i-am spus încet. Să nu dea naiba să mă atingi!

Ea s-a întors spre cameramanul din spatele ei.

– Ai înregistrat totul?

Am privit-o uimită cum începea să transmită chiar acolo, în fața mea. Chiar nu aveau pic de rușine. Erau doar niște lipitori.

Am deschis gura să mai spun ceva, când Norris și-a făcut apariția lângă mine.

– Domnișoară Bishop. M-a cuprins protector cu brațul și m-a condus în josul străzii.

Reporterii se izbeau de noi, se înghionteau unul pe altul, continuând să strige întrebări. Mi-am ascuns fața în brațul lui Norris, recunoscătoare că venise. Dar unde era Alexander?

Norris a deschis portiera, și m-am urcat pe bancheta din spate, oftând ușurată când portiera s-a închis. Dar liniștea mea avea să fie de scurtă durată. Rolls Royce-ul a pornit, evitând reporterii, și s-a înscris în traficul de seară. Acum, că scăpasem de acolo, furia puneă stăpânire pe mine. Aș fi vrut să plâng, dar lacrimile nu veneau. Ceea ce se petrecuse acum urma să aibă repercusiuni. Făcusem o greșală înfruntându-i. Le dădusem un nou subiect. În ziua următoare, ziarele aveau să scrie că nebuna Clara Bishop îi atacase pe reporteri. Și totuși, nu regretam ce făcusem. Cineva trebuia să-i pună la punct, iar unul ca Alexander nu putea risca asta. Infamia mea avea să fie dată uitării, înlocuită de păcatele viitoareii lui iubite. Într-o lună, eu aveam să fiu nimeni, dar el avea să continue să fie moștenitorul tronului.

Nu-l condamnam că nu venise. Îl trimisese pe Norris, ca să se țină de cuvânt. Îmi promisese că avea să mă protejeze, chiar dacă acum aflase că nu meritam efortul.

Când am intrat, în apartament era întuneric. M-a pufnit plânsul. Suspinând, am citit biletul lăsat de Belle, în care îmi spunea că rămânea peste noapte la Philip. Era o dovadă de egoism din partea mea să-mi doresc să o găsesc aici, dar, în clipa asta, aveam nevoie de prietena mea cea mai bună. Mi-am căutat mobilul în geantă și mi-am dat seama că îl închisesem și îl lăsasem în sertar, la birou. Nu aveam mobil, nu aveam prieteni, iar Alexander își trimisese garda de corp să mă conducă acasă. Mă simțeam umilită; lacrimi fierbinți îmi curgeau pe obraji.

M-am îndreptat spre camera mea, spre patul care mă aștepta. Nu aveam de gând să mă dojenesc prea aspru, dar puteam să-mi plâng măcar puțin de milă. Mă străduisem să nu fac nici un pas greșit

de când îl cunoscusem pe Alexander, dar nimănui nu-i păsase de asta. Toți voiau dramă și secrete. Eu nu eram făcută pentru o astfel de viață. Alexander nu venise pentru că știa asta. Iar acum, o știam și eu.

M-am oprit în pragul camerei mele, dându-mi seama că era lumina aprinsă. Nu o aprinsesem dimineață, înainte de a pleca la birou. Așa ceva m-ar fi putut speria cândva, dar acum am deschis larg ușa și am pășit înăuntru, știind ce aveam să găsesc.

Alexander era așezat pe fotoliul de lângă fereastră și privea spre stradă. Inima mi-a bătut cu putere, îmbătată de prezența lui. Își sprijinea mâinile pe brațele fotoliului, într-o atitudine imperială. Simpla lui prezență părea poruncitoare chiar și în camera goală. Era îmbrăcat cu un tricou negru care îi evidenția bicepșii, dar ținuta lejeră nu atenua cu nimic autoritatea brută pe care o emana.

Nu a vorbit, iar eu nu am avut energia să-l provoc. M-am așezat pe pat și mi-am pus o pernă în poală. Au trecut câteva minute. Pierdusem deja noțiunea timpului când el s-a ridicat și s-a așezat pe marginea patului. M-a privit de sus, cu o răceală pe care se vedea că o exersase. I-am întâlnit privirea, observând pentru prima oară că avea un semn pe bărbie.

– Este adevărat? m-a întrebat pe un ton măsurat.

Am înghițit în sec, știind că eram pe cale să distrug legătura pe care o creasem. Chiar o considerasem indestructibilă? Poate că îmi făceam cu adevărat iluzii, așa cum spuneau ziarele.

– Da.

Falca i s-a încordat vizibil, și și-a ferit privirea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar refuzam să plâng până nu-l vedeam plecat. Numai că Alexander nu a plecat, ci a făcut doi pași, s-a oprit și a lovit cu pumnul în perete. Am sărit în picioare, văzând că se rănise. Din locul în care lovise, tencuiala căzuse pe podea.

– Îmi pare rău, am strigat, fără să-mi mai pot înfrâna lacrimile. Nu sunt perfectă. Îmi pare rău că nu ai știut asta. Dar acum, trebuie să pleci.

Alexander s-a întors să mă privească.

– Crezi că sunt furios pe tine?

– Nu am idee cum au aflat, am continuat. Cuvintele îmi ieșeau din gură ca un torent. Am făcut terapie înainte de universitate și am consultat un consilier în primul an de facultate. Am avut o recădere anul trecut, dar totul a fost confidențial.

– Nu mai ai secrete, Clara.

– Acum, înțeleg asta. Înțeleg și că-ți datorez o explicație, dar...

– Nu-mi datorezi nimic. Blândețea din vocea lui m-a oprit. Alexander a profitat de clipa de liniște și s-a apropiat de mine. *Nu-mi datorezi nimic.*

Mi-a prins bărbia în palmă când a repetat aceste cuvinte, susținându-mi privirea.

Chipul lui perfect era în fața mea, iar eu mă luptam cu lacrimile. Am clătinat din cap. Nu-l înțelegeam. Nu înțelegeam nimic din tot ce se petrecuse astăzi. Îl simțeam doar cum se îndepărta de mine. Viața mea scăpase de sub control, și nu aveam nici un punct de sprijin.

– Am nevoie să înțelegi, am șoptit, dar nu am fost în stare să-mi rostesc gândul cu voce tare.

„Înainte să mă părăsești.“

– Dacă simți nevoia, eu te voi asculta. Dar nu-mi datorezi nici o explicație. Nimic din ce-mi vei spune nu va schimba ce este între noi.

M-am desprins de el. Cuvintele lui îmi provocau o durere profundă. Alesese deja.

– Pleacă, atunci!

– Nu vreau să plec. Alexander a făcut un pas spre mine, apoi s-a oprit. Ce crezi că-ți spun eu aici?

– Înțeleg, am zis, incapabilă să-l privesc. Nu ai nevoie de mai multă dramă în viața ta. Nu ai nevoie de o iubită care trebuie să-și construiască în minte gânduri pozitive despre corpul ei și care trebuie să-și seteze alarma ca să nu uite să mănânce. Nu te condamn pentru asta.

– Nu te părăsesc, mi-a spus cu blândețe. Nu mi-am dorit nicio dată perfecțiunea. Te-am dorit pe tine.

M-am clătinat, iar el a întins mâna să mă susțină. M-a cuprins în brațe și m-a dus până la pat. Și-a sporit strânsoarea când lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. I-am inspirat aroma – mirosul de săpun amestecat cu parfum cu iz de mirodenii și ceva indescritibil care-i aparținea doar lui. Nu s-a relaxat până nu m-am liniștit suficient de mult, dar am rămas îmbrățișați.

– Vreau să înțelegi, i-am murmurat.

Amândoi aveam secrete, iar acum înțelegeam că nu le puteam ține pe ale mele departe de Alexander.

Alexander a încuviințat, dar a rămas tăcut.

Am inspirat adânc și m-am concentrat asupra a ceea ce învățasem la orele de terapie de grup despre a-ți împărtăși secretele. „Nimeni nu te judecă“, mi-am spus. Fusesse adevărat atunci și era adevărat și acum. Alexander nu voia să plece. Asta ar fi trebuit să mă liniștească, dar numai până ce îi povesteam totul. Nu puteam fi sigură că nu avea să se răzgândească dacă urma să afle mai multe despre mine.

– A început pe când eram la școală. Mama a insistat să urmez o academie exclusivistă din California și, ca de obicei, tata nu s-a împotrivit. Eu nu am vrut să merg. Aveam 14 ani, și prietenii erau toată viața mea, dar nu am avut nici un cuvânt de spus. Probabil de aceea tranziția mea a devenit și mai dificilă, și chiar și în ziua de azi îmi vine greu să cunosc oameni noi. M-am oprit, am inspirat adânc să mă liniștesc, apoi am continuat: Într-un final, o fată mai mare m-a luat sub aripa ei. M-a învățat despre machiaj și băieți. Mi se părea foarte populară. Probabil pentru că părea mereu fericită. Într-o zi, am văzut-o că se ducea la baie să vomite după ce mâncase la prânz.

Brațele lui Alexander s-au încordat în jurul meu, dar el mi-a făcut semn să continui.

– M-a încurajat să încerc și eu și, pentru că am refuzat, a început cu aluziile. Așa că, într-o seară, după cină, am vomitat și eu alături de ea. Mi-a fost greu și mi-a luat mult timp, iar ea stătea în picioare lângă mine și mă ironiza. Când am reușit într-un final, mi-am spus că nu aveam să o mai fac niciodată. Nu îmi plăcuse, dar

ea era singura mea prietenă. Și după atâția ani încă mă mai simt ca o proastă când povestesc asta, am recunoscut.

Alexander mi-a ridicat bărbia cu un deget și m-a privit în ochi.

– Nu ești proastă.

– Dar nu eram nici suficient de inteligentă. Am crezut-o când mi-a spus că părinții mă trimiseseră de acasă pentru că le era rușine cu mine. Am crezut-o când mi-a zis că voi deveni tot mai populară cu cât voi fi mai slabă. Când m-am dus acasă, în vacanța de primăvară, aveam mai puțin de 45 de kilograme. Mama mea... Vocea mi s-a stins, și am oftat. Alexander m-a sărutat pe frunte și a așteptat. Când m-a văzut, mama a început să plângă. M-a retras de la școală și m-a dus cu mașina la terapie zi de zi. În vara aceea, ne-am mutat în Anglia. Tata a fost de părere că aici este un mediu mai bun pentru mine. Poate că a avut dreptate.

– A avut, a fost de acord Alexander și și-a îngropat fața în umărul meu. Pentru că ești acum aici, cu mine, păpușă.

Durerea din piept mi s-a întins ca o vâlvătaie, dar m-am forțat să continui:

– Terapia mi-a făcut bine. Am învățat că tulburarea mea alimentară era de fapt un mecanism pe care îl foloseam când eram stresată sau mă simțeam singură. Am făcut terapie până în anul doi de facultate. Apoi, l-am cunoscut pe Daniel.

– Cel care a încercat să te înfrângă? și-a amintit Alexander cu dezgust.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început, am spus.

– Nu e cazul să te scuzi, mi-a zis Alexander.

– O vreme, lucrurile au mers bine. După care s-au schimbat. El s-a schimbat. Acum mă făcea să mă simt cea mai importantă persoană din viața lui, pentru ca în clipa următoare să fiu motivul nefericirii lui. Mă critica mereu pentru cât mâncam și îmi repeta că nu fac suficient sport. Era la întrecere cu mine pentru note. În seara aniversării mele, în care părinții mei m-au anunțat că înființaseră un cont bancar pe numele meu, când ne-am întors acasă, i-am spus că eram obosită. Nu i-a plăcut asta. M-a acuzat că fac

pe superioara. Mi-a spus că eram elitistă, prea snoabă ca să mi-o trag cu el. Lucrurile au escaladat rapid, și aproape că a...

Alexander a sărit din pat și a început să se plimbe prin încăpere, făcându-mi semn să continui.

Mi-am ales cu grijă cuvintele.

– Nu s-a întâmplat nimic, am spus. Belle s-a întors acasă, a văzut ce se întâmpla și l-a amenințat că va chema poliția. Noaptea aceea ar fi trebuit să fie de ajuns ca să înțeleg ce-mi făcea, dar încă mă credeam îndrăgostită de el. Am refuzat să merg la terapie, în ciuda insistențelor lui Belle. Eram bine. Lucrurile erau sub control. După care am leșinat la ore. La spital m-au întrebat când avusesem ultimul ciclu, și nu am știut să le spun.

Alexander a înghețat. Nu-i puteam desluși expresia.

– Sincer, am crezut că eram însărcinată. Gândul că aș putea avea un copil cu Daniel m-a speriat atât de tare, că mi s-a făcut rău. Au trebuit să mă conecteze la oxigen și să mă hrănească printr-un tub. Vocea mi s-a frânt când mi-am amintit ziua aceea de la spital, emoțiile care mă copleșiseră. Mi-am dat seama că nu mă speria ideea de a avea un copil, ci eram îngrozită că urma să fiu legată pe viață de Daniel. Când mi-am dat seama că acel copil l-ar avea drept tată pe Daniel, am simțit o tristețe imensă.

– Așa că ai pus capăt, a ghicit Alexander.

Se opri la marginea patului.

– Nu a fost nevoie, am spus râzând amar. Acum, îmi era imposibil să înțeleg cum de fusesem atât de naivă. Am primit rezultatele. Erau negative. Nu eram însărcinată, ci subnutrită. Ficatul meu abia dacă mai funcționa. Nu mă abținusem intenționat de la mâncare. Nici nu-mi dădusem seama că făceam asta. Doctorii m-au chestionat și mi-au sugerat să reiau terapia, să caut un grup de suport. Acolo am înțeles că să nu mănânc nu fusese alegerea mea. Ci o consecință a lucrurilor îngrozitoare pe care el le spunea despre corpul meu. Poate că în subconștient simțeam nevoia disperată să controlez ceva. Grupul m-a ajutat să înțeleg că-i permisesem să mă controleze. Când ți-am spus că aproape m-a distrus, asta am vrut să spun. L-am iubit, iar el aproape m-a ucis. Cel puțin credeam că-l iubesc.

– Și acum? m-a întrebat Alexander.

– Acum... Vocea mi s-a stins. Acum, aveam cu cine să-l compar pe Daniel, dar nu îndrăzneam să-i spun asta lui Alexander. Să zicem că distanța m-a făcut să văd lucrurile în perspectivă. Deși, după ziua de azi, mă simt ca și cum aș fi fost aruncată în trecut. Indiferent de cât de departe am ajuns, nu voi putea schimba ce s-a întâmplat. Iar asta înseamnă că trebuie să mă confrunt cu trecutul.

Ochii lui Alexander deveniseră distanți în timp ce se gândea la ce spusese. Înțelegea mai bine decât oricine. Fusesem martoră la coșmarurile lui și surprinsesem comentariile în care se autocritica atunci când era într-o discuție. Deși el nu-și deschisese sufletul în fața mea, știam că-i puteam destăinui ce mi se întâmplase. Puteam doar să sper că într-o zi și el avea să simtă la fel.

– De aceea ai fugit când ți-am vorbit despre supunere.

Am încuviințat din cap. Nu voiam să-i reamintesc despre asta, nu după cât de departe ajunseserăm în ultimele zile, dar nu ne era de nici un ajutor dacă evitam subiectul.

– Nu pot să cred că eu...

Își căuta cuvintele, iar pe chip i se citea din nou disprețul de sine.

– Nu, X, l-am oprit eu. Nu a fost doar asta. Ci ideea de relație.

– Iar predilecțiile mele nu te vor ajuta deloc, a mormăit el.

– Și eu m-am gândit la asta, la început. Dar tu nu ești el, iar eu sunt mai puternică acum.

– Și trupul tău? Vocea lui era plină de subînțeles, iar eu nu am putut scoate nici un cuvânt. Ce simți acum în legătură cu trupul tău?

Gura mi se uscăse. M-am forțat să-i răspund:

– În majoritatea zilelor, nu mă gândesc la asta. Mănânc. Mă îmbrac. Alerg sau mă plimb. În alte zile, mă surprind dorindu-mi să am corpul lui Pepper.

Ochii i-au strălucit la auzul numelui, dar nu a spus nimic. M-a ridicat în brațe, fără vreun cuvânt. Mi-am trecut mâinile în jurul gâtului său și m-am cuibărit la pieptul lui. Alexander a deschis cu o lovitură de picior ușa băii și m-a dus în fața oglinzii. M-a așezat ușor în picioare și m-a întors cu fața spre ea, să-mi văd reflexia.

Și-a lipit buzele de urechea mea și mi-a desfăcut rochia, trecându-mi-o încet peste umeri.

– Din păcate, nu ți-am spus ce cred eu despre trupul tău, mi-a zis Alexander, iar răsufarea lui fierbinte mi-a gădilat lobul urechii, trimițându-mi valuri de plăcere de-a lungul gâtului. Vaginul tău minunat mi-a atras mereu atenția, dar să știi că am vorbit serios când am spus că întregul tău corp este făcut special pentru sex.

Degetele lui rămăseseră pe bretelele rochiei mele, împiedicându-l să cadă la pământ. Gura lui mi-a călătorit pe curbura gâtului. M-a sărutat ușor acolo, cu ochii închiși, iar eu m-am topit. A deschis brusc ochii, și în ei am văzut o lumină sălbatică.

– Trupul tău... A continuat să mă dezmiere cu buzele. A fost făcut să fie sărutat. Când îmi îngrop penisul în vaginul tău perfect, simt că nu mă pot abține.

Mi-a demonstrat-o cu o altă mângâiere, dar de data asta m-a mușcat ușor, iar eu am gemut, acceptând. Un zâmbet i-a luminat fața. Cu săruturi, Alexander îmi cobora bretelele de-a lungul brațelor.

– Sunt lungi și subțiri. Iar pistruii aceștia mă înnebunesc. S-a oprit. Și cum le simt încolăcite în jurul meu, agățându-se de mine atunci când te călăresc – *perfectiune*.

Rochia a alunecat complet și mi s-a adunat la picioare, iar degetele lui Alexander au continuat să mă exploreze. Mi-a ridicat brațele și mi-a sărutat fiecare încheietură.

– Ce degete frumoase! Nu-mi place atunci când nu sunt înlănțuite cu ale mele. Asta dacă nu sunt pe penisul meu, bineînțeles.

Am încuviințat din cap și mi-am mușcat buza, absorbind imaginea lui reflectată în oglindă. Ochii lui se topeau într-ai mei, contrastând cu părul des și negru și cu buzele lipite de mâna mea.

– Privește-te, păpușă, mi-a poruncit când și-a dat seama de ceea ce făceam.

– Vreau să te privesc, i-am șoptit.

– Nu te condamn, mi-a răspuns zâmbind. Dar acum aș vrea să fii atentă. Urmărește-mi buzele cu privirea!

A pășit în locul liber dintre trupul meu și măsuța de toaletă, continuând să mă țină de mână, apoi s-a lăsat în genunchi. M-a prins de cealaltă mână și mi-a dus-o la spate, forțându-mă să-mi îndrept coloana și împingându-mi pieptul spre buzele lui nerăbdătoare. A ridicat capul și mi-a prins un sfârc între dinți. Am făcut ce-mi spusese, am privit cum limba lui se rotea în jurul vârfului întărit, înainte de a-l suga între dinți. Sâni mei tânjeau după el, deveniseră plini și grei, iar el s-a ocupat pe rând de amândoi. Trupul îmi era tot mai tensionat.

S-a întors din nou spre oglindă.

– Aproape că nu mai are rost să-ți spun că ai sâni perfecți, dar așa sunt. Plini și maleabili. Nu mă pot decide dacă să-i sug sau să le-o trag.

Am oftat, iar el a ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

– Ți-ai dori asta? Vrei să-mi strângi penisul între sâni?

Am încuviințat, pierdută în sugestiile lui erotice. Lista locurilor unde nu fusese penisul lui se micșora văzând cu ochii.

– Mai târziu, păpușă, mi-a promis el, reîntorcându-și buzele în golul dintre sâni mei și coborând spre buric. Îmi ținea încheieturile prizoniere cu o singură mână, iar cu cealaltă îmi frământa abdomenul. Trupul tău mă înfierbântă, păpușă. Mă gândesc tot timpul la el, îmi imaginez că ți-o trag. Când suntem despărțiți, nu mă gândesc decât că vreau să te ating. M-a strâns cu putere de șold. Nu-mi pot lua ochii de la tine atunci când mergi. Îți legeni șoldurile intenționat, știind că te urmăresc cu privirea?

Am clătinat din cap. De obicei, nu făceam asta, dar ceva la Alexander mă făcea să mă eliberez de inhibiții. Poate gura lui abilă sau trupul lui păcătos. Prezența lui îmi dezvăluia o latură a personalității pe care nu bănuisem că aș avea-o.

– Nu mă gândesc decât să te prind de șolduri și să te pun pe genunchi, a continuat ușor răgușit. Sau să te țin strâns de ele în timp ce penisul meu te pătrunde. Se modelează atât de frumos în mâinile mele! Jur că trupul tău este dovada clară a evoluției când vine vorba despre sex.

Am închis ochii, imaginându-mi trupul lui dominându-mă. O energie frenetică pulsa în mine, acumulându-se acolo unde pielea lui intra în contact cu a mea.

– Deschide ochii, Clara, mi-a cerut el. Mi-a tras ușor o palmă peste fesele goale, iar eu i-am deschis. Mi-a eliberat cealaltă mână și mi-a cuprins în palme fesele.

– Ar trebui să-mi petrec o zi întreagă slăvindu-ți fundul. E păcat că nu mă vezi făcând asta, dar îți voi descrie tot ce vreau să-ți fac. Tot ce o să-ți fac. Măinile lui Alexander au coborât de pe fundul meu și mi-au desfăcut picioarele. S-a lăsat în jos, cu fața îngropată în pielea moale dintre ele. Bănuiesc că ar fi prea mult să cer să fiu îngropat aici?

Am râs, și, drept răspuns, el mi-a sărutat pielea sensibilă.

– Vorbesc serios, păpușă. Vreau să-mi pun buzele acolo, să te respir. Mirosul tău mă îmbată, știi asta. Vreau să-mi acoperi urechile cu coapsele atunci când te gust. Am nevoie să le desfăci ca să pot să ți-o trag.

„Da, te rog.”

– Știi ce simt în privința asta. Buzele lui Alexander îmi șopteau, lipite de sexul meu umezit. Vaginul tău e făcut pentru mine. Este atât de strâmt, că-mi strânge penisul când sunt înăuntrul tău, scurgând și ultima picătură. Dar știi asta, nu? Știi că ai un vagin lacom, nu-i așa? Vreau să și vezi asta. O să ți-o trag cu limba, ca să vezi cât ești de frumoasă în clipa când ajungi la orgasm. Limba lui linge dantela chiloțelor, făcându-mă să gem. S-a tras înapoi. Privește, păpușă!

A plonjat dincolo de lenjerie și și-a trecut limba peste sexul meu, aterizând pe clitoris. Mi-a desfăcut și mai mult picioarele, ca să-l pot privi în oglindă. Era prea mult să-l văd între picioarele mele, privind cum limba lui atinge și sugea, dar nu am îndrăznit să-mi feresc privirea. Măinile mi se încheștaseră în părul lui, ținându-l aproape, în timp ce șoldurile mele îi căutau gura.

Mușchii mi se contractau, plini de tensiune, cu fiecare mișcare a limbii lui. Ochii mi s-au închis visători, și mi-am mușcat buza. Pieptul îmi era mișcat de icnete superficiale de nerăbdare,

și o peliculă de transpirație mi-a acoperit pielea. Nu mai voiam să-mi feresc privirea, uitasem de orice rezervă în fața gurii lui meticuloase și a limbii lui pricepute.

Eram atât de aproape, dar trupul meu tânjea după mai mult.

– Vreau să-ți văd penisul înăuntrul meu.

Alexander m-a strâns și mai tare de umeri și s-a afundat în pielea mea, adăugând un dram de durere plăcerii mele, dar fără să se oprească. Limba lui mi-a atins cu putere clitorisul, apoi gura lui lacomă l-a cuprins cu totul, absorbindu-l.

Am uitat de rugămintele când am explodat, cu ochii ațintiți pe fata din oglindă. Extazul ei îl oglindea pe al meu, strigătele îmi scăpau printre buze, aducându-mă pe marginea prăpastiei. Mi-am lipit trupul de el cât am putut de tare.

– Ți-a fost de ajuns, păpușă? m-a întrebat Alexander, sărutându-mă pe coapsă.

Am clătinat din cap, incapabilă să vorbesc. I-am dat drumul din strânsoare și m-am sprijinit de măsuta de toaletă.

Alexander s-a ridicat și a trecut în spatele meu. Și-a desfăcut blugii, continuând să mă privească în oglindă. Vârful penisului îi ajunsese dincolo de elasticul boxerilor, iar eu mi-am lins buzele.

– Îl vrei?

Îl voiam, dar îmi doream mai mult. Alexander îmi arătase că mă voia cu totul. Dorința lui nu se limita la sexul meu – și nici dorința mea la al lui.

– Nu, am șoptit, conștientă de riscul pe care mi-l asumam. Îți vreau tot trupul.

L-am văzut în oglindă cum s-a oprit.

– Nu poți să vrei asta, Clara.

– Nu există nici o părțică din mine pe care să n-o dorești, nu-i așa? L-am așteptat să încuviințeze. A făcut-o cu un gest rigid, dar nici nu mai putea nega după cele petrecute cu doar un minut în urmă. Nu există nici o parte din tine pe care să n-o doresc.

– Clara..., a început el, dar eu i-am făcut semn să tacă.

– Am simțit cicatricile. Știu. Îi vorbeam cu delicatețe, temându-mă de reacția lui, acum că îi aminteam de noaptea aceea. Puteam

să mă bazez doar pe instinct. Și te vreau pe tine. Pe de-a-ntregul, X. Tot trupul tău mă înfierbântă așa.

A zâmbit, auzind că-i repetam propriile cuvinte. Nu mă putea contrazice, dar în ochi i se citea nesiguranța. Alexander și-a dat jos pantalonii și i-a împins spre cadă. I-au urmat boxerii, care au scos la iveală penisul lui minunat. Cu ochii într-ai lui, i-am prins tivul tricoului. I-am zâmbit liniștitor, iar el l-a ridicat încet, dezvelind mușchii abdomenului pe care abia mă lăsase să-l ating ceva mai devreme. Nu mi-am schimbat expresia când am văzut prima cicatrice. Alexander a ezitat, continuând să mă privească în ochi, de parcă se temea că m-aș putea răzgândi în orice moment.

– Pe de-a-ntregul, am repetat.

Și-a scos tricoul peste cap și a inspirat adânc când m-a surprins privindu-i trupul. Cicatricile îi brăzdau coastele din partea stângă și pectoralii. Unele se atenuaseră în timp, dar erau imposibil de ignorat. Mi-am mascat un tremur. Știam că avusese un accident grav, dar acum, văzând aceste mărturii, înțelegeam mai multe. Probabil supraviețuise printr-un miracol, dar răul cel mai mare fusese făcut sufletului său.

Acum, nu ne mai despărțea nimic. Când Alexander mi-a prins feroce șoldurile în mâini, eu mi-am desfăcut picioarele. Tânjeam să-l simt mișcându-se în mine. Aveam nevoie de asta. Noi aveam nevoie de asta.

– Ia-mă, i-am șoptit. Și să nu fii blând!

Mâna i-a dispărut din vedere, pentru ca în clipa următoare să-i simt penisul pătrunzând în mine. Alexander se împingea cu grijă în vaginul meu, lăsându-mă să mă deschid pentru el. Și-a pus apoi mâinile pe șoldurile mele, trăgându-mă în jos, ca să-l cuprind cu totul. În ciuda rugăminții mele, își mișca încet șoldurile, dând voie trupului meu să se obișnuiască treptat cu grosimea penisului. Și-a lăsat mâna să alunece pe abdomenul meu, strângând și descriind cercuri în timp ce mișcările lui se adânceau. Și-a lăsat capul pe curbura gâtului meu și m-a mușcat ușor, continuând să se înfigă adânc în mine.

Voiam să-l văd, să-l văd în întregime când mi-o trăgea, așa că m-am aplecat spre înainte, eliberându-mă din mâinile lui. A închis ochii când s-a văzut în oglindă, dar eu m-am bucurat să-l văd cum se împingea în mine.

Era frumos și era al meu. Cicatricile trecutului nu mă speriau, ci mă atrăgeau spre el. Iar el trebuia să afle asta.

– Deschide ochii, X, i-am poruncit cu voce fermă, sigură. Îmi arătase cum mă vedea el, iar acum voiam să-i întorc favoarea. Vreau să vezi ce-mi faci. Vreau să vezi ce văd și eu.

Alexander a deschis ochii, care îi ardeau de un foc sălbatic, iar durerea din ei mi-a tăiat răsuflarea. L-am încurajat împingându-mă în el, iar ritmul lui s-a întetit. M-a prins de păr și mi-a dat capul spre spate, ca privirea mea să o întâlnească pe a lui. Iar când l-am privit, m-a pătruns cu putere, până la capăt. Am țipat de plăcere, iar el a continuat asaltul nemilos. Nu mi-am ferit privirea de a lui când m-a lovit primul val al orgasmului. M-am străduit să-mi țin ochii deschiși în timp ce presiunea creștea, iar luciul transpirației de pe trupul lui sculptat mă excita și mai mult.

– Nu te opri, l-am implorat. Te vreau pe de-a-ntregul. Dăruiește-te cu totul!

A gemut și s-a revărsat în mine, inundându-mă cu jeturi fierbinți, iar eu am strigat și m-am cutremurat.

Lipită de măsuta de toaletă, am așteptat să se domolească tremurul de după, dar Alexander continua să se împingă în mine cu mișcări desperate, lovind pereții sensibili ai vaginului meu.

– Alexander, l-am rugat, dar el nu s-a oprit.

– Am... nevoie..., a mormăit cu voce distantă, fără să se oprească.

Am recunoscut focul din ochii lui, i-am simțit nevoia de control și m-am cutremurat. Sexul mi se umezise din cauza stimulării de neoprit. Venele de pe gât îi pulsau, și un sunet gutural i-a scăpat printre buze când a terminat din nou, dar nu a încetinit ritmul. Era pierdut; își urmărea demonii trecutului cu o nevoie viscerală, animalică.

M-am străduit să mă desprind de el, cu sexul umflat și plin, și mi-am trecut brațele în jurul umerilor lui.

– Brimstone, am șoptit, nu numai pentru mine, ci și pentru el. Credea că putea depăși trecutul controlând prezentul.

– Trebuie să fiu înăuntrul tău, mi-a spus, dar eu am clătinat din cap.

Momentul era prea crud, prea sensibil ca să-l putem ignora.

Și-a lăsat capul pe pieptul meu, m-a ridicat în brațe și m-a așezat pe măsuța de toaletă. Când l-am privit în sfârșit în ochi, flacăra din ei dispăruse, iar eu am văzut prin el, deși privirea lui mă spărga în bucăți. Eram legați unul de celălalt, fără paveze, vulnerabili. Și-a potrivit penisul între picioarele mele și s-a oprit, cerându-mi permisiunea din priviri. Nu am ezitat și l-am primit cu totul, pentru că știam că nu aveam de ales.

Nici unul din noi nu s-a mișcat.

Nici unul din noi nu a vorbit.

Ne-am agățat unul de altul, împărtășind aceeași durere și uniți printr-o promisiune nerostită. Eram lipsiți de apărare, expuși, goi. Și puteam face față doar împreună.

Capitolul 20

Să împart aceeași baie cu Alexander s-a dovedit a fi aproape imposibil. Nu-mi puteam lua ochii de la el, iar el nu-și putea ține mâinile departe de mine. Mi-am dat cu puțin gloss pe buze în timp ce Alexander se sprijinea de perete, doar în boxeri. Să-l văd atât de relaxat în prezența mea – fără să-și mai ascundă trupul – însemna mai mult decât puteam spune în cuvinte. L-am privit în oglindă și m-am desfătat cu formele perfect sculptate.

– Dacă te mai uiți așa la mine, te duc înapoi în pat.

Tonul lui jucăuș mi-a dat fiori de plăcere.

„Da, te rog“, am spus în gând. Apoi, am oftat. Eram deja pe jumătate îmbrăcată, în fustă și sutien, și nu aveam timp de pierdut dacă voiam să ajung la timp la birou.

– Nici să nu te gândești, X. Am întârziat deja.

– Te-am avertizat că sunt un bărbat care își ia singur ce vrea, a spus el.

Înainte să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla, m-am trezit luată pe sus și dusă în cameră.

– Lasă-mă jos! Am întârziat!

– Nu te mai zbate sau nu mai ajungi deloc la birou, mi-a promis el, și ochii i-au strălucit.

Nu mă puteam abține să nu-mi doresc să-și ducă la capăt amenințarea.

Alexander m-a așezat pe pat, mi-a prins fusta și mi-a ridicat-o mai sus de coapse. Mi-am mușcat buza în timp ce am gemut surd,

simțind cum pieptul lui gol se lipea de pielea mea. În urma atingerii, sfârcurile mi-au devenit vizibile prin sutien.

Aveam să mă satur vreodată de el? De asta? Nu-mi puteam imagina așa ceva, nu în clipa aceasta, în care trupul meu răspundea cu o dorință incontrollabilă la fiecare atingere a lui. Acum, ajunsesem însă la ceva mult mai adânc, ceva dincolo de fizic. Pieptul mă durea din cauza emoțiilor care mă inundau.

Alexander mi-a dat deoparte lenjeria și și-a strecurat degetele spre sexul meu până ce a ajuns la clitoris.

– Vezi, păpușă? Încă ești îmbrăcată.

Uitasem să mai și vorbesc sub atingerea degetelor lui.

– Doar sutienul mă cam încurcă, a spus el răgușit. Locul sfârcurilor tale e în gura mea. Nu-i așa, Clara?

Un oftat de plăcere mi-a scăpat printre buze. Mușchii mi se încordaseră, iar trupul mi se contorsiona, dorindu-și cu disperare eliberarea, dar Alexander s-a oprit. M-am răsucit, disperată ca degetele lui să continue, dar el a refuzat să o mai facă.

– Clara?

Gura lui aluneca pe obrazul meu, trimițându-mi fiori de-a lungul gâtului.

– Da!

După ce a primit răspunsul, și-a alunecat degetele în mine și a început să-mi frece cu pricepere clitorisul. Trupul mi s-a încins, o peliculă de sudoare mi-a acoperit pielea, iar eu m-am arcuit spre el când orgasmul m-a copleșit cu spasme violente.

Alexander mi-a îndepărtat de pe frunte o şuviță transpirată și m-a sărutat cu blândețe. Eu eram pierdută sub el, fără vlagă, satisfăcută. Îmi era imposibil să mă gândesc fie și doar să plec acum la lucru.

O bătaie în ușă m-a trezit din visare, dar Alexander mi-a făcut semn să nu răspund și și-a lipit buzele de ale mele. A doua bătaie a fost ceva mai insistentă, iar el m-a ajutat să mă ridic și mi-a tras fusta în jos. Până am reușit să-mi netezesc cât de cât fusta, bătăile în ușă deveniseră pumni în toată regula.

Dar puțini oameni știau codul de acces în clădire și nu era greu de ghicit care dintre ei bătea acum cu pumnul în ușă. Am străbătut camera de zi și am ajuns la ușă, oprindu-mă o clipă să-mi revin – și să mă pregătesc mental. Mama s-a năpustit în apartament, bolborosind incoerent. Deși părea tulburată, era îmbrăcată impecabil într-o pereche de pantaloni albi din in și cu un sacou asortat. Am așteptat un moment, apoi mi-am dat seama că nu avea să se oprească din bolboroseală dacă nu intervineam.

– Iar tatăl tău a stat toată dimineața pe telefoane, încercând să blocheze totul, înainte ca...

– Mamă, am aflat despre articole, i-am retezat-o eu.

– Bineînțeles că știi, a răbufnit ea. Fotografia ta este pe prima pagină a tuturor ziarelor din Londra! El încerca doar să minimalizeze răul.

Să minimalizeze răul. Știam foarte bine ce înțelegea ea prin asta. Părinții mei o făcuseră ani întregi, când venea vorba despre reputația lor. Era modul elegant de a spune că dai mită și ameninți. Fusesem și eu în acest centru de minimalizare a răului cu ani în urmă, dar acum eram adult și nu mai puteam fi de acord cu așa ceva.

– Prefer să mă lași pe mine să mă ocup de asta.

– Tu? a pufnit mama. Clara dragă, nu gândești limpede. Tatăl tău...

– Nu trebuie să-și facă griji în privința asta, am spus. Lucrurile sunt sub control.

Părea să se îndoiască sincer de asta, dar m-a îmbrățișat atât de strâns, că abia am mai putut respira. Ceea ce se dorise a fi un gest liniștitor îmi provoca durere – ca de obicei. Când mi-a dat în sfârșit drumul, am privit îngrijorată spre hol.

Trebuia să o fac să plece.

– Sunt bine, mamă, chiar sunt bine, i-am spus cu glas stins, conducând-o spre ușă.

– Așa ai spus și altă dată. Când ai început să te vezi din nou cu Alexander? Nu încerca să negi! Apariția ta la balul acela e pe tot internetul! M-a amenințat cu degetul arătător, dar s-a oprit când

și-a dat seama de ceea ce făcea. Și-a dres glasul și și-a aranjat eșarfa care se răsucise. Avem oameni care te pot ajuta.

- Nu cred că e nevoie, mamă. O mișcare de pe hol mi-a atras atenția. Mi-am dat seama că ușa dormitorului nu mai era închisă. Adult sau nu, chiar nu aveam nevoie de drama care s-ar fi iscat dacă Madeline ar fi descoperit că Alexander își petrecuse noaptea cu mine. Trebuie să mă îmbrac și să ajung la birou în mai puțin de o oră.

Ea a continuat, ignorându-mi încercările de a o scoate afară din apartament.

- Am sunat-o de dimineață pe Lola, iar ea e de părere că ar trebui...

- Ai sunat-o pe Lola? am întrebat.

- Va face PR și știe multe despre social media, mi-a reamintit mama.

- Are 21 de ani și a schimbat cincisprezece specializări de când a intrat la universitate!

- Lola este hotărâtă să urmeze Relații Publice, mi-a spus, neluându-mi în seamă obiecțiile.

- Știi ce? M-am oprit lângă ușa de la intrare. Mă descurc. Nu am nevoie ca tu, tata sau Lola să-mi rezolvați problemele.

Mama a dat să facă un pas înainte, cu ochii ațintiți pe ușă, după care a izbucnit în lacrimi.

- Mă alungi din viața ta, Clara. Știi cât de periculos este. El știe măcar? Ai vorbit cu el de când a apărut știrea?

Nu eram sigură ce mă înfuria mai tare: faptul că se gândea că povestea avea să schimbe sentimentele lui față de mine sau faptul că ea nu mă susținea. Îmi făcusem suficiente griji legate de reacția lui la acea dezvăluire, iar Alexander mă surprinsese, deși îi trebuise o noapte întreagă să mă convingă că nu conta. Iar acum, mama mea, cea care se presupunea că îmi purta o dragoste necondiționată și mă sprijinea în toate, stătea în fața mea și-mi mărturisea că mă considera distrusă iremediabil.

- Știe.

Nu am fost însă eu aceea care a rostit acest cuvânt. Alexander a pășit de pe coridorul întunecat în raza de lumină care răzbătea prin fereastra camerei de zi. Își trăsesese pe el blugii uzați și tricoul pe care le purtase când venise la mine, dar autoritatea lui era de netăgăduit. Radia din tonul lui, din atitudine. Alexander era un bărbat în toată puterea cuvântului și sfida pe oricine ar fi îndrăznit să conteste asta.

– Trebuie să fiți mama Clarei. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Bishop!

Alexander i-a întins mâna, dar mama nu s-a clintit.

– Mamă, am spus încet. El este Alexander.

Ea s-a uitat de la mine la el și înapoi, apoi s-a lansat într-o tiradă:

– Ei bine, mă bucur că ți-a spus. Relațiile trebuie să se bazeze pe onestitate. Nu ești de acord, Alexander?

– Bineînțeles.

A încuviințat din cap și mi-a aruncat un zâmbet complice.

– Cred că ar fi mai bine pentru noi toți, dar în special pentru Clara, dacă am avea pe cineva care să înfrâneze această poveste. Sunt sigură că și cu asta ești de acord.

– Din nefericire, vă pot spune din experiență că este dificil să controlezi ce se publică, fie că este adevărat, fie că nu, a spus el.

Mama s-a îmbufnat și a clătinat din cap.

– Trebuie să facem ceva.

– Nu pot promite nimic, dar cel mai bun om al meu cercetează ce se află în spatele poveștii, ne-a spus el.

Acum primeam și eu această informație. Și doar îi spuseseam să nu se implice.

– Nu ar trebui să te lași târât în asta.

– Totul s-a întâmplat din cauza mea. Măcar atât pot face.

Cuvintele lui parcă fierbeau mocnit. Poate că nu primea cu lejeritate atenția pe care mi-o acorda presa, așa cum crezusem eu.

– Mulțumesc! Mama s-a întins spre el și l-a tras în aceeași îmbrățișare stânjenitoare de care avusesem și eu parte mai devreme, iar eu i-am aruncat lui Alexander un zâmbet în semn de scuză. Mama s-a depărtat puțin și l-a bătut ușurel pe umăr: Mă bucur să văd că fata mea și-a găsit pe cineva.

Stomacul mi s-a strâns, dar am încercat să continui să zâmbesc.

– Aș vrea să vă scot pe amândoi la masă. Ai ceva stabilit pentru mâine?

– Mamă! am intervenit eu.

Bineînțeles că încerca imediat să-i facă program.

– Mi-ar face plăcere, a spus Alexander.

– Poftim? am întrebat șocată.

Mama m-a ignorat și l-a luat pe Alexander de braț, apoi au pornit amândoi spre ușă.

– Aranjez eu totul. Nu ai nici o alergie alimentară, nu-i așa? O sun pe Clara și-i dau toate detaliile. Harold va fi încântat!

I-am urmat și i-am deschis ușa mamei, încuviințând din cap cu entuziasm la planurile ei rostite cu voce tare. Cinci minute mai târziu, am reușit să închid ușa în urma ei.

– Îmi pare rău.

– Pare să fie o mare pacoste, mi-a răspuns zâmbind Alexander.

– Te pot scăpa din asta, nu trebuie să-ți faci griji.

Zâmbetul i s-a șters de pe chip. S-a încruntat.

– Nu mă deranjează să iau cina cu părinții tăi.

– Ești... sigur? l-am întrebat cu voce gătuită.

– Nu te mai uita la mine de parcă aș avea nevoie de o cămașă de forță. Sau poate – a făcut o pauză și m-a privit atent – nu vrei să iau cina cu părinții tăi.

– Nu! am sărit, luându-l prin surprindere și pe el, dar și pe mine. Bineînțeles că vreau, dar înțeleg perfect dacă nu te simți confortabil.

– Nu asta fac iubiții fetelor? m-a întrebat el. Îi cunosc pe părinți. Îi farmecă. Câștigă privilegiul de a le corupe fiicele.

Auzindu-l rostind cuvântul „iubit“ am rămas fără aer. L-am privit cu ochi mari, fără să-mi găsesc cuvintele.

– S-a întâmplat ceva? m-a întrebat el, trecându-și mâna prin păr. Avea din nou acea expresie îngrijorată, obosită. Am făcut ceva care să te supere?

Am înghițit cu greu și am clătinat din cap.

– Nu. Dar nu te merit, X.

– Așa este, a fost el de acord, cu vocea îngroșată. Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să aibă de-a face cu mine.

I-am pus un deget pe buze.

– Nu spune asta!

– De unde ai venit? mi-a șoptit. Cine te-a trimis să mă salvezi?

Nu aveam nici un răspuns pentru el. Știam un singur mod în care să ne putem liniști și eu, și el, așa că mi-am lipit buzele de ale lui. A preluat controlul într-o clipă, iar limba lui a pătruns adânc în gura mea. M-am pierdut gustându-l, bucurându-mă de el. Dorința mea s-a transformat într-o foame imensă, care mi-a străbătut trupul și s-a oprit între coapse. Mi-am încolăcit un picior în jurul lui, încercând să domolesc intensă presiune care se clădea în mine. M-a cuprins cu brațele pe după talie, respirând greu și fierbinte pe gâtul meu.

– Trebuie să ajungi la birou, a murmurat. Asta dacă nu...

Mi-am lins buzele auzind insinuarea din vocea lui joasă.

– Dacă nu?

– Dacă nu vrei să anunți la birou că ești bolnavă și să mă lași să-ți arăt ce iubit bun pot să fiu.

Era o ofertă tentantă. Prea tentantă.

– Îmi pare rău, X. Nu pot să fac asta în a treia zi de lucru.

M-a lăsat să mă desprind de el și s-a dat un pas înapoi, să-mi facă loc. Însă distanța dintre noi nu m-a ajutat să potolesc dorința care îmi clocotea în trup.

– Diseară.

Nu era o întrebare. Era o promisiune pentru ce avea să se întâmple.

– Diseară, am repetat eu, simțind orele de stat departe unul de altul la fel de acut ca distanța dintre noi.

– M-am uitat peste graficele despre care discutam aseară, mi-a spus Bennett, intrând în spațiul meu de lucru.

Am ridicat privirea să o întâlnesc pe a lui, recunoscătoare că măcar el se mai putea uita în ochii mei după ce apăruse în ziua anterioară în ziare. Am răscolit printre dosarele de pe birou,

am găsit lista pe care o concepușem cu o zi în urmă și am bifat tot ce terminasem deja.

– Acum, lucrez la statisticile privind accesul la apă potabilă și mortalitatea infantilă.

– Vreau să-ți spun că sunt recunoscător că am pe cineva care să mă ajute cu toate astea. Trebuie să fiu sincer: încă sunt șocat că Isaac Blue a ales să lucreze cu noi.

Bennett s-a trântit pe un scaun, în fața mea. Avea sacoul și fonat și ochii încercănați.

– Ai o perioadă grea?

– Două fete sunt o treabă dificilă chiar și pentru doi părinți, iar ele mă au doar pe mine, a spus el. Nu mă pot abține să nu mă gândesc că dau chix cu ele.

M-am aplecat și i-am atins mâneca, simțind un val de empatie la auzul acestei mărturisiri. Unul ca el nu putea da chix, pentru că-i păsa prea tare.

– Nu este adevărat. Trebuie doar să încerci să muncești mai puțin. Iar dacă ai nevoie de o pauză, pot veni eu să stau cu ele într-o seară.

– N-aș ști ce să fac cu o seară liberă. Probabil aș lucra.

Am râs și am clătinat din cap.

– Fără lucru. Aceasta este înțelegerea.

– Și ce părere ți-ai făcut? Cum ți se pare prima ta slujbă de după universitate?

– E bine.

A ridicat dintr-o sprânceană, aducându-și privirea la același nivel cu al meu.

– Foarte convingător.

Am ezitat, neștiind dacă să pomenesc despre drama din viața personală. Bennett părea să poată lăsa toate acele mizerii în spate, dar eu trebuia să accept că relația mea cu Alexander putea complica lucrurile.

– Păi, n-am cunoscut pe nimeni altcineva de pe aici, cu excepția ta. Și nimeni nu pare dornic să se prezinte.

– Cred că-i intimidezi, mi-a răspuns el sincer.

– Eu?

Era cea mai mare prostie din câte auzisem.

– Ești un soi de celebritate locală.

Mi-am îngropat fața în palme și mi-am pus capul pe birou.

– Hei, m-a liniștit el, trec toate. Curând, nimeni nu-și va aminti că te vedeai cu tipul acela.

– Frumoasă încercare, am spus. Au văzut cu toții mesajele pe care mi le-a trimis el. Și își vor aminti mereu că eu sunt fata aceea cu o tulburare alimentară.

Mai trecusem prin asta și în liceu. Era imposibil să nu observi privirile care te disecau, te cântăreau și urmăreau cât de mult mâncai la prânz. Fugisem atunci de ei, dar acum nu se mai putea. Și nici nu mai voiam.

– Atunci, arată-le că ești mai mult decât atât.

Bennett s-a ridicat și mi-a făcut semn să mă ridic și eu.

În ora care a urmat, am mers de la un birou la altul, am strâns mâini și am făcut conversație cu colegii de la Peters & Clarkwell. Nu aveam cum să țin minte nici jumătate dintre nume, dar am fost fericită să-i cunosc. Și puteam doar să sper că mai domolisem din zvonurile la adresa mea.

Restul zilei a trecut repede. Am citit despre resurse ecologice și am luat notițe, sperând să îl impresionez pe celebrul nostru client. Știam foarte puține despre Isaac Blue în afară de postere și filme, și o scurtă căutare pe internet mi-a dezvăluit o serie de speculații legate de viața lui privată. Nu puteam decât să-l compătimesc. Nici una dintre postări nu pomenea ceva despre interesul lui pentru ecologie. M-am îndreptat spre biroul lui Bennett și m-am oprit în prag.

– Editorul lui Blue ți-a spus până la urmă de ce este atât de interesat de această campanie? l-am întrebat, apoi am adăugat: Sunt doar curioasă.

Bennett s-a sprijinit de spătar, și-a încrucișat mâinile la ceafă și mi-a zâmbit.

– Mi-a vândut o poveste despre cât este de dedicat cauzei, dar, sincer să fiu, cred că a fost angajat ca să-i spele imaginea.

Asta îmi închipuisem și eu.

– Ar trebui să fim mulțumiți că vrea să ajute, am spus eu, ieșind.

– Acceptăm orice ni se oferă! a strigat Bennett în urma mea.

M-am întors la birou să-mi scriu notițele finale, gândindu-mă deja la cum aveam să îmi petrec seara – sau, mai bine zis, cu cine –, când și-a făcut apariția o roșcată. Ținea un plic în mână, iar inima mi-a bătut cu putere când l-am luat.

– Victoria? am întrebat zâmbind slab, sperând să-i fi nimerit numele.

– Victoria Theroux, a confirmat ea. Dar îmi poți spune Tori.

– Mulțumesc, Tori!

Nu știam ce să mai spun, așa că am pus picior peste picior.

– Tipul care a adus biletul e disponibil?

– Nu știu. Cum arăta? am întrebat, puțin nedumerită de întrebare.

Am reușit să-mi maschez șocul când ea mi l-a descris pe Norris.

– Chiar nu știu, am recunoscut. Dar pot întreba.

– Scuze, mi-a spus făcându-și vânt. Sufăr de complexul tatălui. E îngrozitor, dar te obișnuiești.

Am râs, iar asta a părut să-i placă, pentru că mi-a zâmbit larg. Poate că aveam să îmi fac totuși câțiva prieteni aici.

– Ar trebui să luăm prânzul împreună, într-o zi, am spus.

Eram nerăbdătoare să-mi fac prieteni la Londra, iar, după scurta interacțiune cu prietenii lui Alexander, nu prea speram să găsesc vreunul pe acolo. În plus, mi se părea fantastic să am o prietenă care să nu fie obsedată de nunta ei.

– Minunat! Știu un loc fantastic unde se mănâncă *fish&chips*. Stabilim ceva săptămâna asta.

– S-a făcut!

– Știu unde lucrezi, să nu crezi că scapi! Mi-a făcut cu ochiul și s-a întors la biroul ei. Am încercat să rețin unde anume stătea, să atașez figura de nume și loc.

M-am întors la computer și, după ce am verificat rapid că nu mă urmărea nimeni, am rupt plicul și am citit biletul de la Alexander:

Păpușă,

Aceasta nu este o scrisoare de dragoste. Gândul că minutele trec fără ca penisul meu să fie în tine e greu de suportat. Vreau să știi că mi-am petrecut întreaga zi imaginându-mi că-ți ating corpul, că degetele mele sunt pe sfârcurile tale. Mi-am imaginat sânii tăi perfecți arcuindu-se când te penetrez cu limba. În timp ce tu salvezi planeta, eu rememorez gemetele scăpate de gura ta dulce atunci când ai terminat ultima oară și mă gândesc cum să fac să le aud din nou.

Și le voi auzi, diseară. Șoptește-mi acum numele, Clara, pentru că diseară vreau să te aud cum îl strigi.

X

Am expirat cu putere, dându-mi seama că-mi ținusem respirația cât timp citisem, dar știind că nu din cauza aceasta mă simțeam amețită. Era efectul lui asupra mea. „Efectul X“, mi-am spus.

Am tras aer în piept și am făcut cum îmi poruncise.

– Alexander.

Capitolul 21

CoCo era ultimul loc pe care l-ar fi putut alege mama pentru cină. Mi-a spus-o chiar ea, iar acesta fusese motivul pentru care alesesem acest bistro confortabil din Notting Hill. În afară de faptul că se putea mândri cu o mâncare foarte bună, avea și saloane private. Intim și lipsit de pretenții? Era exact de ce aveam nevoie ca să mă relaxez.

Notting Hill într-o seară călduță de iunie părea desprins dintr-o altă lume. Haosul londonez nu ajunsese până în cartierul somnoros care putea să fie deopotrivă înțesat de lume și liniștit. Pe Portobello Road i-am arătat lui Alexander câteva magazine la care aș fi vrut să merg cu el cândva, am zăbovit la cele câteva tarabe deschise miercuri seara până târziu, răsfoind cărți vechi și privind antichități de o valoare îndoielnică. Dar, când am ajuns la restaurant, emoțiile m-au copleșit.

Nu că nu aș fi vrut să-l prezint familiei. Îmi iubeam familia, chiar dacă nu-mi era mereu ușor. Și știam că nu-l puteam ține pe Alexander departe de ei pentru prea mult timp, mai ales dacă aveam să apar în ziare o dată la două zile. Dar lucrurile erau complicate. Mama mea era excesiv de protectoare și de încăpățânată. Tata era ceva mai înțelegător, dar ceda mereu în fața ei. Iar eu nu puteam suporta ca Lola să flirteze toată seara cu Alexander – sau măcar să încerce.

Ca să nu mai spun că eu și Alexander nu aveam o relație tipică și nu eram convinsă că nu avea să mă părăsească în curând.

– Ești tăcută, a spus el.

Atunci, mi-am dat seama că ajunseseam la CoCo fără să scoatem un cuvânt.

M-am uitat spre el și am simțit în piept un fior de posesivitate. Se străduise să-mi ofere o seară de normalitate, se îmbrăcase în blugi și o cămașă albă care îi puneă în evidență trupul suplu. Avea ochelari de soare tip aviator și își pusese pe cap o șapcă Yankees, ca să nu fie recunoscut. Nimic din toate astea nu-i ascundea linia fermă a maxilarului, barba de o zi și zâmbetul de ștrengar. Poate că reușea să se deghizeze, dar nu-și putea masca sex-appealul. Știam că nu era ținuta tipică pentru un iubit care-ți cunoaște părinții, dar nici el nu era un iubit tipic.

– Sunt cam obosită. Nu mințeam. Nu mă obișnuisem încă să mă trezesc devreme ca să plec la birou și nici cu noile activități nocturne.

– Simt că ar trebui să-ți cer scuze pentru că te-am ținut trează jumătate din noapte, a spus el trăgându-mă aproape și sărutându-mă pe frunte. Dar să știi că nu-mi pare rău.

Mi-a zâmbit arogant până ce eu i-am zâmbit la rândul meu.

– Și nici în noaptea aceasta nu voi dormi.

– Ai o întâlnire fierbinte? m-a întrebat el.

– Cea mai fierbinte.

– Cu vreun cunoscut?

Mâna lui Alexander mi-a coborât la talie.

– Aș putea spune că sunteți cât se poate de intimi.

Mi-am trecut vârful limbii peste buze și i-am trimis un sărut.

– Trebuie să te odihnești. Era sincer, dar suspectam că generozitatea lui nu avea să dureze. Însă a continuat: Te trimit singură acasă în seara aceasta.

Inima mi s-a strâns, însă m-am străduit să-i spun pe un ton jucăuș:

– Dar îți sunt datorare favoruri sexuale.

– Ce-am făcut să merit asta, păpușă? m-a întrebat, și luminița ștrengărească i-a reapărut în ochii albaștri. Spune-mi, ca să pot face din nou.

– S-ar putea să nu mai fii de aceeași părere după cină.

Am întins mâna să deschid ușa, dar Alexander mi-a prins-o și m-a tras spre el. Și-a trecut degetul arătător peste obrazul meu și s-a oprit pe buze.

– Ai încredere. Pot fi de-a dreptul fermecător când situația o cere. La urma urmei, sunt prinț.

– Prințul din poveste, nu? Am ridicat dintr-o sprânceană. Nu-mi amintesc ca el să fi avut o gură atât de păcătoasă și un asemenea apetit sexual.

– Pentru că nu a sărutat-o pe fata care trebuia, a șoptit Alexander, apropiindu-se până când buzele lui au ajuns lângă ale mele. Sau poate că „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți” înseamnă, de fapt, orgasme multiple.

– Frații Grimm sunt mici copii pe lângă tine, l-am ironizat eu, dar gândul mi-a zburat la „până la adânci bătrâneți” împreună cu el. Alexander mi-a făcut cu ochiul.

– Așteaptă să ajung la partea cu „călăritul spre soare-apune”.

– Poartă-te frumos, i-am spus lovindu-l ușor peste umăr și încercând – fără să reușesc – să rămân serioasă.

– Îmi place să te văd așa. Mă face să mă gândesc să-ți dau o palmă la fund.

Un fior de anticipare mi-a străbătut trupul.

– Ia te uită! s-a auzit o voce amuzată. Pot intra înainte să se urce chiar aici pe tine?

Am privit peste umărul lui Alexander și am văzut-o pe Lola, care ne urmărea zâmbind. Era îmbrăcată fără cusur, ca de obicei, într-o pereche de pantaloni strâmți roșii și o tunică ușoară din in care îi puneă în valoare brațele tonifiate. Și-a ridicat geanta pe umăr și s-a așezat în fața noastră, cu mâna întinsă spre el.

Alexander a ezitat să i-o întindă la rândul lui. M-a privit întrebător.

– Alexander, ea este sora mea, Lola. Am înclinat capul spre ea și i-am zâmbit cu buzele strânse. Lola, dă-mi voie să ți-l prezint pe...

– Oh, nu cred că mai este necesar, a spus ea. Mă bucur să te cunosc! Clara nu mi-a spus *absolut nimic* despre tine.

Alexander a plecat politicoș capul, dar și-a retras rapid mâna. Tensiunea fierbinte dintre noi doi se transformase în ceva intens și greu, acum, că ni se alăturase sora mea. Nu știam cât auzise ea din discuția noastră, dar, judecând după expresia ei, fusese de ajuns. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Lola să facă această seară și mai stânjenitoare.

Am căutat cu disperare ceva de spus ca să sparg gheața, dar fără folos. Emoțiile de care Alexander reușise să mă facă să uit reveneau acum cu o intensitate care mă paraliza. Când momentul a devenit de nesuportat, el a făcut un pas înainte și a deschis ușa, făcându-ne amândurora semn să intrăm.

– Întâi doamnele.

A făcut un gest dincolo de prag, iar eu am intrat, mulțumindu-i în gând pentru diplomație.

– Oh... Un gentleman! a spus Lola, urmându-mă.

L-a studiat când a trecut pe lângă el, fără să se obosească să ascundă asta. Ca de obicei, ea era cea dezinvoltă – sigură pe ea și purtând sandale cu platformă care o făceau de aproape aceeași înălțime cu el. Cei câțiva oameni care așteptau lângă intrare au privit-o cum a înaintat încrezătoare și i-a spus fetei de la intrare numele nostru.

– Pare cam... nestăpânită, mi-a șoptit Alexander, în timp ce eram conduși la etaj, într-unul dintre saloanele private.

– Mhmmm.

Era cel mai amabil mod de a o descrie pe sora mea. În majoritatea zilelor, Lola era o forță de temut. Puteam doar să sper că ziua de azi nu se număra printre ele.

Norocul nu prea fusese de partea mea în ultima vreme.

Pe la al doilea rând de cocktailuri, conversația din micul nostru grup ajunsese deja într-un impas. Mama insistase să-l așteptăm și pe tata ca să comandăm, iar el întârziase mai bine de o oră. Salonul decorat cu un număr mult prea mare de ceasuri era dovada acestui lucru. Am sorbit din Bloody Mary, sperând că, dacă mă amețeam, timpul avea să treacă mai repede. Sunetele zecilor de minutare se auzeau acum la unison. În orice altă seară, decorul acesta ușor bizar

mi s-ar fi părut fermecător. În seara aceasta însă, el nu făcea decât să-mi accentueze senzația de greutate.

– Nu știu ce l-ar fi putut reține, a spus mama cerându-și din nou scuze și verificându-și telefonul.

– Eu nu mă grăbesc, a spus senin Alexander, dar mâna care îmi strângea coapsa spunea cu totul altceva.

Gândul îi era în altă parte, cu siguranță.

– Ar trebui să comandăm, am spus când ceasurile din jurul nostru au bătut de ora opt.

Starea mea de oboseală, combinată cu glicemia scăzută, îmi epuiza răbdarea și așa fragilă.

– Să mai așteptăm câteva minute, a sugerat Lola, sorbind din cocktail. Spune-ne cum v-ați cunoscut.

– Citește în *Daily Star*, am pufnit eu, fără să mai reușesc să-mi ascund proasta dispoziție.

Lola m-a privit cu reproș și și-a țuguia buzele pe pahar. Arăta exact ca mama când făcea asta.

– Vreau să aud de la sursă.

Am deschis gura să i-o retez din nou, dar Alexander m-a oprit.

– Eram la o petrecere plicticoasă și încercam să mă ascund de lume, a spus el, când a apărut această fată frumoasă și m-a pus imediat la punct.

Mi-a luat mâna într-a lui și mi-a dus-o la buze, dar, înainte de a o săruta, i-am surprins privirea infatuată.

Mama a făcut ochii mari și a scos un sunet slab de uimire. Uneori, mă întrebam unde dispăruse feminista ambițioasă și boemă pe care o văzusem în fotografii. Mama studiase la Berkeley. Se luptase să clădească o companie de la zero. Iar acum, considera scandalos ca o femeie să abordeze un bărbat. Puteam doar să sper că Lola avea să țină secret ce auzise din conversația mea cu Alexander.

– Clara! m-a dojenit mama, așa cum făcea și când eram mică.

Alexander a râs și și-a așezat paharul pe masă.

– Nu, am meritat-o.

– Păi, și atunci de ce ai sărutat-o? a izbucnit Lola.

– Este o poveste mai lungă, a spus el, zâmbind acum cu toată gura. Dar, pentru că nu a ajuns în ziare, o s-o țin doar pentru mine. Îți voi spune doar că mi-am petrecut toată ziua următoare încercând să aflu cine era sora ta. Nu era prea cunoscută la Oxford.

Auzindu-l, mama a oftat.

– Nu este foarte sociabilă. M-am străduit cât am putut, dar uneori natura are alte planuri.

– Este o companie fermecătoare, a spus Alexander aproape șoptit, cu tonul pe care îl folosea de obicei să-mi șoptească la ureche lucruri indecente. Oricum, eu o vreau doar pentru mine.

Mama și-a întors privirea spre mine, să-mi surprindă reacția, dar eu am încercat să par nonșalantă, concentrată asupra paharului. Avea rezervele ei în legătură cu relația mea cu Alexander, dar asta n-o putea împiedica să tragă concluzii.

– Să fii chiar atât de rezervat? a șoptit Lola.

L-a privit un moment, de parcă l-ar fi provocat.

Alexander a ridicat din umeri auzindu-i comentariul, apoi i-a făcut semn chelnerului care se ivise în ușă. Bietul de el se întreba probabil dacă mai aveam de gând să comandăm ceva.

– Sunteți gata? a întrebat.

Ne-a privit pe toți, dar, când a dat cu ochii de Alexander, și-a întors imediat capul, ca și cum ar fi fost intimidat.

Nu-mi imaginasem că el ar putea avea acest efect asupra oamenilor. De parcă nu era destul că era mereu în atenția publicului. Lucru pe care îl descoperisem și eu de curând. Cât de rău putea fi când oamenii se temeau de tine? Alexander nu părea prea impresionat de acest gen de atenție. Mi s-a părut că nici măcar nu observase. Iar acesta era un alt lucru care îl făcea atât de formidabil: își purta cu candoare puterea. Nu era prefăcut, nu dădea vreun spectacol. Era dreptul lui din naștere.

– Ne poți aduce niște aperitive? a întrebat Alexander. Trebuie să mai sosească cineva, dar nu le pot lăsa pe doamne să mai aștepte.

I-am mulțumit în gând, recunoscătoare că el era cel care încălcase dorința mamei. Alexander s-a aplecat și m-a sărutat. Buzele lui erau tandre și protectoare, amintindu-mi că era treaba lui

să vegheze asupra mea. Am închis ochii instinctiv, dorindu-mi mai mult, dar mama și-a dres imediat glasul.

– Am citit câte ceva despre compania dumneavoastră, doamnă Bishop, a spus Alexander, schimbând brusc subiectul.

– Fosta companie, a spus mama. Hai să nu discutăm despre afaceri!

– Aude destule de la tata, i-am explicat eu.

– Este adevărat, a răspuns mama. Sau cel puțin așa se întâmpla.

Comentariul ei mi s-a părut ciudat. Mama susținuse mereu ideile tatei și încercările lui ulterioare de a intra în afaceri, chiar dacă nici una nu se dovedise la fel de profitabilă ca site-ul de matrimoniale pe care îl vânduseră când internetul înregistrase cea mai mare creștere. Dar acum, mândria care însoțea de obicei orice întrebare legată de afaceri lipsea cu desăvârșire, înlocuită de un ton indiferent, cu urme de amărăciune. M-am uitat din nou la ceasuri, întrebându-mă unde întârzia atât tata. Ceva se întâmpla cu părinții mei. Nu-mi dădeam seama ce, dar lucrurile nu stăteau prea bine.

Lola s-a aplecat spre el, grăbindu-se să rupă liniștea stânjenitoare:

– Spune-ne cum este să crești într-un palat!

– Nu s-au scris cărți despre asta? a întrebat Alexander.

– Ba da, a recunoscut ea, dar am auzit că realitatea este cu totul diferită. Însă trebuie să recunosc că mi-au plăcut întotdeauna finisurile fericite ale poveștilor cu prinți.

Mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am ținut respirația și am încercat să par netulburată. Auzise ceva din conversația mea cu Alexander, și aveam să plătesc pentru asta, mai târziu.

– Nu este atât de palpitant precum pare.

Fie nu înțelesese aluzia nu foarte subtilă, fie știa să blufeze.

– Aiurea! a exclamat ea. Pun pariu că ai călătorit prin toată lumea și ai crescut călărind și vânând vulpi.

Privirea lui a devenit distantă. Era evident că Lola atinsese un punct sensibil.

– Cam așa ceva. Dar să știi că este destul de plicticos. Cine cu demnitari străini. Lecții de călărie. Iar vânătoria nu mi-a plăcut niciodată.

- Sunt membră PETA, l-a informat ea. Dezaprob vânătoria.

M-am strâmbat. Evident, grija ei pentru animale nu includea pantofii din piele și gențile.

- Este o tradiție de familie, din nefericire. Nici pe mine nu mă prea interesează. A făcut o pauză, și ochii i-au strălucit, semn că-și amintise ceva. A râs. Când aveam vreo opt ani, tata mi-a spus că voi merge la prima mea vânătoria. Eram teribil de încântat. Luasem lecții de călărie, dar nu mi se permisesse să călăresc alături de oamenii mari.

Era prima oară când vorbea cu atâta ușurință despre familia și copilăria lui, așa că l-am ascultat cu mare atenție. Trecutul era o mare povară pentru Alexander, așa că inima mi s-a umplut de bucurie când l-am văzut zâmbind. N-am putut să nu mă întreb ce ar fi fost diferit dacă nu ar fi suferit o asemenea tragedie la o vârstă fragedă.

- Nu am dormit aproape deloc cu o noapte înainte, a continuat el. M-am furișat la grajduri să-mi țesăl calul și să-l pregătesc. Eram acolo, cu calul meu, când deodată văd o vulpe închisă într-o cușcă. Nu mi-a venit să cred. În clipa aceea, mi-am amintit toate vânătorile la care asistasem, pe domeniul nostru, și mi-am dat seama că *pe ea* aveam să o vânam a doua zi.

Am tăcut cu toții, agățându-ne de fiecare cuvânt al lui.

- Așa că am făcut exact ce ar fi făcut orice copil de opt ani. Am ascuns-o.

- Dumnezeu! a exclamat Lola, fluturând din genele. Unde ai ascuns-o?

- Nu a fost cea mai inspirată idee, a explicat Alexander zâmbind. Am luat-o în camera mea.

- Bănuiesc că părinții tăi au fost încântați, a spus sec mama.

Alexander a făcut o pauză, și o urmă de tristețe i-a umbrat chipul. A dispărut însă la fel de repede cum apăruse. Doar unul dintre părinți ar fi putut fi prezent, tatăl lui, și nu-mi imaginam că i se păruse prea amuzant.

- Poate că mama ar fi fost, a spus el încet, dar tata, nu. Trebuie să recunosc însă că am făcut o mică greșală când am adus-o înăuntru.

– Care? a întrebat Lola.

Era absorbită de poveste și părea mult mai tânără decât era. Se părea că efectul X se întindea și în afara dormitorului.

– Sora mea a eliberat-o din cușcă, a mărturisit Alexander, cu un aer inocent. Personalului i-au trebuit două zile să o prindă, dar vătătoarea s-a anulat.

– Tu ai fost eroul, deci, am spus eu.

– Este un fel de a privi lucrurile. A ridicat din umeri și s-a lăsat pe spate. Mă îndoiesc însă că și personalul a fost de aceeași părere.

Am râs cu toții, iar eu am savurat fiecare hohot sănătos al lui Alexander. Era prima oară când o pomenea pe sora lui Sarah, și mă întrebam dacă își dăduse seama că făcuse asta. Îmi arătase foarte clar că era un subiect tabu și mă făcuse să înțeleg că i-aș fi cauzat multă durere dacă îl forțam să vorbească despre ea. Îi era, oare, de ajutor dacă evita orice amintire legată de ea? Părea un mare păcat să uite momentele fericite pe care le împărtășiseră.

Sosirea tatălui meu l-a scăpat pe Alexander de obligația de a ne distra. M-a cuprins un val de căldură când i-am văzut dând mâna și schimbând câteva cuvinte. Dar o privire aruncată mamei mi-a stricat imediat dispoziția.

– Scuze încă o dată, a spus tata, așezându-se lângă mama. M-ați așteptat? Ar fi trebuit să comandați!

– Te-am sunat! i-a răspuns cu răceală mama, fără să se străduiască să-și mascheze reproșul din voce.

– Am fost prins la birou, a explicat el. Acolo, nu prea avem semnal, dar recunosc că ar fi trebuit să găsesc un telefon fix și să te sun.

Mama nu i-a răspuns. Stomacul mi s-a strâns văzând că nu credea deloc scuzele tatei.

A fost prima oară când mama nu mi-a mai părut fragilă. De fapt, părea chiar puternică.

Purtarea ciudată a părinților mei mi-a ocupat gândurile pe drumul de întoarcere, în Rolls Royce. Cina se desfășurase fără incidente, dar atitudinea ei distantă se menținuse întreaga seară. Mama mai făcuse un comentariu despre cât de mult muncea tata

și cu o săptămână în urmă, când ieșiserăm la masă, dar eu nu o luasem în seamă. Acum însă, trebuia să mă gândesc serios la asta.

Tata devenise obsedat de investițiile în afaceri noi. Avea acțiuni la zeci de companii, dar nimic nu-i împlinea dorința de a clădi ceva doar al lui, de la zero. Vânduse *partner.com* pentru că aveam nevoie de bani, dar și pentru că se așteptase să poată înființa o altă companie de succes. Douăzeci de ani mai târziu, după zeci de investiții și idei, se putea lăuda doar cu faptul că site-ul său era în continuare popular. Mama îl încurajase mereu. Deci ce se schimbase, oare? Nu-mi puteam imagina.

– Clara? a spus Alexander.

Și-a strecurat mâna între picioarele mele, de parcă ar fi încercat să-mi abată gândurile.

Seara aceasta ar fi trebuit să fie despre noi – despre relația noastră –, iar eu îmi petrecusem întreaga seară analizând ce se întâmpla cu părinții mei. Poate că încercam să evit realitatea. Eu și Alexander aveam problemele noastre. Era mult mai ușor să-ți faci griji pentru căsnicia altcuiva.

– Scuze, X.

M-am așezat în poala lui.

– Te frământă ceva.

Nu m-a întrebat nimic. Mesajul era clar: fără presiuni.

Era greu de crezut că m-ar putea ajuta să înțeleg ce se întâmpla cu tatăl meu, dar apreciam faptul că era acolo.

– Mă gândeam la părinții mei. Abia dacă și-au vorbit.

– Și nu se întâmplă așa de obicei?

Am clătinat din cap. Nu puteam spune clar ce anume mă neliniștea.

– Mama are mereu nevoie de atenția lui. În seara asta, l-a tratat cu răceală pe tata.

Am încercat să uit de toate astea și mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului lui Alexander. Fusesem într-atât de preocupată de părinții mei, că aproape că uitasem că îl aveam pe Alexander doar pentru mine. M-am frecat de el, invitându-l. Contactul mi-a înfierbântat sângele.

Alexander mi-a trasat cu vârful degetului arătător linia decolteului, iar sfârcurile mi s-au întărit, anticipându-i atingerea. Dorința îmi copleșea celelalte simțuri. M-a prins de ceafă, m-a tras spre el și a pus stăpânire pe buzele mele. Răsuflarea lui era fierbinte, cu un iz ușor de alcool, iar eu i-am savurat pe îndelete gustul.

- Îți sunt datoare favoruri sexuale, am tors eu, iar mâinile mi-au coborât spre curea, ca să-i eliberez erecția.

Alexander a gemut și m-a sărutat prelung, languros, făcându-mă să rămân fără aer.

- Vino cu mine la țară în weekend, mi-a șoptit.

Să fiu singură cu el, în afara Londrei, fără paparazzi?

- Mai trebuie să întreb?

- Nu te-am întrebat, a spus el zâmbind. Le-am spus deja că vei veni și tu.

Am înghețat.

- Le-ai spus?

- Rudelor mele.

- Vrei să-mi petrec weekendul cu familia ta, la țară? I-am întrebat.

- Vor fi acolo și câțiva prieteni. Edward i-a invitat.

Dacă încerca să mă liniștească spunând asta, ei bine, nu reușise.

- X..., am început eu.

- Ai spus orice, mi-a amintit. Și ți-am zis că nu te întreb. Doar mă aștept să fii acolo, cu mine.

- Nu vrei să-ți petreci un timp doar cu ei, în particular?

Încercam marea cu degetul, știam prea bine.

Alexander a ridicat dintr-o sprânceană, conștient că-mi căutam cu disperare o scuză.

- Singura persoană cu care doresc să-mi petrec timpul în particular ești tu. Trei zile de despărțire înseamnă prea mult timp. Trebuie să știi că are cineva grijă de tine.

- Pot să-mi port și singură de grijă, i-am amintit.

- Poți să te îmbraci singură. Și-a coborât mâinile spre coapsele mele, mângâind ușor. Poți să mănânci, să bei și să dormi, dar nu vei avea tot ce-ți trebuie.

S-a ridicat ușor spre mine și m-a împuns cu erecția.

– Aici, ai dreptate, am rostit cu greu, trecându-mi limba peste buze.

– Am? m-a întrebat el cu glas scăzut, continuând să descrie cercuri sub trupul meu.

– Mhmm, am șoptit, pierdută în mișcarea șoldurilor lui. Îmi ești dator.

– Credeam că tu îmi datorezi favoruri sexuale, a spus el, zâmbindu-mi ștregărește.

– Ți-am promis asta înainte să aflu că va trebui să am de-a face cu familia ta un weekend întreg. Va trebui să mă răsplătești mult timp de-aici încolo.

Dar, cum dorința îmi cuprinsese vaginul, ajungând până la clitoris, am știut că era o cauză pierdută.

– Oh, păpușă! Gura lui rățăcea pe gâtul meu, iar mâinile – pe sub fusta mea. Sunt mai mult decât fericit să-ți fiu îndatorat.

A prins între degete banda chiloților și a tras de ea, eliberându-mi sexul.

– Resursele de pe pământ nu sunt infinite, știi bine. Ai putea să-mi cruți măcar o parte din lenjerie.

Alexander m-a răsturnat pe banchetă și s-a cuibărit între picioarele mele.

– Chiar îmi doresc să aflu mai multe despre lenjerie ta, mi-a spus zâmbind. Dar mai târziu.

Capitolul 22

Casa de la țară era, de fapt, un conac cu patruzeci de camere aflat pe un domeniu privat de patruzeci de hectare. Mai fusesem invitată la conace, dar reședința Norfolk le depășea pe toate. Aparținea unui alt timp și unui alt spațiu. Fațada din cărămidă fusese reconstituită cu grijă, imitând-o pe cea originală din secolul al XVI-lea. Domeniul mai cuprindea grajduri și terenuri de tenis. Înăuntru, podele din marmură, opere de artă inestimabile și balustrada din mahon completau imaginea impozantă. Parcă fusesem invitată să dorm într-un muzeu. Erau prea multe de digerat deodată, și asta nu numai datorită domeniului.

Mă îngrozea ideea că urma să am de-a face cu tatăl lui un weekend întreg. Regele nu se sinchisise să-și ascundă adevăratele sentimente în privința relației noastre. Când am ajuns, am descoperit că era mult mai rău decât o întâlnire stânjenitoare de familie. Rudele lui Alexander erau deja acolo, împreună cu mai bine de doisprezece *prieteni*. Pe câțiva îi cunoscusem la bal, și nu eram tocmai încântată să-i revăd acum.

În mod special pe Pepper, care privea cu dezgust cum Edward îmi făcea cunoștință cu câțiva membri ai familiei prezenți pentru vânătoarea de a doua zi.

Weekendul acesta avea să fie exact ce încercasem să evit. În pros-
tia mea, sperasem să am ocazia să discut cu tatăl lui Alexander între patru ochi. Mă gândeam că, dacă ajungea să mă cunoască, își putea

schimba părerea despre relația mea cu fiul său. Acum, nu vedeam cum s-ar putea întâmpla asta, cu atâția oameni în jur.

Am ajuns atât de târziu, că fusese deja servită cina. Când am urcat în cameră, stomacul îmi chiorăia. Am scos din bagaj un baton proteic și am privit în jur. Trebuia să recunosc, chiar fără tragere de inimă, că era o cameră spectaculoasă. Un pat cu baldachin și o prveliște minunată. Un singur lucru lipsea: Alexander – al cărui dormitor era în cealaltă aripă a conacului.

Pe pernă aveam un program tipărit al activităților. Mi-am dat ochii peste cap când am conștientizat că fiecare moment al șederii mele fusese plănuțit minuțios. În clipa aceasta, ar fi trebuit să fiu în salonul de biliard, pentru cocktailuri. Iar a doua zi luam masa cu regina-mamă.

– Și când mai găsesc timp să mă sinucid? am întrebat cu voce tare.

„Trebuie să joci după cum ți se cântă“, mi-am spus în gând.

Zece minute mai târziu, m-am întâlnit cu Alexander pe hol. Se schimbase într-un costum din trei piese, la fel de negru ca părul lui. Rezultatul: era sexy de-ți stătea inima în loc. Aș fi vrut să-mi pot trece mâna prin părul lui mătășos și să-i simt penisul dincolo de pantalonii perfect croiți.

– Păpușă? Era mai mult decât o întrebare, era o invitație.

Un zâmbet suav și seducător îi lumina fața, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Am oftat și am clătinat din cap. Nu era drept să aibă un asemenea efect asupra mea. Alexander și-a lipit degetul arătător de buzele mele.

– Păstrează-le pentru mine.

– Nu am voie să oftez?

– Oh, insist să oftezi, mi-a șoptit el, aplecându-se să mă sărute pe gât. Să gemi și să te zvârcolești când ți-o trag. Chiar îți cer asta. Sunt un bărbat egoist, iar aceste zgomote îmi aparțin.

– Mă supun cu bucurie, am șoptit eu trecându-mi degetele de-a lungul pieptului lui și oprindu-mă la nasturele hainei.

El s-a dat un pas înapoi și și-a aranjat manșetele și butonii.

– Nu mă tenta, că nu ne mai facem apariția atât de așteptată.
– Nu sunt, deci, singura care are programul printat?
– Nu, din nefericire. Mi-a oferit brațul. Spre salonul de biliard, nu-i așa?

– Da. Mă cam rătăcisem, am recunoscut luându-i brațul.
– Te-aș fi găsit, mi-a promis el, zâmbind aproape forțat.
Fusese încordat încă de când plecaserăm din Londra, iar acum părea foarte tensionat.

Salonul de biliard era decorat păstrând tradiția, cu lambriuri din stejar, capete de cerbi și fazani împăiați. Jonathan era la bar, cu mânecele suflecate, atent să le ofere băuturi tuturor. Cele două femei pe care tocmai le servea s-au întors să mă privească. Am recunoscut-o pe roșcata de la bal, Amelia. Pe cealaltă n-o știam. M-au privit amândouă cu superioritate, iar chipurile le-au rămas impasibile.

Mă îmbrăcasem cu o rochie lungă fără mâneci, de un albastru marin. Imediat ce am intrat în salon, mi-am dorit să nu fi făcut asta. Alexander a trecut pragul fără ezitare și m-a condus de mână în încăperea slab luminată.

– O oră, mi-a promis. Vrei ceva de băut?

Am clătinat din cap. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi pierd capul în mijlocul aceluia grup de prieteni. Singura mea consolare era absența tatălui lui Alexander și a bunicii. Nu fusesem prezentată formal tuturor celor prezenți acolo, dar, după câte îmi dădeam seama, Pepper avusese grijă să le povestească despre mine.

Un bărbat în livrea și-a făcut apariția în ușă, căutându-l pe Alexander cu privirea. A străbătut încăperea spre el și i-a spus ceva în șoaptă. Nu am auzit ce, din cauza rumorii.

Alexander m-a strâns de braț.

– Trebuie să mă ocup de ceva. Edward va avea grijă de tine.

A dispărut până să apuc să protestez. Mă uitam pierdută în jur, observând privirile pe care și le aruncau între ele fetele de la bar când au văzut că Alexander plecase brusc.

– Haide încoace! mi-a strigat Amelia, făcându-mi semn să mă apropiu.

Invitația era mult prea prietenoasă ca să fi fost făcută din inimă, dar nu-mi puteam petrece tot weekendul ascunzându-mă de ei.

Jonathan a pus pe bar un pahar gol. Cu părul blond buclat, pieptănat neglijent, și vesta în dungi subțiri albastre, părea dintr-un film vechi. Când mi-a vorbit, cuvintele îi erau pline de farmecul băiatului care nu duce lipsă de parteneri de pat.

– Ce preferi?

Gândul mi-a zburat spre Alexander. Exact asta mă întrebuse și el la Brimstone, iar răspunsul fusese același.

– Uau, ce fată rea! a spus Amelia surprinzându-mi privirea visătoare. Dă-i un gin cu apă tonică! Clara, dă-mi voie să ți-o prezint pe sora mea, Priscilla.

Priscilla mi-a aruncat un zâmbet larg. Avea părul roșu, la fel ca Amelia, dar, spre deosebire de aceasta, pielea albă îi era acoperită cu pistrii.

– Am auzit atâtea despre tine!

Nu s-a obosit să ascundă subînțelesul din cuvintele ei, dar eu m-am forțat să-i zâmbesc.

– Să nu crezi tot ce citești.

– Oh, nu-mi bat capul cu ziarele de scandal, a spus ea. Dar Pepper vorbește de săptămâni numai despre tine. Alex îi povestește totul.

– Mă îndoiesc, am spus senină.

Încerca să-mi arunce o momeală pe care nu aveam de gând să o mușc.

Priscilla a ridicat din umerii fragili și a sorbit din pahar.

– Oh, Jonathan, trebuia să folosești apă tonică dietetică! Clara își supraveghează greutatea.

Nu știam prea bine dacă exista o pedeapsă anume dacă plesneai o prințesă, dar am simțit că aș fi făcut un bine public. Cineva mi-a prins încheietura înainte să-mi dau seama măcar că ridicasem mâna.

– Îți iau eu băutura, a spus David. Mi-a eliberat mâna și a luat paharul. Fără vreun alt cuvânt, m-a îndepărtat de cuibul de vipere. Ai fost cât pe ce!

Mi-a întins cocktailul, iar eu am luat o înghițitură zdravănă, prea furioasă ca să-i pot răspunde. După ce m-am calmat puțin, m-am întors spre el.

– Cum de ai știut că am de gând s-o lovesc?

David a zâmbit. Era un zâmbet sincer, care se întindea pe tot chipul de culoarea ciocolatei și în ochii negri ca tăciunele. M-am relaxat și mai tare.

– Îmi petrec mare parte din timp străduindu-mă să nu-i plesnesc chiar eu. Așa că am un fel de radar.

– Ești un fel de masochist, să înțeleg? l-am întrebat, râzând atunci când l-am văzut că făcuse ochii mari auzindu-mi întrebarea îndrăzneată. Cine altul ar alege să-și petreacă timpul cu oamenii aceștia?

– Am motivele mele, mi-a răspuns ridicând din umeri, fără să dorească să intre în detalii.

– Și totuși, de ce ești aici? l-am întrebat.

Nu-mi dădeam seama de ce și-ar petrece cineva timpul cu acei oameni, fără un motiv foarte serios și muream de curiozitate să-l aflu.

– Nu ți-a spus? Pepper se aplecase peste spătarul scaunului meu. Își lăsase părul liber, iar buclele ei aurii îmi atingeau gâtul. Nu este cazul să fii timid, David. Clara ar putea să-ți vândă câteva ponturi despre cum să pui, în sfârșit, mâna pe un prinț.

L-am privit întrebător pe David, dar el avea ochii ațintiți la blonda cea crudă.

– Nu e cazul să încerci să fii spirituală. Ești suficient de proastă ca să nu-ți iasă, Pepper.

– Măcar nu sunt...

David s-a ridicat brusc, vărsându-mi băutura în poală.

– Te rog să mă scuzi.

Am îndepărtat repede băutura rece ca gheața, înainte să-mi ude complet rochia.

– Păcat de rochie, a spus Pepper. Era oribilă, oricum.

Am făcut ochii mari, dar mi-am ținut gura. Poate că era bine să-mi țin dușmanii aproape, dar era și mai bine să-mi țin gura în preajma lor. Fără îndoială, orice cuvânt avea să-mi fie deformat

și folosit împotriva mea. Edward ne privea din celălalt colț al încăperii. În ciuda îngrijorării de pe chipul său, nu lăsase jos tacul.

Seara se transforma într-un coșmar. Dacă voiam să supraviețuiesc weekendului, trebuia să mă țin departe de toată acea dramă. Am ieșit repede din încăpere, dar mi-am dat seama că nu știam cum să ajung în camera mea. Pentru asta ar fi trebuit să-l gădesc pe Alexander și să-l iau de la treburile lui urgente.

Pașii îmi răsunau pe holul pustiu. Pe sub nici o ușă nu se zărea lumină. M-am oprit în dreptul fiecăreia, căutând să aud vocea lui Alexander. Într-un final, am auzit voci furioase. M-am ascuns în umbră. Nu voiam neapărat să trag cu urechea, dar bănuiam că nu era cazul să-i deranjez.

Mi-au trebuit câteva clipe să mă pot obișnui cu întunericul din cameră, dar, când am reușit, mi-am dat seama că nu erau Alexander și tatăl lui. Ci Edward și David. Pentru că nu voiam să le întrerup discuția, m-am întors să plec. Exact atunci Edward a întins mâna, l-a tras pe David spre el și și-a lipit gura de a lui. De uluire, am înțepenit în loc. Abia acum înțelegem.

M-am lipit de ușă, să nu fiu văzută. Cum de nu-mi dădusem seama? Am revăzut în minte schimbul de replici dintre David și Pepper și reacția lui Edward la plecarea lui. Mă întrebam de ce alegea David să rămână în compania lor, deși îi ura pe majoritatea. Acum, știam: era, la fel ca mine, prins în cursă.

David s-a tras de lângă Edward.

– Ajunge! Jocul acesta m-a obosit!

– Nu este un joc, a spus Edward, făcând un pas spre el.

David s-a tras înapoi, clătinând din cap.

– Flirtezi cu toate sclifositele alea și te dai mare playboy. Poate că ție nu ți se pare un joc, Edward, dar să știi că asta este – iar, de acum, îl joci singur.

– David, așteaptă! a strigat Edward și l-a prins de braț.

– Ia mâna de pe mine! l-a amenințat David.

– Îmi pare rău că lucrurile stau așa. Edward i-a eliberat brațul. Aș fi vrut să fie altfel. Te iubesc.

David și-a trecut mâna prin părul tuns foarte scurt.

- De data asta, nu mai merge. Nu îmi mai este de ajuns. Simpla dorință nu te duce nicăieri. Dacă vrei ca lucrurile să fie diferite, schimbă-le!

- Știi cu ce mă confrunt. Dacă Alexander...

- Să aștepti ca fratele tău să-ți rezolve problemele nu înseamnă că schimbi ceva, i-a răspuns cu asprime David. Cel puțin, nu în ceea ce mă privește.

Edward l-a mângâiat pe obraz și a clătinat din cap cu tristețe.

- Zi-mi ce-aș putea să spun.

Un zgomot mi-a atras atenția. M-am întors la timp să-i surprind pe Jonathan și pe Priscilla, care se apropiaseră. M-am postat în prag, să nu-i las să intre în cameră. David și Edward mă puteau vedea acum, dar ceva îmi spunea că relația lor nu era cunoscută. Știam ce înseamnă să fii sub acei ochi nemiloși. Orice se întâmpla între ei, cei doi meritau să găsească o rezolvare în particular.

Priscilla s-a clătinat și s-a agățat chicotind de Jonathan. Când m-au văzut, cei doi s-au oprit.

- Scuză-ne, a spus Priscilla.

A încercat să treacă pe lângă mine, dar și-a pierdut echilibrul. Jonathan a prins-o de talie și a ajutat-o să se îndrepte.

- Ce se întâmplă, Clara?

Jonathan aștepta o explicație pentru faptul că nu-i lăsam să treacă. Și-a mutat privirea de la mine spre ușă, iar pupilele îi erau de culoarea întunericului.

Trebuia să inventez repede ceva, dar mintea parcă mi se oprise în loc.

- Nu... l-ai văzut pe Alexander?

- E ca un cățeluș pierdut, a pufnit Priscilla.

- Taci, Pris, a muștrat-o Jonathan. Mi-a zâmbit în semn de scuză, dar ochii i-au rămas la fel de reci. Îmi pare rău, dar nu l-am văzut.

Îi întârziaseam suficient de mult, drept pentru care puteam doar să sper că Edward se folosisese de acel răgaz. Nu aveam de gând să mai zăbovesc nici măcar o clipă în compania unei curve bete. Am trecut pe lângă ei și le-am urat noapte bună. În spate, am auzit-o pe Priscilla șoptind:

– Haide, du-te repede după Alexander!

Am zâmbit. Sigur nu mi se păruse că în tonul ei era o urmă de gelozie.

De îndată ce am rămas singură, m-am gândit la ceea ce surprinsesem. Oare Alexander știa? Știa cineva? Înțelegeam de ce era David furios, dar și de ce Edward făcuse un secret din relația lor. Bârfele. Ziarele de scandal. Presupunerile. Știam prea bine ce însemna legătura cu un prinț al Angliei. Și totuși, Alexander nu ascunsese relația noastră. Cum m-aș fi simțit, oare, dacă aș fi fost micul lui secret murdar?

Stomacul mi s-a strâns. Mi-am dat seama că aveam și răspunsul. Oricât de dificile ar fi fost uneori lucrurile, eu nu aș fi fost în stare să accept asta.

Era o situație imposibilă: să ai de ales între dragoste și realitate.

Într-un final, i-am găsit pe Alexander și pe tatăl său în bibliotecă. Am ezitat în dreptul ușii, neștiind dacă era mai bine să ciocănesc sau să-i aștept să termine. Alexander dispăruse de mai bine de o oră, ca să discute cu el, și, după sunetele care se auzeau, nu aveau să termine prea curând. Mary, bunica lui Alexander, îi privea cu stoicism, cu mâinile încrucișate în poală. Nu mă îndoiam că urma să disece mai târziu fiecare dintre afirmațiile lui Alexander.

– Ai responsabilități, îi spunea Albert. Clara e frumușică, dar tu nu ai voie să iei decizii în funcție de ce-ți dictează penisul.

Alexander și-a încrucișat brațele la piept.

– Suntem în secolul XXI. Clara este bine-crescută, este...

– Americancă.

Mary rostise cuvântul de parcă i-ar fi lăsat un gust amar pe limbă. Alexander s-a uitat urât, cu buzele strânse, iar ea s-a făcut mică în scaun. Albert a continuat, ignorând schimbul de replici dintre mama și fiul său.

– Trebuie să fii pregătit să-ți asumi rolul de...

– Ai de gând să te retragi? l-a întrebat sec Alexander.

– Nu-mi place tonul tău, l-a dojenit Mary.

Albert și-a frecat tâmpile, iar vocea i-a devenit sumbră.

– Există situații cu care trebuie să te pui la curent, iar tu ești ocupat să i-o tragi acestei...

– Alege-ți cu grijă cuvintele, l-a prevenit Alexander, ridicându-se de pe scaun cu pumnii încleștați. Ea înseamnă mult pentru mine.

Stătusem destul în umbră. Și mă cam săturasem. Am bătut o singură dată în ușă și am pășit înăuntru.

– Mă duc la culcare, i-am spus lui Alexander, ignorându-i pe ceilalți.

În timp ce vorbeam, m-am gândit la David. Și eu eram sătulă de acest joc, dar nu eram pregătită să mă îndepărtez.

– Vin cu tine.

Alexander a traversat încăperea și m-a luat de mână. Amândoi ne petrecuserăm seara apărându-ne de diverse atacuri și doar legătura dintre noi ne ajutase să rezistăm. Tânjeam după mâinile lui pe trupul meu, după atingerile blânde care îmi dădeau curaj. Și, după felul în care mă apăraseră în fața tatălui său, și el simțea aceeași nevoie.

– Nu am terminat discuția, a spus Albert.

– Această conversație s-a încheiat, a zis ferm Alexander. Nu mai avem ce discuta pe acest subiect. Am luat deja o decizie.

Albert m-a cântărit din priviri. Un fior rece mi-a coborât pe spate, transformându-mi sângele în gheață. Într-un final, a spus doar:

– Noapte bună!

Capitolul 23

Eram pe hol și îmi frângeam mâinile, neliniștită. Alexander se dusesese în camera lui să se schimbe, iar eu îmi dădeam abia acum seama de cât de tare mă speria ideea unui brunch fără el. Simțeam cum mi se ridicase părul pe ceafă. M-am întors și l-am văzut pe Alexander privindu-mă din pragul unei uși.

– Ai de gând să fugi? m-a întrebat.

L-am privit confuză. Mă gândisem cu adevărat la asta după seara trecută, dar el mă convinsese să rămân folosind metode care erau sigur ilegale în anumite țări. Drept pentru care hotărâsem să rămân tot weekendul. Avea să se sfârșească în curând, dar la întoarcerea la Londra ne așteptau noi probleme. Pentru moment însă, mi-am încrucișat brațele la piept și am clătinat din cap.

– Iar asta – și-a trecut degetele peste fusta mea din mătase – va trebui să zboare ceva mai târziu.

Mă îmbrăcasem pentru brunch cu o bluză simplă, albă și o fustă, pentru că mi se păruseră foarte potrivite. Alesesem special această fustă de un verde pal pentru felul în care se unduia în timp ce pășeam. Acest lucru, combinat cu faptul că era scurtă, avea să-i atragă negreșit atenția lui Alexander.

– Anulează vânătoarea și o poți da jos chiar acum, i-am promis în șoaptă.

– Lipsesc doar două sau trei ore, mi-a spus el trecându-și liniștitor vârful degetelor de-a lungul brațului meu.

– E de ajuns să mă poată mânca de vie, i-am răspuns, trăgând în jos de tivul fustei.

– Știu sigur că se servesc sendvișuri, mi-a spus. Le voi aminti însă că vor trebui să răspundă în fața mea dacă te necăjesc.

Am încuviințat, fără să-i mai aduc aminte că puteam avea și singură grijă de mine. Consecințele nu aveau să-i placă, eram sigură de asta.

– Ochii îți strălucesc ciudat, Clara, mi-a spus Alex. La ce te gândești?

– La nimic.

L-am mângâiat pe piept și m-am aplecat să-l sărut, dar el s-a tras înapoi.

– Ceva îmi spune că vei fi în regulă. A oftat și mi-a luat mâna, trăgându-mă spre sufragerie. Încearcă să nu fii acuzată de înaltă trădare.

Nu puteam să fac nici o promisiune.

Bărbații care participau la vânătoare se strânseseră deja. De îndată ce l-au văzut pe Alexander, au început să-l tachineze. Jonathan i-a pus mâna pe umăr, clătinând din cap.

– O să lași vulpea să scape, Alexander. S-a uitat spre mine și a adăugat: Deși se pare că reușești să-i nimerești coada.

I-am zâmbit cu buzele strânse. Poate că el nu-și mai amintea ce-i făcuse lui Belle, dar eu nu uitasem. Iar el nu mă putea face să uit, nu cu genul acesta de glume.

Pepper și-a făcut apariția în sufragerie. Își ridicase părul într-un coc cuminte și se îmbrăcase cu o rochie de un galben electric, până la genunchi. M-a măsurat din priviri, de sus până jos, și nu s-a sinchisit să-și ascundă disprețul. Regina-mamă a apărut în spatele ei, într-un costum lejer din in, cu pantaloni. Pepper și-a desprins imediat privirea de la mine și a început să o pupe în fund.

Atâta falsitate îmi întorcea stomacul pe dos. Pepper chiar credea că putea pune mâna pe Alexander cu ajutorul bunicii lui? Asta dovedea că nu-l cunoștea câtuși de puțin.

Alexander m-a prins de talie și m-a sărutat după ureche, trimițându-mi un fior în tot corpul.

– Ne vedem curând, păpușă.

Și a dispărut. Mi-am îndreptat umerii, am ridicat bărbia și m-am așezat la masă. Edward și-a făcut apariția în prag, iar bunica l-a dojenit imediat.

– Nu te duci și tu cu ei?

– Vânătoarea nu mă atrage, a spus el înaintând în sufragerie. Am coborât doar să-mi iau o cafea.

Știam eu de ce-l plăceam.

– Alătură-te nouă, a spus făcând semn spre locul de lângă ea. Vom servi ceaiul.

– Mi-ar face mare plăcere, dar am nevoie de o cafea. Ne vedem cu toții la cină.

A sărutat-o îndatoritor pe obraz și a dispărut înainte să-l mai oprească cineva.

Mary s-a îndreptat spre mine și mi-a zâmbit forțat.

– Mă tem că acest brunch nu va fi pe gustul tău.

– Nu sunt pretențioasă.

Mi-am pus șervetul în poală.

– Nu prea mâncăm mâncare americană, s-a scuzat, dar a făcut-o pe un ton tăios. Nici nu prea știu ce se servește acolo la brunch.

Mi-am înghițit replica.

– Un mic dejun englezesc este perfect.

– Prea mulți cârnați. Am comandat ceva mult mai ușor. Sper că nu te deranjează absența cărnii.

– Sunt sigură că o să înghită suficientă carne ceva mai târziu, a spus suav Pepper, iar eu m-am înecat cu apa pe care tocmai încercam să o înghit.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Cine era acum imatură?

Din fericire, servitorii au apărut înainte să apucăm să ne scoatem ghearele. Ne-au așezat în față sendvișuri minuscule și tarte cu ou. Totul mirosea grozav, și îmi lăsa gura apă. Așa cum mă învățase Belle, am așteptat ca gazda să se servească prima. Nu aceeași etichetă se aplica și în cazul lui Pepper, după câte se părea.

– Nu mă așteptați, ne-a spus Mary. Păreți să nu vă hrăniți îndeajuns, fetelor.

Mi-am mușcat limba, să nu spun ceva nepotrivit.

– Știi că am grijă de siluetă, Mary, a spus Pepper. Dar ai dreptate să-ți faci griji în ceea ce o privește pe draga de Clara. Trebuie să ne asigurăm că mănâncă.

Am privit-o cu ochii mijiți.

– Nu este treaba ta.

– A apărut în *Daily Star*, deci e treaba tuturor. Mary era cea care spusese asta, privindu-mă asemenea unui uliu. Dacă ai de gând să-i mai ții companie nepotului meu, te sfătuiesc să nu uiți că nu ai secrete. Orice greșeală de-a ta devine știre. La fel și orice decizie pe care o vei lua de aici încolo.

Mi-a zâmbit cu amărăciune, de parcă mi-ar fi spus „Bun venit în familie“.

– Ar fi bine să-i previi și pe prietenii tăi, a adăugat Pepper, dar zâmbetul ei superior mi-a dat de înțeles că era puțin cam prea târziu pentru asta.

Despre cine vorbea oare? Am lăsat curiozitatea deoparte, dându-mi seama că nu conta. Acum, supraviețuirea mea depindea de a duce la bun sfârșit acest brunch.

Ar fi vrut cu toții să mă retrag. Îmi dădeau ocol asemenea unor vulturi, croncănind și bătând zgomotos din aripi, ceea ce însemna că era ultimul lucru pe care trebuia să-l fac.

– Le voi transmite sfatul tău.

– Ai grijă, a continuat Mary, mușcând dintr-un biscuit cu cremă Devonshire. Nu știi niciodată care îți sunt adevărații prieteni.

Am sorbit lung din ceai și le-am privit pe amândouă peste buza ceștii.

– Cred că tu nu știi.

După un brunch *absolut încântător*, m-am retras în camera mea, spunând că aș vrea să citesc puțin, dar nu mă puteam concentra. Dimineața încărcată de replici cu subînțeles și false complimente mă epuizase. Îmi doream din nou să fi fost în apartamentul meu, să petrec un weekend liniștit doar cu Alexander. Mi-am revenit imediat, pentru că am auzit un ciocănit în ușă.

Am sărit să deschid, arborând un zâmbet forțat, dar am dat cu ochii de Norris.

– Bună ziua.

– Se întorc, domnișoară. Alexander m-a trimis înainte, să vă rog să-i întâmpinați.

Nu trebuia să-mi ceară mai mult. Mi-am tras imediat cizmele și l-am urmat afară exact când soseau vânătorii. Alexander și-a îndemnat calul spre mine. Avea în mână o cravașă.

Am ridicat dintr-o sprânceană și am arătat spre mână.

– Tata a insistat. Tu nu ai nevoie, atâta vreme cât știi ce ai de făcut, mi-a spus ridicând din umeri.

Se învârtea în jurul meu, părând foarte regal pe calul lui arab pursânge.

– Mi-ar fi prins bine una azi-dimineață, am spus, iar el a zâmbit.

– Bănuiesc că ai fi putut-o folosi, a spus cu vocea lui joasă și sexy, pe care o adoram. Alexander mi-a întins mâna, iar eu am ridicat surprinsă privirea spre el. Vino!

Așteptasem ziua întreagă să-l aud spunând asta, așa că am ridicat sugestiv dintr-o sprânceană. Chipul lui era luminat de un zâmbet ștrengăresc. După ce-mi petrecusem întreaga zi spunând numai ceea ce nu trebuia și scuzându-mă constant, văzându-i chipul atât de păcătos de frumos simțeam că-mi lăsa gura apă.

– Sunt în fustă, i-am spus exact când o adiere de vânt mi-a ridicat-o atât de mult încât mi s-au văzut coapsele.

Eram pregătită să fug cu el, nu și să călăresc. În plus, toată lumea avea să discute despre noi dacă lipseam.

– Am observat, crede-mă. A coborât din șa și și-a scos casca, lăsându-și liber părul sexy, negru și dezordonat. Arăta minunat în pantalonii de călărie strâmți pe picior care îi scoteau în evidență fundul ferm. Trebuie să te duc departe de toți acești oameni. Te vreau doar pentru mine.

– Unde mă duci? l-am întrebat, dându-i mâna.

În fustă sau nu, aş fi mers oriunde cu el.

Și-a coborât tonul, observând că ne urmăreau câteva perechi de ochi curioși.

– Pui întrebarea nepotrivită.

– Adevărat?

Am clipit des, mimând inocența.

A gemut surd, intrând în jocul meu. Parcă vedeam roțițele învârtindu-se în spatele ochilor albaștri precum cristalul.

– Ar trebui să te întrebi ce anume am de gând să-ți fac.

Gura mi s-a uscat, și l-am așteptat să continue, complet absorbită de tensiunea sexuală dintre noi. Tânjeam după atingerile lui.

– Știai că poți face febră musculară de la șa? m-a întrebat zâmbindu-mi imoral, iar pulsul mi-a luat-o razna. Dacă nu pornim amândoi călare acum, în fața tuturor acestor oameni, diseară se vor întreba de ce mergi atât de ciudat.

„Oh, da... te rog.”

– Călăria este, deci, un alibi?

– Face parte din planul meu.

M-a cuprins de talie și m-a tras cu bruschete spre el. M-am prăbușit în brațele lui, cu capul învârtindu-mi-se, așa cum se întâmpla mereu când mă aflam în prezența lui. Și-a lipit buzele de ale mele într-o dovadă de afecțiune, și toate motivele pentru care mi s-ar fi părut o idee oribilă s-au evaporat. O clipă mai târziu, m-a ridicat în șa. Era suficient de mare să călăresc pe o parte, dar mi-am amintit ce-mi spusese despre păstrarea aparențelor, așa că am ridicat un picior și m-am așezat normal. Mi-am tras fusta sub fund, ca să nu-l arăt familiei regale, dar și ca să nu mă încing pe șa. El mi-a dat mie cravașa, dar pușca pe care o folosisese la vânătoare i-a întins-o unuia dintre hăitași. A urcat în șa și a luat hăturile într-o mână, în timp ce cu cealaltă mă ținea strâns lângă el. M-am cuibărit în îmbrățișarea lui, bucurându-mă de căldura și de fermitatea trupului său lipit de al meu.

– Alexander! Albert se îndrepta spre noi, cu gura strânsă într-o linie aspră. Călărise ziua întreagă, dar nici măcar un fir de păr nu era nelalocul lui. În ciuda imaginii netulburate, era clar că fiul său îl scosese din fire. Avem oaspeți!

– Clara este oaspetele meu, i-a răspuns Alexander. O duc să-i arăt împrejurimile. Ne întoarcem pentru cină.

Albert mi-a aruncat o privire rece, observându-mi, fără îndoială, ținuta total nepotrivită pentru călărit. Poate că Alexander reușise să-i ducă de nas pe ceilalți oaspeți în privința intențiilor lui, dar era evident că tatăl său îi intuise adevăratele motive.

– Mă aștept ca la cină să apăreți îmbrăcați cum se cuvine.

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat fără vreun alt cuvânt. L-am simțit pe Alexander tensionându-se după schimbul de replici. Începeam să întrevăd un șablon. Îmi doream doar să văd toate pie-sele laolaltă, ca să-i înțeleg pe amândoi ceva mai bine. Asta avea să-mi ia ceva timp, și, cum Albert mă sabota mereu, asta părea că avea să dureze.

– Diiiii! a exclamat el.

Fără să-mi ceară cravașa, am început să galopăm. Trupul mi se lovea de al lui, șaua îmi rănea coapsele, iar noi înaintam tot mai repede. Când conacul a dispărut din raza noastră vizuală, Alexander a încetinit, pentru ca în final să ne oprim pe o pajiște. În fața noastră se întindeau kilometri întregi de peisaj rural neîntrerupt. Dealuri verzi, căpițe de fân și copaci seculari se conturau pe cerul cenușiu. Aerul era proaspăt, cald și pur. Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii cu aer. Eram însă prea agitată ca să mă pot calma.

– Frumos, am murmurat când brațele lui Alexander m-au cuprins.

– Da, mi-a răspuns cu glas răgușit.

Îi citeam în el dorința. Mi-am amintit cuvintele lui de mai devreme.

– Mă ai doar pentru tine, i-am spus. Ce ai de gând să-mi faci? El a râs, iar buzele lui au coborât pe ceafa mea.

– Nu încă, păpușă.

Eram deja pregătită pentru el, excitată, dar și tristă. Brațele lui m-au strâns mai tare, de parcă el mi-ar fi simțit neliniștea. Când eram cu el, aproape că uitam că nu aparțineam lumii lui.

– Ești nefericită, a ghicit el.

Am ezitat, pentru ca în final să încuviințez.

– Locul meu nu este aici.

– Oh, păpușă. Alex a oftat prelung. Nici al meu.

Resemnarea din mărturisirea lui mi-a frânt inima. El nu avea de ales. Loteria nașterii îl adusese în această familie, și nici măcar eu nu vedeam vreo cale de scăpare.

– Te înșeli însă într-o privință, a continuat el. Locul tău este *aici, cu mine*.

M-am întors și mi-am lipit buzele de ale lui, dar el nu mi-a luat în seamă disperarea și a domolit sărutul până când am ajuns să respirăm la unison.

– O tăvăleală mică în fân? l-am invitat eu, arcuind o sprânceană.

– Mă gândesc la alte chestii, mai depravate. Și vom începe cu...

Cuvintele i s-au stins când și-a strecurat mâna pe sub fusta mea. Simțind apropierea, clitorisul mi-a pulsă, amintindu-și de ultima oară când el își folosisese degetele atât de pricepute. Nu și-a făcut loc între picioarele mele, ci s-a oprit la elasticul lenjeriei.

– Mă înnebunești cu fusta asta. M-au durut testiculele toată dimineața la gândul coapselor tale aproape dezgolite. Știi cum e să-ți petreci ziua încercând să-ți ascunzi erecția de jumătate din familia regală?

– N-aș putea spune că știu, i-am răspuns eu.

Respiram greu gândindu-mă la penisul lui întărit, ascuns în pantaloni. L-am mai atâțat puțin clătinând din fund, lipită de el, și am descoperit că nu mințea deloc.

– Exact, mi-a murmurat el în ureche.

Degetele i-au tresărit violent, rupând dantela delicată a chiloților mei. Am gemut când i-a tras de pe mine, iar materialul mi-a zgâriat sexul umezit. Nu a încercat să mă atingă mai departe, ci și-a îndesat rămășițele de material în buzunarul hainei. Mi-a ridicat de tot fusta, lăsând ca vântul să adie peste fesele mele dezgolite, și a fluierat admirativ.

Eram complet expusă, iar senzația era delicioasă. Pielea din care era făcută șaua era moale, iar eu mă simțeam o mică destrăbălată, gata să fie posedată. Numai că el nu a făcut-o. Ci a mănânat calul mai departe. Primii pași au fost molcomi, pielea șei îmi lovea ușurel clitorisul, lăsând în urmă umezeala provocată de dorință. Senzația m-a speriat – trupul îmi vibra, adus aproape de orgasm. Orgasm

care nu a venit imediat, chiar dacă acum calul era în plin galop, iar mâna lui fierbinte era lipită de abdomenul meu. Dorința creștea în mine, copleșindu-mi simțurile și făcându-mă să scot gemete slabe. M-am foit în îmbrățișare, încercând să-l încurajez să-și strecoare mâna mai jos, dar el mă ținea strâns, controlându-mi complet trupul – și eliberarea lui.

Singura mea alinare era carnea întărită care mă apăsa în spate. Era la fel de excitat ca mine. Curând – când avea să se oprească din această tortură dulce – avea să fie înăuntrul meu. Sexul mi se umezea la acest gând; un fior de nerăbdare mi-a străbătut corpul. Nu aveam nevoie decât de atingerea lui ca să ajung la orgasm.

Am mers mult, mi s-a părut o eternitate în care m-am luptat cu nevoia de a mă atinge singură ca să pun capăt chinului dulce. Știam că nu mi-ar da voie, dar, mai mult decât atât, voiam ca Alexander să-mi aducă eliberarea. Simpla masturbare nu mă mai atrăgea – nu și acum, când acest bărbat sexy precum păcatul era lipit de mine. Aveam nevoie de penisul lui, de degetele lui, de limba lui. Plăcerea mea îi aparținea. Când nu am mai putut suporta, m-am întors în șa, să-l implor să oprească. El a încetinit cât să poată ridica o mână și să mă mângâie pe obraz.

– Da, păpușă?

– Te rog.

Dorința nu îmi mai gonia prin vene, ci îmi satura sângele și îmi șerpuia prin fiecare nerv.

– Ce anume?

Gura lui zâmbea mulțumită, trădând că știa deja.

– Oprește, te rog. Am... nevoie... de tine.

Cuvintele îmi erau sugrumate, încă străine fetei care nu ceruse niciodată ce dorea. Alexander îmi spusese cândva că aveam să îl implor. Și avusese dreptate. Îl imploram încă din prima clipă în care mă atinsese.

Și-a coborât mâna pe gâtul meu și m-a strâns ferm, fără să-mi provoace durere.

– Spune-mi, Clara, mi-a poruncit.

– Vreau să mi-o tragi, i-am zis șoptit.

Simțeam că riscam să izbucnesc în flăcări în orice clipă dacă nu mă atingeam, iar tensiunea care îmi controla trupul mă împiedica să vorbesc. Nu mă gândeam decât la buzele lui lipite de ale mele. La carnea lui pe a mea. Alexander a făcut o pauză.

– Vrei sau ai nevoie?

Am înghițit în sec, pentru că dorința mi se adunase în gât, dar am continuat să-mi murmur rugămințile:

– Am nevoie de penisul tău. Să mi-o tragi până nu mai pot.
Te rog!

El nu a scos nici un cuvânt când a coborât din șa, dar, când am vrut să-l urmez, m-a oprit și mi-a desfăcut picioarele în fața lui. Și-a trecut degetele peste pielea moale a coapselor mele, dar nu a înaintat mai mult. Eram complet expusă în fața lui, iar el mă studia ca un cunoscător de artă aflat în fața unui tablou, slăvind opera din fața ochilor săi.

M-am forțat să respir adânc, temându-mă că aveam să termin sub privirea lui intensă. Parcă trăiam un vis, dar el m-a trezit din reverie și m-a ajutat să cobor. De îndată ce cizmele mele au atins pământul, el era deasupra mea. Buzele ni s-au întâlnit, mâinile ni se încurcau în păr și în haine. I-am scos haina și am aruncat-o pe pământ înainte ca el să-mi prindă încheieturile. Mi-a ridicat brațele și mi le-a ținut cu o singură mână. Nu m-am împotrivit instinctului de prădător, ci m-am supus, copleșită de dorința mea pentru el. Cu cealaltă mână, mi-a lăsat fusta în jos, până ce aceasta mi-a alunecat până la glezne. Mi-a desfăcut apoi bluza, câțiva nasturi pocnind în timp ce făcea asta. Nu știam ce voi face mai târziu, când aveam să mă întorc la conac fără chiloți și cu câțiva nasturi lipsă, dar acum am simțit că trupul îmi ardea înăbușit când el mi-a eliberat sânii din sutien.

A plecat capul și mi-a prins un sfârc, pe care l-a supt adânc. Am gemut când l-a tachinat cu limba, simțind cum celălalt sfârc fremăta plin de speranță. Și-a strâns buzele și în jurul acestuia, iar eu simțeam fierbințeala respirației lui în tot trupul. Alexander a continuat asaltul jucăuș asupra sânilor mei până ce aceștia s-au îngreunat, iar

genunchii mi s-au înmuiat, amenințând să mă trădeze. El m-a susținut și mi-a șoptit la ureche:

– Nu încă, păpușă.

Am gemut când șoaptele lui mi-au mângâiat gâtul. Ar fi putut să mă aducă la orgasm doar cu vocea, dar nu ar face-o. Alexander era generos cu plăcerea, dar întotdeauna în condițiile lui. Azi, îmi arătase clar că avea să mă ducă pe culmile extazului, să mă forțeze până cedam – iar eu nu-mi doream nimic altceva.

Aveam nevoie de asta așa cum aveam nevoie de el.

Mi-a eliberat brațele, iar ele mi-au căzut pe lângă corp, cu mușchii slăbiți și înfierbântați.

– Scoate-ți sutienul!

Am făcut ce-mi spusese, cu ochii ațintiți la chipul lui frumos. Îmi imaginam că-mi treceam limba pe falca lui puternică în timp ce deschideam nasturii care supraviețuiseră asaltului. În timp ce scăpam de sutien, mi-am concentrat privirea pe cicatricea de deasupra sprâncenei lui stângi, amintindu-mi că oftase atunci când o atinsesem. Încă mă gândeam la cât de important fusese acel moment dintre noi. Cicatricile brutale care îi marcaseră cândva trupul perfect îl făcuseră, de fapt, și mai frumos. Și îmi aminteau că zeul din fața mea era un simplu om.

Am rămas goală în fața lui, doar cizmele le-am păstrat în picioare. Aerul cald de iunie îmi mângâia trupul, deși eram acum la umbra unui copac.

– Mă gândesc serios să te pun din nou în șa și să-ți privesc sânii săltând în timp ce călărești.

Nu mi-am putut ascunde exasperarea.

– Eu aș călări altceva.

A zâmbit mulțumit. Știa că eram excitată la culme și că mă aducea în pragul disperării cu această tortură dulce.

– Te distrează, nu-i așa? l-am întrebat. Să știi că mă înnebunești de tot înainte să mi-o tragi?

Ochii i-au strălucit în timp ce se gândea la întrebarea mea.

– Da, păpușă, și tocmai de asta mă gândesc să te pun pe genunchi și să-ți scot obrăznicia din cap.

Nu mi-am putut înfrâna tremurul de plăcere care m-a cuprins la gândul că m-ar pune pe genunchi. Nu i-aș fi permis niciodată nici unui alt bărbat să-mi tragă câteva la fund. Probabil nu i-aș fi lăsat nici măcar să spună așa ceva, dar, în timpul scurt de când îl știam pe Alexander, dominația lui mă copleșise, iar acum îmi doream cu disperare să-i simt mâinile pe trupul meu, sub orice formă.

– De fapt... Vocea i s-a stins, iar ochii i s-au oprit pe ceva de dincolo de mine. Nu am îndrăznit să mă întorc, pentru că nu eram deloc sigură că voiam să știu ce-i atrăsese atenția. Alex mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o. Am nevoie să știu că ai încredere în mine.

– Credeam că ți-am dovedit-o deja, i-am răspuns. După tot ce experimentaserăm împreună, credeam că era evident. N-am mai fost cu nimeni așa cum sunt cu tine.

– Am bănuțit asta. Tonul îi era iar infatuat. Dar asta nu înseamnă că ai încredere în mine.

– Tu ai încredere în mine? l-am întrebat îndrăzneță, pe cât puteam fi, dat fiind că eram goală în mijlocul unui câmp.

Ochii lui Alexander au devenit distanți, și mi-am dorit să-mi fi putut lua cuvintele înapoi, dar, în loc să devină reci și duri, așa cum se întâmplase când depășisem limita care ne separase înainte, de data asta au strălucit, plini de foc. A încuviințat din cap.

– Cred că ești singura persoană în care am avut vreodată încredere.

Am uitat și să respir când latura dezgolită a lui Alexander mi s-a ivit în fața ochilor. A dispărut într-o clipă, înlocuită de bărbatul sigur pe sine și frumos, așa cum se arăta de obicei lumii. Doar eu reușisem să văd, din nou, dincolo de acea deghizare.

– Da, am șoptit, știind că simțea nevoia să mă audă spunând asta. Am încredere în tine.

Zâmbetul de răspuns nu a mai fost cel arogant, care îmi înmuia de obicei genunchii, ci unul serios și domol. Victoria era prezentă în el, dar nu era nici urmă de automulțumire. Avea încredere în mine, iar eu îi dăruisem exact ce-și dorea mai mult: controlul. Îi dăruisem trupul meu, mintea mea și – am înțeles cu durere în suflet – inima mea.

– Îți amintești cuvântul de siguranță?

Am încuviințat, stânjenită că aveam nevoie de așa ceva, dar, de când mă supusesem celor mai întunecate dorințe ale lui, Alexander îmi împinsese corpul departe, tot mai departe. O făcusem doar pentru că intuiseam dorința lui de a mă proteja.

– Brimstone.

– Întoarce-te cu fața spre copac, mi-a poruncit el.

Am făcut ce-mi spusese, iar el m-a răsplătit cu contactul după care tânjeam atât de mult. M-a făcut să-mi ridic mâinile deasupra capului, oferindu-i acces deplin. Hainele de călărie îmi zgâriau ușor pielea, făcându-mă să tânjesc după senzația pe care mi-o dădea pielea lui lipită de a mea. Acum însă, trebuia să mă mulțumesc cu degetele lui pricepute care îmi mângâiau abdomenul și se duceau spre spatele meu, lăsând în urma lor dăre de foc. Brusc, s-a îndepărtat de mine.

– Închide ochii!

I-am închis strâns și l-am așteptat să revină, un timp care mi-a părut o eternitate. Abia dacă simțeam asprimea scoarței de copac pe brațe sau ușoara amorțeală a picioarelor. Când s-a întors într-un sfârșit, i-am simțit prezența încă înainte să mă atingă.

– Desfă picioarele, mi-a poruncit, iar eu m-am conformat, trupul meu amintindu-și visceral de dățile trecute în care îmi poruncise același lucru. E o priveliște a naibii de frumoasă.

Și-a pus mâna pe sexul meu și a gemut adânc. Mă tenta, dar nu îmi oferea alinarea dorințelor, deși îi simțeam penisul pulsând pe fesele mele.

– Ești umedă și pregătită pentru mine, a șoptit el. Uite, simte și tu cât de umedă ești.

Mi-am coborât mâna între picioare, iar el mi-a prins-o și mi-a lipit-o de sexul care palpită, umezit. Era neted, greu de dorință și gata să-l primească. Degetele mele au găsit clitorisul, dar el mi le-a îndepărtat:

– În nici un caz.

Am suspinat, simțindu-mă pedepsită, iar plăcerea a crescut în mine până când am crezut că aveam să explodez. Când s-a tras

deoparte, lăsându-mă să mă simt disperată și abandonată, am crezut pentru o clipă că aveam să izbucnesc în plâns. Cuvântul de siguranță îmi ajunsese pe vârful limbii, dar m-am luptat cu nevoia de a-l rosti. Îmi ceruse să am încredere în el, îl dezvăluise în fața mea, pentru un moment, pe bărbatul rănit care se ascundea sub o aparență de aroganță pe care o purta ca pe un costum bine croit.

Mi-am mușcat buza și am așteptat, pregătită pentru orice avea să-mi dea.

O lovitură mi-a biciuit clitorisul, mi-a vibrat în corp și m-a făcut să țip. Nu fusese dureroasă, ci mai degrabă neașteptată. Mi-am dat seama că Alexander găsisese în sfârșit o întrebuintare cravașei. Mi-am ținut respirația până când am simțit o lovitură pe spate. Pielea mă ustura și mi se înfiorase toată. Alex a mângâiat locul cu mișcări încete, împrăștiind căldura lăsată de cravașă în urma ei, în timp ce fierbințeala dintre picioarele mele se transforma într-un infern. Și-a continuat masajul, iar eu am înțeles că, de fapt, mă testa, aștepta ca eu să rostesc cuvântul care m-ar fi eliberat de el.

– Mai mult, am gemut eu.

Alex a făcut un pas înainte și m-a sărutat pe gât – un simplu gest care să mă liniștească, înainte de a reîncepe. De data aceasta, am auzit cum cravașa a spintecat aerul înainte de a ateriza pe fesa mea. Lovitura aceasta a fost mai puternică, dar stăpânită, iar genunchii mi s-au înmuiat. I-am strigat numele, ca o reafirmare a plăcerii mele.

– Desfă-le și mai mult, mi-a cerut el, iar vocea lui avea inflexiuni periculoase.

Am simțit între picioare mânerul cravașei și m-am frecat de el cu disperare. Nervii îmi erau încordați la maximum. Eram atât de aproape, dar știam că asta nu-mi putea satisface nevoia crescândă. Orgasmul care se acumula în mine mă făcea să mă simt goală pe dinăuntru. Numai el putea să-mi aducă eliberarea.

– Am nevoie de tine, am strigat când mânerul cravașei mi-a atins din nou clitorisul sensibil. În spatele meu, Alexander s-a oprit, așa că am continuat: Te vreau înăuntrul meu. Vreau să mă umpli.

– Ești sigură, păpușă? m-a întrebat el, dar, în timp ce spunea asta, i-am auzit fermoarul deschizându-se.

Am reușit să încuviințez, deși eram cât se poate de amețită. Alexander mă îmbăta cu prezența lui. Fără atingerea lui, eu uitam să respir. Devenise centrul meu de gravitație, cel la care mă întorceam după ce-mi depășeam limitele. Aveam nevoie de acel paradis acum mai mult ca oricând. Nu numai pentru că mă adusese pe culmile plăcerii, ci și pentru că aici, unde erau rudele și prietenii lui, legătura dintre noi părea fragilă. Tânjeam după el, îl doream cu infocare.

Și-a afundat degetul în sexul meu, iar eu m-am relaxat.

– Înflorești asemenea unei flori, mi-a murmurat la ureche.

Degetul a dispărut și senzația de gol a reapărut, evaporându-se imediat ce am simțit vârful gros al penisului cercetând intrarea. Deși eram pregătită să-l primesc, mi-am făcut curaj pentru primul contact, care era întotdeauna la granița dintre durere și plăcere.

– Am nevoie să ți-o trag, Clara, mi-a mormăit el fierbinte în ureche, cu penisul pulsând între picioarele mele. Nu știu dacă pot fi blând.

Îl doream în întregime.

Înger și demon.

Cer și pământ.

El era blestemul și salvarea mea.

I-am răspuns fără să stau pe gânduri.

– Nu trebuie să fii.

Auzindu-mă, Alexander a gemut. M-a prins cu o mână pe după talie, iar cu cealaltă și-a ghidat penisul înăuntrul meu. În ciuda avertismentului, a stat o clipă nemișcat. Mâna rămasă acum liberă îmi îndepărta o șuviță de pe gât, trecând-o de umăr și ținând-o acolo, ca să-și poată apropia și mai mult trupul de al meu. Apoi, fără să mă prevină, s-a afundat în mine, și un mănunchi de flăcări mi-a ars sexul. Cu degetele încleștate în părul meu, mi-a aplecat capul spre spate până ce buzele lui au pus stăpânire pe gura mea. Și-a continuat asaltul neobosit. Aproape că stăteam pe el, pentru că își îndoise picioarele puternice ca să mă pătrundă cât mai adânc.

Autocontrolul pe care mă chinuiam să-l mențin se năruia câte puțin cu fiecare împingere de-a lui, înaintând spre împlinirea după care tânjeam. Alex s-a desprins din sărut și mi-a eliberat părul,

permițându-mi să mă sprijin de copac în timp ce penisul lui mă ducea către orgasm.

– Termină pentru mine, mi-a poruncit el.

S-a spart deasupra mea ca un val care se izbește de țărm, trăgându-mă împreună cu el spre mare și lăsându-mă fără răsuflare, înecată de puterea lui. Înecată în el.

Când am simțit ultimii fiori de plăcere, el a crescut ritmul. Mă dusesse până pe marginea prăpastiei și mă lăsase să cad dincolo, fără să-și piardă autocontrolul, dar acum penisul lui se îngroșase și pulsa în canalul meu sensibil. A terminat înăuntrul meu, umplându-mi sexul cu sămânța lui fierbinte.

– Clara. Clara mea, a gemut el când a terminat.

Numele meu rostit de buzele lui conținea un adevăr. Era pierdut pe mare, așa cum eram și eu.

Și ne înecam amândoi.

Capitolul 24

Stăteam întinsă în iarbă, goală, pe haina lui Alexander, în timp ce el strângea șaua ca să ne putem întoarce la conac. Soarele strălucea, iar eu mă bucuram leneș de căldura lui. Nu mă grăbeam deloc să mă întorc, ținând cont mai ales de felul în care arătam amândoi. Îmbrăcat doar pe jumătate, cu pieptul dezgolit și părul răvășit după sex, Alexander semăna cu un zeu, iar priveliștea aceasta mă încânta. Deși simțeam o ușoară usturime în urma partidei noastre de sex, când i-am văzut pantalonii desfăcuți, nu m-am putut abține să nu-l doresc din nou.

Alexander s-a întors și a sărit pe mine ca o panteră asupra prăzii. L-am amenințat cu arătătorul în joacă și am oftat când el s-a întins deasupra mea fără să mă atingă, ca într-o flotare. Nu mă puteam plânge de demonstrația de disciplină dobândită în ani de serviciu militar și nici de mușchii ce păreau sculptați. Nu m-am putut împiedica să îmi trec degetele de-a lungul abdomenului său, iar vârfurile lor aproape că au vibrat în contact cu mușchii puternici.

Ochii i s-au încețoșat când i-am mângâiat zona interzisă.

– Mi-ai aruncat privirea aceea a ta de vino-ncoă?

M-am arcuit spre el și mi-am trecut sfârcurile peste pielea lui. Au reacționat imediat la contact și s-au întărit. Mi-am mușcat buza, imaginându-mi dinții lui Alexander mușcându-le cu blândețe. M-am arcuit și mai mult, ca sexul meu să-i atingă vintrea. Penisul lui era din nou tare, iar picioarele mi s-au desfăcut instinctiv să-l primească.

– Acum văd diferența.

A gemut când mâna mea i-a eliberat penisul din pantaloni. Dacă nu ar fi fost fierbinte și nu ar fi pulsant, aș fi putut crede că era făcut din marmură. Trupul lui aparținea altor timpuri. Era o operă de artă demnă de un muzeu. Și era tot al meu. Am coborât mâna și i-am eliberat și testiculele, le-am cuprins în palmă și le-am strâns ușor.

– Doamne, ce-mi place când te joci cu testiculele mele.

S-a desprins din sărut și mi-a căutat sânii. Mi-a supt ușor un sfârc, crescând apoi presiunea, până ce aceasta mi-a ajuns între picioarele care s-au încordat instinctiv, implorându-i penisul să-și găsească drumul.

Dar eu nu terminasem încă.

– Vreau să ți-o sug, i-am șoptit, iar Alexander s-a oprit.

– Dacă faci asta, voi fi în stare să ți-o trag și mai mult timp.

Și-a lipit trupul de mine, gest care era promisiunea unor lucruri minunate care urmau.

Nu puteam să nu observ că soarele nu-mi mai bătea direct deasupra capului.

– Cât timp mai avem?

– Nu suficient ca să mă satisfaci. Vreau să ți-o trag în amurg, și la lumina stelelor, și la răsărit.

– Da, te rog, i-am spus umezindu-mi buzele cu vârful limbii.

– Ești atât de fierbinte, păpușă. Știi ce-mi faci? S-a desprins de mine, a îngenuncheat între picioarele mele și și-a cuprins penisul cu mâna, etalându-l în toată lungimea. Ai un vagin tare lacom. Nu vreau decât să ți-o trag. Să ți-o trag tare. Și prelung. Vreau să ți se pară anormal când penisul meu nu este în tine. Sexul tău îmi aparține, și o să mă ocup de el cât de des pot.

Sexul mi s-a încordat la auzul acestor cuvinte. Voiam să-i aduc plăcere. Nu, *aveam nevoie* de asta, pentru că împlinirea lui o aducea cumva și pe a mea, numai că nu știam cum să-i spun asta. Drept pentru care m-am lăsat în patru labe și mi-am trecut limba de-a lungul penisului său. Alexander m-a prins de păr și m-a obligat să mă așez în genunchi în fața lui, iar el a rămas în picioare. Îmi trecea mâna prin păr și mă mângâia pe cap în timp ce eu îi lingeam

penisul. I-am prins un testicul și l-am supt ușor, până când am simțit că mâna i s-a încheștat pe părul meu, apoi i-am dat drumul și m-am îndreptat spre celălalt, jucându-mă cu el până ce Alexander mi-a împins capul spre spate.

- Mă voi desfăta cu gura ta acum.

Mi-am golit obrazii, am supt și am lins, dorindu-mi să-i ofer cât mai multă plăcere. Mi-am încheștat mâna pe penisul lui și l-am frecat cu putere, conducându-l spre eliberare. A terminat curând, șuvoiul de spermă fierbinte mi-a țâșnit în gât, iar el a rămas cu ochii închiși și după ce m-am îndepărtat, constatând cu surprindere că erecția lui era la fel de mare.

- E rândul meu acum, mi-a spus ușor răgușit.

M-a întins pe spate și m-a făcut să-mi depărtez picioarele. Nu s-a mișcat însă înăuntrul meu, în ciuda rugămintilor. Mi-a presărat o dără de săruturi pe abdomen și s-a oprit să-mi șoptească, cu buzele lipite de coapsa mea:

- Știi de ce am folosit un sigiliu de ceară la biletele pe care ți le-am trimis?

Am încuviințat din cap, încercând să înțeleg de ce era acest lucru atât de important tocmai acum.

- Ca să rămână private.

- Aceasta este motivația practică. A făcut o pauză în care și-a trecut limba între coapsele mele, făcându-mă să suspin. Blazonul este unul vechi, de familie.

- N-am știut că sunt atât de oficiale, am murmurat, înfierbântată de senzația gurii lui atât de aproape de clitoris, încât îi simțeam respirația.

- Tradițional, a continuat el, desfăcându-mi cu degetele faldurile sexului, culoarea roșie era folosită pentru corespondența cu biserica.

Gândul mi-a zburat la ceara roșie folosită de el, iar sângele mi s-a înfierbântat de stânjeneală, dar și de excitare. Alexander s-a oprit și mi-a căutat privirea. Tu ești religia mea, Clara Bishop. Sacră. Frumoasă. Vreau să te venerez.

Și-a coborât gura pe sexul meu, iar limba lui mi-a atins clitorisul. Mi-l necăjea cu atingeri scurte, rapide, care îmi trimiteau valuri

de plăcere în corp. Când am crezut că nu mai puteam suporta, mi l-a supt lacom. Degetul lui a căutat intrarea, iar eu m-am relaxat, gata să-l primesc. A mai folosit încă un deget, cu mișcări lungi și adânci, până când am explodat în mii de bucăți.

- Ai un gust al naibii de bun, a șoptit el trecându-și limba peste sexul meu. Era mai mult decât puteam suporta. M-am cutremurat și mi-am strâns instinctiv picioarele pe capul lui. S-a ridicat în genunchi, cu penisul în mână, și m-a privit.

Abia dacă am avut timp să înțeleg ce se întâmpla, că s-a împins din nou în mine.

- Nu pot, am gemut.

Trupul meu nu-și revenise încă după orgasmul copleșitor.

- Eu cred că poți, a spus el.

Sexul meu nu era încă pregătit să fie stimulat din nou, dar el se mișca încet, înăuntru și în afară. Degetul lui mare mi-a găsit clitorisul și a început să-l maseze ușor. M-am deschis din nou ca o floare, iar el s-a avântat și mai adânc în mine.

- Pune-ți picioarele pe umerii mei.

L-am ascultat și m-am întins până ce gleznelor mi-au ajuns dincolo de umerii lui. El a gemut când mâinile lui mi-au găsit fesele de care s-a prins ca să se împingă în mine cu o lentoare delicioasă. Eram pe punctul de a termina, așa că mi-am prins limba între dinți, încercând să fac ca plăcerea să dureze mai mult.

- Așteaptă, mi-a poruncit. Ți spun eu când să termini.

A alunecat afară din mine, iar eu am strigat, pentru că nu-mi doream asta. Mi-a făcut semn să tac și și-a plimbat vârful penisului peste sexul meu.

- Îmi place să te văd așa, dornică, deschisă să mă primești.

Am gemut, pentru că el continua să-și frece penisul de faldurile sexului meu.

- Spune-mi de ce ai nevoie, Clara.

Îl priveam cu ochi tulburi, vraja lui parcă mă droga.

- De tine.

- Sunt al tău.

M-am mișcat sub el, încercând să-i aduc penisul înapoi în mine, dar el a continuat să mă atingă doar pe deasupra, excitându-mă, dar fără să mă lase să termin.

– Îți vreau penisul, am gemut.

– Trebuia să fiu sigur că ești pregătită, mi-a spus el. Că ești relaxată și umedă, ca să pot să ți-o trag cum trebuie.

– Te rog, am șoptit printre suspine.

S-a împins în mine fără ezitare, cu o forță supranaturală, aducându-mă la orgasm. Mâinile mele căutau ceva de care să se agațe în timp ce el își continua asaltul neobosit. Mi le-am încleștat în părul lui întunecat, iar penisul lui m-a condus spre al doilea orgasm. În ciuda ferocității lui, a crescut treptat, în valuri de foc, joase, dar tot mai puternice, care mi-au cuprins tot trupul, până când am explodat sub el. Am terminat strigându-i numele, iar el a terminat odată cu mine, cu jeturi fierbinți și puternice.

S-a prăbușit pe mine, iar eu l-am cuprins în brațe, lipit de mine. Nu voiam ca această după-amiază să se termine.

– Aș putea face asta toată noaptea.

Cuvintele lui fierbinți mi-au ars gâtul.

– Eu vreau, i-am răspuns.

L-am simțit că zâmbea mulțumit. Și-a trecut buzele peste pielea mea și s-a rostogolit pe o parte, fără să-mi dea drumul.

– Îmi place că ai un trup atât de dornic. Este de-a dreptul o provocare să-ți satisfac vaginul cel frumos.

– Te doresc doar pe tine, am gâfâit, simțind că-și trecea degetul pe deasupra sexului meu.

– Așa este, păpușă. Doar eu îți pot oferi plăcere. Degetul lui a pătruns înăuntrul meu, iar ochii lui lacomi mi-au căutat privirea. Și-ți voi oferi mai multă plăcere după cină.

Am închis ochii și mi l-am imaginat posedându-mă în patul cu baldachin.

– Îmi promiți?

– Tot ce-ți spun este o promisiune. Vocea lui avea în ea o undă de asprime, și am redeschis ochii să-i întâlnesc pe ai lui. Când spun că o să ți-o trag, este o promisiune. Când spun că o să te fac

să mă implori, este o promisiune. Și când spun că vaginul tău frumos este al meu, este tot o promisiune.

Buzele lui au pus stăpânire pe gura mea, și el mi-a demonstrat că spunea adevărul, pentru că mi-a tras-o încă o dată, făcându-mă să uit de toate.

Alex m-a ajutat să îmbrac haina lui, după ce încercasem să-mi închid bluza. Fără succes. Arătam ca și cum abia mi-o trăsesem, aveam obrajii îmbujorați, dar nu-mi păsa dacă își dădea seama cineva. Simpla lui prezență mă îmbăta. Ar fi fost evident pentru oricine ne-ar fi văzut, numai că trupul meu nu era înfierbântat numai datorită contactului fizic. Acest weekend îmi dovedise iar și iar că legătura dintre noi era reală.

Eram îndrăgostită de el.

Nu mă mai îndoiam de asta, dar nu puteam ști dacă sentimentul era reciproc. Îl auzisem în felul în care îmi rostise numele, îl simțisem în felul în care mă atingea, în mângâierile dulci de dinainte de sex. Am rețărit în minte toată după-amiaza în timp ce ne întorceam la conac, fără să scoatem vreun cuvânt, după ce făcuserăm dragoste. Dar oare asta era dragoste? Mi-am răscolit amintirile după indicii că nu eram singura îndrăgostită. Sigur, faptul că Alex mi-o trăsesese și nu mă părăsise mai apoi, așa cum făcuse cu alte fete cu care apăruse prin ziare, era o dovadă. Ba chiar mă adusesese aici, cu rudele și prietenii lui, lucru care trebuia, cu siguranță, să însemne ceva. Bineînțeles că mă urau cu toții, lucru care nu era chiar atât de liniștitor, la urma urmei.

Când am ajuns la grajduri, eram peste măsură de tulburată. Cum să-l înțeleg pe bărbatul care nu putea – sau nu voia – să se deschidă în fața mea decât în dormitor sau, în cazul zilei de azi, la umbra unui copac? Între noi exista o conexiune. De-acum încolo, trebuia să am încredere în el, din toată inima.

Amintirile după-amiezii noastre sălbatice îmi furau mințile, dis-trăgându-mă de la orice analiză. Numai gândul la trupul lui viril era puteam lăsa pradă dorințelor.

Abia dacă mi-am dat seama când am descălecat. Apariția unui băiat de la grajduri m-a trezit din visare. Am strâns și mai mult haina lui Alex. Mâna lui era pe spatele meu, încurajatoare, chiar dacă băiatul a făcut ochii mari când mi-a văzut obraji luând foc. Și-a ferit imediat privirea și ne-a urat amândurora bună seara.

Alex mă ținea de mână, ghidându-mă spre veranda cea mai apropiată de dormitorul meu. Am încercat să nu devin obsedată de acest gest mic, dar aveam să o fac mai târziu. Pentru moment, savuram senzația dată de degetele lui puternice înlănțuite de ale mele. Dar a dispărut imediat. El și-a dus un deget la buze și s-a uitat pe furiș înăuntru, făcându-mi semn o clipă mai târziu că puteam intra. M-a oprit însă și m-a sprijinit de ușă, apoi m-a sărutat cu sălbăticie, limba lui forțând intrarea în gura mea. Ardeam, mă topeam de dorință. Mâna mea i-a căutat abdomenul ferm ascuns sub cămașă, iar degetele mi-au zăbovit pe cicatricea pe care încerca atât de mult să o ascundă. M-a prins de mână, mi-a îndepărtat-o și a clătinat din cap.

– Nu, Clara, m-a prevenit.

Am clipit des, să alung lacrimile provocate de refuzul atât de aspru. Un pas înainte, doi pași înapoi. Îmi promisem răspunsul: nu înaintam deloc. Cum s-o facem, dacă el îmi ascundea atât de multe? Mi-am ferit privirea, încercând să-mi ascund durerea. I-am zâmbit:

– Ne vedem la cină.

– Clara, nu. Refuza să-mi elibereze mâna, și, când am încercat să scap, mi-a strâns-o și mai tare. Nu aici. Nu în acest loc. Nu-ți pot explica.

– Încearcă, am ripostat, frustrată.

– Nu pot. Ochii îi deveniseră duri, dar au revenit la viață doar preț de o clipă, când mi-a întâlnit privirea. Nu este vina ta, Clara.

– Niciodată nu este. Obosisem. Voiam să știu cum stăteam în ceea ce-l privea. Am crezut că după această după-amiază...

– Trebuie să te schimbi pentru cină, păpușă, m-a întrerupt.

Schimbarea bruscă de subiect m-a rănit. Își dorea doar să arăt prezentabil în fața rudelor și a prietenilor, probabil. Cum puteam eu să fiu cea de care avea el nevoie? Nu era de mirare

că mă judecau cu toții. Știam cu toții ce-mi lipsea – și nu era vorba doar despre pedigri.

– Poate ar fi mai bine să mă întorc acasă.

– Nu.

O altă poruncă.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Era, oare, complet incapabil să separe dorința de a mă domina sexual de cea personală?

A făcut o pauză, de parcă ar fi căutat cel mai bun răspuns la evidenta mea împotrivire.

– Aș vrea să rămâi, dar voi înțelege dacă pleci. Și eu aș pleca dacă aș putea.

– Hai să plecăm împreună, l-am rugat.

Oricare ar fi fost secretele acelui loc, era clar că-l distrugeau.

– Nu este atât de simplu, Clara. Greutatea celor șase ani de exil i se citea în ochii albaștri. Nu pot fugi de toate astea. Nu *mai* pot. Dar există ceva ce aș vrea să știu.

L-am așteptat să continue, știind că totul depindea de ce avea să spună.

– Dacă fugi, te voi urma, Clara.

Am luat o decizie chiar înainte să ajung pe coridor. Am strâns și mai mult haina lui în jurul meu și i-am inspirat parfumul, încercând să mă autoconvinc că aveam să pot face față oricăror secrete și unei stranii vieți duble în care mă pomenisem deodată. Să-l părăsesc pare imposibil. Mă pierdusem complet în el, iar acum nu mai aveam altceva de făcut decât să mă apăr de privirile cercetătoare ale lumii.

I-am simțit ochii ațintiți asupra mea chiar înainte s-o văd, și, când m-am întors, ea mă studia, într-adevăr, cu buzele strânse a dispreț, fără ca aceasta să-i afecteze cu ceva frumusețea. Mi-am ținut strâns haina și am dat să mă îndrept spre camera mea.

– Oh, Doamne, ați avut vreun accident? a strigat în urma mea.

M-am oprit, hotărâtă să înfrunt veninul din cuvintele ei. Nu puteam fugi de Pepper Lockwood. Se insinuase în viața lui Alexander și era decisă să rămână acolo.

– Trebuie să mă schimb pentru cină.

– Ar fi bine să faci și un duș. A strâmbat din nas. Miroși a sex ieftin.

– Un miros pe care îl recunoști, fără îndoială, i-am răspuns zâmbind.

– Clara dragă, fată prostuță, tu tot mai crezi că te pricepi la acest joc? S-a apropiat de mine, cu brațele subțiri încrucișate la piept, și m-a studiat din cap până în picioare. Ești convinsă că te vom mânca de vie, îți citesc asta în ochi. Arăți exact ca biata vulpe pe care au eliberat-o dimineață – plină de speranță, dar și îngrozită. Dă-mi voie să-ți spun: nici măcar nu ne-am apucat de tine. N-am trecut nici măcar de aperitive.

Am înghițit cu greu din cauza gustului amar care mi se ridica în gât. N-o puteam lăsa să-și facă jocul cu mine și în nici un caz nu voiam să mă vadă tulburată.

– Știu că-ți plac jocurile. Să hăituiești o făptură mai slabă ți se pare a fi un sport, însă vreau să-ți spun ceva: eu nu sunt vulpea.

– Dar nici vânătorul.

Nările i se dilataseră. Îmi atinsesem ținta. Ar fi vrut să mă doboare, dar eu nu aveam de gând să aștept să lovească.

– Nici tu nu ești. Locul nici uneia din noi nu este aici, Pepper. Cea care va rămâne va fi cea pe care o *va alege* el. Mi-am căutat cu grijă cuvintele, sperând să-mi înțeleagă aluzia, dar ea a rămas nemișcată.

– Și crezi că aceea vei fi tu.

A răs și și-a dat pe spate buclele blonde.

– Eu sunt cea cu care împarte patul, i-am răspuns imediat.

– Ești cea căreia i-o trage. Te-a dus pe câmp, nu? Mi-a studiat încă o dată ținuta în dezordine. Crezi că dacă-l lași să ți-o tragă ca un animal n-o să se plictisească de tine?

– Ai încredere în mine – mi-am ridicat bărbia, mândră –, nu s-a plictisit.

– Nu încă.

Cuvintele ei seci mi-au alungat toată bravada.

– Iar tu ești singura care-i menține viu interesul, nu-i așa?

– Sunt așteptări mari în ceea ce-l privește pe Alexander. Ale țării întregi. Asta înseamnă ceva mai mult decât un fund obraznic pe care l-a ales ca să se distreze. El știe că nu mai are mult timp. De aceea își face de lucru cu plebea.

– *Plebea?* Am râs, fără să țin cont de ecoul puternic al coridorului. *Pepper dragă, fată prostuță*, poate că ai nume și cunoștințe, dar nu uita că am un cont în bancă cu care îți pot cumpăra întreaga familie.

Pepper și-a dat ochii peste cap, cu tot cu genele ei false.

– Să discuți despre bani este o grosolănie.

– Asta spun, de obicei, cei care nu-i au. Despre asta este vorba, nu-i așa? Să-ți validezi vechiul nume de familie. Șansa de a dovedi că titlul tău are istorie și că încă înseamnă ceva. Pentru cineva.

S-a dat un pas înapoi de parcă o lovise. Îmi atinsesem ținta, fără îndoială.

– Dar tu ce ai de oferit? Ești doar o fetișcană care s-a îmbogățit de pe urma întâlnirilor aranjate pe internet.

Am clipit des. Nu-mi dădeam seama cum de nu înțelegea. Oamenii aceștia erau într-atât de distruși, încât nu recunoșteau singurul lucru după care tânjea o persoană? Singurul lucru de care avea nevoie? Erau complet ignoranți în această privință.

Tăcerea mea a inspirat-o însă, pentru că a râs iar.

– Stai așa – *dragoste?* Chiar crezi că-i poți oferi dragoste! Știam eu că-ți faci iluzii, dar ești de-a dreptul patetică!

Până acum, nu mă mai gândisem să-i trag cuiva un pumn în nas. Nu la modul serios, în orice caz. Însă acum mă gândeam. Am strâns pumnii.

– Relația mea cu Alexander este între mine și el, iar părerea ta nu contează. Așa că ai face bine să-ți ții gura.

– Crezi ce vrei, mi-a spus ea cu un gest de lehamite al mâinii perfect manichiurate. Te avertizez prietenește: Alexander nu este capabil de dragoste sau de emoții și nu va face decât să te distrugă. Te cufunzi deja în întunericul lui, Clara. Într-o bună zi, când va trebui să se accepte pe el însuși și pe bărbatul care va deveni, va avea

nevoie de o femeie care să-i stea alături și care să nu se lase atrasă de întuneric.

Iar ea credea că ar putea fi acea femeie. Poate că avea dreptate. Văzusem în ochii lui întunericul despre care pomenise ea. Oare avea să poată fi vreodată fericit? Pepper se înșela într-o privință. Alexander avea sentimente, chiar și atunci când le permitea celor mai întunecate emoții să-i afecteze percepția asupra realității. Disprețul față de propria persoană și față de locul lui în această lume dovedea că putea să simtă, poate chiar mai acut decât oricare altul. O femeie ca Pepper nu putea înțelege asta. Nu vedea lumina care îl putea scoate din această temniță. Acum, că vedeam limpede toate aceste lucruri, parcă o greutate mi se ridicase de pe umeri. Trebuia să rămân însă cu picioarele pe pământ. Nu-l credeam pe Alex incapabil de iubire, dar nu eram sigură că eram suficient de puternică pentru a fi cea care să-i demonstreze asta. Trecusem și eu prin valea umbrelor, și urmele erau încă vizibile.

– Poate, s-a auzit o voce din apropiere, voce care ne-a speriat pe amândouă, ar trebui să o ascuți pe această lady și să taci naibii din gură, Pepper.

Edward s-a ivit din întuneric, îmbrăcat pentru cină, cu vestă și cravată. Avea ochelarii pe cap, semn că citise, dar părul îi era răvășit, semn că-și trecuse adesea mâna prin el. Am observat că avea cearcăne albastrii. Eram destul de stânjenită la gândul că era posibil să fi fost acolo tot timpul. Și totuși, părea să fie de acord cu mine – Pepper trebuia să se dea deoparte.

– Lady? a rostit cu dispreț cuvântul. Doar o lady o poate recunoaște pe o alta, presupun.

Edward a oftat.

– Cât poți fi de spirituală! Ești de-a dreptul reîncarnarea lui Shakespeare, cu asemenea insulte.

– Nu e cazul să faci pe intelectualul, Eddie. Bărbaților nu le place asta, l-a avertizat ea, lovindu-și unghiile unele de altele.

– Clara. Edward s-a apropiat de mine și mi-a oferit brațul. Dă-mi voie să te conduc în camera ta.

– Mulțumesc! Un amestec de ușurare, confuzie și dezgust pusese stăpânire pe mine. De îndată ce Pepper nu ne-a mai putut auzi, am adăugat: Cred că lucrurile au mers bine.

– Depinde.

– De ce? l-am întrebat. Cât ai auzit?

– Totul, a recunoscut Edward. Te-am văzut venind cu Alexander și am vrut să vă las singuri.

– Și apoi m-ai lăsat să mă apăr singură de acea Spray cu Piper?

– Spray cu Piper? Ne-ai dat tuturor câte o poreclă? A zâmbit. Eu cine sunt? Regina Edward?

Am clătinat din cap.

– Tu ești Edward Cel Drăguț Pe Care Nu Vreau Să-l Omor.

– Ceva îmi spune că îi mai ai și pe alții pe listă.

– Doar Gașca de Pușlamale Regale.

Răspunsul mi-a țâșnit de pe buze înainte să mă gândesc la cât de copilăresc suna. Sau la cine mă refeream. Fără îndoială ghicise. Mi-am mușcat buza, așteptând ce el să-mi elibereze brațul sau să râdă, dar el nu a făcut nici una, nici alta.

– O altă poreclă excelentă. Nu cred că mi-ar fi dat prin cap ceva atât de potrivit.

Am luat răspunsul lui drept o indicație că nu se simțise ofensat.

– Tu cum le spui?

– Nemernici. Labagii. Chestii obișnuite, mi-a răspuns ridicând din umeri.

– Aș vrea să-ți spun că nu cred că David...

Atitudinea lui Edward s-a schimbat imediat, amintindu-mi că era fratele lui Alexander. Deși nu a scos nici un cuvânt, am știut că trebuia să schimb subiectul.

– În legătură cu asta..., a început el.

Am ridicat o mână. Era rândul meu să-l salvez.

– Nu trebuie să spui nimic. Buzele mele sunt pecetluite.

– Vrei să spui că nu trebuie să te mituiesc?

Am rămas cu gura căscată – și abia apoi am înțeles că glumea.

– Nu, i-am răspuns scurt. După cum știi, sunt o femeie cu bani.

- Asta am auzit și eu. Ochii i-au devenit gânditori. Este un secret bine păstrat. Nu pentru mine, ci pentru el. Nu vreau să fie rănit.

Întreaga zi de ieri fusesem luată în derâdere și privită cu condescendență. Edward nu trebuia să-mi explice de ce anume voia să-l ferească pe David, dar nu mă puteam abține să nu mă întreb ce simțea David în legătură cu asta. Mie îmi era greu să mă aflu aici cu Alexander. Cum era, oare, pentru David?

Am inspirat adânc și m-am străduit să fiu curajoasă. Am deschis ușa camerei mele.

- Vrei să intri?

- Nu știu ce-ar crede Alexander despre asta.

- Nu cred că l-ar deranja.

- Am o anume reputație, să știi.

Dar a pășit înăuntru.

- Tocmai de aceea nu mă tem.

- Da, a spus el. Pentru că un bărbat gay poate intra în camera unei femei doar din motive inocente.

- Nu ai de gând să-mi furi lenjeria intimă, nu-i așa? l-am necăjit eu, dându-mi jos haina lui Alex.

Edward a ridicat dintr-o sprânceană când a văzut în ce hal era bluza mea. Am deschis dulapul, căutând ceva potrivit pentru o altă cină scortoasă.

- Orice ți-a făcut, sper să fi meritat să-ți distrugi o bluză Donna Karan.

- A meritat, i-am răspuns, continuând să scotocesc printre hainele pe care le luasem la mine.

Crezusem că-mi adusesem prea multe, dar, când mă aflu în preajma lui Pepper și a celorlalți, aveam senzația că hainele mele erau fie demodate, fie prea ieftine.

- Du-te să-ți faci un duș, mi-a sugerat Edward, împingându-mă spre baie.

- Nu găsesc nimic de îmbrăcat. Nici nu are rost. Poate că ar trebui să cobor așa și să le provoc tuturor un atac de cord.

- Ar mai elibera linia succesiunii, fără îndoială, a spus el amuzat. Nu e cazul să-ți faci griji pentru haine.

L-am privit studiindu-mi rochiile, una câte una.

– Îmi alegi tu ținuta?

Edward era cu spatele la mine, dar l-am simțit că zâmbea.

– *Păpușă*, poate că există câteva stereotipuri nedrepte legate de bărbații gay, dar simțul stilului nu se numără printre ele.

Capitolul 25

O oră mai târziu, eram complet îmbrăcată, cu machiajul perfect aplicat și părul numai bucle. Purtam rochia pe care mi-o alesese Edward, rochie pe care o cumpărasem la insistențele lui Belle și care nu era deloc stilul meu. Fusta din satin era cam cu douăzeci de centimetri deasupra genunchilor, iar topul din dantelă avea o căptușeală de culoarea pielii. Păream de-a dreptul goală. Sâni mei nu lăsau prea mult loc imaginației, de vreme ce pe sub materialul subțire nu era loc pentru sutien.

– Ești sigură că nu ai o bucată de panglică? m-a întrebat Edward în timp ce-mi trecea buclele castanii peste un umăr, privindu-mă critic în oglindă.

– Nu avem cu toții o trusă de prim ajutor pentru ținutele noastre, i-am răspuns sec și mi-am privit imaginea reflectată în oglindă, încercând să decid dacă îmi puteam face apariția într-o asemenea ținută.

– Mai mult nu înseamnă neapărat mai bun. Lui Alexander sigur îi va plăcea, a zis Edward și mi-a făcut cu ochiul. M-a luat de mână, m-a tras din dreptul oglinzii și a fluierat admirativ. Ai mult bun gust. Dulapul tău este visul oricărui bărbat gay.

– Vrei să te costumezi? l-am întrebat foarte serioasă.

Probabil că trupul lui subțire ar fi încăput în multe din rochiile mele.

– Oh, nu. Îmi place să privesc femei frumoase în rochii elegante, dar nu să le port, m-a asigurat el. Dumnezeu, îți imaginezi ce ar spune familia mea?

Am răs împreună cu el, observând că era îmbrăcat cu o vestă din tweed și avea ochelari cu rame subțiri. Nu avea ținuta lejeră și sexy a fratelui său, ci mai degrabă avea un simț estetic propriu.

– Aș vrea să pot spune că eu am cumpărat aceste haine, dar am avut ajutoare.

– Un consultant vestimentar?

– Mama a încercat ani la rând să mă îmbrace ca pe o mică aristocrată britanică. Din păcate, prefer să port blugi și espadrile, am recunoscut eu, oftând la amintirea zilelor de la universitate. Colega mea de apartament m-a dus la cumpărături.

– Înseamnă că ea are un gust extraordinar la haine.

Din tonul lui, mi-a fost clar că-i stârnisem interesul.

– S-ar putea să o cunoști. Este Annabelle Stuart.

Chiar dacă Edward aflase despre scandalul în care fusese implicată familia Stuart, nu a lăsat să se vadă asta. A clătinat din cap.

– Îmi pare rău, dar nu o cunosc. Deși mi-ar fi plăcut. Dacă scăpăm cu viață de aici, ar trebui să luăm ceaiul împreună într-o zi.

– Mi-ar face plăcere. Acum, că-mi făcusem un prieten din cercul apropiaților lui Alexander, nu aveam de gând să-l las să-mi scape. Era un sentiment plăcut să te afli în compania unui membru al familiei regale care nu era îngâmfat, iar deschiderea afișată de Edward în legătură cu cine era el de fapt era cu adevărat reconfortantă. Edward avea la fel de multe motive ca Alexander să nu se încreadă în mine și, cu toate astea, se deschisese complet în fața mea.

– Hei, parcă văd cum ți se învârt roțițele! mi-a spus Edward, întrerupându-mi șirul gândurilor, care mă duceau încet-încet spre disperare. Trebuie să știi un singur lucru: arăți fantastic. Fusta nu este deloc prea scurtă. Pepper și Sandra își vor arăta, cu siguranță, fundurile în seara asta. Dar nu se compară cu tine, crede-mă! Tu ești sexy și sofisticată.

– Dar și Pepper este, am oftat eu.

– Femeia aceea are un băț în fund. Cât despre sex...

Am ridicat dintr-o sprânceană la auzul comentariului său.

- Am și eu ochi, chiar dacă nu sunt interesat, mi-a spus ridicând din umeri. Nimeni nu o crede sofisticată, să fii convinsă de asta.

- Eu așa am crezut.

Mi-am mușcat limba amintindu-mi prima impresie pe care mi-o lăsase blonda cea statuară. Să fiu sinceră, o parte din mine ar fi omorât pe cineva doar ca să arăt și eu ca Pepper. Cealaltă parte din mine ar fi vrut doar s-o omoare.

Edward m-a luat de mână.

- Pepper știe să intimideze, dar nu este sofisticată. Diferența dintre cele două lucruri este foarte subtilă, dar să nu uiți asta. Ea latră, însă nu mușcă.

- Sper să ai dreptate.

Nu puteam să nu mă gândesc că Pepper putea fi mai periculoasă decât o credeau Edward sau Alexander. Aceasta era, la urma urmei, diferența dintre a ataca și a da târcoale. Până acum, nu făcuse decât să-și arate colții, dar asta nu însemna că nu plănuia o revoltă.

- După seara aceasta, va ști cu cine se pune. Ești dată naibii, Clara Bishop!

- Sunt, nu-i așa? am râs eu. Era un drăguț, dar nu mă cunoștea cu adevărat. Eu eram fata care trebuia să-și amintească să mănânce. Fata care-l lăsase pe fostul iubit să o trateze ca pe un nimic. Fata care se scuza pentru orice.

- Ești, cu siguranță. Alexander nu ar fi interesat de tine dacă n-ai fi așa.

- Am impresia că Alexander este interesat de oricine are doi sâni și aer în plămâni. Nu mai rostisem această temere cu glas tare până atunci. Îi aruncasem câte un apropo lui Alexander, văzând că era prezentat de presă drept un playboy. Nu discutaserăm serios despre asta decât atunci când îl întrebaseram despre Pepper, dar el ocolise mereu subiectul numeroaselor iubite și flirturi.

- Să nu spui asta! Edward a clătinat din cap, cu ochi triști. Și i-a șters apoi cu dosul palmei. Eu nu sunt singurul care este obligat să păstreze aparențele.

- Adevărat?

Încercam să par neinteresată, fără să reușesc însă. Nu știam prea multe despre viața lui Alexander de dinainte de mine și nu puteam să-mi maschez curiozitatea. Alexander îmi ocupa toate gândurile. Devenise un viciu pe care nu-l puteam nega, și erau atâtea lucruri legate de el pe care aș fi vrut să le aflu.

– Nu spun că toate poveștile sunt făcături, dar unele au fost înflorite, m-a asigurat Edward.

– Atunci, de ce crezi că este aici cu mine? l-am întrebat, căutând în ochii lui întunecați răspunsurile de care aveam disperată nevoie.

– Pentru că te place, a spus Edward fără să stea pe gânduri. Am auzit-o pe Pepper când îți spunea că Alex este incapabil să iubească.

– Și avea dreptate? am șoptit eu, temătoare.

– Sper că nu. Îmi amintesc întâmplări de când eram copii și ne jucam. Sau când eram bolnav și venea să mă îngrijească. Mama și tata... ei bine, știi și tu cum sunt, dar Alexander a avut mereu grijă de mine...

Vocea i s-a stins, ca și cum ar mai fi spus multe, dar nu a continuat.

– Dar? l-am îndemnat eu.

– Toate astea se întâmplau înainte de moartea lui Sarah.

– Acesta este el cu adevărat, am spus eu. Știam asta. Îmi spusese chiar el, dar, cumva, crezusem că lucrurile stăteau altfel. Nu puteai citi în orice carte scrisă vreodată că așa ceva nu este posibil? Și totuși, iată-mă încercând. M-am străduit să alung temerile de pe chipul lui Edward spunând: Nu trebuie să-ți faci griji.

Edward și-a trecut mâna prin păr. Semăna atât de mult cu fratele lui în momentul acesta, că inima a început să-mi bată necontrolat.

– N-ar trebui să spun asta, pentru că știu prea bine cum este să-ți faci speranțe care să se năruiască, dar eu cred că Alex este capabil de iubire. Dacă se ține departe de cineva este doar pentru că el dorește asta.

Era ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l aud. M-am întors cu spatele, să nu-mi vadă durerea de pe chip. Alexander nu voia să iubească. Aceasta era adevărata problemă. Nu era vorba că nu ar fi putut. Cât de proastă să fiu să cred că-l puteam „repara”? Că doar

iubirea mea avea să îi fie de ajuns? Mi-am înghițit un suspin și am inspirat adânc.

– Ia-i pe aceștia!

Edward mi-a întins o pereche de pantofi negri Yves St. Laurent. Erau cu vreo trei centimetri mai înalți decât oricare alți pantofi pe care îi mai purtasem, chiar și decât cei aleși de Belle pentru bal. Am strâmbat din nas, pentru că nu eram de părere că ar trebui să-mi fac picioarele să arate și mai lungi în ținuta aceasta. Începeam să cred că Edward și Belle făceau parte dintr-o conspirație care încerca să mă transforme într-o dependentă de modă.

– Ai încredere în mine, a continuat el. Am auzit cum i-ai vorbit lui Pepper. Ești o tipă sexy, și a venit vremea să le arăți nemernicilor ăstora de ce ești capabilă.

– Și am nevoie de tocuri de doisprezece centimetri pentru asta?

– Ai nevoie de o ținută potrivită atitudinii.

– Am atitudine?

Pentru mine, asta era o surpriză. Amintirea lui Daniel strigându-mi că eram lipsită de coloană vertebrală mi-a trecut prin minte, dar am împins-o înapoi în întunericul în care țineam toate aceste gânduri.

– Ai. Am văzut-o în după-amiaza aceasta. Edward m-a luat pe după umeri și m-a îndreptat spre oglindă. Urăsc să-ți spun asta, dar Pepper are dreptate. Nici nu s-au apucat de tine – toate lipitorile te așteaptă jos. Au simțit miros de sânge. Trebuie să le arăți că ești o femeie de temut – și te rog să începi cu Pepper.

Femeia pe care o vedeam în oglindă nu era o bombă sexy, deși ar fi putut fi. Fusta scurtă, pantofii cu vino-ncoa' și buzele roșii te duceau cu gândul la asta, dar, când m-am uitat mai de aproape, am înțeles despre ce vorbea Edward. Umerii îmi erau trași spre spate, ochii îmi luceau feroce.

– Nu semăn deloc cu cineva cu care ai vrea să te pui, am spus cu voce tare.

– Așa este! a aprobat Edward. Dacă ai de gând să intri în această lume, Clara, și nu vreau deloc să spun că ar trebui s-o faci, pentru că doar cineva care nu este întreg la minte și-ar putea dori să facă

parte din această familie distrusă, atunci trebuie să cunoști jocul. Gândește-te la o partidă de șah!

– Șah cu sex și înjunghieri pe la spate, am spus eu zâmbind crispat. Fata din oglindă a făcut la fel, așa că m-am dat un pas în spate. Îmbrăcată așa, până și sarcasmul părea diferit. Nu mai era un simplu mecanism de apărare; totul era condescendență și judecată clară. Brusc, am înțeles de ce Pepper arăta mereu de parcă ar fi coborât din paginile revistei *Vogue*. Făcea parte din jocul ei. Din fata care pretindea că era. Deși era posibil să se fi prefăcut atât de mult timp, încât să fi devenit cu adevărat o cățea lipsită de inimă, plină de ură.

– Exact. Edward m-a sărutat pe frunte. Mai primești un ultim sfat?

– Da.

Am respirat adânc și am încuviințat din cap, semn că eram pregătită să-l aud.

– Când îi vezi, când treci pe lângă ei, când îți râd pe la spate – la fiecare pas, tu repetă-ți în gând: „Crimă”.

Am făcut ochii mari, surprinsă. Abia m-am abținut să nu râd.

– Crimă?

– Ai încredere în mine! Este de ajuns un cuvânt. Știu că ai imaginație, drept pentru care presupun că-ți vei și imagina cum să faci, a adăugat el.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Ar fi de-a dreptul regal din partea mea.

Ochii lui Edward au strălucit când m-a văzut făcând primii pași pe tocurile extrem de înalte. M-am clătinat puțin, dar mi-am revenit aproape imediat.

– Alergi? m-a întrebat când am ieșit pe hol.

– Alergam zi de zi când eram la Oxford, dar în ultima vreme am făcut alt gen de exerciții fizice, i-am răspuns roșind. Cum de ți-ai dat seama?

– Oricine stă în spatele tău își dă seama, crede-mă.

M-am îmbujorat auzind complimentul și m-am uitat în jos, ca să descopăr că avea dreptate. Picioarele mele nu numai că păreau foarte lungi, dar cu ajutorul tocurilor îmi dădeau un aer regal.

- Aș putea să te sărut, să știi.

- Oricum nu voi avea parte de mai multă acțiune în acest weekend, cel mai probabil, mi-a răspuns Edward. Și-a aranjat haina, și am pășit braț la braț spre încăperea unde se servea cina. Eram aproape sigură că întârziaseam, dar măcar îmi făceam apariția alături de un prinț – și nu arătam de parcă tocmai m-aș fi rostogolit prin fân.

Am ezitat să mai cer informații. Cât de multe îl mai puteam întreba pe Edward înainte ca și el să se închidă în fața mea? Mi-am amintit însă felul în care se purta Alexander. Faptul că Edward deschisese subiectul însemna că voia să discute despre asta. Petrecusem chiar atât de mult timp cu Alexander încât uitasem cât de normal se puteau purta oamenii? Sau cum era să ai încredere într-un prieten? Dacă era așa, însemna că aveam nevoie cât de curând de o doză de realitate.

- Unde este David?

- A plecat acasă. Nu a mai putut suporta...

- N-ar fi trebuit să intervin aseară, am spus, dându-mi seama că eu eram cea care îl făcuse să plece.

- Nu! Edward m-a oprit, cu trăsăturile lui elegante marcate de durere. Și eu, și el am știut că nu vei spune nimănui nimic, crede-mă. Cu tata este altă poveste. Nu am recunoscut niciodată în fața lui, dar bănuiește ceva. Și m-a lăsat să înțeleg asta de câteva ori doar în acest weekend.

- Este nedrept. Chiar crede că toți prietenii tăi bărbați îți sunt și iubiți? l-am întrebat.

- Tatăl tău nu gândește la fel?

- *Touché*. Am oftat cu empatie. Știam ce înseamnă să ai părinți care să se amestece în viața ta amoroasă. Dar asta tot nu înseamnă că ar trebui să se bage.

- Tata este cel care a inventat moțiunea pentru apărarea căsătoriei care se aplică în toată America. Hai să spunem că are o poziție clară în legătură cu acest subiect!

- Este îngrozitor.

Fără să gândesc, l-am strâns de mână.

- Ați întârziat, ne-a întrerupt o voce morocănoasă.

- Alexander. Edward mi-a aruncat o privire rapidă și mi-a dat drumul mâinii. Tocmai o însoțeam la masă pe frumoasa ta iubită.

Ce noroc pe mine că holul era întunecat și nu m-au văzut roșind. Deși îmi doream să fiu numită așa, nu eram sigură de reacția lui Alexander.

- Mă ocup eu în continuare.

Alex mi-a oferit brațul și și-a plecat întrebător capul, privind când la mine, când la fratele lui. Mi-am dat ochii peste cap. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca el să fie gelos pe fratele său. Edward a încuviințat din cap și și-a continuat drumul. L-am luat pe Alex de braț, iar el s-a oprit și m-a studiat.

- Pari complet goală în lumina asta.

Am râs, în ciuda tensiunii care plutea în aer.

- Întârziem la cină, X.

Alexander a deschis ușa, lăsând ca o dâră de lumină să intre pe hol. Și-a ținut respirația când m-a văzut și mai bine.

- Cu ce ești îmbrăcată? a șoptit.

În voce i se amestecau furia și dorința.

Ceva din reacția lui mi-a dat curaj. Era exact ce sperasem: să-i arăt că putea încerca oricât în dormitor, dar în public nu mă putea îmblânzi. L-am prins de bărbie, dându-mi seama că tocurile îmi permiteau să-l privesc de la aceeași înălțime.

- Port ceva sexy, pentru tine.

A ezitat, ca și cum încerca să înțeleagă ce aveam de gând.

- Mie îmi pari mereu sexy.

Îmi plăcea această încredere recent dobândită. Înainte să mai scoată vreun cuvânt, l-am sărutat apăsând pe buze. Mâinile lui pe fesele mele mi-au arătat imediat că reușisem să-i distrag atenția.

- Doamne, cât este de scurtă! a spus Alex strecurându-și mâna sub materialul mățos. Brusc, nu mai îmi este foame.

Am respirat adânc, forțându-mă să nu-i cad sub vrajă. Nu puteam rata acea cină, nu după schimbul de replici cu Pepper de mai devreme.

- Eu, una, sunt hămesită.

M-am răsucit pe călcâie și m-am depărtat. Alex m-a prins imediat și m-a tras spre el. Trupul lui s-a lipit de al meu – erecția lui mă îmboldea prin pantaloni. O mulțime de posibilități excitante mi-au trecut prin minte în timp ce căldura sporea între picioarele mele, dar m-am eliberat de ele și i-am zâmbit în întuneric, fără să știu dacă mă vedea sau nu.

– Oh, X, nu știi că aceia care așteaptă au parte de tot ce este mai bun?

– La naiba cu așteptarea!

Dar eu mă eliberasem deja din brațele lui, exact în clipa în care a încercat din nou să-mi vâre mâna sub fustă.

– Vei fi mulțumit, dar cu întârziere, X.

M-am îndreptat spre ușa sufrageriei. Acum, eram convinsă că întârziaserăm, dar nu m-am grăbit, ci mi-am legănat soldurile la fiecare pas. Nu m-am oprit nici când Alexander mi-a spus pe nume. Nici când mi-a strigat să aștept. Am deschis larg ușile și am pășit în lumină, fără ca zâmbetul să-mi părăsească vreo clipă chipul.

Capitolul 26

Masa se întindea pe toată lungimea încăperii cavernoase. Ocupanții ei erau îmbrăcați cu toții elegant. Cristalurile străluceau, argintăria era lustruită și toți ochii erau ațintiți înspre mine. Am privit pe deasupra capetelor lor, lucru deloc greu dat fiind că erau cu toții așezați, și m-am îndreptat spre cele două locuri libere din capăt. Când am îndrăznit să mă uit spre ceilalți, am descoperit-o pe Pepper privindu-mă cu răceală. Ochii ei albaștri aruncau pumnale de gheață. Când am trecut pe lângă ea, am ridicat dintr-o sprânceană.

„Jocul a început, Spray cu Piper!”

Când am ajuns la locul meu, murmurale joase deveniseră deja un zumzăit. De data aceasta, am aruncat o privire spre întreaga masă, fără să fiu deloc surprinsă că unii invitați și-au ferit imediat ochii. Cu excepția a două persoane. Jonathan Thompson îmi zâmbea îngâmfat, de parcă am fi împărtășit vreun secret. Abia m-am împiedicat să nu îmi dau ochii peste cap. Așezat în capul mesei, Albert îmi contempla cu stoicism sosirea întârziată.

Am înclinat capul în semn de deferență, simțindu-mă doar puțin vinovată că întârzasem. În principal, pentru că aș fi ajuns la timp dacă nu ar fi fost băieții lui. Nu că aș fi avut vreun regret în legătură cu felul în care îmi petrecusem după-amiaza.

Un servitor mi-a tras scaunul exact în clipa în care ușile s-au deschis zgomotos. Alexander s-a îndreptat rapid spre mine și a înclinat capul în direcția tatălui său, fără să mă slăbească din ochi. Eram conștientă că servitorul aștepta să mă așez, dar nu mă puteam

mișca. Nu mai exista nimic în încăperea cu excepția lui Alexander. Iar furia abia stăpânită de pe chipul lui spunea totul. Eu eram a lui, iar el mă revendica fățiș. Nu era nevoie să vorbească. Știam deja ce dorea, așa că am așteptat. A ajuns lângă mine și i-a făcut semn servitorului să se retragă. I-a luat locul în spatele scaunului și mi l-a ținut.

- Clara.

Am simțit în el un amestec de posesie, dorință și confuzie. M-am afundat în scaun și, totodată, m-am supus poruncii lui. Alexander s-a așezat imediat pe scaunul de lângă mine, iar eu am încercat să-i pun mâna pe genunchi, pe sub masă, dar m-a respins.

- Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat, Alexander, a spus Albert.

Acesta i-a răspuns fără să-și ia ochii de la mine:

- Nu știam că nu puteți mânca fără mine. Nu trebuia să mă așteptați. Doar nu sunt furculiță.

Am înghițit în sec, dându-mi seama că afirmarea masculinității lui nu se mai limita la mine. Era ca și cum micul meu spectacol îi sporise nevoia de control. Încerca să dovedească faptul că se afla la comandă, ceea ce însemna că lucrurile puteau degenera.

Albert a strâns din dinți.

- Dacă ai terminat să faci pe cocoșul, aș dori să iau cina.

- Și eu, a spus Alexander, și am auzit și celelalte cuvinte nespuse: „Aș vrea să fiu în altă parte“.

Îi citeam în ochi dorința de a face sex cu mine. Dar, dacă Edward avea dreptate, fratele lui trebuia să învețe să audă și cuvântul *nu* din când în când. Nu eram convinsă că Alex își dorea o relație adevărată, dar mă adusese aici. Mă revendicase în fața tatălui său și a tuturor. Asta trebuia să însemne ceva. Și totuși, știam prea bine că nu știa prea multe despre ce însemna să fii într-o relație. Și eu aveam o experiență limitată în domeniu, dar eram sigură de un lucru. Trebuia să-i demonstrez lui Alexander – și celorlalți – că nu glumeam.

Mi-am desprins ochii de la el și i-am îndreptat spre farfurie, recunoscătoare că paharul meu cu vin era deja plin. Am întins mâna după el și am surprins privirea amuzată a lui Edward. Fusesem prea absorbită de intrarea dramatică a lui Alexander ca să observ

că eram așezată față în față cu fratele lui. Aveam măcar un aliat în preajmă, mai ales că Pepper era așezată mult prea aproape. Se uita la Alexander de parcă încerca să-l vrăjească, dar el era mult prea concentrat.

– Clara arată fabulos, nu-i așa, Alexander? a întrebat Edward.

– Este îmbrăcată cam exagerat, nu crezi? a intervenit Pepper. Ceilalți au râs pe înfundate. Sau cam sumar, depinde din ce unghi privești.

– Gelozia nu ți se potrivește. Edward a ignorat privirea răutăcioasă pe care i-a aruncat-o ea și a luat de pe masă un cuțit pentru unt pe care l-a rotit gânditor în mână. Prin comparație, tenul tău pare aproape verde. Și nu se asortează cu rochia.

– Iar noi știm cu toții că ești expert în materie, a ripostat Pepper, după care și-a întors spre mine chipul furios: Am văzut rochia aceasta la Tamara. Credeam că nici nu ai auzit de ea. Mi s-a părut destul de exclusivistă.

– Nu poate fi teribil de exclusivistă dacă știi tu cine este, i-am răspuns fără să clipesc.

Lângă mine, Alexander a clipit des, ca și cum abia acum băga de seamă conversația mea cu Pepper.

– Va trebui să vorbesc cu ea, a spus Pepper.

– Când o vezi, transmite-i dragostea mea.

Nu auzisem în viața mea despre Tamara. Annabelle îmi alesese rochia. Pe care o plătisem, însă, cu banii mei. Și știam un singur lucru: că luni dimineață aveam să cumpăr toate rochiile măsura 36 din stoc. Nu aveam de gând să o las pe Pepper să învingă, nici măcar la shopping.

– Așa voi face.

Pepper mi-a zâmbit dulce, iar eu i-am întors zâmbetul în timp ce ne erau așezate în față farfuriile cu supă. Mirosea delicios, era cremoasă și cu crutoane pe deasupra. Am ridicat lingura de supă, repetându-mi în gând că trebuia să fiu grațioasă chiar dacă îmi chiorăiau mâțele. De cealaltă parte a mesei, Pepper a împins cu dezgust farfuria. În ciuda faptului că o uram, stomacul mi s-a strâns. Nu aveam motive să cred că eu și Pepper aveam acest lucru în comun,

dar era un semnal. A întins mâna după paharul cu apă și s-a aplecat spre Jonathan, râzând la o glumă de-a lui. Am sorbit din supă și am continuat să o privesc, timp în care ceilalți au reînceput să discute între ei. Singurii care tăceau eram eu și Alexander. Poate că voiam să uit de răceala cu care mă trata el și vedeam obiceiuri comportamentale care nu existau de fapt. Poate că lui Pepper pur și simplu nu-i plăcea supa.

Am înghițit câteva linguri pline înainte să pun șervetul pe masă, semn că terminasem supa. Dacă lucrurile mergeau precum mă așteptam, aveam să fiu sătulă până să se ajungă la felul trei. Trebuia să mă ponderez. Când am ridicat privirea, am surprins-o pe Pepper studiindu-mă. M-am întors spre Alexander, dar el continua să mănânce.

Am coborât vocea ca să nu pot fi auzită de cei din jur și am spus:

- Îmi pare rău.

- Pentru ce? m-a întrebat bătos.

- Pari supărat.

Alex s-a uitat în sfârșit la mine, cu un zâmbet amuzat pe chip.

- Mai avem multe de învățat unul despre celălalt, Clara. Nu eram supărat - a coborât tonul -, ci excitat. Dacă m-ai mai fi atins o dată, nu m-aș mai fi putut abține să nu te întind pe masă și să rup totul de pe tine.

Am clipit des, încercând să înțeleg. Cum de nu-mi dădusem seama? Trebuia să restabilească dominația, ceea ce pentru Alexander însemna să facă sex. La asta se gândise în tot acest timp. M-am simțit plină de încredere. Nu era furios pe mine. Mă dorea. Pentru că arătam fantastic. Pentru că-l înnebuneam.

- Poate că ar fi trebuit s-o faci, am spus, incapabilă să mă abțin. Voiam ca durerea delicioasă dintre picioarele mele să sporească, chiar dacă știam că nu aveam să îmi găsesc împlinirea decât peste o oră sau două, atunci când aveam să fim din nou singuri.

- Nu mă tenta, Clara. Cât crezi că se poate abține un bărbat?

Mi-am dat seama că își recrea în minte întreaga scenă: reacția comesenilor atunci când mă întindea pe fața de masă, paharele spărgându-se, tacâmurile zornăind, penisul lui gros

pătrunzându-mă. Gândul mă excita. Alexander m-a observat și a zâmbit mai larg:

– Curând, păpușă.

M-am cutremurat la acest gând și m-am străduit să mă concentrez asupra următorului fel de mâncare ce tocmai era servit. Am putut doar să ciugulesc din salată, tulburată de privirea lui Alexander, care continua să mă ardă pe dinăuntru. Când a sosit și al treilea fel – pulpă de miel gătită mediu – și m-a văzut împingând farfuria, Alex mi-a zâmbit.

– Mănâncă tot, Clara. Vei avea nevoie de energie la noapte.

Am închis ochii, îmbătată de cuvintele lui. Îmi lăsa gura apă, dar fără legătură cu aromele minunate care se ridicau dinspre mâncare. Alex merita un premiu pentru că se pricepea de minune să-ți dea speranțe.

– Sper că nu ai un nou episod.

Vocea lui Pepper m-a trezit din reverie.

Am deschis ochii ca să o văd zâmbind superior, cu o strălucire în ochi ce era departe de a fi inocentă. Am luat o înghițitură, am mestecat încet și am încercat să par încântată de gust. Pepper a oftat dezgustată de spectacolul dat de mine.

– Am fost foarte surprinsă când am aflat despre mica ta problemă, a spus, și vocea ei le-a acoperit pe ale celorlalți. M-am crispat imediat, dar am încercat să-mi țin capul sus. De obicei, femeile cu tulburări alimentare sunt mai slabe.

Rămăsesem cu gura căscată, șocată că adusesese în discuție acest subiect la masă, de față cu atâția oameni. Dacă dorise atenție, ei bine, acum o avea. Deloc surprinzător, Amelia și Priscilla au râs nervos. Regele nu a spus nimic, dar mama lui și-a acoperit gura cu șervetul, fără să reușească să-și ascundă dezgustul. Față de persoana care merita asta sau față de mine? Nu puteam fi sigură.

Câteva scaune mai departe, Edward și-a încrucișat mâinile pe masă.

– Ai grijă, Pepper! Ți se văd colții.

– Edward, l-a muștrat tatăl lui.

– Oh, deci nu ești surd! a răspuns Edward, aruncându-i o privire pe deasupra ochelarilor. Doar te prefaci că nu observi ce ai chiar în fața ochilor.

– Chestie pe care te bazezi și tu, i-a aruncat Pepper.

Comentariul ei și-a atins ținta, iar Edward a închis imediat gura.

Mă așteptasem ca ea să mă atace pe mine, dar săgețile aruncate spre Edward, pentru că o pusese la punct, depășiseră orice limită. Își dădea, oare, seama de cât de mult îi afectase relațiile fragile pe care le avea cu cei de la masă? Mâinile îmi tremurau de furie. L-am privit pe Edward, care încerca să o ignore. Dacă exista cineva care nu avea ce căuta la acea masă, aceea era Pepper.

Toată lumea tăcuse. Într-un final, am îndrăznit să privesc spre Alexander, care nu scosese nici un cuvânt. De îndată ce i-am văzut chipul, am înțeles de ce nu ne sărise în ajutor. Venele de pe gât îi pulsau, maxilarul i se încleștase, buzele îi erau strânse, iar încheieturile degetelor i se albiseră. Dădea dovadă de un autocontrol remarcabil, și nu eram prea convinsă că voiam să asist la ce putea urma dacă și-l pierdea.

Pepper nu părea să-mi împărtășească îngrijorarea.

– Poate că ar trebui să o duci pe *iubita ta* la un doctor – aproape că a scuipat cuvintele, arătând clar ce credea despre această titulatură –, înainte ca tulburarea ei alimentară să ajungă din nou pe prima pagină a ziarelor.

Șocul trecuse deja, așa că nu m-am mai putut abține.

– Am observat că nu te-ai atins nici de supă, nici de salată. Singurul lucru pe care l-ai înghițit a fost un cub de gheață. Dacă vrei, îți pot da numele doctorului meu după ce termin de mâncat.

Edward, așezat lângă ea, nu și-a ascuns zâmbetul, dar Albert și-a aruncat șervetul.

– Ajunge...

– Nu ești în măsură să spui asta, a replicat Alexander cu glas măsurat, atât de calm, că m-am înfiorat. Nu câtă vreme ai permis să fie calomniată.

– Nu fi melodramatic, a comentat Pepper, dar am surprins-o înghițind cu greu.

- Ești invitată în această casă de dragul lui Sarah, i-a amintit Alexander. Retrag acum această invitație. Te rog să pleci!

Pepper îl privea cu ochii ieșiți din orbite. Toți cei prezenți la masă au început să murmure.

- Este casa mea, a spus Albert, bătând cu pumnul în masă.

- Și sigur te alături fiului tău care dorește ca o așa-zisă prietenă să părăsească această masă, a zis Alexander cu glas ridicat, ca să îl acopere pe al tatălui său. Asta dacă nu cumva Pepper se află aici la invitația ta.

Aluzia era clară, iar nările lui Albert s-au dilatat. Pepper și Albert? Nu putea fi adevărat, deși asta ar fi explicat multe.

Albert a făcut un semn scurt de susținere a fiului său, după care s-a ridicat și a părăsit încăperea. Pepper era deja albă ca varul. S-a ridicat și s-a uitat spre prietenii ei, ca și cum se aștepta ca măcar unul dintre ei să o însoțească.

- Pris? a spus, cu ochi rugători.

Priscilla a deschis gura și apoi a închis-o la loc, cerându-și scuze din priviri. Pepper a ridicat capul, mi-a mai aruncat o privire ucigătoare și a ieșit fără vreun alt cuvânt.

- Termină-ți cina, mi-a spus cu blândețe Alexander.

Am înghițit și am rămas cu ochii ațintiți în farfurie. Îmi dispăruse pofta de mâncare, înlocuită de un gol în stomac îngrijorător. În jurul nostru, toată lumea mânca, nimeni nu vorbea. Erau cu toții prea adânciți în gânduri ca să mai găsească ceva de spus.

- Acum, a adăugat pe un ton poruncitor, șoptind ca să-l pot auzi numai eu.

Am luat o înghițitură, apoi încă una, dar mâncarea nu mai avea gust. Poate că Pepper plecase, dar simțeam că toți se uitau la mine și își fereau privirea de îndată ce erau surprinși. Să mănânc devenise un act de rebeliune. Le puteam arăta că se înșelaseră în privința mea. Gestul nu avea însă pic de glorie, ci doar o urmă de regret. Îmi doream să nu fi venit aici.

Când am terminat, m-am ridicat și am înclinat din cap spre capul mesei.

- Cina a fost delicioasă și lămuritoare. Vă rog să mă scuzați!

M-am grăbit atât de tare, că am ieșit pe ușa pe care aduceau servitorii mâncarea. Eram cât pe ce să dărâm o tavă imensă cu deserturi. Am murmurat o scuză, dar nu m-am oprit.

„Trebuie să plec din casa asta.“

A fost singurul meu gând pe când îi evitam pe angajații de la bucătărie. La un moment dat, am zărit o ușă. Am deschis-o și am ieșit într-o curte interioară. Soarele asfințise, și pe cer se vedeau doar urme ale amurgului. Am inspirat aerul serii, încercând să-mi liniștesc inima și gândurile. M-am întors și am privit conacul. Era uriaș, cu încăperi spațioase și arcade grandioase, dar eu abia dacă puteam respira înăuntru, de parcă zidurile mă strângeau, sfărâmându-mă încet, fără ca strigătele mele să fie auzite de cineva.

Ușa din spate s-a deschis, și Alex a pășit afară. S-a apropiat de mine fără vreun cuvânt, m-a luat de mână și m-a tras după el. Când nu am mai putut fi văzuți de la geamurile bucătăriei, m-a lipit de el.

- Alex...

Mi-a pus un deget pe buze, înăbușindu-mi protestul.

- Nu-mi voi cere scuze în numele ei, Clara. Nu voi irosi nici un cuvânt pentru ea.

- Știu eu câteva care nu ar fi deloc irosite, am spus, dar vocea mi-a tremurat, semn că reușise să mă afecteze.

- Păpușă.

Mi-a cuprins fața în palme și și-a apropiat buzele de ale mele atât de încet, că am simțit electricitatea crescând între noi. Și a explodat când gurile ni s-au atins cu o pasiune fierbinte. Alex mă pustia, iar mesajul era la fel de grăitor ca limba care îmi plonjase posesiv în gură, prinzând-o pe a mea și supunând-o: îi aparțineam. Nimic nu conta, cu excepția a ceea ce spunea el. Poate că asta m-ar fi speriat la un alt bărbat, dar cu Alexander mă simțeam eliberată. Îmi petrecusem întreaga viață privindu-mă într-o oglindă deformată, dar el mă făcuse să mă văd clar, așa cum mă vedea el.

Eram neputincioasă sub dominația lui, un lut care aștepta să fie modelat pentru plăcerea lui. Știam că, atunci când mă ofeream lui, primeam mai multă plăcere decât îmi puteam imagina. Alex s-a smuls din sărut și a făcut un pas înapoi, iar eu m-am clătinat.

A simțit și m-a prins de o mână, apoi mi-a așezat-o pe umflătura din pantalonii lui.

– Uite ce-mi faci tu.

Am dus mâna la catarama lui, dar mi-a îndepărtat-o.

– Nu, Clara. Când spun eu, mi-a amintit. Acum, vreau doar să te întorci cu spatele.

M-am îmbujorat de dorință, imaginându-mi că avea să facă sex cu mine chiar acolo. Am făcut ce-mi ceruse, iar el și-a lipit palma de spatele meu și m-a condus câțiva pași în față, spre balustrada din piatră care mărginea veranda. M-a împins ușor și m-a aplecat peste ea. Eram cu fața spre casă, dar toate ferestrele din preajmă erau cufundate în întuneric.

– Când te-am văzut înainte de cină, mi-a șoptit el la ureche, m-am întrebat unde ți-ai lăsat fusta.

Am râs nervos.

– Îmi place rochia asta, să știi.

– Și mie, a spus el. Și-mi place că pot face asta. Și-a strecurat mâna cu ușurință sub fusta mea, între picioare. Trebuie să recunosc că nu mi-a plăcut să stau lângă tine, atât de aproape – mi-a cuprins sexul prin dantela lenjeriei –, atât de aproape de ce este al meu, știind că trebuia să aștept.

– An... ti... ci... pare, am reușit să silabisesc.

– Exact la asta mă gândeam și eu, păpușă. Degetele lui alunecau pe sub dantela lenjeriei mele. Nu vrei să scapi de ei?

Am oftat, savurând senzația dată de degetele lui lungi și pricepute.

– Am de ales?

– Mi s-a atras atenția că pământul are resurse limitate, mi-a repetat vorbele. Și că trebuie să cruț măcar o pereche, două.

– Cât ești de preocupat de mediu, am spus eu trăgând de elastic și lăsându-i să cadă la pământ.

– Cred că vei fi de acord cu planul meu de acțiune. S-a aplecat și a ridicat lenjeria din dantelă de la picioarele mele. Mi-a dus-o la buze și m-a forțat să le întredeschid, după care mi-a îndesat-o în gură.

Suntem foarte aproape de bucătărie, și vreau să păstrez doar pentru mine strigătele tale sexy.

Am scâncit ușor când am simțit materialul în gură. Nările îmi erau inundate de o undă de parfum de mosc.

– Sunt cam gelos, păpușă, mi-a spus mângâindu-mi gâtul și lăsându-și mâna să se odihnească pe ceafa mea. Pun pariu că simți gustul sexului tău dulce, lucru pe care mi l-am dorit toată seara. Bănuiesc că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

M-a împins și mai mult peste balustradă, până ce picioarele mi-au atârnat în aer. S-a așezat între picioarele mele, făcându-le să se despartă, iar fusta mea minusculă nu i-a opus deloc rezistență. Mâna lui nu-mi părăsise gâtul, iar cealaltă mi-a masat ușor fundul gol până ce un deget a pătruns în crăpătura feselor, făcându-mă să casc ochii. Am protestat slab în timp ce degetul lui mare trasa cercuri în jurul pliului roz pe care îl găsisese acolo.

– Relaxează-te, mi-a poruncit Alex. Îmi aparții, Clara, și te doresc. În întregime.

Am închis ochii când degetul lui a pătruns în locul interzis. Nu-mi dorisem niciodată așa ceva, dar eram neputincioasă sub atingerile lui. Trebuia să mă dăruiesc lui cu totul. Să am încredere în el însemna să mă deschid lui, chiar dacă asta mă speria. Și nu puteam nega unda de plăcere pe care o simțeam când degetul lui înainta și se retrăgea cu mișcări încete și atente.

– Vreau să-ți posed fundul, Clara, mi-a spus pe un ton care mă avertiza să nu protestez. Nu uita că este al meu și-l voi revendica ori de câte ori doresc. A crescut presiunea degetului până ce am gemut. Nu în seara asta, a spus făcându-mă să oftez de disperare. Nu ești pregătită încă, păpușă. Dar nu-mi poți nega dorința de a mă juca cu tine după ce m-ai atârnat toată seara cu simulacrul acesta de rochie. I-ai speriat, să știi. Ești atât de diferită de ei, atât de sigură pe tine!

Nu s-a oprit deloc cât timp a vorbit, ci a intrat și a ieșit tot mai repede. M-am prins de balustradă când primele valuri de plăcere m-au cotropit. Alexander și-a strecurat două degete în vaginul meu, crescând presiunea, umplându-mă și făcându-mă să trec dincolo

de marginea prăpastiei. Mi-a tras-o fără grabă până am strigat, copleșită de această nouă senzație. Lenjeria mi-a înăbușit țipetele.

– Îmi plac strigătele tale. Pari atât de neajutorată, parcă m-ai implora să te salvez. Vrei să termini? m-a întrebat cu glas scrâșnit, care mi-a făcut pielea de găină.

Am încuviințat din cap, incapabilă să vorbesc. Lumea din jurul meu era o ceață de întuneric și lumină. Eram pierdută în plăcere, pierdută în senzațiile care îmi cuprinseseră trupul precum solii unei furtuni care se apropia. Indiferent de cât de copleșită aș fi fost, mă agățam de acel moment și nu voiam ca el să se sfârșească.

Alexander și-a retras degetele, făcându-mă să gem de disperare și lăsându-mă pulsând de dorință. S-a lăsat imediat în jos și și-a trecut limba peste sexul meu, oprindu-se la clitoris. Apoi, fără să mă avertizeze, degetul lui mare mi-a pătruns în anus, ducându-mă la orgasmul care mi-a străbătut trupul și mi-a alunecat pe piele. Era prea mult. Era totul.

M-a eliberat într-un final, dar numai ca să se ridice și să-și lipească trupul de al meu.

– Vreau să fiu înăuntrul tău. Mi-a smuls lenjeria din gură. Cere-mi asta!

Picioarele îmi tremurau, iar sexul îmi pulsa, umezit. Nu mai puteam suporta.

– Nu... nu pot.

– Răspuns greșit, a șoptit el, și i-am auzit fermoarul pantalonilor deschizându-se.

– E prea mult, am gemut eu.

– Păpușă, m-a liniștit el, chiar în clipa în care penisul mi s-a strecurat între picioare.

A așteptat înainte să mă pătrundă. Mi-am mușcat buza, încercând să domolesc dorința din trupul meu. Aș fi vrut să cred că-i puteam spune nu, deși eram excitată la culme.

Alex m-a sărutat pe umăr și a continuat să mă convingă cu penisul lui perfect. Mi-am dat capul pe spate și m-am lăsat pradă tentației, pentru moment. Și, când am deschis ochii, am văzut-o.

Ca o statuie, Pepper ne privea de la ușa deschisă a unui balcon. Ochii ni s-au întâlnit, și i-am zâmbit crud. Privirea ei a rămas de gheață, dar era clar că nu-și putea desprinde privirea de la noi. Am închis ochii și m-am pierdut încă o dată în Alexander. Era al meu și, curând, avea să înțeleagă și ea asta.

- Vreau să te simt, X, i-am murmurat. Pielea ta pe a mea.

Mișcarea penisului s-a oprit, fără ca el să se dezlipească de sexul meu. Și-a deschiat cămașa și, o clipă mai târziu, m-a luat în brațe. Trupul meu era în contact cu pieptul lui gol – eram despărțiți doar de stratul subțire de dantelă al rochiei. Îi simțeam căldura radiind pe pielea mea.

- Îți doresc penisul. Vreau să mă umpli, am gemut tare și m-am topit în el în clipa în care m-a pătruns cu putere.

Mâna lui a alunecat de pe abdomenul meu pe sâni, trimițându-mi noi gemete pe buze. Drept răspuns, sfârcurile mi se întăriseră. Încă simțeam ochii lui Pepper ațintiți asupra noastră, dar nu-mi păsa. Mă pierdusem în Alexander, în atingerea lui. În clipa aceea, îi aparțineam. Și știam că, atunci când era vorba despre plăcerea lui, răspunsul avea să fie întotdeauna da.

- O să termin în vaginul tău frumos. Un geamăt i-a punctat cuvintele, și sexul mi s-a strâns în jurul penisului său. Dumnezeuule, mă mulgi de-a dreptul! Mă vrei înăuntrul tău, nu-i așa? Vrei să termini în vaginul tău, pentru că știi că este al meu.

- Doar tu, am gemut eu.

- Doar tu, a repetat el.

Cuvintele lui mă inundau. Am scos un țipăt scurt când i-am simțit sămânța fierbinte. M-am sfărâmat într-un milion de bucăți, și trupul mi s-a cufundat în plăcere.

Era prea mult. Genunchii nu mă mai susțineau. Alexander m-a prins în brațe, m-a ținut strâns la piept și m-a purtat în casă. Am aruncat o privire spre spectatoarea noastră, dar dispăruse. Înțelesese mesajul.

Am oftat ușurată, mi-am sprijinit capul de umărul lui Alexander și i-am inspirat parfumul. Poate că îi aparțineam, dar el era al meu.

Capitolul 27

Încăperea era decorată spartan, cu doar un raft cu cărți și câteva fotografii înrămate pe birou. M-am străduit să nu mă holbez la pozele de familie ale lui Alexander cu mama și sora lui. Alexander mă privea cum studiam unul dintre portrete.

– Era frumoasă, am murmurat văzând-o pe Sarah călare.

A încuviințat scurt din cap.

– Îi plăceau caii.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat cu blândețe.

Pe noi doi încă ne despărteau niște ziduri, iar acum, mai mult ca niciodată, înțelegeam că trebuia să le doborâm.

– Aș vrea și eu să știu, Clara. Îmi vorbea sincer, iar inima mi s-a strâns. Vinovăția îl doborâse, dar poate că înfruntând-o putea să se vindece, în sfârșit. Îmi amintesc doar frânturi. De aceea am continuat să o invit pe Pepper la diverse evenimente.

Mi-a spus-o cu o oarecare ezitare, așa că i-am zâmbit încurajator. Oricât de mult aș fi urât-o pe Pepper, și eu aș fi căutat prezența ei dacă ea mi-ar fi putut oferi răspunsurile de care avea el nevoie ca să treacă peste accident.

– Beam ceva când a apărut sora mea. Era minoră, așa că am țipat la ea că nu avea ce căuta la bar. Se chinuia să-și amintească, iar eu i-am pus mâna pe umăr, ca să-l încurajez. Am plecat amândoi, nu mai știu din ce motiv. Nu-mi mai amintesc prea multe după asta. Și nu vreau să te împovărez cu ce îmi aduc totuși aminte.

– Fără secrete între noi, X.

- Îmi aduc aminte cât de alunecos era sângele ei pe degetele mele. Era inertă ca o păpușă de cârpă. Îmi amintesc dogoarea focului pe piele, dar n-o puteam lăsa acolo, chiar dacă nu o puteam duce pe brațe. Ochii îi deveniseră distanți, călătorind acum în alt timp și spațiu. Eram atât de speriat, că nici n-am mai simțit bara portierei infiptă în coaste. Nu puteam s-o las acolo, așa că am ars împreună.

Mi-am înghițit un suspin și am încuviințat din cap, încercând să rămân puternică pentru el în ciuda imaginației care îmi zugrăvea un tablou înspăimântător.

- Și Pepper?

- A fost aruncată din mașină. Cu fracturi multiple. Nu a recunoscut niciodată că și-ar aminti mai multe.

- Ce s-a întâmplat a fost oribil, X. I-am îndepărtat o șuviță de pe frunte. Dar nu a fost vina ta.

- Cum de nu vezi un monstru atunci când mă privești? m-a întrebat el. Toți ceilalți asta văd.

- Lumea nu te vede așa cum te văd eu. Abia am reușit să rostesc aceste cuvinte, așa că mi-am adunat tot curajul și am adăugat: Nu te iubește așa cum...

- Scuză-mă, mi-a întrerupt Alexander mărturisirea. Am nevoie de câteva clipe.

S-a îndreptat clătinându-se spre baie și s-a încuiat înăuntru.

„L-ai speriat“, m-a muștră latura mea critică. Am îndepărtat acest gând, refuzând să-l cred. Dacă Alexander îmi spusese că avea nevoie de câteva clipe, trebuia să i le ofer.

Nu am mers după el. Urma să iasă, iar eu aveam nevoie de timp să diger tot ce-mi spusese. Detaliile fizice ale accidentului fuseseră făcute publice. Oare el de ce nu-și amintea nimic?

O bătaie în ușa m-a smuls din gânduri. Am deschis ușa, destul de tulburată. Albert a ridicat dintr-o sprânceană când m-a văzut, și am știut ce gândea.

Am plecat capul când a trecut pe lângă mine. Albert a dat ocol camerei, s-a oprit și a luat în mână fotografia soției și a fiicei lui. Am inspirat adânc și m-am apropiat să o privesc. Frumusețea grecească a Elisabetei era și mai pronunțată în acel instantaneu personal,

în care buclele întunecate îi încadrau chipul luminos. O ținea în brațe pe mica Sarah, o versiune în miniatură a mamei sale, dar cu cozițe și gropițe în obraji. Cumva, fotografia reușise să le immortalizeze atât de vibrant, încât, când le-am privit, am simțit că le cunoșteam.

Bineînțeles că le cunoscusem într-un fel, prin Alexander. Erau vii în memoria lui, iar eu eram increzătoare că, într-o bună zi, nu aveau să îl mai bântuie. Și că el avea să își amintească numai lucrurile frumoase. De aceea era atât de important să-l ajut să găsească răspunsurile de care avea nevoie.

– Elisabeta a fost soția regală ideală, a spus Albert, trecându-și degetele peste rama fotografiei. Era modestă, loială și, mai presus de toate, respectuoasă.

Am strâns buzele ca să nu-i răspund. Văzusem cum își trata Albert băieții. Nu puteam decât să-mi imaginez cum își tratase soția. Se arătase, oare, plină de respect ca să poată ține pasul? Sau fusese învățată să se supună complet soțului ei?

– Lumea crede că a fost o căsătorie aranjată, dar nu este adevărat, a continuat el. Familia ei a căutat azil aici când Grecia și-a exilat monarhii. Frecventam aceleași cercuri, și, să fiu sincer, m-am îndrăgostit de ea când am văzut-o prima oară.

Nu prea înțelegeam de ce-mi făcea toate aceste mărturisiri, dar am încuviințat din cap încurajator.

– Soția mea a aparținut aristocrației. Știa la ce să se aștepte. Își cunoștea rolul. A pus fotografia înapoi pe birou și s-a întors să mă privească în ochi. Înțelegi ce-ți spun?

– Soția dumneavoastră a fost educată să devină regină, am zis încet, fără să rostesc și restul mesajului: „Iar eu, nu“.

– Sper să înțelegi că nu am ceva personal împotriva ta, domnișoară Bishop. Aș putea chiar aproba o relație între tine și Edward, dar este de datoria mea să apăr interesele monarhiei.

Cuvintele lui erau tăioase și concise și mi-au crestat carnea, ajungând până în suflet. Am oftat.

– Nu sunt genul lui Edward, am spus cu răceală.

Mi-am încrucișat brațele la piept, dorindu-mi ca Alexander să se întoarcă.

- Asta dovedește că am dreptate, mi-a răspuns înclinând demn capul. *Aparențele* sunt cheia supraviețuirii unei familii regale. Gândește-te cât bine le-ar face această poveste fiilor mei. Edward te fură de la fratele lui mai mare, Alexander face o partidă potrivită, iar ce se întâmplă în spatele ușilor închise este numai treaba voastră.

- Sugați să mă mărit cu fiul mai mic și să fiu amanta celui mare? am întrebat cu voce tare, de parcă auzindu-mi întrebarea reușeam să înțeleg mai bine ce sugera regele.

În loc de asta, eram mai confuză ca niciodată.

- Doar cineva din familia regală poate înțelege ce este sacrificiul. Am râs.

- Sacrificiu înseamnă să minți, să înșeli și să trădezi?

- Nu am spus asta. Eu îți vorbesc despre a-ți sacrifica fericirea și propriile dorințe. Alexander crede acum că te dorește, dar, dacă renunță la titlu - la dreptul lui din naștere -, crezi că peste zece ani îți va mulțumi? Albert mi-a prins o șuviță și a încolăcit-o în jurul degetelor. Sunt convins că nu. Și mai gândește-te la un lucru: Ce se va întâmpla cu tine? Cum te vei simți peste zece ani? Ce-ar fi să-ți sacrifici acum fericirea și să cădem la o înțelegere? Peste zece ani, când Alexander nu va mai fi interesat de tine, vei avea titlu nobiliar și o viață.

- Chiar nu pot să cred că puteți gândi cu adevărat că aș face așa ceva oricărui din ei.

Tremuram deja, așa că am încercat să mă protejiez strângându-mi și mai tare brațele la piept. Cum putea să creadă că aș fi capabilă de așa ceva? Și cum putea să-și închipuie că aș vedea propunerea lui ca pe o alternativă la a fi cu Alexander?

Albert a tăcut un lung moment, apoi m-a privit cu ochi obosiți.

- Ar trebui să știi care sunt așteptările în privința lui Alexander.

- Mi le-ați explicat foarte clar.

Nu mi-am putut înfrâna sarcasmul din voce, dar nici nu-mi mai păsa.

- Așteptări legate de căsătorie.

Adăugase un singur cuvânt, dar acesta schimbase complet perspectiva. Mi s-a uscat gura instantaneu.

– Vreți să spuneți...

– Ne așteptăm ca Alexander să se căsătorească cu cineva din familia regală. Chiar am făcut un astfel de aranjament pe când era copil. El nu prea vorbește despre asta, dar știe foarte bine.

Nici dacă m-ar fi înjunghiat în inimă nu aș fi avut un asemenea șoc. Genunchii îmi cedau, dar m-am străduit să mă țin pe picioare. Albert se aștepta să câștige această rundă aruncând o bombă. Numai că eu nu aveam de gând să renunț prea ușor.

– Ești jucăria lui, a spus regele, îndepărtându-și un fir de praf invizibil de pe mânecă. Când se va plictisi de tine, își va găsi pe altcineva. Tu nu poți face nimic ca să-ți asiguri un loc în această familie.

– V-a trecut vreodată prin minte că eu nu caut să mă mărit? l-am întrebat, sperând să nu sesizeze tremurul din glasul meu. Sau un loc în această familie?

Albert a râs.

– Toate femeile își doresc să se mărite, fie că o conștientizează, fie că nu.

Nu era de mirare că avea asemenea idei nebunești despre căsătorie. Nici măcar nu privea femeile drept oameni. M-am întors cu spatele. Ultimele lui cuvinte mă înfuriaseră peste poate.

Alexander era în cadrul ușii de la baie și ne urmărea cu un interes stăpânit. Când am dat să mă apropiu, în ochii lui a apărut o strălucire întunecată care m-a avertizat să mă țin departe.

– Pentru că amenințările tale nu au ținut în fața mea, ai schimbat tactica.

– Știm amândoi cum se va sfârși, a spus Albert, susținând privirea fiului său. E o fătucă destul de drăguță, dar nu poți avea intenții serioase cu ea. De ce să-i afectezi și mai mult reputația?

Cuvintele lui nu aveau nici urmă de politețe. Albert radia aceeași putere primitivă ca fiul lui, dar dominația regelui era susținută de prejudecăți și cruzime. Avea în spate fotografia soției lui luminoase. Îl iubise, oare, îndeajuns încât să treacă cu privirea toate acestea? Sau nu le observase?

Ori, poate, pierderea ei îl transformase dintr-un bărbat charismatic într-unul dominator?

-Știi care sunt așteptările în ceea ce te privește, a continuat Albert. Ți-am oferit mult prea multă libertate de când te-ai întors, dar a venit vremea să-ți accepți rolul în această familie.

-Știu, a răspuns scurt Alexander.

Rămăsesem cu gura căscată, încercând să-i înțeleg răspunsul. Expresia lui îi trăda resemnarea, iar ochii îi erau safire de gheață. Focul din ei dispăruse, înlocuit de ceva rece, dur, de necitit. Cu maxilarul încordat, privea pe fereastră, dincolo de mine.

Bărbatul acesta era un străin. Nu-l cunoșteam deloc pe Alexander. În ciuda șocului care îmi amortise simțurile, acest adevăr m-a afectat într-atât încât am simțit că inima risca să mi se frângă în două - și eu odată cu ea. Legătura pe care o simțisem între noi de la acea seară din Brimstone dispăruse acum, ca semnalul dat de o cutie neagră pierdută în mare. Supraviețuise tuturor și, deși o căutam cu disperare, îmi aluneca mereu din mână sub valurile de furie și tristețe care mă zdrobeau.

Presiunea din pieptul meu creștea și mi se aduna în ochi. Mă avertizase, știuse că o relație nu era posibilă între noi. Știuse că existau alte așteptări în ceea ce-l privea. Îmi spusese că voia să mă poată seduce, îmi promisese plăcere și asta îmi și oferise, dar oferta lui avea dată de expirare. Iar eu, pe parcurs, uitasem acest lucru. Și făcusem singura greșală pe care nu o puteam repara. Mă îndrăgostisem de el.

Cât de proastă să fiu să cred că și el se îndrăgostise de mine?

- Ar trebui să vă las singuri, a rupt Albert tăcerea. Seară bună!

După ce a închis ușa în urma lui, am luat o carte de pe cel mai apropiat raft și am aruncat-o cu putere. S-a izbit de ușă și a căzut pe podea. Mă uitam fix la ea, și lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Paginile se răsuciseră și se îndoiseră, iar cotorul i se frânsese în două, atât de puternică fusese aruncarea.

Frântă.

Folosită.

Abandonată.

Genunchii mi-au cedat, și am căzut la rândul meu pe podea. Alexander a clipit, dar nu s-a mișcat. O parte din mine, despre care

nici nu știam că exista – acea parte care se aștepta ca el să mă ia în brațe și să mă liniștească –, murise. Era adevărat. Îi ignorasem pe toți cei care mă avertizaseră să mă păzesc de el. Îmi ignorasem instinctul care îmi spusese că avea să mă frângă.

Și asta făcuse.

Făcuse tot ce-mi spusese ei că avea să facă. Tot ce-mi spusese el că avea să facă.

Exista acum o singură persoană pe care puteam conta. Eu însămi. Agonia respingerii mă sfâșiasse cu ghearele ei și mă lăsase să sângerez lent. Mai fusesem într-o asemenea situație. Trebuia să-mi adun curajul și să mă ridic. M-am clătinat de câteva ori, m-am prins de raft, dar în final m-am ridicat. M-am ridicat în ciuda durerii și a regretelor. M-am ridicat când, de fapt, aș fi vrut să mă întind pe jos și să mor.

M-am ridicat.

Eram acum suficient de puternică să-i spun lui Alexander un ultim lucru.

Am respirat adânc și m-am apropiat de el. M-a privit cu răceală, a rămas distant și a așteptat.

Aș fi vrut să-l ating. Tânjeam să-mi trec degetele peste chipul lui frumos, să-i pun mâna pe umăr. Nu-mi imaginasem niciodată că în acest moment nu aveam să fiu în stare – *nu aveam să doresc* – să-l ating.

Tremurând din cauza lacrimilor, am deschis gura și l-am obligat să audă cuvintele de care încercase să fugă:

– Te iubesc, Alexander.

A închis ochii, și, pentru un moment minunat, distanța dintre noi a dispărut. Am simțit efectul pe care l-au avut asupra lui cuvintele mele.

L-am văzut năruindu-se în fața mea. Dar, când a deschis ochii, era la fel de dur ca la început.

– Asta nu a făcut parte din aranjamentul nostru.

Mă așteptasem la această reacție, și totuși cuvintele lui m-au zdrobit. M-a podidit plânsul, așa că am ieșit imediat din cameră. Nu voiam să-l las să mă vadă plângând.

Niciodată.

Lacrimile îmi curgeau cu repeziciune pe obraji, tot corpul îmi tremura. M-am oprit să mă sprijin de un perete. M-am făcut ghem la pământ și am cedat. Nu știu dacă au trecut minute, ore sau zile. Timpul stătuse în loc. Nu-mi păsa dacă soarele avea să se mai ridice vreodată pe cer sau dacă pământul se oprea din rotația în jurul axei sale. Nimic nu mai conta.

M-am lăsat pradă întunericii și durerii. Avusesem încredere în el, mă dăruisem lui, iar el mă distrusese. Exact așa cum spusese că avea să facă.

Niște mâini m-au ridicat din întuneric și m-au strâns cu tandrețe, dar, când am deschis ochii, coșmarul a continuat. Edward m-a ridicat în brațe și m-a dus în camera mea, șoptindu-mi cuvinte de alinare care însă nu mi-au ușurat agonia.

M-am străduit să vorbesc:

- Trebuie să plec.

- Ar trebui să te odihnești, mi-a sugerat el cu blândețe. Te duc în camera mea, dacă vrei.

Am clătinat din cap.

- Te rog. Trebuie să plec acasă.

- Voi face toate aranjamentele, a spus Edward, renunțând să mai încerce să mă facă să mă răzgândesc. Nu trebuie neapărat să-mi spui dacă nu vrei, Clara, dar ce s-a întâmplat?

- M-am îndrăgostit de el, am zis eu.

Edward nu a vorbit, ci doar m-a strâns și mai tare în brațe. Știam amândoi că, uneori, dragostea nu era de ajuns.

Capitolul 28

Am răsucit cheia în palmă, încercând să-i dezleg misterul. Existența ei era de neînțeles, la fel cum era și absența lui Alexander din viața mea. Trecuseră două săptămâni, și eu încă încercam să mă conving că procedasem corect. Nu mai auzisem nimic de el. Nu-mi telefonase. Îl mai vedeam doar în ziare, acolo unde apărea aproape zilnic. Cu siguranță, nu stătea în casă, făcând eforturi să mănânce sau să se îmbrace dimineața, ca mine. Nu uitase cum să respire fără mine. De fapt, singurul indiciu că regreta ce se întâmplase în Norfolk era această cheie din aramă.

Belle a băgat capul în camera mea și m-a găsit cuibărită în pat.

- Nu te poți duce.

- Aș vrea să înțeleg ce înseamnă, am recunoscut eu strângând cheia între degete și întrebându-mă din nou ce anume deschidea.

Belle avea însă dreptate. Singurul lucru pe care îl știam cu certitudine despre cheie era de unde venise. Sosise pe la mijlocul săptămânii într-un plic crem cu sigiliu roșu care îmi făcuse inima să bată cu putere. Înăuntru nu era nici o explicație. Nici o scuză. Nici o rugămintă să-i mai dau o șansă. În plic erau doar cheia și un bilet cu o adresă și data de mâine.

Nu a trebuit să caut adresa, pentru că am recunoscut numele unei străzi liniștite din Notting Hill. Nu știam însă cine mă aștepta acolo - dacă mă hotăram să merg.

Știam că Belle voia să mă țin departe pentru că era furioasă pe Alexander. Motivul adevărat pentru care nu mă puteam hotărî

să merg era, însă, altul: cât timp mă țineam departe, cheia aceea putea deschide orice. Eram patetică, o știam. Și totuși, bucata aceea de metal arămiu era colacul meu de salvare.

– Ce-ai face dacă l-ai vedea? m-a întrebat ea, venind să se așeze lângă mine.

Am ridicat din umeri și am respirat adânc, făcând eforturi să mă liniștesc. Nu ajunseseam încă în punctul în care să nu mai izbucnesc în plâns când îi pomeneam numele.

– Poate că l-aș întreba de ce, am spus șoptit. De ce a continuat să-mi ceară să ne vedem. De ce nu mă iubește...

Belle m-a luat pe după umeri și m-a îmbrățișat.

– Chiar crezi că ți-ar spune?

– Probabil că nu, am recunoscut eu. Ca o proastă, am crezut că înseamnă mai mult pentru el.

– Să te îndrăgostești nu este o prostie, mi-a spus Belle.

– Este, când alegi mereu bărbatul nepotrivit, am spus eu.

– Ești om, Clara. Ai făcut greșeli în trecut, dar am văzut cât ai fost de prevăzătoare după ce l-ai părăsit pe Daniel. Iar dacă l-ai ales pe Alexander înseamnă că ai avut un motiv, mi-a spus ea cu blândețe. Poate că nu vezi asta acum, dar o vei face într-o zi. Și nu uita că el ți-a arătat cât ești de puternică. Mai puternică decât credeai.

– Mi-aș dori ca această lecție să nu fie atât de dureroasă, am spus luptându-mă cu lacrimile.

Belle m-a sărutat pe obraz.

– Ești suficient de puternică să supraviețuiești.

Speram să aibă dreptate. Mă simțeam de parcă mersesem printr-un foc ce-mi brăzdase pielea, lăsându-mă expusă.

Rănită.

Vulnerabilă.

Să merg, să mănânc, să exist – fiecare moment era agonizant. Nu mă simțeam deloc puternică. Trăiam un ciclu perpetuu al disperării. În fiecare dimineață, îmi aminteam că totul se sfârșise și inima mi se frângea din nou. Îmi petreceam întreaga zi adunând bucățile și încercând să mă recompun. Poate că Belle avea dreptate și aveam să supraviețuiesc. Poate că durerea îngrozitoare avea să se disipeze

și să fie înlocuită de regret. Știam însă un singur lucru: că nu-l puteam uita pe Alexander.

– Nu mi-am dat seama decât când a fost prea târziu. Vreau să spun... bănuiesc că nu ai cum să știi că ai făcut dragoste cu cineva pentru ultima oară. Nu-mi puteam alunga din minte regretul pentru cum ne petrecuserăm ultimele clipe împreună.

– Este o cruzime, a spus Belle.

Am desfăcut pumnul și i-am arătat cheia.

– Ce să fac cu ea?

– Știi părerea mea, a spus ea. Tu ce vrei să faci?

– Simt că mă agăț de un pai.

– Nu e bine, draga mea.

– Știu. Tocmai de aceea trebuie să mă duc.

Cum aș fi putut să-i explic lui Belle că încă simțeam că Alexander mă ținea cu un fir invizibil? Eram legată de el, dar fiecare secundă care trecea slăbea legătura dintre noi. Acum, îmi doream doar să retez acel fir și să mă eliberez de el. Îmi spusese foarte clar că nu-mi împărtășea sentimentele, dar era prea târziu să mă pot opri din a-l iubi. Mă agățam de o speranță care mă paraliza. Cu fiecare zi care trecea, paralizia se răspândea în corpul meu asemenea unei otrăvi. Mă ucidea.

– Vrei să vin cu tine? s-a oferit ea.

Nu m-a surprins că era dispusă să mă însoțească, dar chiar și cu cineva alături nu avea să-mi fie mai ușor.

– Nu. Trebuie să fac față singură.

Aveam o viață înainte pe care să o înfrunt singură. Puteam la fel de bine să încep de-acum.

A doua zi dimineață eram în taxi înainte ca Belle să se trezească. Nu se împotrivise dorinței mele, dar era îngrijorată, iar temerile ei îmi sporeau nervozitatea.

Am ales o pereche de blugi care îmi plăceau mult și un tricou alb fără mâneci. Nu aveam nici cea mai mică idee ce mă aștepta la Notting Hill, dar cu siguranță azi nu aveam chef să impresionez pe nimeni. Planul era destul de simplu.

„Intru. Ies. Trec peste.“

Ritmul respirației mi s-a accelerat când taxiul a oprit în fața unui șir de case.

– Aici este, domnișoară? m-a întrebat taximetristul.

Nu am putut rosti nici un cuvânt. Am încuviințat din cap și i-am îndesat banii în palmă.

Țineam cheia atât de strâns, că aproape îmi tăia pielea. În spatele porții casei era o mică grădină în floare. O alee pietruită ducea la câteva trepte roșii și la ușa de la capătul lor. Judecând după bălțile de pe marginile aleii, cineva stropise de curând plantele. Părea că el sau ea era încă acolo. Inima mi-a bătut gata să-mi sară din piept. Am inspirat adânc. „Vezi dacă se potrivește cheia înainte să te entuziasmezi“, mi-a spus latura mea rațională.

Am scăpat de două ori cheia pe jos înainte să nimeresc încuietorea. Degetele îmi tremurau. Cheia s-a răsucit în broască și poarta s-a deschis, invitându-mă în acel sanctuar privat. M-am oprit puțin lângă flori, dorindu-mi ca situația să fi fost alta. Locul acela era ca un vis, intim și îmbietor, asemenea cartierului din care făcea parte. Acum însă, eram mult prea încordată ca să îl savurez. Eu îl adusesem pe Alexander în Notting Hill, și amintirile mă apăsau, transformând locul meu favorit într-unul pe care aș fi vrut să-l evit.

Și totuși, mă întorsesem. Chiar și numai pentru a lăsa totul în urmă. Am urcat treptele, hotărâtă să termin rapid, dar, când să întind mâna spre sonerie, am văzut un trandafir roșu înfipt în clanță. L-am luat ușor, dar tot m-am înțepat în tija plină cu spini. Din ochi îmi curgeau lacrimi, sângele îmi țâșnea din degete. Nu aveam nici un motiv să cred că era pentru mine, dar știam că era. Așa cum știussem că acea cheie avea să deschidă respectiva poartă. Trandafirul era de un roșu puternic, exact ca acela pe care-l purtasem în păr în seara balului. Seara în care totul se schimbasese între noi.

Ușa s-a deschis, trezindu-mă din amintirile în care mă cufundasem. Văzându-l, am rămas fără aer. Am înghițit în sec, încercând să-mi aduc aminte cum să respir. În ultimele două săptămâni, îi visasem neconținut chipul, dar acum, că-l vedeam în realitate, înțelegeam că fanteziile mele erau departe de adevărata lui frumusețe.

Părul șocant de negru. Liniile perfecte ale feței. Curba delicioasă a maxilarului, ochii de safir care mă atrăgeau spre el, arzându-mă cu intensitatea privirii.

Alexander era îmbrăcat cu o cămașă descheiată, care îi lăsa la vedere pieptul și mușchii abdominali. Blugii îi stăteau jos, pe șolduri. Trupul m-a trădat imediat, răspunzând instinctiv energiei magnetice dintre noi.

Era o greșeală.

Oricare ar fi fost motivul pentru care mă chemase aici, făcusem o greșeală venind. Lacrimi au început să-mi șiroiască pe obraji, și nu am încercat să le opresc.

Alexander mi-a întins mâna și a văzut mica rană de pe degetul meu. L-a dus la buze și a supt sângele, apoi a sărutat ușor locul. Gestul era mărunț, dar plin de semnificații. Când m-a cuprins de talie, nu m-am opus deloc.

Nu puteam.

„Parcă spuneai că vei fi tare“, am auzit o voce critică în capul meu.

Gura lui mi-a alungat orice temere atunci când s-a lipit de a mea. Sărutul lui era tandru și nesigur, buzele i se mișcau încet. Am simțit un gust sărat și m-am tras înapoi, ca să descopăr că lacrimile nu erau ale mele. Alexander s-a lăsat în genunchi și și-a lipit fața de abdomenul meu.

Am închis ochii și am savurat senzația de liniște care mă cuprinsese. Îmi dorisem cu disperare atingerea lui, chiar dacă asta nu putea opri inevitabilul.

– Ai slăbit. Tonul lui era măsurat, dar am simțit în vocea lui un dram de acuzare, alături de ceva ce aducea a teamă.

Mă întrebam dacă avea să observe că pomeții mi se ascuțiseră și abdomenul îmi era acum supt. Lumea mea era lipsită de culoare și de salvare de când îl părăsisem. Mă bazasem mai mult ca niciodată pe alarma telefonului, dar aveam grijă de mine.

– Sunt bine, am spus încet. Nu am prea avut poftă de mâncare, dar mănânc.

- Nu poți să... S-a înecat în cuvinte. Nu din cauza mea. Promite-mi, Clara!

Era speriat, și asta m-a luat pe nepregătite.

- Îți promit!

Au trecut câteva minute de tăcere. Nu mai puteam aștepta, trebuia să înțeleg de ce mă chemase aici.

- Unde suntem?

Alexander s-a ridicat, și-a înlănțuit degetele cu ale mele și m-a condus în camera de zi. Acum, că șocul dispăruse, puteam privi în jur. Casa era complet mobilată și decorată cu gust, cu un amestec de antichități și linii drepte, moderne. Șemineul cu o poliță minunată din marmură sculptată era punctul central al încăperii. În fața lui era o canapea moale din stofă, iar restul camerei combina tradiționalul cu modernul, făcând ca spațiul să fie cald și îmbietor.

- Nu pui corect întrebarea, a spus el. Inima mi s-a strâns când i-am auzit nota ușor răgușită a vocii, atât de familiară.

Alexander a părut să simtă ce se întâmpla cu mine, dar nu a făcut nici un gest.

- Douăzeci de întrebări, din nou, X?

A clătinat din cap și și-a umezit buzele cu limba.

- Fără jocuri, păpușă.

M-am uitat în jurul nostru, încercând să înțeleg de ce ne aflam acolo și luptându-mă cu efectul amețitor al prezenței lui. Aproximarea de el mă copleșea.

- De ce suntem aici?

- Vezi, te apropii.

A înaintat un pas, și i-am simțit respirația fierbinte și dulce pe obraz.

- A cui este casa? am întrebat încet.

Și-a lipit buzele de urechea mea și mi-a șoptit:

- A noastră.

M-am tras înapoi și l-am privit cu ochi mari, încercând să înțeleg ce-mi spusese. Își pierduse mințile?

- Nu pricep.

- Este normalitatea noastră, mi-a explicat el desfăcându-și brațele. Sanctuarul nostru.

Creierul meu era asaltat de întrebări. Mi-era greu să aleg, dar la una dintre ele chiar nu ghiceam răspunsul.

- Cum?

- Casa este pe numele lui Norris, mi-a spus Alexander. Eu plătesc tot, bineînțeles, dar astfel ne putem păstra intimitatea.

- Adică, păstrăm secretul, am spus întorcându-mă spre el.

- Intimitate, secret, a repetat el cuvintele, ridicând din umeri de parcă ar fi fost același lucru.

Problema era că nu erau.

- Aici, putem fi Alexander și Clara. Nimic nu va sta între noi, a continuat el.

- Cu excepția secretelor.

Alexander s-a apropiat de mine și m-a luat în brațe.

- Nu și între noi. Nimic nu ne poate despărți.

- Oh, X, am oftat eu. Totul ne desparte. Chiar nu vezi asta?

- Nu vreau să ne despartă.

Ochii lui erau rugători, și i-am citit în ei agonia.

- Tatăl tău se așteaptă să te căsătorești. Totul este bine plănuit.

„Iar acele planuri nu mă includ și pe mine.“

- Nu-l pot împiedica să facă planuri, dar asta nu înseamnă că mă poate obliga.

- Știai despre planurile lui? l-am întrebat.

Alexander a ezitat, și am știut răspunsul înainte de a-l primi.

- Da.

M-am desprins de el și i-am făcut semn să se țină departe.

- Mi-am petrecut ultimele două săptămâni încercând să înțeleg unde am greșit. Pentru că nu cred că greșesc iubindu-te.

Expresia lui s-a schimbat, privirea i-a devenit distantă.

- Am stat departe de tine pentru că mi s-a părut nedrept. Mi s-a părut că te induceam în eroare.

- Și ce faci acum nu este același lucru? am strigat, cu inima frângându-mi-se iar. Îi dădusem șansa să lupte pentru mine, și el ridicase un zid. De ce suntem aici, de fapt?

– Pentru că am nevoie de tine, a spus el cu asprime.
Cuvintele lui mă răneau; mă simțeam ca și cum l-aș fi tras pe sfoară.

– Dar nu mă iubești, am șoptit.

Alex și-a trecut mâna prin păr și a clătinat din cap.

– Ți-am spus că nu sunt făcut pentru romantism. Sau pentru relații de durată.

– Ce semnale amestecate poți transmite, Maiestate! am ripostat eu. E cam periculos să faci asta cu o fată ca mine. Ce este acesta? Un loc în care să mi-o tragi? O mică ascunzătoare despre care să nu știe tatăl tău, în care să-ți ții curvulița și să fii sigur că nu mai apare în presă?

– Nu este asta!

– Spune-mi atunci ce este, l-am rugat. Furia mă părăsea. Pentru că încerc să înțeleg.

Eram disperată să pricep, pentru că, deși stăteam atât aproape de el încât îl puteam atinge, îl simțeam alunecându-mi printre degete.

Alexander și-a încleștat maxilarul. Când s-a întors să mă privească, m-am dat un pas înapoi.

– Toate femeile care m-au iubit *sunt moarte*.

Am clătinat ușor din cap.

– Îmi pare rău, X, dar eu nu sunt moartă. Sunt chiar aici. Iar tu nu mă poți împiedica să te iubesc.

A străbătut distanța dintre noi, iar eu nu l-am oprit să mă tragă spre el cu duritate.

– Nu vreau să te distrug.

– Ai făcut-o deja, am șoptit eu.

A lăsat brațele în jos, învins.

– Nu am vrut să se întâmple asta.

– Știu, dar sunt un om în toată firea, X. Nu mă poți controla. Așa cum nu poți controla pe cine să iubești.

– Oprește-te, mi-a cerut el, iar eu nu știam dacă îmi cerea să tac sau să nu-l mai iubesc.

Nu eram în stare nici de una, nici de alta.

- De aceea nu pot rămâne. Nu mă pot preface că totul este în regulă. Nu mă pot preface că nu te iubesc. Ar fi chiar mai rău decât să te părăsesc. Îmi pare rău, X. Nu pot fi secretul tău.

- O singură noapte, mi-a spus el cu vocea încărcată de dor. Rămâi cu mine o noapte și poți pleca dimineață. Te voi lăsa să pleci.

Am clătinat din cap, iar cuvintele mele de mai devreme mi-au răsunit în minte: „Nu ai cum să știi că faci dragoste cu cineva pentru ultima oară“.

- Lasă-mă să-ți arăt.

„Ce să-mi arăți? Cum va fi? Că ești în stare să-mi dai singurul lucru pe care spuneai că nu mi-l poți dărui?“ O femeie mai puternică ar fi plecat chiar atunci, dar hotărârea mea s-a topit sub privirea lui arzătoare. Dacă plecam acum, m-aș fi întrebat mereu ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi făcut asta. Dacă mă culcam cu el, mi se frângea inima, dar despărțirea avea să fie completă. Fără regrete.

Degetele îmi tremurau când mi-am trecut tricoul peste cap. Alexander a înghețat și m-a privit plin de dorință cum îmi dădeam jos blugii. I-au urmat sutienul și chiloșii. Am rămas goală în fața lui.

- Doar o noapte, am spus.

Cândva, el avea să privească în urmă și să audă adevărul ascuns în aceste simple cuvinte.

Alexander m-a luat pe sus și a urcat scările. Buzele lui presărau săruturi de-a lungul gâtului, spre gura mea. Dorința a mocnit în mine când mi-a luat buzele prizoniere și le-a depărtat ca să pătrundă adânc cu limba. Mi-am strecurat mâinile sub cămașa lui și am lăsat-o să-i alunece peste umeri. Mi-am trecut degetele peste cea mai urâtă dintre cicatricile lui, cea aproape de inimă, și i-am simțit pulsul bătând năvalnic.

Nu mă lăsa să i-o spun în cuvinte, dar aveam să-i demonstrez pentru ultima oară.

O ultimă noapte care să dureze cât o viață.

Alexander m-a întins cu grijă pe pat și s-a așezat deasupra mea. I-am desfăcut blugii și i-am împins în jos. A scăpat de ei și s-a potrivit între picioarele mele, iar penisul gros și-a găsit calea fără a fi ghidat. Am oftat când m-a pătruns cu putere. Gura lui a găsit-o din nou

pe a mea și m-a sărutat lung. A coborât pe gât, apoi între sâni. M-a sărutat ușor, apoi mi-a prins un sfârc între buze și l-a tachinat cu mișcări lente ale limbii. Mi-am înfipt pumnii în cearșaf și m-am arcuit spre el, dorindu-mi cu frenezie contactul.

Trebuia să-i simt pielea lipită de a mea. O ultimă noapte în care să fim uniți.

Alexander își rotea șoldurile și se afunda tot mai mult în mine. Am gemut și l-am tras spre mine, să mă pătrundă și mai adânc. Când s-a retras din mine, am strigat, înfometată și golită. S-a așezat pe pat, și-a strecurat mâinile sub spatele meu și m-a așezat în poala lui. M-am afundat în penisul lui, savurând durerea delicioasă. Alexander mă umplea. Se mișca ușor, ca să mă potrivesc cu penisul lui, care era îngropat adânc în mine.

Poziția era intimă, și nu aveam cum să nu ne privim în ochi și să vedem întrebările din ei. În clipele acelea, era imposibil să nu vedem totul, unul prin celălalt. Mâinile lui s-au încleștat pe spatele meu, oprindu-mă în loc, iar eu i-am înțeles dorința nespusă.

Voia să dureze cât mai mult. O ultimă noapte de împlinire.

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste obrazul lui, peste buze, memorând totul. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, și mi-am fixat în minte adevărul din ei. Știam că ne aștepta întunericul despărțirii. Sentimentele m-au copleșit, și m-am împins în el. Brațele lui s-au încleștat în jurul meu, iar penisul lui mă penetra neobosit. Ne loveam unul de celălalt, ne uneam, cream poduri între noi și ne despărțeam. Fiecare atingere era un strigăt de disperare. Fiecare sărut, o rugămintă.

– Spune-o, Clara, m-a rugat cu glas răgușit.

Dorința lui era poruncă pentru mine. O ultimă noapte de dominare.

– Te iubesc, Alexander.

A închis ochii, iar penisul lui a avut un ultim spasm și s-a vărsat în mine. Am terminat odată cu el, în îmbrățișarea lui. Plăcerea mi-a cuprins membrele. Am repetat iar și iar cuvintele, într-un torent al plăcerii.

Le-am repetat cât să ajungă pentru o viață. Era ultima noapte.

Alexander nu mi-a dat drumul din îmbrățișare când m-am prăbușit pe pat, ci și-a înlănțuit picioarele cu ale mele până când nu au mai existat nici început și nici sfârșit. Am rămas nemișcați, fără vreun cuvânt, până când l-am simțind mișcându-se din nou înăuntrul meu.

- Nu mă voi sătura niciodată de tine, Clara. Tânjesc după tine, Clara. După trupul tău, după gustul tău. Fără tine... Vocea i s-a stins, iar în ochi i se citea durerea. Eu... Eu...

S-a împins în mine, împlinindu-mă așa cum numai el știa să o facă, iar eu m-am agățat de el.

O ultimă noapte de cuvinte nespuse.

M-am strecurat ușor din pat, desfăcându-mă din brațele lui Alexander. Ceasul de pe noptieră arăta ora 6.00. Adormise cu doar câteva ore în urmă. Mă satisfăcuse cu penisul și cu gura până mă adusesese în prag de colaps, ca și cum s-ar fi temut că, atunci când urma să se retragă din mine, aveam să dispar.

Ne petrecuserăm în pat toată ziua de dinainte, coborând doar cât să mâncăm, apoi revenind fiecare la trupul celuilalt. Dar chiar și când râdeam sau ne atingeam, eu îmi luam în minte rămas-bun, de mii de ori.

Rămas-bun de la acea gură păcătoasă și sexy care zâmbea superior cu atâta ușurință. Rămas-bun de la părul mătăsos, răvășit și negru. Rămas-bun de la gesturile protectoare. Rămas-bun de la momentul de ezitare deliberată de dinainte să se reverse în mine.

Rămas-bun de la bărbatul pe care îl iubeam.

M-am îmbrăcat repede și am găsit o foaie de hârtie în bucătărie. Mi-am dat seama însă că nu mai era nevoie de cuvinte. Îi spuseseam tot ce-și dorise să audă. Orice altceva ar fi fost doar o scuză, iar noi doi știam prea bine care era adevărul. Vedeam amândoi zidul care ne despărțea și știam prea bine că nu-l puteam dărâma doar noi doi.

Am lăsat cheia pe foaia de hârtie. Această casă fusese a noastră doar pentru o zi perfectă, dulce-amăruie.

M-am oprit în pragul ușii, am închis ochii și am căutat forța de a pași dincolo de ea.

– Asta a fost?

Am tresărit auzindu-i vocea și m-am întors cu fața spre el. Nu se obosise să se îmbrace, iar trupul îi era încordat, așteptând răspunsul meu. I-am văzut chinul din ochi și mi-am înfrânat cu greu dorința de a-l alina.

– Îmi pare rău!

Știam că nu aveam să fiu în stare să merg până la capăt dacă îl atingeam.

– Clara. M-a privit cu o tristețe care m-a rănit, dar nu s-a apropiat de mine. Te rog!

Am închis ochii, pentru că nu-i mai puteam privi chipul frumos. Am clătinat din cap și mi-am încleștat degetele pe clanța ușii.

– Nu pot fi secretul tău.

Am deschis ușa și am ieșit clătinându-mă în aerul proaspăt al dimineții, în timp ce el striga după mine. Am fugit, dar nu am putut să scap de durere. Alergam, iar lumea mea încetase să mai existe – și totul s-a prăbușit în jurul meu.

Mulțumiri

Această carte nu ar fi existat fără Laurelin Page, care este un supporter mai bun decât crede. Te iubesc infinit, fată dragă!

Un mare mulțumesc complicelor mele Melanie Harlow și Kayti McGee. Data viitoare îmi fac un tatuaj.

Sunt veșnic recunoscătoare să o pot numi pe Tamara Mataya prietena mea, și asta nu numai pentru priceperea ei ca editor. Apreciez că mă ții cu picioarele pe pământ și că găsești în orice o glumă porcoasă.

Bethany, mi-aș dori să te pot răpi și să te am doar pentru mine. Oricui i s-ar putea părea alarmant, dar știu că ție nu. Îți mulțumesc din suflet că-mi ești întotdeauna editor, dar și cititor cu ochiul ager.

Îi mulțumesc lui K.A. Linde pentru că m-a ajutat cu coperta. Și pentru entuziasm. Cred că este începutul unei frumoase prietenii.

Poruncește-mi probabil n-ar fi ajuns în mâinile voastre fără ajutorul lui Amy McAvoy și al lui Truly Schmexy. Vă mulțumesc pentru eforturile depuse. N-aș fi reușit fără voi.

Nebunia abia începe, Shanyn Day. Sunt binecuvântată să te am lângă mine.

O mulțumire specială surorii mele, prima care s-a îndrăgostit de Alexander. Continuarea, curând! Și soțului meu, pentru lecturile din nopțile târzii, pentru vin și munca de documentare.

Și vouă, pentru că mă citiți. Voi sunteți motivul pentru care fac asta.